

PRIETENUL

JOAKIM ZANDER

JOAKIM ZANDER

PRIETENUL

Original: *Vänner* [*The Friend*] (2017)

Traducere de:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2021

*Să nu-ți fie niciodată teamă
să-mi spui cine ești.
Tot am să aflu până la urmă.*

Nayyirah Waheed

1.

5 august Beirut

Unele lucruri se întâmplă prea repede. Jacob Seger aterizase confuz în Beirut. Dormise în avion, așa că pornește pe jumătate amețit în urma pasagerilor care se îndreptau spre punctul de control, spre polițiștii sau soldații aceia înarmați până-n dinți, care aveau să-l oprească pentru a-l întreba ce căuta în Beirut, cât avea de gând să stea pe aici și cum se făcea că nu avea statut de diplomat dacă venise să lucreze la Ambasada Suediei.

— Sunt stagiar, răspunde el. Sunt doar un simplu stagiar. Nu sunt diplomat.

Nu încă, ar fi vrut el să adauge, încercând ușor-ușor să se dezmeticească. Nu sunt diplomat. Nu încă. Acesta e doar primul pas. Pe lângă diploma în științe politice pe care urma să o obțină de la facultatea din Uppsala. Mai trebuia doar să treacă cu bine de examenul acela îngrozitor la statistică, să-și facă practica, după care să-și scrie dizertația. Și apoi avea să obțină un post adevărat în cadrul Ministerului Afacerilor Externe. Acela era țelul lui. La asta visase în toți cei patru ani pe care îi petrecuse în Uppsala, cumpărându-și revista *The Economist*, memorând toți șefii de stat ai unor țări uitate din Asia, exporturi suedeze și laureați ai Premiului Nobel, toate acestea ca să treacă examenul de admitere pentru Serviciul de Informații Externe. Un pașaport diplomatic albastru și o servietă din piele de vițel, acestea reprezintă țelul. Tot ce mai are de făcut este să se pună la punct cu franceza și cu araba. Simte un ușor fior familiar de neliniște odată ce ajunge la punctul de control și bărbatul în uniformă, cu o expresie obosită, indiferentă pe chip, îl analizează din cap până-n picioare. Limbile străine sunt punctul său slab și, din păcate, ele reprezintă cheia pentru o carieră în diplomație. Tresare doar amintindu-și cum stătuse în sala de curs, încercând să memoreze vocabularul. Nu îl ajutase la nimic nici măcar faptul că Hassan Rahamin, profesorul său de arabă, un irakian la vreo șaiszeci de ani, cărunt și cu cravată la gât, se oferise să-i dea lecții în particular în

apartamentul său aflat la marginea Stockholmului.

— Jacob, e limpede cât de mult îți dorești să înveți, îi spune Hassan, pe un ton răbdător, după lecție. Dar e important să exersezi și acasă. Dacă vrei, poți să vii la mine acasă, o dată pe săptămână, ca să lucrăm împreună, bine?

Dar Jacob simte cum i se întoarce stomacul pe dos doar la gândul de a învăța acasă. Nu suportă ideea de a petrece atâtea ore în tren și în metrou ca să ajungă și să se întoarcă de la apartamentul lui Hassan aflat în afara orașului. Nu are energie pentru așa ceva. Vrea să poată, pur și simplu, să o vorbească. Cum este în Matrix: „Știu kung fu”.

Încearcă să nu se mai gândească la asta. O să se îngrijească mai târziu de cunoștințele de franceză și arabă. Aceste lucruri n-au cum să-i stea în cale, ar fi prea nedrept. Este predestinat pentru o astfel de viață, pentru aeroporturi și misiuni imposibile.

Se înviorază din nou când ofițerul de poliție, soldatul sau ce o fi fost el, îi dă înapoi pașaportul și trece nerăbdător de punctul de control, urmărind indicatoarele verzi spre ieșire.

La sosiri dă de aerul mediteraneeen umed și apăsător, amestecat cu emisii de gaze de eșapament, fum de țigară, șoferi de taxi care țin pancarte scrise de mână, în arabă, și pe care constată, cu tristețe, că nu reușește să le descifreze în ciuda cursului de limba arabă pe care îl urmărise jumătate de an. Inima începe să i-o ia din nou la goană. Oare cei de la ambasadă îi vor testa cunoștințele de arabă? Obținuse stagiul de practică pretinzând că avea un nivel de limbă arabă mediu spre avansat. Oare fusese o minciună? Hotărăște să o vadă ca pe o chestiune de definiție. Ceilalți pasageri își fac loc pe lângă el, înghiontindu-l, îndreptându-se spre parcări și spre cozile de la taxi, dar Jacob se oprește în loc, aruncând o privire în jurul său.

Cineva trebuia să-l aștepte la aeroport. Cineva de la ambasadă. Speră să vadă la șoferii de taxi o pancartă cu „Seger”, așa că se uită din nou spre ei, cu același rezultat descurajator. Sperase să fie așteptat de un Mercedes negru sau de un Volvo, să îl găsească pe bancheta din spate pe adjunctul de la ambasadă, care venise să-l pună la curent cu prima sa misiune. O sesiune de negocieri, vreo întâlnire cu guvernul libanez, sau poate că aveau să-l trimită direct într-o misiune de recunoaștere, într-o tabără de refugiați sau direct la un cocktail la ambasada franceză. Un gând copilăresc, desigur. Știa prea bine că nu avea să fie vorba de așa ceva de la bun început, chiar din prima zi, dar tot se așteptase să primească un semn. Vreo sarcină. O ocazie

să le demonstreze că aveau în fața lor un bărbat cu un viitor în față. Cineva de care aveau să-și amintească. Cineva pe care se puteau bizui.

Dar nu e nimeni. Numele lui nu se afla scris pe nicio pancartă. Nu se zărea niciun european stresat care să cerceteze sala de așteptare. Jacob își scoate telefonul. Se asigurase deja ca telefonul să îi funcționeze aici, dar uitase un mic detaliu. Știe că aici apelurile sunt costisitoare și nici nu are bani la el. Totuși, își scoate telefonul din buzunar și caută numărul unei anumite Agneta Adelheim, pe care îl primise acum câteva săptămâni.

E important să le arăți că-ți merge mintea, că ești descurcăreț. Să nu cazi niciodată victimă circumstanțelor. Trebuie să deții controlul asupra situației și să găsești o soluție. Se bucură să vadă din nou numele Adelheim, și nu veșnicul plictisitor Andersson. Ba chiar se interesase și aflase că e un nume de aristocrat. Ce bine. Spre asta se îndreaptă, spre o lume de diplomați cu nume de aristocrați. Cu un fior de satisfacție pe șira spinării, apasă pe numele ei și aude telefonul sunând.

Doar că Agneta nu răspunde și nici nu intră mesageria. După ce lasă telefonul să sune de cincisprezece ori, Jacob se oprește, închide ochii și se sprijină cu spatele de bancă. Simte cimentul rece pe firicelele scurte de păr blond de pe gât. Se află în aeroportul din Beirut. Este pentru prima oară în Orientul Mijlociu. Pentru prima oară în afara Europei. Preț de o clipă, simte că se îneacă. Trage aer în piept și deschide ochii larg.

— Nu, nu, nu, își spune cu voce tare.

Încearcă să se liniștească. Trebuie să găsească o soluție.

O sună din nou pe Agneta Adelheim. Răsuflă ușurat când aceasta îi răspunde la cel de-al doilea apel.

— Ah, nu, spune ea după ce Jacob se prezintă. Îmi pare atât de rău. Eram sigură că urma să sosești săptămâna viitoare. Ajung în jumătate de oră.

Jacob închide telefonul și se ridică în picioare, încercând să nu se lase cuprins de dezamăgire. Uitaseră de el. Nu e un început bun, dar se mai întâmplă. Sunt ocupați. E normal ca lucrurile să mai scape de sub control. Nu ai cum să fii atent la cele mai mici detalii. Asta nu înseamnă că n-o să aibă ocazia să-i impresioneze.

Scoate ziarul *Dagens Nyheter* din servieta maro, din piele, pe care abia o cumpăraseră. Îl avusese la el de când urcase la bordul avionului, în Stockholm, dar abia acum îl răsfoiește. Măcar să profite de ocazie ca să treacă în revistă ultimele știri, își spune el, aruncând o privire pe prima

pagină. Caută în principal orice ar avea legătură cu Beirut. Citise pe internet despre demonstrațiile care avuseseră loc la sediul guvernului, despre gunoiul pe care nu venea nimeni să-l strângă, împruțind străzile, împrăștiind boli, totul din cauza guvernului corupt și disfuncțional. Dar în ziar nu este nimic pe tema asta. Citește, în schimb, despre scandalul Săpo din Suedia. Își aduce aminte că auzise ceva ieri la știri, dar fusese prea ocupat ca să urmărească subiectul.

Dar acum are timp. Cel puțin jumătate de oră, și când deschide ziarul, vede pe jumătate din prima pagină fotografia unei femei roșcate, la vreo treizeci de ani, îmbrăcată elegant. O femeie cu ochi verzi și o expresie hotărâtă pe chip, prezentă la ceea ce părea a fi o conferință de presă.

Ziarul titrează: „Rusia, în spatele protestelor din suburbii”.

Jacob citește articolul pe nerăsuflăte, după care editorialul și toate celelalte articole pe aceeași temă. Se pare că o companie rusească, cu legături strânse cu Kremlinul, plătise un profesor din Suedia să scrie un raport pentru Consiliul de Miniștri UE menit să-i convingă să intensifice privatizarea forțelor de poliție europene. În același timp, aceeași companie pusese la cale organizarea unor proteste în mai multe suburbii, care să coincidă cu prezentarea raportului către miniștrii UE în timpul unei întâlniri ce avusesse loc cu o săptămână în urmă în Stockholm. Scopul lor era acela de a destabiliza forțele de poliție și de a conferi unor companii private cu legături rusești ocazia de a prelua o parte din atribuțiile poliției. Se părea că Săpo, Serviciul suedez de Securitate, fusese la curent în tot acest timp cu situația, fără să intervină.

Jacob dă din nou la prima pagină, la fotografia tinerei roșcate și atrăgătoare. Gabriella Seichelmann. Avocată la una dintre cele mai prestigioase firme din Suedia. Ea fusese cea care îi dăduse în vileag. Se părea că mai fuseseră și alte persoane implicate, dar ea era imaginea publică. Ea fusese cea care prezentase declarațiile martorilor și toate documentele jurnaliștilor care primiseră permisiunea de a le citi doar după ce promisese să nu publice nimic clasificat. Documentele fuseseră verificate de jurnaliști, dar Săpo refuza în continuare să facă vreun comentariu.

Jacob lasă ziarul deoparte, cu inima bătându-i cu putere. Este ca un film cu spioni. Atât de captivant și, cu toate acestea, cu cât citește mai multe, cu atât devine mai invidios.

Avocata aceea nu părea cu mult mai mare decât el, nu? Poate cu vreo cinci-șase ani, cel mult. Oftează adânc. Oare cum o fi să te trezești în mijlocul unei astfel de povești? Gata să îți piept unor oameni influenți. Să-ți vezi chipul și numele prin toate ziarele. Gândul acela îl face să se simtă atât de mic. El, cu practica lui, cu examenul nedat la statistică. Incapacitatea lui de a stăpâni limbile acelea de care are nevoie pentru o carieră ce oricum nu avea să fie niciodată la fel de palpitantă ca aceea pe care Seichelmann și-o clădise deja. Oare ar fi fost mai bine să fi dat la Drept?

Îi sună telefonul. Poate era Agneta, în cele din urmă. Dar când îl scoate, vede că era Simon. Era de așteptat.

— Iubire, gata, ai aterizat?

„Iubire”. Asta îl enervează la culme. Când avea Simon de gând să priceapă că aventura lor din primăvară luase sfârșit? Abia dacă se văzuseră toată vara. Chiar nu voia să înțeleagă?

Da, sigur, era incitant. Și întreaga poveste însemna mai mult pentru Jacob decât îi dăduse el de înțeles lui Simon. Și poate că ar fi putut să fie ceva mai mult între ei, un context în care cuvântul „iubire” să se potrivească de minune. Asta dacă Jacob ar fi fost gata să uite de toate și să trăiască clipa. Dacă ar fi lăsat lucrurile să vină de la sine. Dar totul se petrecuse prea repede. Simon începuse să vorbească despre mutatul împreună după doar trei săptămâni. Jacob simțise și el nevoia să fie tot timpul împreună. Parcă nu ar fi vrut să se mai dea niciodată jos din patul lor. Dar se forțase să o facă, refuzase să se lase mânat de dorință. Nu pentru asta venise în Uppsala. Povestea asta nu făcea parte din planurile lui. Nici pe departe. După care, la scurt timp, Simon îi zisese că ar vrea să-i cunoască pe părinții lui.

— Ai putea măcar să-mi povestești despre ei, îi spusese el. Pun pariu că mama ta e atât de elegantă și tatăl tău atât de strict. Pun pariu că au o viață sexuală fierbinte de tot.

Asta fusese prea mult pentru Jacob. Nu putea să-i povestească lui Simon despre părinții lui. Îi lăsase în urmă când hotărâse să plece din Eskilstuna, micul oraș în care crescuse. Nu se potriveau cu cine era el acum, cu cine voia să devină. Nu se potriveau cu versiunea lui Jacob Seger din Uppsala. Versiunea de diplomat.

— Jacob?

O voce îl face să tresară și-l smulge din amintiri, iar când ridică privirea vede în fața lui o femeie la vreo cincizeci de ani, cu păr cărunt, îmbrăcată

cu o rochie albastră, subțire.

— Sunt Agneta Adelheim, spune ea. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

•

Jacob ajunge, în sfârșit, pe bancheta din spate a unui Volvo negru, cu ochii pe geam, în timp ce traversează suburbiile în drum spre centrul orașului Beirut. La început vede doar autostrăzile și steagurile verzi ale grupării Hezbollah, iar mai apoi mahalalele și soarele strălucitor. Pe măsură ce se apropie de centru, zărește urme de gloanțe și ferestre sclipitoare. Macarale înălțându-se din istorie. În mijlocul orașului, e trafic și gunoi aruncat la fiecare colț de stradă.

Coboară din mașină, intră pe ușa din față și în sus, pe scări, într-un fel de sală de conferințe. Agneta începe să-i povestească despre ambasadă, despre cât de complicată e situația acolo. Se așază printre mesele din lemn deschis la culoare și scaune din metal, care alunecă fără zgomot pe podea când Jacob încearcă să-și găsească locul. Se așază unul în fața celuiilalt, cu două sticle de apă caldă de pe care eticheta era pe jumătate dezlipită.

— Știai că ambasada asta e doar una temporară? îl întreabă ea. A trebuit să mutăm aici ambasada din Siria atunci când situația din Damasc a devenit prea periculoasă.

Jacob încuviințează. Era la curent, se informase.

— Și chiar nu știu de ce..., continuă Agneta. Chiar nu știu de ce s-au gândit să trimită un stagiar în situația de față. Nu e tocmai un context normal. Ca să ți-o spun drept.

Jacob înghite cu greu. Asta pentru că nu știa prea bine limba arabă? Avea să-l pună la încercare?

— Dar ce contează ce cred eu? oftează Agneta. Sunt o simplă asistentă. Decizia nu îmi aparține. În plus, am crezut că urma să ajungi săptămâna viitoare, așa că mi-e teamă că nu prea avem ce să-ți dăm de lucru. Am reușit să-ți găsec un apartament în zona de est a orașului. Un coleg de la ambasada franceză o să fie plecat toată toamna, așa că l-am închiriat pentru tine. Îți sugerez să-ți pregătim documentele și să te instalăm acolo. Ca să începi săptămâna viitoare.

Parcurg împreună o serie de documente. Jacob își ia în primire cardul de acces în ambasadă și, până să se dezmeticească, sunt iar în Volvo, mergând spre est, traversând linia verde despre care Jacob citise în vacanța de vară,

cea care desparte Beirutul musulman de Beirutul creștin, zona în care avea să locuiască el. În perioada războiului civil, aceea fusese linia de front. Acum este doar un drum principal.

Agneta îl roagă pe șofer să oprească lângă Piața Saliba.

— Asta e adresa, îi spune ea. Nu prea se folosesc numere de străzi aici. Să le spui șoferilor de taxi să te aducă pe Armenia Street, lângă piața Saliba, bine?

Agneta deschide ușa unui apartament superb, în stil art deco, cu podea din mozaic și cu un balcon mic, ce dădea în stradă, în urmele de gloanțe, dincolo de care se vedeau portul și marea.

— Sunt sigură că poți să te ocupi de unul singur de acum înainte, îi zice ea. Pari un tip descurcăreț.

Jacob se umflă în pene când o aude spunându-i asta. Descurcăreț. Da, bine, în ciuda numelui ei promițător și impresionant, era o simplă asistentă. Dar dacă ea observă asta la el, atunci și ceilalți aveau să o facă, nu-i așa?

21 noiembrie

Sankt Anna

Zăpada cade mai furioasă, fulgii de nea nu mai sunt pufoși și ușori, ci mici, grei și nemiloși. Nu se mai topesc de îndată ce aterizează pe iarba cenușie, pe pietrele cenușii, pe câmpiile cenușii care înconjoară vechea biserică din Sankt Anna în arhipelagul Östergötland. Se adună, în schimb, în troiene și straturi, mici pante de-a lungul gardurilor de pietre și trunchiurilor copacilor, diguri formate de rafalele de vânt, sprijinite de pereții de piatră ai micuței biserici.

Klara Walldéen se așază pe vine, cu spatele sprijinit de biserică, după care își întoarce fața spre zăpadă, închide ochii și lasă fulgii de nea să cadă pe ea, să i se topească pe pleoape și pe frunte. Fulgii îi alunecă pe tâmpile și pe obraji, strecurându-i-se pe sub gulerul hainei albastre, pe gât și pe claviculă, pe sub rochia neagră. Klara lasă zăpada să fie lacrimile pe care nu poate să le plângă.

— Bunica ta mi-a spus că o să te gălesc aici.

Klara tresare speriată, deschide ochii și aproape că își pierde echilibrul. Se sprijină cu palmele de iarba rece și noroioasă ca să nu cadă. În fața ei stă

Gabriella, cu părul ei bogat și roșcat prins într-o împletitură strânsă, îmbrăcată într-o haină neagră, cu dresuri negre, o ținută potrivită pentru o înmormântare. Klara reușește cu greu să se îndrepte și să se ridice în picioare, simțind noroiul rece și lipicios în palme.

— La naiba. M-ai speriat.

Gabriella o ia în brațe, învăluind-o în mireasma aceea de iasomie și citrice.

„Vreau să miros ca o grădină de pe malul Nilului”, spusese Gabriella când își cumpărase prima oară parfumul acela de la NK din Stockholm, cu mulți ani în urmă, pe când erau încă studente. Klara încă își amintește cât se amuzase pe seama expresiilor faciale ironice, aproape iritate ale Gabriellei.

Își lasă brațele pe lângă corp, neavând energie să le ridice, nevrând să o murdărească pe Gabriella, așa că se lasă îmbrățișată și pătrunsă de căldura ei.

— Klara, îmi pare atât de rău, șoptește Gabriella.

Klara îi simte buzele reci la ureche. Se strânge și mai mult în brațele Gabriellei, lipindu-și fața de gulerul hainei ei, odihnindu-și fruntea pe gâtul delicat și cald al acesteia. Iar Gabriella o strânge la piept.

Și abia atunci, Klara începe, în cele din urmă, să plângă.

Sunt zece zile de la moartea bunicului său. Au trecut două luni de când ieșiseră amândoi cu barca, cu un termos și cu plasa de pescuit, când scosese sticla cu băutură din buzunar, turnându-și în cană o porție sănătoasă de alcool făcut chiar de el, insistând ca și ea să-i urmeze exemplul.

— Măcar de data asta, Klara, îi spusese el. Știu că nu mai bei, dar azi avem amândoi nevoie de un pahar.

Klara deja observase schimbul de priviri dintre bunicii ei când sosise în vizită în urmă cu câteva luni, chiar înainte să vină vara. Observase că era mai slab, că era tras la față și că ei doi mergeau mai des „cu treabă” în Norrköping și în Linköping. Dar nu-i întrebese niciodată ce treburi aveau acolo, evitase să interpreteze în vreun fel semnele acelea, enigma aceea atât de simplu de rezolvat. I-ar fi fost ușor să dispară în haosul din Londra, să se îngroape în muncă la universitate. Să se concentreze, pur și simplu, pe slujba ei, să își găsească drumul spre o viață normală și să nu bea. Dar când o rugaseră să vină acasă la un sfârșit de săptămână în septembrie, își dăduse seama.

În dimineața aceea de sâmbătă nu se simțea nicio adiere de vânt; barca era nemișcată pe apă, iar Klara luase o gură de cafea, strâmbase din nas, după care dăduse ceașca pe gât, arzându-și limba și cerul gurii. Și în timp ce simțea licoarea alunecându-i pe gât, întâlnise privirea bunicului.

— Cât timp? întrebă ea. Cât timp mai ai?

Dar nu vărsase nicio lacrimă. Nici când îi spusese cum cancerul se răspândise, că era o formă agresivă și că descoperiseră boala prea târziu, cu toate că probabil nici nu mai conta, pentru că tot acolo s-ar fi ajuns. Nici când îi spusese că refuzase tratamentul, pentru că nu mai avea niciun rost, pentru că nu i-ar fi câștigat decât câteva luni de vărsături și de durere. Nu plânsese nici măcar când bunicul ei se așezase lângă ea pe bancă și o strânsese în brațe, ca în copilărie, căci el și bunica ei o crescuseră, acolo, la marginea arhipelagului.

— Mi-a venit vremea, draga mea Klara, spusese el. Ce motive aș putea avea să mă plâng? Am avut parte de o viață lungă cu bunica ta. Și după ce am pierdut-o pe mama ta, te-am avut pe tine. Durere și bucurie. O apucase de bărbie și o privise intens cu ochii aceia strălucitori. Să nu-ți fie teamă de nimic, îi zisese el. Nici de tristețe și nici de bucurie. Trebuie să înveți asta, iubita mea. Promiți? Promiți că o să-ți amintești spusele mele?

Klara nu înțelese ce voia să spună, abia dacă îi auzise vocea. Dar acum, măcar înțelese. Acum, în zăpadă, în brațele celei mai bune prietene, înțelese.

— Nu te poți ascunde, șoptește ea. Nu poți să te ascunzi.

Și începe să plângă. Fără cuvinte, aproape în tăcere, lipită de gâtul Gabriellei.

Nu știe cât au stat acolo, în tăcere, în timp ce zăpada continuă să cadă repede și greu în jurul lor.

— Ar fi trebuit să vin mai repede, șoptește Gabriella după câteva clipe. Nici nu pot să-mi imaginez prin ce treci... Ai crescut cu ei, cu el. Aici. Și acum s-a dus. E atât de...

— Shhh, spune Klara, după care face un pas în spate, eliberându-se din brațele prietenei sale.

Pune un deget pe buzele Gabriellei și îi mângâie obrazul, încă era murdară de noroi pe mână.

— Ai venit. Ești aici acum. Ești întotdeauna aici, Gabi, chiar și atunci când nu ești.

— Bunicul tău ți-a fost mai mult ca un tată, spune Gabriella întorcându-se cu fața spre ea.

Klara încuviințează.

— Poate chiar mai mult de atât. Bunicul și bunica. Nu am avut parte de părinți, dar tot ce mi-au oferit ei... Klara scutură din cap și rămâne cu ochii închiși. Nu pot nici măcar să spun ce vreau să spun. Și acum s-a dus... Se întoarce din nou spre Gabriella și deschide ochii. Dar pot să râsuflu ușurată. Bunicul nu a fost făcut pentru viața asta de care a avut parte în ultima lună. El a fost făcut să stea în vânt, pe barcă, printre păsări. Nu prin spitale. Nu suporta să fie în situația asta, Gabi. Nu putea să suporte.

Gabriella încuviințează.

— Am văzut-o pe bunica ta și mi se pare că e mai bine, nu? Și tu la fel. Vreau să spun, în situația de față. E împăcată.

Klara dă din cap că da.

— Știau din primăvară. E îndurerată, dar cred că râsuflă și ea ușurată.

— Știau de atunci că era bolnav de cancer? Și nu ți-au spus?

Klara încuviințează, simțind fulgii de zăpadă topindu-se și curgându-i pe obraji.

— Au știut de la bun început că nu avea să se facă bine, spune ea abia auzit. Dar, ei bine, știi și tu cum e. Se întoarce din nou spre Gabi. Nu au vrut să mă întristeze. Probabil au crezut că nu sunt destul de puternică să accept situația. Și poate au avut dreptate. Nu eram tocmai în apele mele după cum știi deja. Vara asta. Sau chiar înainte.

Klara scutură din cap, iar Gabriella îi adună șuvițele negre de pe frunte și le dă după urechi.

— Îmi place cum îți stă cu părul scurt, șoptește ea. Dacă ar fi să mă tund eu așa, aș arăta ca o babă. Dar ție îți stă foarte bine, zici că ești un star de cinema. Ca Natalie Portman.

Rămân apoi în liniște, privind dincolo de gardurile din piatră, spre câmpurile cenușii, spre copacii goi și, în depărtare, chiar dacă nu se vede de la biserică, spre mare, cea veșnic acolo. În cele din urmă, Klara se întoarce din nou cu fața spre Gabriella și își odihnește capul pe umărul ei, frecându-și nasul de pielea rece de sub ureche.

— Mă simt mai bine acum, șoptește ea. În ciuda celor întâmplate cu bunicul. În ciuda durerii, mă simt mai bine decât m-am simțit vreodată în ultimii ani. După toate cele petrecute în vară cu protestele, cu rușii și cu

Săpo. Gabi, am crezut că o să cedezi.

— Dar nu ai făcut-o, spune Gabriella, sprijinindu-și fruntea pe capul Klarei.

— Nu am făcut-o pentru că ai intervenit tu. Pentru că te-ai ocupat tu de toate. De jurnaliști, de emisiunile de dimineață, ai luat toată atenția asupra ta. De asta n-am cedat.

— Ah, zice Gabriella, ridicând ușor dintr-un umăr. Știi ce? Mi s-a părut chiar distractiv. Poate că nu ar trebui să afirm asta cu voce tare. Sigur, e îngrozitor ce s-a întâmplat. Protestele din suburbie. Rușii. Faptul că Săpo nu a ridicat un deget. Întreaga poveste. Absolut îngrozitor. Dar faptul că am putut să scot adevărul la iveală, să spun lumii cu indignare cele petrecute, să lupt pentru dreptate... Mi-a plăcut la nebunie.

Klara zâmbeste și o privește în ochi.

— Știu. Am știut dintotdeauna că vei fi bună la astfel de lucruri. Îți place să fii în centrul atenției, îți place melodrama.

Gabriella o împinge ușor.

— Nu tocmai îmi mulțumeai mai devreme? Și acum mă iei peste picior?

— Mă salvezi mereu, șoptește Klara. Vii întotdeauna să te ocupi de toate.

Gabriella îi aruncă o privire rapidă, după care se întoarce cu fața spre câmp. Ceva în gestul acela o face pe Klara să tresară, ceva ce nu se potrivește cu Gabi, cea veșnic netulburată, care mormăie ceva de nedeslușit în rafalele de vânt.

— Ce ai spus? întreabă Klara.

Gabriella se întoarce din nou spre ea cu un zâmbet ușor, însă doar din buze, nu și cu ochii.

— Ar trebui să intrăm, spune ea, ferindu-și privirea. Nu cred că vrei să stai la slujbă udă din cap până-n picioare, nu? zice ea, dar Klara știe că nu asta spusese mai devreme. Ușor-ușor, câteva fragmente de cuvinte parcă îi încolțesc în minte: „Poate că tu vei fi cea care va trebui să mă salveze pe mine în curând”.

Oare asta spusese Gabi? Dar înainte să apuce să o întrebe, în parcare a înzăpezită sosește prima mașină. Gabriella se întoarce spre ea cu un zâmbet forțat pe buze.

— Hai, spune ea. Avem un bunic de îngropat. Dar de îndată ce rostește aceste cuvinte, îngheață cu o privire panicată. Dumnezeu, îmi pare rău, nu

am vrut să fiu atât de...

— Directă? întreabă Klara.

Începe să râdă, după care se ridică în picioare. Gabriella chicotește și ea ușor, cu mâna la gură.

— Ce urât din partea mea, șoptește ea. Îmi pare rău. Serios, îmi pare rău.

Dar Klara o ia de braț și se sprijină pe umărul ei.

— Ai dreptate, zice ea. Avem un bunic de îngropat.

5 august

Beirut

Agneta are alte chestiuni de rezolvat, nu are timp să-i poarte de grijă noului stagiar, așa că se scuză și dispare pe treptele ce duc în stradă. Jacob rămâne acolo, cu un amestec de dezamăgire și ușurare.

Nimic nu pare să fie cum își închipuise el în vara aceea, dar cel puțin apartamentul îi depășește toate așteptările.

În plus de asta, îi face plăcere să fie de unul singur. Deschide ușile duble ce dau în agitația de pe Armenia Street și o vede pe Agneta urcând în Volvo. Se întoarce spre el și îi face cu mâna.

— Am uitat să-ți spun să vorbești cu vecina de sus despre generator, strigă ea. E un bilet pe masa din camera de zi. S-ar putea să ai probleme cu electricitatea. Sună-mă dacă nu te descurci, zice ea, după care se face nevăzută.

Jacob se așază pe unul dintre scaunele din plastic de pe balcon, lăsându-se pătruns de căldură, de fum, de orchestra de claxoane și de voci puternice. Aceasta avea să fie casa lui până la Crăciun. Orașul acesta. Apartamentul acesta. Pe moment nu simte nici urmă de bucurie sau de satisfacție, doar un sentiment de dezrădăcinare care pune stăpânire pe el, secându-l de puteri până începe să tragă disperat aer în piept cu ochii închiși.

Este singur. La fel de singur cum se simțea în Uppsala, în camera lui sărăcăcioasă pe care o subînchiriasse în Rackarberget, în primele săptămâni din noua lui viață acolo. După ce făcuse atâtea ca să ajungă acolo. Și pentru ce? Pentru această singurătate și zădărnicie? Își scoate telefonul și caută mesajul de la Simon.

I-ar fi atât de ușor să-i răspundă. Ar putea să scrie: „Da, iubire! Când vii să mă vezi?” Să se lase în voia sentimentelor pe care încă i le purta lui Simon. Poate că se vor dezvolta? Poate că ar fi fost mulțumit să-și trăiască viața într-un apartament cu două camere, mobilat cu gust, în centrul orașului Stockholm. Simon ar fi putut să-și găsească de lucru la un muzeu sau la o casă de licitații de artă. Jacob ar fi putut să lucreze ca analist la o agenție de publicitate. Sau poate că ar fi putut să-și construiască o carieră la un minister care să includă scurte deplasări la Bruxelles. Ar fi putut chiar să îi spună lui Simon adevărul despre el.

Poate, poate, poate.

Dar știe că e imposibil, că nu asta era viața pentru care muncise atât de mult. Visează la ceva mai mult. La misiuni mai importante. Inima începe să-i bată cu putere.

Cu un nod în gât, încearcă să înăbușe sentimentul de singurătate. Cu câteva tastări rapide, șterge mesajul lui Simon. Și din alte câteva mișcări, îl șterge pe Simon din telefonul lui.

•

Odată cu lăsarea întunericului, își dă seama că uitase s-o întrebe pe vecină despre curent, care se dovedește problematic, așa cum îl avertizase Agneta. Când reușește să dea de Alexa, căci așa o cheamă pe vecina lui, sunând-o la numărul de telefon pe care diplomatul francez îl lăsase pe masa de la bucătărie, aceasta îi spune că abia mâine-dimineață avea să repare cineva generatorul.

— Dar hai pe acoperiș, îi spune ea. Avem terasă. Și vin.

Luminile nu funcționează nici pe scara blocului, așa că Jacob înaintează ușor, în lumina slabă ce se revarsă prin ferestrele deschise de la fiecare etaj. Aici se întunecă atât de repede, e atât de diferit de Suedia. Nici măcar nu băgase de seamă că se înserase, și abia dacă era ora șase.

Lumina se aprinde brusc pe scară, cu o explozie galbenă și cu zumzetul unui bec, chiar în momentul în care se pregătește să împingă poarta din fier care dă în ceea ce părea a fi terasa comună de pe acoperiș.

— Ah, se aude undeva în întuneric vocea de la telefon. Slavă Domnului pentru compania de electricitate! A venit curentul.

Jacob pășește nesigur pe acoperiș. În față se întinde, până spre port, cartierul Mar Mikhael. Se văd ferestre luminate, ziduri dărâmate, macarale și un întuneric vast, care nu poate fi altceva decât Marea Mediterană.

— Tu trebuie să fii Jacob, spune Alexa. Bine ai venit în Beirut.

Fata iese din umbră și, înainte ca Jacob să apuce să scoată vreun cuvânt, îl sărută pe amândoi obraji, oferindu-i un pahar cu vin roșu.

— E prima ta vizită în Beirut?

Jacob încuviințează și se uită lung la ea. Este probabil cu zece ani mai în vârstă decât el și cam la fel de înaltă. Nu e tocmai grăsuță, ci mai degrabă solidă, cu o coamă de păr negru și creț, pe care îl ține strâns cu o eșarfă roșie. Este îmbrăcată cu o rochie lungă, verde și poartă sandale.

— Lasă-mă să ghicesc, spune ea. E prima dată când vii în Orientul Mijlociu, nu-i așa? Ești șocat și chiar puțin îngrijorat de toată nebunia asta?

Fata începe să râdă și își pleacă ușor capul într-o parte. Jacob își simte gura uscată și se înroșește la față. Îl tratează ca pe un copil, ca pe un nou-venit neștiutor și naiv. Nu așa își imaginase prima lui seară în Beirut. Se așteptase să meargă la ambasadă, nu să aibă probleme cu electricitatea și să ajungă pe un acoperiș cu această femeie.

Alexa începe să râdă și își pune brațul în jurul lui.

— Bea, *habibi*, spune ea. O să treacă. După ce termini de băut, poți să mă ajuti să aduc mâncarea. E mai bine să nu gândești.

Jacob bea un pahar, după care încă unul și încă unul, în timp ce o ajută pe Alexa să aducă farfurii și vase din apartamentul ei. Se pare că este petrecerea ei de rămas-bun. Săptămâna viitoare urmează să înceapă lucrul la un centru de tineret din Shatila, tabăra de refugiați palestinieni din sudul orașului Beirut. În timp ce așază masa, Alexa îi povestește că este din Franța și Maroc și că locuiește în Beirut de aproape cinci ani.

— Am început ca stagiară la Crucea Roșie, spune ea. Niște *putain*, ce nenorociți. Dragule, să fii atent la diplomați.

Brusc, se oprește și-și duce mâna la gură.

— Scuze, nu asta am vrut să spun... De fapt, ești încă un simplu stagiar, nu-i așa? Încă mai ai timp să te răzgândești.

Dar Jacob râde. Nu-i pasă, vrea doar să o audă vorbind, în engleza ei care îmbină limba arabă cu cea franceză, care se revarsă asemenea unui râu sălbatic de cuvinte deocheate și păreri puternice. Cu fiecare cuvânt al ei, simte scăzând sentimentul de goliciune. Cu fiecare pahar pe care îl bea, se simte mai inspirat.

Ușor-ușor, terasa începe să se umple cu oameni în blugi și rochii,

vorbind limbi diferite. Alexa aprinde lumânările puse în sticle goale de vin din valea Beqaa, care pâlpâie în adierea vântului. Cineva reușește să repare un mic generator și deodată un șirag de becuri întinse de-a lungul unui perete se luminează. Dintr-un casetofon încep să răsunе ritmuri de pop arab amestecate cu The Weekend și Rihanna. Jacob își umple paharul, simțindu-și trupul din ce în ce mai ușor, chiar dacă se simte atât de confuz, încât abia dacă mai știe să vorbească engleză.

Doar că, măcar de data asta, nu mai contează. De data asta poate că o să se bucure de moment, să se lase pradă unor lucruri pe care nu le înțelege în totalitate, dar care îl fac să se simtă mai amețit, care îi fac inima să-i bată mai tare, să se miște mai repede, cu mai multă intenție și mai multă direcție.

Acesta este motivul pentru care lăsase în urmă tot ceea ce știa. Motivul pentru care plecase la Uppsala. Motivul pentru care citește presa străină și pentru care studiază științele politice, motivul pentru care trebuie să facă cumva să ia examenul de statistică și să învețe arabă.

Acoperișul acesta este genul de loc după care tânjise, pe care îl căutase atâta fără ca măcar să știe. Asta este aventura. Aici se întâmplă totul. Aici devii altcineva. Când își dă seama că este pe punctul de a rosti ideea aceea atât de ridicolă, se hotărăște să bea un pahar cu apă, ca să se trezească. Este abia prima sa noapte, trebuia să rămână stăpân pe situație, să nu se lase sedus de magia cosmopolită. Trebuie să rămână concentrat pe țelul său, ambasada, să facă o impresie bună acolo.

Dar acum se simte atât de fericit în compania străinilor, în starea aceea de anonimat, siguranță în nesiguranță, în incertitudine. Așa că, în loc de apă, ia o bere de la rece dintr-un butoi, ca în filme. „La naiba cu toate”, gândește el. Așa avea să fie noaptea asta. O noapte. După care avea să se concentreze.

Se îndreaptă spre marginea terasei și privește orașul avariat, distrus, cu ziduri lipsă, cu găuri de gloanțe, măcinat de nedreptate, de haos și de confuzie, dincolo de care se întinde, cufundată în întuneric, Marea Mediterană. Cu toate că nu poate să o vadă, știe că este acolo.

Simte că ar putea să pună sticla de bere jos, lângă el, să urce pe bordura de beton din fața lui, să țintească una dintre cele zece macarale de la picioarele lui, să-și întindă brațele ca niște aripi și să zboare.

În clipa aceea aude o voce în spatele lui. Luat pe nepregătite, tresare.

Abia dacă mai aude petrecerea, abia dacă mai aude pe cineva cântând *Song Redemption* la chitară. Aproape că uită că este la petrecere, că mai sunt și alți oameni acolo.

— Vrei să-ți iei zborul?

Se întoarce cu fața spre voce. Și chiar înainte de a se întoarce, înainte de a vedea chipul ce aparținea acelei voci, ceva îi spune că, din momentul acela, totul avea să se schimbe. Nu mai există nicio cale de întoarcere, niciun trecut, doar viitorul. Nimic nu va mai fi vreodată la fel.

După care zărește ochii, zâmbetul din ei și, chiar mai mult de atât, este cuprins de sentimentul că-i mai văzuse cândva. Așa că întreabă:

— Ne cunoaștem?

I se pare că engleza lui sună ruginit, cu un puternic accent suedez, în ciuda faptului că încearcă să sune serios, britanic. Dar ochii aceia îi zâmbesc, pur și simplu. Știe că nu se mai întâlniseră până atunci, că visase, pur și simplu, la momentul acesta, cum ar fi fost să se uite în doi ochi ca aceia. Aproape cade pe spate, nu delicat ca o pasăre, ci greoi, ca un clown prost antrenat și, dacă mâna care aparținea glasului acela nu l-ar fi apucat de brațul stâng, poate că ar fi căzut peste bordură, în noaptea aceea libaneză neagră ca abanosul.

— Ai grijă, zice vocea. Nu pleca, nici măcar nu am făcut cunoștință.

21 noiembrie

Sankt Anna

Odată ce începe să plângă, Klara nu se mai poate opri. Plânge ca un copil, pe banca din biserică, tremurând din toate încheieturile și suspinând. Plânge după bunicul și după bunica. Pentru toate câte făcuseră pentru ea, pentru că nu putea să conceapă faptul că nu avea să mai stea niciodată cu bunicul în barca lui, că nu avea să-l mai vadă oftând sau dând din cap dezamăgit cum obișnuia să o facă atunci când nu știa să identifice corect ciripitul unei păsări. Plânge printr-un vâl de lacrimi când zărește chipul neclintit al bunicii și când își dă seama că nu știe cum va fi viața ei de acum înainte. Dar mai mult decât orice, plânge pentru ea însăși.

— Îmi pare rău, șoptește, uitându-se la bunica ei. Nu știu ce m-a apucat. Nu pot să mă abțin.

Bunica se întoarce spre ea și îi mângâie obrazul. În ochii ei citește căldură și un sentiment de ușurare.

— Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face pentru mine e să plângi, îi șoptește ea. Ai ținut dintotdeauna prea mult în tine, draga mea.

Klara știe că bunica are dreptate. Știe că, în ultimii ani, purtase o durere în suflet. După ce Mahmoud murise pe podeaua murdară a unui supermarket din Paris și după ce bărbatul care se dovedise a fi tatăl ei murise în zăpadă, chiar acolo, în arhipelag. Un tată pe care nu reușise niciodată să-l întâlnească sau să-l cunoască. Atunci nu plânsese și nici nu jelise. Nu știusese că merita să o facă, nu știusese că avea tot dreptul la alinarea și la ispășirea pe care durerea le aducea cu ea. Așa că refuzase să se lase pradă sentimentelor, nu îndrăznise să o facă, să treacă mai departe. În schimb, se îngropase în muncă și vin, în nopți nedormite și în relații scurte, lipsite de conținut, spunându-și că doar așa se putea trăi, înăbușind sentimentele, cu privirea sus. Rămâi stăpân pe situație, îți faci curaj, faci ce ai de făcut.

Dar acum, în biserică, auzind orga și glasul sec, monoton al preotului, înconjurată de ritualuri și de lumânări, alături de bunica ei, de Gabriella și de celelalte rude, își dă seama că era absolut imposibil, că nu poți să ții totul în tine, că trebuie să te exteriorizezi. Trebuie să găsești o cale să te împaci cu tine însuși.

•

La sfârșit, Klara rămâne în întuneric, în zăpadă, în fața bisericii, primind îmbrățișări și condoleanțe, explicându-le oamenilor cum să ajungă la recepția care urma să aibă loc la casa parohială de lângă biserică mai nouă și mai mare. Vântul bate mai tare, iar zăpada greoaie se împrășteie pe câmp, printre mesteceni și brazi. Simte mâna Gabriellei apucând-o de cot.

— Cum ești? îi șoptește ea. Ești bine?

Klara se întoarce spre ea, cu un zâmbet slab. Lacrimile se opriseră în cele din urmă, dar continuă încă să suspine, ca un copil mic care tocmai încheiase o criză de plâns. Dă din cap că nu și spune:

— Nu. Nu sunt bine deloc.

Gabriella îi zâmbește.

— Foarte bine, spune ea. Asta așteptam cu toții să auzim de la tine.

Rămăseseră doar ele. Klara, Gabriella și bunica ei, care iese pe ușa din față a bisericii și mijește ochii în vânt și zăpadă, trăgându-și pălăria pe

urechi și pe frunte.

— Până la urmă tot după voia lui au fost lucrurile, spune ea. Nimic nu-i plăcea mai mult decât o furtună puternică de toamnă. Nu-i așa, draga mea Klara?

Klara zâmbește ușor și încuviințează.

— I-ar fi plăcut foarte mult. Fără îndoială.

— Haide, zice bunica, trecând pe lângă ele, spre parcare. Nu pot începe recepția fără noi.

Klara o simte pe Gabriella aplecându-se spre urechea ei.

— E suficient de puternică, îi șoptește ea. Știi asta, nu-i așa?

Klara se întoarce spre ea și simte ceva, ca un val de liniște în suflet, promisiunea unui sentiment aproape uitat. Încuviințează și spune:

— Da. Este.

Aruncă o privire în întuneric, încercând să zărească silueta subțire a bunicii prin rafalele de zăpadă. Încă se mișca ușor, sigur și rapid pe suprafața neuniformă. Klara știe că avea să-i ia ceva timp să o convingă să plece din Aspöja, locul în care ea și bunicul locuiseră toată viața și unde ea însăși copilărise. Cu toate că bunica ei are peste șaptezeci de ani, încă poate duce greutatea de zi cu zi specifice vieții pe o insulă în arhipelag. Și apoi? Klara nici măcar nu vrea să se gândească la asta. Nu încă. Nu azi.

Klara crezuse că în parcare erau doar mașina bunicii și a Gabriellei. Dar ceva în depărtare îi atrage atenția. Îi este greu să deslușească în întuneric, dar i se pare că vede o umbră ce urcă repede într-o mașină. Apoi aude portiera închizându-se cu zgomot și motorul mașinii, înăbușit de rafalele de zăpadă și de vânt. Nu se văd faruri aprinse, dar Klara ar putea să jure că este o mașină ce dă cu spatele și dispare pe drum. Din câțiva pași rapizi o prinde din urmă pe bunica ei.

— Cine era în mașina aia? întreabă ea, arătând cu degetul spre locul din care tocmai plecase mașina. Am crezut că toată lumea e deja la casa parohială.

Bunica se întoarce și privește în direcția arătată de Klara, însă totul este deja cufundat în întuneric. Ridică din umeri:

— Poate că abia acum și-a găsit cheile de la mașină. Se întoarce spre Klara și îi zâmbește. Să știi că nu mai suntem nici noi chiar așa de tineri.

Klara se întoarce cu spatele și o vede pe Gabriella îndreptându-se spre parcare, la câțiva metri în spatele lor, cu telefonul în mână, cu o expresie

îngrijorată pe chip. Le face semn că le va urma în mașina ei.

— Poate, spune Klara.

Dar ceva nu-i dă pace. Poate că este doar starea ei, după toate cele prin care trecuse în ultimii ani, sentimentul acela de suspiciune și de teamă după ce se trezise de două ori în situații ciudate și periculoase. Dar când traversează autostrada 210 în drum spre casa parohială, Klara aruncă o privire spre vest, spre țarm. La jumătatea dealului, i se pare că vede două faruri aprinse în zăpadă. O mașină parcată pe marginea drumului? Rămâne cu privirea ațintită acolo, în timp ce bunica își continuă drumul spre casa parohială. Oare se pierduse cineva în zăpadă? Dar prezența unor mașini necunoscute aici în această perioadă a anului este neobișnuită. Simte un fior pe șira spinării. Ceva e în neregulă.

5 august

Beirut

Totul se întâmplă repede. Poate din cauza alcoolului, din cauza călătoriei sau din cauza petrecerii. Dar nu e vorba doar despre asta, e ceva mai mult, e altceva. Ceva despre ochii aceia, despre privirea lui. Era ceva în ei care te ducea cu gândul la o aventură.

— Te aștept la scări, îi șoptește vocea la ureche. E mai bine să nu fim văzuți plecând împreună.

Jacob încuviințează, fără să știe la ce scări se referă vocea. La scara blocului? La alte scări? Dar bărbatul se întorsese deja cu spatele la el, îndreptându-se spre ușă.

— Stai puțin! spune Jacob, apucându-l de umăr. Ce scări?

Bărbatul se întoarce cu fața spre el, cu o expresie încă duioasă pe chip, doar că, de data aceasta, nu mai zâmbește și ceva se vede în ochii lui când privește spre mâna lui Jacob așezată pe umărul său. Jacob se simte vinovat, ca și cum ar fi făcut o greșală de neiertat și poate chiar făcuse. Citise că, aici, ceea ce era evident că aveau ei doi de gând să facă era ilegal. De regulă, poliția ignoră astfel de lucruri, dar dacă ai ghinion sau dacă vor să-ți facă rău, te pot aresta pentru că ești gay. Riști să fii aruncat în închisoare, deportat, supus unor examene medicale umilitoare. Jacob își retrage mâna.

— Îmi pare rău, mormăie el.

Bărbatul îi zâmbește din nou, doar puțin, după care se apropie ușor de el.

— Ești nou în Beirut, spune el. Înțeleg. Ia-o la stânga pe Armenia Street, mergi cincizeci de metri, iar pe stânga vei găsi scările colorate ce duc în Ashrafieh. Grăbește-te.

Acestea fiind spuse, se face nevăzut.

Lui Jacob nu-i ia prea mult timp să o găsească pe Alexa și să-i mulțumească pentru vin și petrecere. Ea îi zâmbește și îl sărută pe amândoi obrazii.

— Promite-mi că nu te vei transforma într-un adevărat diplomat.

Îl deranjează puțin să audă „adevărat”, dar nu mai spune nimic. Nu vrea să fie perceput drept cineva care nu era „adevărat”. Și, în plus, ce știe Alexa? Este doar o hipiotă, nu? Dar îi promite că va încerca, îi zâmbește cu indulgență și simte că naturalețea zâmbetului său este dovada unui talent înnăscut pentru diplomație, care îl va duce departe.

— Poftim, spune Alexa, lăsându-i o carte de vizită. În caz că nu apuc să-mi iau la revedere mâine. Dacă vrei vreodată să mă vizitezi. Doar să mă suni înainte, dragule. Shatila e ca un labirint. Riști să te pierzi pe acolo dacă nu știi ce faci.

Îl sărută din nou pe obraz, iar Jacob simte în respirația ei un amestec de vin, usturoi și încredere în sine. Alexa face un pas în spate și se uită lung în ochii lui.

— În Beirut nu e deloc ca în Suedia, *habibi*, spune ea. Fii cu băgare de seamă. Tot timpul.

•

Câteva minute mai târziu, se împiedică ușor de pietrele cubice de pe Armenia Street și trece de barurile de pe trotuarele înguste, acolo unde se amestecă petrecerile cu zgomotele din trafic. Claxoane și motociclete turate. Calvin Harris și muzică pop arabă, care nu seamănă cu nimic din ce mai auzise el până atunci. Este confuz, exaltat și epuizat, ca și cum nu avea să mai doarmă vreodată.

Bărbatul de pe terasă avusese dreptate: scările sunt la doar cincizeci de metri mai încolo, fiecare treaptă fiind vopsită diferit, în roșu, verde, albastru, negru, galben, formând un model abstract ce duce direct în întuneric și în altă parte a orașului. Ashrafieh. Mar Mikhael, unde locuiește el, este un cartier pentru populația de rând. Ashrafieh este cartierul elitei

creștine bogate.

Jacob îl zărește pe bărbat la jumătatea treptelor și se grăbește să-l salute, fluturând mâna într-un gest nerăbdător, copilăresc. Bărbatul îi zâmbește și îi face semn să se apropie. Brusc, Jacob se oprește. Nu ar trebui să facă asta. Nu în prima sa noapte în Beirut. Ar fi trebui să-i spună: „Vorbim altă dată”. Ar trebui să meargă la culcare și să se concentreze asupra carierei sale, asupra noii sale vieți. La viața aceea la care visase încă de când începuse să viseze. Să o sune pe Agneta devreme și să o întrebe dacă putea deja să vină la ambasadă, să le arate că era descurcăreț, muncitor, capabil.

Ar trebui, ar trebui, ar trebui.

Dar știe că nu va face asta și, de îndată ce pășește pe prima treaptă, se abține cu greu să nu fugă în brațele celui bărbat.

•

Pornesc în întuneric pe strada din capătul scărilor. Jacob încă gâfâie; scara este mai lungă decât pare. Aici sus este neobișnuit de liniște în mijlocul nopții, nu se aud nici măcar claxoanele de pe Armenia Street. Merg pe mijlocul străzii, pentru că aici, printre casele în stil art deco aproape în ruină, nu este trafic, nu acum. Nu este acel Beirut pe care Jacob îl văzuse mai devreme, acesta este un cu totul alt oraș. Încă haotic, dar mai calm, cu străzi și alei goale. Abandonat probabil, ca un oraș după o evacuare sau o apocalipsă.

La început, nu-și spun nimic. Jacob are impresia că și-a pierdut vocea, că a uitat brusc cum să rostească cuvinte și propoziții. Ar vrea să-i spună atât de multe, ar vrea să-l întrebe atât de multe, să discute cu el, dar este amețit, surescit și obosit, iar momentul este atât de tensionat, atât de fragil, încât limbajul l-ar putea distruge, cuvintele, propozițiile, subiectele ar putea să-l strice, să-l schimbe sau să-l facă să dispară de tot.

Așa că rămâne tăcut și merg unul lângă celălalt în aceeași direcție, chiar dacă Jacob nu are nici cea mai mică idee încotro se îndreaptă. Nici măcar nu știe unde se află. Fac slalom printre sutele de mașini prăfuite parcate pe trotuare, aruncându-și din când în când câte o privire, în același timp evitând contactul vizual. Jacob caută cu disperare cuvintele potrivite cu care să înceapă. Ar trebui să fie o mulțime de variante, dar creierul său se mișcă prea repede, împiedicându-se la fiecare pas de o nouă idee, fără să se poată concentra pe una singură. În cele din urmă, renunță și lasă lucrurile așa cum sunt, își dă seama că nu mai are niciun control și că nu poate să facă

altceva decât să-l urmeze. Este un sentiment nefamiliar. El, care nu-și pierde niciodată sângele-rece. Dar după o noapte în Beirut deja capitulează. Dintr-odată se opresc în dreptul unei grădini ascunse în spatele unui gard ruginit din fier. Jacob abia zărește o casă mare în spatele ei, un palat ascuns în întuneric. Se apleacă ușor încercând să vadă ceva printre gratiile gardului. Nu erau prea multe grădini și parcuri în Beirut. Din câte citise, campusul Universității Americane era cam singurul parc din Beirut.

— Unde suntem? întreabă el dregându-și glasul.

Regretă imediat că a deschis gura, pentru că engleza lui sună atât de suedeză și de copilăroasă, întrebarea atât de ciudată și stupidă, încât ar fi vrut să-și retragă cuvintele, să fi rezistat fără să spună nimic.

Dar bărbatul de lângă el, bărbatul cu ochii aceia pe care Jacob îi recunoaște, deși nu îi mai văzuse niciodată, începe să râdă și ridică din umeri, îndreptându-se spre gard, trecând cu degetele de-a lungul lui.

— Nu știi, spune el. Poate că e casa vreunei familii bogate care a fugit după ce a izbucnit războiul. Se întoarce spre Jacob și se uită lung la el. Nu contează. În seara asta e a noastră, *habibi*.

Sunt în fața unei porți înalte, strâmbe, legată cu un lanț. Bărbatul se apleacă, trage poarta și reușește să o ridice puțin.

— Vezi dacă poți să te strecuri pe aici, îi spune el.

Jacob nu zice nimic, nici măcar nu ezită, ci se lasă în genunchi, târându-se în grădină prin deschizătură. Nu se gândește nicio clipă la consecințe, nu-i pasă de nimic, vrea doar ca momentul acela să nu se sfârșească.

De îndată ce trece dincolo, apucă de marginea de jos a porții și o îndoaie astfel încât bărbatul să se poată târî și el peste pietrele cubice printre care creșteau câteva firicele de iarbă uscată.

Și, astfel, ajung amândoi în grădină. Bărbatul îi face semn spre o bancă strâmbă din lemn, aflată sub o magnolie plină de flori grele, care aproape că strălucesc în întuneric. Se așază pe bancă. Dau amândoi să vorbească în același timp, după care încep să râdă, iar după câteva clipe de tăcere, încearcă din nou.

— Numele meu este Jacob.

Se întoarce spre bărbatul de lângă el, care se uită, în sfârșit, în ochii lui.

— Numele meu este Yassim.

•

Jacob nu se furișase niciodată prin parcuri târziu în noapte și nici nu

căutase să se cupleze prea mult pe Grindr. Cum să facă una ca asta? Ambițiile lui fuseseră dintotdeauna mai înalte, mai bine definite. Nu era ca și cum nu avusese fantezii. În liceu nu-i stătuse gândul la altceva, în timp ce stătea în pat, cu telefonul în mână, navigând nerăbdător pe internet, simțindu-și sângele pulsându-i în vene. Toate site-urile, imaginile și filmele acelea reușiseră să îl stârnească, permițându-i să găsească o eliberare de moment și un fel de satisfacție. Dar să pornească el însuși în căutarea unor astfel de situații? Pe atunci? I-ar fi fost imposibil. Abia ajuns în Uppsala și abia după ce îl cunoscuse pe Simon totul devenise... adevărat. Și nici nu fusese cum își închipuise el că avea să fie. Nu se simțise niciodată cum se simțea acum.

Aruncă o privire în jur. Nu fusese niciodată într-un loc ca acesta. Nu văzuse niciodată un întuneric care să sfâșie, să tremure și să tresară astfel. Abia dacă îndrăznește să tragă aer în piept. Nu știe cu adevărat de ce, dar simte că o respirație ar risca să perturbe ceva fundamental, o lege a naturii, care întorsese lumea cu susul în jos.

Aruncă o privire spre bărbatul care stă lângă el, al cărui nume este, se pare, Yassim. Este neras, are părul negru, până la umeri, ondulat, un tricou alb și o pereche de blugi tociți. Arată exact ca mulți alți oameni, se gândește Jacob. De ce se întâmplă una ca asta? Ce era atât de special la el? Ce anume din vocea și din privirea lui îl adusese pe Jacob aici, ce anume îl face să-și piardă controlul și să pornească în căutarea unui sentiment pe care nu îl mai trăise niciodată până atunci?

Când Yassim se întoarce cu fața spre el, Jacob nu-și ferește privirea cum o făcuse mai devreme. Îl privește în ochi. Își ține respirația și parcă sângele i-a înghețat în vene, iar timpul s-a oprit în loc. Își drege glasul și încearcă să zâmbească.

— Ce flori ciudate, spune Yassim încet. Magnoliile înfloresc, de obicei, primăvara.

O briză ușoară pe care Jacob nu o simțise mai devreme face să freamăte vârful copacului și câteva petale albe, moi ca de mătase, aterizează în palma lui. Se aude un foșnet și liliicii plonjează pe sub ramurile înalte, făcându-se nevăzuți.

Ceva se relaxează înăuntrul lui, o încuietore se deschide în tăcere și simte cum o parte din el este liberă acum, ridicându-se spre ramurile copacilor, odată cu liliicii. De acolo, de sus, se uită la el însuși pe bancă, la

trupul său subțire, în cămașa bleu cu nasturi, bine călcată, o pereche de pantaloni chinos și pantofi maro eleganți, iar în spațiul dintre pantaloni și pantofi își zărește șosetele colorate. Arată atât de tânăr de acolo, sus. Atât de rigid, de naiv și de reținut. De ce nu mai fusese niciodată într-o grădină ca aceea? De ce nu trăise o viață de haos, de ce nu-și simțise niciodată sângele fierbându-i în vene?

Știe de ce. Să alegi o viață de haos și risc constituie un privilegiu costisitor. Și de unde vine el, nu există resurse suplimentare. Dar ce se întâmplă în această seară nu este o alegere, nu este ceva ce a căutat el. Se întâmplă pur și simplu, iar el lasă lucrurile să se întâmple.

— Jacob, spune Yassim în engleza lui cu accent american. Cine ești tu, Jacob? Cum de faci copacii să înflorească în luna august?

Astfel de cuvinte ar trebui să sune siropos, excesiv de romantic, ca într-o telenovelă. Ar trebui să izbucnească în râs, să rupă vraja. Dar nu o face. Din contră. Este o noapte de august în care magnoliile înfloresc, în care fiecare propoziție a fost eliberată din istorie. Jacob dă să spună ceva, dar se oprește. Yassim se uită calm la el, nici neliniștit, nici nerăbdător.

— Mai bine nu-mi spune, zice Yassim. Lasă-mă să ghicesc.

Jacob simte din nou cum se prăbușește din vârful copacului, aterizând în propriul său corp, în propriul său cap. Nu se simte mai calm, nici pe departe, dar se simte mai curajos. Gata să meargă până la capăt, oriunde ar fi.

— Bine, spune Jacob cu un zâmbet care se dorea a fi seducător. Spune-mi cine sunt, Yassim.

Se trage mai aproape de noul său prieten, atât de aproape încât umerii lor se ating, și se apleacă spre el, astfel încât nasurile lor se ating. Dacă se vor săruta, ar trebui să o facă acum. Jacob se încordează. Cât de evident ar putea să fie? Nu mersese niciodată atât de departe. Dar de data aceasta era hotărât să o facă. Îl va săruta pe Yassim. Îl va lăsa pe Yassim să-l sărute, să-l mângâie, să-și strecoare mâna pe sub cămașa lui, să-l desfacă la pantaloni. Îl va lăsa pe Yassim să-l întindă pe bancă, chiar acolo, în întuneric, și să facă orice cu el. În supunere este un fel de libertate.

Dar Yassim se uită la el cu o privire pe jumătate amuzată sau arogantă, pe jumătate plină de căldură. Nu-l sărută pe Jacob, nu-și pune mâna pe gâtul sau pe pieptul lui. În schimb, se retrage puțin și îi zâmbește din nou.

— Ești un diplomat scandinav, spune el.

Jacob se umflă în pene de mândrie. Poate că Yassim nu-l sărutase, dar îl văzuse așa cum își dorea să fie văzut, și asta era o confirmare.

— Ești foarte nou, continuă el. Ești la prima deplasare internațională și ești puțin nedumerit. Ești obișnuit să fii în control. Ai fost bun la școală, ai luat întotdeauna cele mai bune note. Probabil vorbești arabă la perfecție, dar nu știi deloc jargonul. Yassim zâmbește și mai larg, abia acum începe. Îți place să joci squash și tenis, îți plac vinurile albe nemțești, iar după câteva pahare, lași uitării masca aceea perfectă și ești gata să dansezi pe masă pe ritmurile celor de la ABBA.

Jacob roșește. Nu este sigur dacă se simte mândru pentru că Yassim îl vede așa cum își dorește el să fie văzut, sau dacă încearcă să îl tachineze, și crede că este banal.

— Cum e până acum? întreabă Yassim. Te-ai înroșit la față, nu sunt departe de adevăr, nu-i așa?

— Nu te opri, șoptește Jacob. Vreau să mai aud și alte lucruri.

Yassim încuviințează și se apropie, iar Jacob se abține să nu geamă. Ar vrea să închidă ochii și să deschidă gura, să-l tragă pe Yassim mai aproape, dar știe că nu el controlează lucrurile. Yassim este cel care trebuie să decidă, e limpede, iar Jacob acceptă situația.

— Te tragi dintr-o familie bună, continuă Yassim, în șoaptă, de parcă ar fi spus o poveste, ceea ce, într-un fel și făcea. Poate un penthouse în Stockholm? Tatăl tău este politician, poate chiar ambasador? În orice caz, știi ce furculițe să folosești la mesele organizate la ambasadă. Mama ta are bani, poate o proprietate la țară. Ai un nume de familie aristocrat, poate chiar două.

De data aceasta, Jacob nu mai roșește. În schimb, se lasă copleșit de bucuria confirmării. Funcționează. Era prima dată când își testa noua identitate și funcționa de minune. Tot ceea ce construisese cu minuțiozitate, tot ceea ce plănuiase și studiasese. Tot ce învățase să imite până în cel mai mic detaliu pentru a reuși să evadeze, sperând la altceva, la ceva mai mult, la ceva mai bun.

În același timp, i se părea atât de insignifiant acum, complet irelevant. Ca și cum făcuse pariul greșit, de parcă înțelesese greșit ceva fundamental. Îi vine în minte imaginea tinerei avocate din *Dagens Nyheter*, determinarea și convingerea ei. Își simte sângele fierbându-i în vene, acolo, în grădina aceea. Simte haosul și riscul în jurul lui. Tot ce crezuse despre lume. După

o singură zi în Beirut, după o noapte într-o grădină, toate lucrurile din trecut par lipsite de sens. Pentru prima dată, simte nevoia să spună cuiva cine este cu adevărat. Și deschide gura să vorbească.

Dar înainte să apuce să spună ceva, vede chipul lui Yassim atât de aproape de el, încât vârfurile nasurilor se ating, și aproape că izbucnește într-un râs nervos, dar buzele lui Yassim erau deja pe buzele lui, așa că oftează și uită de tot ce-i spusese Yassim, uită de grădină, uită de propria sa poveste, ce era adevărat și ce era inventat de el.

Nu mai e nimic în afară de asta, își spune el. Nimic altceva nu mai contează.

•

Abia după ce Yassim se retrage, Jacob deschide ochii și observă cum se schimbase lumina din grădină, cum totul în jurul lui este brusc mai clar. Noaptea avea să se sfârșească în curând, zorii zilei se insinuează pe deasupra ierbii netăiate, printre crengile încâlcite ale copacilor, agățându-se de pereții roz ai palatului abandonat. Jacob tremură și încearcă să zâmbească în timp ce Yassim îi mângâie pieptul, prin bluza desfăcută.

— Ai înghețat, zice el, după care își retrage mâinile, jucându-se cu nasturii de la cămașa lui Jacob. Nu vreau să răcești.

Jacob se sprijină pe umărul lui, îl îmbrățișează și își odihnește capul pe gâtul lui. Îl sărută și îl mușcă ușor.

— Atunci, ține-mi de cald, îi șoptește el.

Își lasă mâna să alunece din nou pe tricoul lui Yassim, pe abdomenul lui plat, mai jos spre șold, și între picioare, pe penis. Simte respirația sacadată a lui Yassim și îl trage mai aproape de el. Îl simte cum se împinge în mâna lui, după care îl apucă de mână și i-o dă la o parte, cum mai făcuse deja de câteva ori. Doar că, de data aceasta, dorința este atât de mistuitoare, chimia dintre ei atât de puternică, încât îi mută mâna lui Jacob spre el și începe să se frece de ea.

— Lasă-mă pe mine, îi șoptește Jacob. Lasă-mă să te simt.

Este cuprins de un fel de fericire. Că reușise să-l aducă până în punctul acela, chiar dacă, dintr-un motiv sau altul, Yassim îl opriese de fiecare dată când încercase să facă mai mult decât să-l sărute sau să-l mângâie. Puterea pe care o simte acum că Yassim nu se mai poate abține este amețitoare, iar Jacob îi geme adânc în ureche. Și, preț de o clipă, crede că Yassim i se va dărui, dar brusc Yassim se liniștește și prinde puteri și îi dă mâna la o

parte.

— Nu acum, șoptește el. Nu aici.

Jacob este cuprins de frustrare și dezamăgire. De ce nu? ar vrea să strige. Suntem singuri într-o grădină. Știu că vrei și tu!

Dar înainte să apuce să spună ceva, Yassim îl oprește cu un sărut.

— În curând, spune el. Dar nu acum, nu în seara asta.

Îl sărută din nou și îi închide și ultimii nasturi de la cămașă, după care își desprinde buzele, se dezlipește de el și se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, spune Yassim. Nu am vrut să te stârnesc în felul ăsta. Nu am crezut că...

Se oprește și aruncă o privire în jurul lui, acum că începuse să se lumineze.

— Nu ai crezut că...? întreabă Jacob, frustrat.

Yassim se uită din nou la el, fără vreo urmă de aroganță în priviri. În locul ei, vede căldură.

— Nu am crezut că o să simt așa ceva, spune el. Nu vreau să se termine înainte să înceapă. Înțelegi?

Nu! ar fi vrut Jacob să spună. Nu înțeleg nimic. Sunt aici, sunt gata să fac ce vrei tu. Doar nu te opri acum!

Dar încuviințează pur și simplu, pentru că nu vrea să admită cât este de excitat, de confuz și de disperat. Acum că starea de beție și de excitare începe să se risipească, simte o ușoară durere de cap.

— Dar poți măcar să te așezi din nou lângă mine, spune el. Nu vrei să stăm de vorbă? Nu ți-am zis dacă sunt cu adevărat persoana pe care ai descris-o tu.

Yassim zâmbește și spune:

— *Habibi*, chiar contează cine ești cu adevărat? Te vreau așa cum ești, chiar aici, chiar acum, în dimineața asta. Doar că nu am timp. Am întârziat deja.

Aruncă o privire spre poarta ce duce spre stradă, după care își pune pe umăr ceea ce pare a fi o geantă cu un aparat foto. Avusese geanta aceea cu el și mai devreme? Jacob nu reușește să-și aducă aminte. Își amintește doar buzele, pielea și ochii lui.

— Trebuie să pleci deja? întreabă el, plin de dezamăgire.

Yassim ridică, pur și simplu, din umeri și își scoate telefonul din buzunarul blugilor.

— Cum dau de tine? spune el. Înainte să ne luăm cu altele și să uităm. Jacob îi spune Facebookul și Instagramul, dar Yassim dă din cap.

— Doar numărul de telefon. E de-ajuns.

Jacob îi dă numărul de Suedia, încă nu are cartelă de Liban.

— Chiar ești nou aici, spune Yassim, făcând un pas spre el și mângâindu-l pe obraz. Îmi place.

Jacob începe să râdă, cu toate că este ușor iritat. Poate că e nou aici, dar încă îl deranjează că Yassim îl vedea astfel, ca pe un novice, naiv și necunoscător.

— Și eu cum pot să dau de tine? întreabă Jacob.

Yassim nu răspunde, ci se așază din nou pe bancă, îl apucă de ceafă, îl trage spre el și își lipește buzele de buzele lui, împingându-și limba în gura lui Jacob. Este un sărut diferit față de toate celelalte, nu unul tandru și atent, ci intens și hotărât, plin de intenție și de un fel de violență reținută care îl lasă pe Jacob fără suflare. Dacă își închipuise vreo clipă că el luase inițiativa în povestea aceea, gândul îi dispare. Perspectiva îl excită atât de tare, încât se lipește de Yassim. Dar Yassim întrerupe brusc sărutul.

— Nu poți să pleci, șoptește Jacob. Nu acum.

Yassim se ridică din nou, cu un zâmbet șiret.

— Îmi pare rău, spune el. Dar nu pot să mai rămân. Crede-mă, aș vrea să rămân aici cu tine. Dar trebuie să plec într-o călătorie și deja am întârziat.

Jacob scutură din cap.

— Acum? Pleci într-o călătorie chiar azi, în dimineața asta?

Yassim încuviințează.

— Nu mă așteptam să se întâmple așa ceva. Cu tine. Și am întârziat. Am întârziat foarte mult.

Face un pas spre peticele de iarbă și se îndepărtează ușor în lumina zorilor, spre poarta prin care intraseră, spre lumea din care veniseră.

Jacob se ridică și el în picioare. Vrea să-l urmeze, să strige după el: Stai! Vin cu tine. Putem să luăm un taxi, un avion, ce vrei tu.

Dar, în schimb, întreabă pur și simplu:

— Dar o să mă suni, nu-i așa?

În grădină este deja lumină, iar Jacob vede razele soarelui alunecând pe iarbă, spre palat, în sus, deasupra ramurilor întunecate ale copacilor. Yassim îi zâmbește și dă ușor din cap.

— Da, am să te sun, spune el. Am să te sun când mă întorc, promit.

Jacob vrea să-l creadă, vrea să creadă că Yassim spune adevărul, că basmul acelei nopți fusese real. În același timp, ceva îi spune că totul se sfârșise. Nu toate basmele au un final fericit.

21 noiembrie

Sankt Anna

Zăpada se strecoară prin ușile casei parohiale, în timp ce Klara și bunica ei își conduc oaspeții de la înmormântare în întuneric, unul câte unul, după două ore de cafele și sandviciuri, discursuri și anecdote.

Klara se întoarce să ia jacheta vărului bunicului său și își zărește chipul în oglinda micuță atârnată deasupra mesei din hol. Pentru o clipă, nu se recunoaște cu noua ei tunsoare. Arată mai tânără decât cei treizeci și doi de ani pe care îi are în realitate, își spune ea. Mai slabă. Avusese un bob mai lung atâta vreme. Fusese o ușurare pentru ea să se tundă chiar a doua zi după ce bunicul său îi spusese că era bolnav de cancer. Venise timpul să meargă înainte, să ridice privirea, să redevină ea însăși.

Închide ușa și se uită la noroiul cenușiu de pe hol.

— O să fac eu curățenie înainte să plecăm, spune ea.

— O să se ocupe Majvor mai târziu. Nu te gândești la asta acum, zice bunica ei, atingându-i ușor obrazul, mijind ochii albaștri. Nu trebuie să ai grijă de mine. Nu te-aș lăsa să o faci nici dacă ai vrea. Ai înțeles?

Plecaseră și cei din urmă oaspeți. Sunt singure în sala slab luminată. Bunica își pune haina pe ea, în așteptarea surorii sale și a soțului ei, care tocmai se duseseră să aducă mașina. Klara încuviințează. Știe, știuse de când o văzuse pe bunica ei traversând parcare, după înmormântare, la fel de calmă și echilibrată, ca de obicei.

— Da, spune ea. Înțeleg.

Bunica se dă puțin înapoi, își înclină ușor capul pe spate și îi prinde chipul între palme.

— Ca stânca și ca sarea, spune ea, atingându-i ușor obrazul. Asta obișnuia să spună bunicul tău. Știu că așa și-ar fi dorit să fii și tu. Tare ca stânca și ca sarea, cum ai devenit aici, pe insulele acestea. Nu pot să mă las bătută, nu-i așa? O îmbrățișează, după care deschide ușa și vede o mașină oprind în fața clădirii. Dacă vrei, poți să vii cu mine, cu Maj și cu Roland.

Dar de ce ai vrea să stai cu niște bătrâni? Ai făcut destul pentru noi. Ai făcut destule pentru mine, Klara. E vremea să faci ceva pentru tine.

Toată copilăria ei fusese așa. În fiecare vară și de Crăciun. În fiecare dimineață rece în bucătărie cu bunica, cu țevile înghețate. În fiecare după-amiază, cu bunicul în barca lui, în largul mării. Tot ce devenise Klara fusese datorită lor.

— Nu am făcut nimic pentru tine, șoptește ea.

Dar bunica o privește liniștită, cu ochii strălucind în întuneric, tineri și vioi, aproape la fel cum și-i amintește de dinainte de toamna aceasta groaznică.

— Te-am avut pe tine, Klara, răspunde bunica. Am pierdut-o pe mama ta. Dar te-am avut pe tine. E mai mult decât am sperat.

Aude mașina lui Maj și Roland oprind în fața clădirii și pe sora bunicii sale deschizând portiera.

— Să știi că bunicul tău nu și-ar ierta-o niciodată dacă ar ști că din vina lui ai ajuns să joci cărți cu niște moși în Bottna.

Klara schițează un zâmbet.

— Poate, zice ea.

— Poate? spune bunica râzând. Klara, bunicul tău nu și-a dorit altceva decât să-ți trăiești viața. Cum ai făcut-o mereu. Nu ai idee cât de mândru era de tine, cât se lăuda cu tine. Du-te în Stockholm cu Gabriella. Vorbim curând.

Deschide ușa, iar Klara îi duce bagajele la mașină.

— Doar nu aveți de gând să mergeți cu mașina până în Stockholm pe vremea asta, nu-i așa? o întreabă Roland, punând cu grijă geanta bunicii în portbagajul vechiului său Audi.

— Cred că asta e planul, spune Klara.

— Nici nu se pune problema, zice Maj. O să sun la pensiune să vă pregătească o cameră. Pe viscolul ăsta o să vă ia douăzeci de minute doar să ajungeți în Bottna.

— E deschisă pensiunea în perioada asta a anului? întreabă Klara.

— Crede-mă, dacă o rugăm pe Gertrud să vă pregătească o cameră, poți fi sigură că o va face.

Bunica o îmbrățișează de rămas-bun, după care urcă pe bancheta din spate.

— Promite-mi că nu plecați cu mașina în Stockholm, spune ea. Vorbim

mâine.

Roland întoarce cu grijă în parcare deja acoperită de zăpadă și se îndreaptă ușor spre autostradă. Ninsese atât de puternic încât abia se mai vedeau urmele de roți lăsate de celelalte mașini. Klara se întoarce și ridică privirea spre fațada iluminată a bisericii din secolul al XIX-lea. Simte un fel de ușurare, un fel de libertate. Înmormântarea se încheiase. Bunica este cu sora ei. Poate să plece la Stockholm cu Gabriella fără să se simtă vinovată.

Dă să se întoarcă în casă, dar ceva din depărtare o face să tresară speriată. Se întoarce în parcare, fără să știe exact ce o oprișe. Zărește biserica, tăcută, cu pereții ei de un alb-crem slab luminați. Zăpada continuă să cadă în lumina cenușie din fața ei. Toate urmele de cauciucuri încă vizibile duc spre autostrada 210, desigur, singura cale de ieșire.

Toate urmele, mai puțin una.

Întoarce capul spre pădure, spre drumul pietruit ce duce spre mare și spre micuța zonă de camping. Acolo zărește urmele de cauciucuri, îndreptându-se spre curbă, după care se fac nevăzute. Erau cu siguranță recente, altfel zăpada le-ar fi acoperit. Cineva plecase în direcția aceea după înmormântare. Dar cine s-ar duce la un camping închis pe un asemenea viscol?

Klara ridică din umeri și se scutură de zăpadă, hotărâtă să nu se lase cuprinsă de paranoia. Este înmormântarea bunicului, nu are energie să se gândească la altceva.

12 august

Beirut

Trece o săptămână. Jacob învață cum să ajungă la ambasada temporară folosind *service*-ul, un amestec confuz de taxiuri și autobuze, singura modalitate ieftină de deplasare prin Beirut. Se încurcă în expresiile arabe și, după ce primește câteva ponturi de la Agneta, nu se mai lasă păcălit de șoferii de taxi.

În mare, sunt doar Agneta și el la ambasadă. Restul personalului redus se află în Stockholm, în călători sau la întâlniri.

— E atât de stresant și haotic în perioada asta, îi spune Frida, secretarul adjunct, într-o după-amiază, așezată pe marginea biroului ei din colț.

Fata are părul blond, dar rădăcinile nevopsite, iar expresia încruntată de pe frunte dă clar de înțeles cât de stresante fuseseră lucrurile în ultima vreme, poate chiar toată viața ei.

— Oricum, nu știm clar ce se va întâmpla cu ambasada asta și îmi pare rău că te-au repartizat tocmai aici. Dar o să găsim ceva pentru tine, nu-ți face griji, spune ea. În orice caz, pari dezghețat și competent, adaugă cu un zâmbet obosit, după care pleacă spre aeroport, la o conferință în Ankara.

Dezghețat și competent! Asta îi menține zâmbetul pe buze aproape douăzeci și patru de ore. Există speranță. Toată lumea este ocupată acum, dar avea să vină și vremea lui, odată ce lucrurile aveau să se mai liniștească puțin. Agneta îi dăduse câteva cărți despre Liban, dar abia poate să-și țină ochii deschiși încercând să le citească. Nu face altceva decât să-și verifice telefonul, așteptând un semn de la Yassim și ignorând mesajele din ce în ce mai reci ale lui Simon.

Yassim. Amintirea nopții din grădină nu-i dă pace, frustrarea, nerăbdarea și chimia dintre ei, doar la asta se gândește când se așază la biroul său în stil scandinav, din lemn deschis la culoare, sub o fereastră murdară ce dă într-o curte jengoasă, plină de gunoaie.

Este atât de absorbit de visurile lui și de dorința aceea mistuitoare, încât nici măcar nu-și dă seama că lângă el se oprișe cineva, până când vede o mână care ridică una dintre cărțile necitite despre Liban care zăceau pe biroul său.

— *Tragedia din Liban*, se aude o voce energică. A rămas în continuare singura carte despre războiul civil pe care e suficient să o citești.

În fața lui Jacob, frunzărind amuzat cartea, se află un bărbat înalt, suplu, la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-un costum albastru-închis, care îi vine perfect. Poartă o cravată albastră-deschis, care pare scumpă, legată într-un nod intenționat neglijent. Bărbatul ridică privirea din carte și se uită la Jacob cu ochi pătrunzători. Jacob nu văzuse niciodată pe cineva care să semene mai mult cu un diplomat decât bărbatul acela.

— Deci? întreabă el. Ce părere ai? Crezi că Organizația pentru Eliberarea Palestinei a încercat să-l omoare pe Gemayel în primăvara lui 1975? Sau crezi că a fost o altă miliție la mijloc? Poate chiar Falangele libaneze?

Jacob se înroșește instantaneu. Gemayel, Gemayel, Gemayel. Unde auzise numele acela? De ce nu citise cartea?

— Gemayel? întreabă el cu o voce atât de pierdută, slabă și nesigură, că regretă că îndrăznise să scoată o vorbă.

— Da, spune bărbatul. Pierre Gemayel? Atacul care a dus la masacrul din autobuz în după-amiaza de 13 aprilie, care a provocat toată nebunia? Toată lumea îi bănuia pe cei din Organizația pentru Eliberarea Palestinei, dar mie mi s-a părut întotdeauna prea evident. Nu crezi?

— Ei bine..., începe Jacob, căutând disperat prin amintiri orice ar fi învățat în vara aceea. Dar nu-i vine nimic în minte. A fost un război îngrozitor, spune el. Toate acele facțiuni care...

Bărbatul se uită la el, dezinteresat de încercările lui de a se eschiva. Jacob nu știe cine este Gemayel și acum este inutil.

— Care ce? întreabă bărbatul.

— Care se luptau, răspunde Jacob.

Ar vrea să cadă secerat în momentul acela, să îl înghită pământul. Cariera lui se duce pe apa sâmbetei în fața unui om pe care nici măcar nu știe cum îl cheamă, dar care este probabil un diplomat și, prin urmare, o persoană influentă, omul pe care trebuie să-l impresioneze.

— A fost un război teribil pentru că se luptau atât de multe grupări diferite? întreabă bărbatul. Într-adevăr, cam despre asta e vorba în Liban.

Măcar zâmbește puțin. Nu într-un mod prietenos, dar tot e ceva. După care îi întinde mâna.

— Lars Vargander, zice el. Eu sunt ambasadorul aici. Sau în Damasc, dar nu mai suntem acolo.

Jacob sare în picioare, tremurând din toate încheieturile. Vargander. Ambasadorul. Nu-i vine să creadă. Îi întinde mâna tremurând.

— Jacob Seger, spune el cu o voce șovăielnică. Nu am avut încă timp să citesc cartea. Abia am luat-o de la Agneta.

Ambasadorul îl privește cu indiferență. Dar vede în ochii lui o sclipire și un zâmbet ce i se întinde ușor pe față.

— Jacob, glumeam, spune el, bătându-l prietenește pe umăr. Nu mă aștept să citești cartea lui Randal sau să știi toate detaliile războiului civil din prima săptămână, da?

Jacob răsuflă ușurat. După care simte un val de umilință pentru că fusese păcălit ca un începător. Simte cum se înroșește din nou.

— Bine, zice el. Dar..., și se oprește, scuturând din cap.

— Da? spune Vargander, cu zâmbetul pe buze. Ce este?

— Știam că Gemayel a fost președinte. Pur și simplu, m-am emoționat.
— Stai liniștit, spune Vargander, după care se uită la ceasul de la mână, compact, gri-oțel.

Un Rolex Submariner, își spune Jacob, înăbușind un suspin. Acolo vrea și el să ajungă. Spre asta se îndreaptă.

— Îmi cer scuze, continuă el. Dar tocmai ce m-am întors aseară din Stockholm și plec la o întâlnire în Ankara până la sfârșitul săptămânii. Mai stăm de vorbă săptămâna viitoare, după ce mă întorc. O să aibă Agneta grijă de tine, bine?

— Da, răspunde Jacob. Desigur.

— E destul de liniște în perioada asta, și probabil că o să fie așa pentru o vreme. Toată lumea e ocupată. Trebuie să te descurci singur, descoperă orașul. Aruncă o privire în jurul său și când își dă seama că sunt singuri, se apropie de el și îi spune pe un ton complice: Nu ai iubită, nu-i așa? Vreau să spun... Ei bine, știi la ce mă refer, nu?

Se uită calm în ochii lui Jacob. Tânărul simte din nou cum se înroșește, șocat de întorsătura atât de personală a discuției. Auzise că nu era nimic neobișnuit cu privire la situația sa, faptul că era homosexual în cadrul Ministerului de Externe, ba chiar putea să fie un avantaj, de vreme ce, neavând copii, putea călători. Dar la ce făcea referire? Oare înțelesese el greșit?

— Nu. Nu am iubită, spune el, făcându-și curaj. Poate că asta este momentul să se răzbune pe ambasador pentru cele petrecute. Se uită fix în ochii lui Vargander și spune: Nu am niciun partener.

Vargander face un pas în spate și se uită calm la el.

— O să trimit o mașină după tine în Piața Saliba vineri, la ora nouă, spune el. Cred că e timpul să descoperi o parte din Beirut, pe care probabil că n-ai cum să o descoperi de unul singur. Dacă vrei, bineînțeles.

Jacob simte cum îl cuprinde entuziasmul. Orice ar fi, cu siguranță nu este genul de invitație pe care să o refuzi. Este gata pentru orice.

— Desigur, spune el. Sună minunat!

21 noiembrie
Sankt Anna

E deja întuneric atunci când Gabriella oprește mașina de serviciu, practică, neagră, strălucitoare, în parcare din fața pensiunii din Båtsholm. Chiar dacă vântul s-a mai domolit, zăpada continuă să cadă fără oprire. Fulgi de zăpadă mari, umezi, amestecați cu picături de ploaie.

— Avem noroc că nu a trebuit să ne întoarcem cu mașina în Stockholm în seara asta. Chiar dacă trebuie să rămânem peste noapte la Bates, spune ea, făcând semn spre pensiunea din lemn.

Clădirea este cufundată în întuneric, cu excepția unei lumini slabe la fereastra din hol.

Când Klara era mică, obișnuiau să ia prânzul uneori aici vara. Își amintește de interiorul prăfuit, de modă veche, de sosul cremos și de sucul de căpșuni făcut în casă. Cu toate că nu mai fusese aici de mai bine de zece ani, locul acela părea aproape neschimbat.

Gabriella dă absentă din cap, după care își scoate telefonul din buzunar, îl verifică stresată, după care îl bagă la loc.

— Aștepți ceva? o întreabă Klara. Trebuia să ajungi undeva în seara asta?

— Nu. Doar lucruri obișnuite. Știi și tu cum e.

Doar că răspunsul ei pare ezitant și evaziv.

— Plecăm dimineață de cum ne trezim, spune Klara.

Gabriella încuviințează și zâmbește din nou forțat.

— Sigur, spune ea. Nicio problemă.

Gabriella dă să deschidă ușa, dar Klara o apucă de braț și o oprește.

— Gabi, ce s-a întâmplat? Ești bine?

Se uită una la cealaltă pentru o clipă, în timp ce fulgii de nea cei mari și umezi încep să se topească pe capota mașinii. Klara zărește o strălucire în ochii prietenei sale, ceva ce nu era obișnuită să vadă: un strop de iritare.

— Da, Klara, sunt bine, zice ea. Nu te mai îngrijora. Am venit la înmormântare, dar nu pot să-mi pun toată viața pe pauză pentru tine, bine?

Klara se cutremură puțin, de parcă o bombă mică ar fi explodat în pieptul ei, lăsând în urma sa un crater adânc.

— Îmi pare rău, continuă Gabriella repede. Nu am vrut să sune așa de...

— Nu-i nimic, spune Klara, după care se întoarce și deschide portiera.

Când pune piciorul în zloată, aerul umed o lovește în plin.

— Klara, chiar nu am vrut să sune așa, zice Gabriella, trecând prin fața mașinii. Trec printr-o perioadă complicată.

— Și, atunci, cum ai vrut să sune? o întreabă Klara, pornind spre scările pensiunii, dar regretă imediat tonul folosit.

Nu are niciun drept să-i vorbească astfel, să se arate atât de afectată. Dar este prea obosită ca să se mai poată abține. Un val incredibil de epuizare îi năruise toate zidurile de apărare. Când ajunge în fața ușii, aude pașii grăbiți ai Gabriellei în spatele ei și îi simte mâna pe umăr.

— Ei bine, cu siguranță nu am vrut să sune așa, spune Gabriella. Klara, te rog, întoarce-te.

Klara oftează și se întoarce spre prietena ei, uitându-se la ea pe sub breton.

— Îmi pare rău, zice ea. Sunt prea obosită pentru astfel de tâmpenii în seara asta.

Gabriella încuviințează, fără să-și ia mâna de pe umărul ei.

— Înțeleg, spune ea. Chestia e că...

Tăcere.

— Da? zice Klara. Ce e?

— Ei bine, spune Gabriella, nu e momentul potrivit să vorbim despre asta. Dar are de-a face cu munca mea, Klara, nu cu tine. Haide să intrăm. Am înghețat.

Camerele lor, care dau una în alta, arată exact cum și le imaginase Klara. Pereți albi, saltele moi, păaturi groase cu pilote apretate și lămpi de noapte cu becuri lipsă. Marea este la doar cincizeci de metri distanță, dar e imposibil să se vadă ceva pe fereastră prin întunericul și viscolul acela.

•

— Suntem în extrasezon, spune Gertrud, proprietara pensiunii, în timp ce deschide radiatoarele și se asigură că funcționează toate robinetele.

Dacă ar fi știut mai din timp, s-ar fi pregătit mai bine, se scuza ea. Dar Klara o asigură că nu aveau nevoie de altceva decât de un pat. Vor să se trezească devreme în dimineața următoare. Gertrud continuă să își ceară scuze în timp ce le pune câteva sandviciuri cu pate de ficat în vechiul frigider din bucătăria restaurantului, după care le arată cum funcționează cafetiera. Termină, în cele din urmă, pregătirile, iar după ce pornește și ultimele calorifere și se asigură că toate ferestrele sunt închise, le spune că nu au nimic de plată.

— În părțile astea, avem grijă unul de celălalt, spune ea, uitându-se lung la Gabriella. Nu e ca în Stockholm, unde fiecare e pe cont propriu.

Klara observă că Gabriella încearcă să-i întâlnească privirea și îi zâmbește. Îi zâmbește și ea la rândul ei, dar craterul din piept o oprește să ajungă la nivelul obișnuit de înțelegere reciprocă.

— Sunt incredibil de obosită, zice ea. Cred că mă duc imediat la culcare, Gabi.

•

Klara se așază pe patul dublu din camera ei, privindu-și reflexia în fereastra întunecată. Ochii ei albaștri par acum mai deschiși la culoare și nu intenși, așa cum speră uneori. Se uită la tușul negru din jurul ochilor, la pielea ei bolnăvicioasă, palidă. Fusese o zi lungă și îngrozitoare. În același timp, ceva îi spune că lucrurile aveau să se așeze cumva. Poate chiar aveau să se așeze în favoarea ei după toate rahaturile prin care trecuse în ultimii ani.

Stinge lumina, se ridică și se îndreaptă spre fereastră. Fulgii de zăpadă se răsucesc în viscol. Își lipește fruntea de geamul rece și încearcă să zărească marea și insulele, însă fără succes. Dar, chiar când era pe punctul de a se întoarce în pat, aude ceva care o face să încremenească. Sunetul unui motor de mașină, înăbușit de zăpadă și vânt, aproape imperceptibil.

Cineva merge pe șosea, iar zgomotul se aude din ce în ce mai tare. Pare că se îndreaptă spre pensiune.

14 august

Beirut

Mai sunt doar câteva minute până la ora nouă, iar pe Armenia Street este deja mare forfotă, chiar în fața clădirii în care locuiește Jacob. Îmbrăcați la patru ace, oamenii umblă cu pahare de băutură în mână printre mașini, printre restaurante și baruri, unde muzica este dată la maximum.

Fusese o zi foarte călduroasă, iar mirosul de gunoi era copleșitor și imposibil de evitat, singura soluție fiind să te obișnuiești și apoi să uiți de el. Când Jacob iese în aerul ceva mai răcoros al serii pe strada din fața Pieței Saliba, mirosul îl izbește din nou și se forțează să nu vomite.

Mașina trebuie să ajungă în doar câteva minute. Totul pare atât de ciudat. Oare Vargander chiar vorbise serios? Pe de altă parte, ce are de pierdut dacă mașina nu apare? Nu e ca și cum cunoaște pe cineva aici sau

ar fi avut alte planuri.

Trecuse mai bine de o săptămână de la petrecerea Alexei de pe acoperiș, unde îl cunoscuse pe Yassim. De atunci își petrecuse cea mai mare parte din timp acasă, la ambasadă sau la câteva restaurante locale. Orașul este un șoc pentru el, cu haosul și dezordinea lui, cu amenințarea aceea ciudată care părea să se ridice din asfalt și să iasă din fiecare gaură de gloanțe de pe fațadele clădirilor. Se simte atras de el, nu vrea altceva decât să se piardă în el. Doar că nu îndrăznește să o facă.

Și mai era și Yassim. Era cuprins de dorință doar la gândul numelui său, mâinilor sale, gurii sale. Cum era posibil să se simtă așa după doar câteva ore petrecute într-o grădină întunecată, târziu în noapte?

Poate că este bine pentru el să iasă puțin în oraș, să se concentreze pe altceva în afară de teama aceea sufocantă că Yassim nu avea să-l mai caute vreodată.

Este îmbrăcat într-o pereche de blugi și o cămașă Ralph Lauren verde-închis, cu mânecile suflecate. Una dintre cele trei astfel de cămăși identice în diferite culori pe care le cumpărase la reducere acum doi ani, pe care obișnuia să le poarte pe rând, la ocazii speciale. Are pe umăr o geantă în care își ține cheile, telefonul și portofelul. Trage adânc aer în piept și își scoate portofelul, cercetând amestecul haotic de dolari și lire libaneze. Oare cât avea să-l coste noapte aceea? Încă nu-și primise bursa de student și puținii bani pe care reușise să îi economisească împachetând medicamente pentru ulcer în Fyrislund timp de două luni la începutul verii trebuie să-i ajungă până la Crăciun. Momentan, Beirut se dovedise a fi mult mai scump decât își imaginase. Era important să fie cumpătat. Chiar dacă era obișnuit deja să se descurce cu bani puțini, ideea de bani îi dădea întotdeauna o stare de anxietate.

— Domnule Seger?

Jacob tresare ușor, își aruncă portofelul înapoi în geantă și se întoarce spre vocea care îi rostise numele. În fața lui se află un Volvo albastru-închis, de teren, cu numere de înmatriculare diplomatice, albastre, cu geamul de la ușa pasagerului coborât. Șoferul încearcă să-i atragă atenția. Jacob se îndreaptă spre mașină.

— Da, eu sunt Jacob Seger, spune el în engleză.

— Ambasadorul Vargander m-a trimis după dumneavoastră, zice omul. Sunt șofer la ambasada suedeză.

Vargander trimisese o mașină diplomatică. Jacob încearcă să-și ascundă zâmbetul larg în timp ce deschide portiera, instalându-se pe bancheta din spate. În mașină e un aer răcoros și uscat, nici măcar nu miroase a gunoi.

— Aveți la dispoziție mai multe băuturi, îi spune șoferul. Să vă serviți cu ce vreți.

Șoferul întinde o mână între scaune și lovește ușor ceea ce se dovedește a fi un frigider încorporat în podea, la picioarele lui Jacob. Se apleacă și deschide ușa. Înăuntru sunt două sticle cu vin alb la rece, câteva sticle cu bere și patru pahare de vin.

— Dar..., începe el, nu știu unde mergem. Știi tu?

Șoferul dă liniștit din cap.

— Aveți încredere în mine. De asemenea, ambasadorul m-a rugat să vă transmit că face el cinste în seara asta. A insistat. Vrea să plătească pentru tot. V-a lăsat bani în plicul acela, zice el, făcând din nou semn spre frigider.

Jacob îl deschide din nou. Într-adevăr, între paharele de vin este un plic alb. Îl ia și se uită înăuntru. Găsește un teanc de bancnote de douăzeci de dolari – sunt zece. Între timp, aflate că, în Beirut, dolarii americani erau la fel de populari ca lira libaneză. Se apleacă și ia o sticlă cu vin libanez. Sunt blocați în trafic. Își toarnă un pahar și se cufundă în scaun, uitându-se la oameni, la luminile și la haosul de pe trotuarele înguste. Se simte deopotrivă calm și nerăbdător și ia o gură din vinul sec și rece.

Înaintează încet spre est de-a lungul Armenia Street, barurile devenind din ce în ce mai rare, fiind înlocuite de magazine unde se vând lămpi, ceasuri de perete și frigidere. Zărește câțiva bărbați mai în vârstă care stau în găuri mici în perete, transpirați, sudând în amurg.

— Unde mergem? întreabă Jacob. Este deja la al doilea pahar cu vin și se bucurase atât de mult de călătoria în mașina diplomatică, încât uitase complet că nu avea nici cea mai mică idee încotro se îndreaptă.

— În Burj Hammoud, răspunde șoferul.

Jacob auzise de cartierul armenesc aflat dincolo de Mar Mikhael. Este intrigat și neliniștit. Burj Hammoud este cartierul cel mai popular în rândul comunității gay, cu toate că nici acolo nu se întâmplă nimic în văzul lumii. Se pare că nu interpretase greșit insinuările lui Vargander.

După ce traversează autostrada, traficul se mai domolește puțin, iar cartierul se dovedește a fi complet diferit de cel în care locuiește el. Arată mai săracăcios, așa cum își imaginase el că avea să găsească în Beirut.

Locuințe dărăpănate și semne murdare luminate cu neoane, linii electrice răsucite și amestecate ca o pânză de păianjen deasupra străzilor și clădirilor.

Mașina ajunge pe strada principală și oprește în fața unei locuințe ce părea să fie printre cele mai vechi din zonă. O pancartă din alamă modestă și ponosită atârână pe ușă: *Hammam Oriental*.

— Ei bine, spune șoferul, stând cu spatele la Jacob. Am ajuns. Vă aștept prin apropiere și vin să vă iau când sunteți gata de plecare.

Un *hammam*? O baie turcească? Jacob știe prea bine ce înseamnă asta și simte cum inima începe să-i bată mai tare. Era cam îndrăzneț din partea lui Vargander să aranjeze o astfel de ieșire. Trage adânc aer în piept și, cu un nod în gât, deschide portiera.

•

— Bun venit, îl întâmpină un băiat în arabă după ce sună la ușă.

Băiatul, care nu avea mai mult de cincisprezece ani, îl conduce într-un salon cu mozaic în nuanțe de verde, albastru și negru, aranjat în tipare complexe pe pereți și pe podea. Pe băncile așezate de-a lungul pereților sunt câțiva bărbați care beau ceai. Aceștia îl studiază în timp ce se îndreaptă spre o tezghea aflată în mijlocul încăperii, acolo unde o femeie voinică la vreo cincizeci de ani îi cere douăzeci de dolari și îi dă un prosop și un săpun cu levănțică. Îi spune ceva în arabă, dar când Jacob se uită pierdut la ea, schimbă în engleză.

— Acolo sunt vestiarele, spune ea arătând undeva în spate. Avem trei saune. Vă conduce Firas.

Băiatul îi zâmbește și îi face semn să-l urmeze. Pornesc pe hol, tot mai adânc în clădirea care era mult mai mare decât părea din stradă.

Odată ajuns în vestiar, Jacob își lasă prosopul și săpunul pe bancă și se uită nedumerit la băiatul care stă în ușă, privindu-l îmbietor.

— Un masaj? întreabă el într-o engleză nesigură. Ca să te simți bine. Doar cincizeci de dolari.

Îi face cu ochiul într-un gest aproape comic, iar Jacob se simte brusc foarte inconfortabil. Este evident că băiatul îi oferă mai mult decât un masaj. Din noaptea aceea petrecută în grădină cu Yassim, este într-o continuă stare de neliniște. Dar asta e o greșeală, băiatul este prea tânăr.

— Nu, mulțumesc, zice el. Sunt bine.

Băiatul ridică din umeri, dezamăgit, și iese pe ușă, lăsându-l pe Jacob

singur în cameră.

•

Jacob intră într-o saună goală. Închide ușor ochii și se așază pe plăcile de mozaic fierbinte în timp ce aburul şuieră în jurul lui. O stare plăcută, de reverie, îl face să se simtă mai ușor și mai liber decât de obicei.

Aude ușa din sticlă deschizându-se și, când aruncă o privire prin aburii ce îl înconjoară, zărește silueta unui tânăr zvelt. Jacob ține ochii întredeschiși, pentru ca tânărul să nu-l vadă măsurându-l din priviri când trece pe lângă el. Dar se uită pe furiș la umerii, la pieptul și la brațele sculptate. Oare ce vârstă are? Pare puțin mai tânăr decât el. Vreo douăzeci de ani? Băiatul se așază lângă el, iar Jacob aruncă o privire la nasul lui drept și mare, la buzele cărnoase, apoi la pielea lui, până în talie, de unde era acoperit cu un prosop.

Brusc, bărbatul ridică privirea și îi aruncă o otheadă, sau nu chiar o otheadă: se uită fix la el, iar Jacob încearcă să-și ferească privirea, dar nu reușește, așa că, preț de o clipă, se privesc ochi în ochi.

Tânărul îi aruncă o privire cât se poate de nerușinată. Care nu necesită vreo interpretare sau vreo explicație. Jacob închide din nou ochii, simțindu-și trupul reacționând cu entuziasm și nerăbdare.

Prudent, mai aruncă o privire și abia se abține să nu geamă când vede că bărbatul renunțase la prosop și că rămăsese acum gol lângă el. Penisul lui este complet neted, tare și în erecție. Se întoarce ușor spre Jacob și spune în engleză:

— Ce cald e aici.

Jacob dă ușor din cap.

— Ai dreptate.

De data aceasta, tânărul se apropie puțin.

— Vrei să te răcorești cu mine? întreabă el. Este o cameră în care putem să ne relaxăm puțin.

Jacob nu se poate abține să nu se holbeze la el, la trupul gol, la penisul lui erect și simte cum este cuprins de un val de dorință. De toată frustrarea ce îl măcinase din noaptea aceea în grădină. Ce se întâmplă acum este atât de departe de toate planurile, obiectivele și viața lui bine calculată. Dar probabil că asta voise Vargander să-i spună. Asta era oferta lui, și, într-un fel, asta îi dădea voie să accepte.

— Bine, spune el. Arată-mi camera.

Tânărul se înfășurase din nou în prosop și pleacă pe lângă Jacob, spre o piscină, trece pe lângă câteva chiuvete adânci și joase și dușuri în care se spălau câțiva bărbați. Nimeni nu se uită în direcția lor.

— Intră, spune tânărul în cele din urmă, deschizând o ușă aflată lângă sauna uscată.

Jacob trage adânc aer în piept, dar știe că luase deja decizia, și simte emoția pulsându-i în vene. Intră într-o cameră cu o masă de masaj din piele în mijlocul camerei și cu o canapea mică pe peretele lateral. Tânărul încuie ușa în urma lor și se îndreaptă încet spre Jacob, lăsându-și prosopul să cadă pe jos.

— Vreau să mi-o tragi, spune el. Vreau să fii dur. Îndrăznești?

Jacob își simte inima bătând cu putere. Simon fusese tandru și atent, știind prea bine că Jacob nu avea experiență. La început i se păruse sigur, dar apoi începuse să fie plictisitor. De data asta simte ceva trezindu-se la viață în el și nu se împotrivește.

— În genunchi, zice el, încercând să sune dur, dar își aude glasul nesigur și lipsit de experiență. Tânărul îi zâmbește seducător.

— Va trebui să fii mai dur de atât, spune el, făcând un pas spre Jacob, după care se apleacă ușor și îl mușcă de lobul urechii. Vreau să fii curva ta, înțelegi? îi șoptește el.

Cuvintele i se par brutale și puțin periculoase, iar asta îl sperie, dar Jacob mai simte ceva. Se oprește, ezită și, pentru o clipă, se gândește serios să plece, să se întoarcă în vestiar, să se îmbrace și să plece. Dar ceva aici i se pare ademenitor. Și nu este vorba doar despre dorința sexuală. Ci și despre aventură.

Face un pas spre el, uitându-se fix în ochii lui.

— În genunchi, curvă ce ești, spune el.

Tânărul se supune imediat și îngenunchează în fața lui Jacob, care lasă prosopul să-i cadă pe jos. Este complet gol, în fața unui bărbat fără nume. Și bărbatul se uită la el cu ochii rugători.

— Plesnește-mă, dă-mi o palmă peste față, șoptește el.

Jacob tresare. Este încă un pas în necunoscut.

— Ești... Ești sigur?

Tânărul îl privește batjocoritor.

— Nu fi prost, plesnește-mă! șuieră el.

Jacob cedează și îi dă o palmă peste față, dar tânărul îi aruncă o privire

aproape sfidătoare.

— Ce a fost asta? zice el. Ar trebui să-ți fie rușine. Lovește-mă cum trebuie.

Jacob se uită la el și ezită din nou. Dar apoi ridică mâna și îl lovește cu toată puterea peste obraz.

Tânărul ridică din nou privirea cu un zâmbet șters. Are obrazul roșu.

— Așa, zice el. Acum vreau să mă tragi de păr. Obligă-mă.

•

Mai târziu, stă pe bancheta din spate a mașinii, neputând să schimbe mai mult de câteva cuvinte monosilabice cu șoferul, cu mintea împrăștiată în toate părțile. Luminile, traficul și oamenii de dincolo de fereastră păreau atât de șterși.

— Du-mă acasă, zice el, deschizând frigiderul, turnându-și un pahar cu vin și ducându-l la buze.

Ce se întâmplase mai exact în baia aceea? În ce se transformase acolo?

Scutură din cap și închide ochii. Își amintește tot ce făcuse, tot ce îi ceruse bărbatul acela să facă. Fusesse incitant, dar acum era neliniștit. Nu din cauza tânărului, care își dorise exact cele petrecute și cu care chiar avusese o discuție scurtă, aproape prietenoasă la final. Dar se simte neliniștit din cauza rolului pe care îl jucase. Dominant, brutal. Ar prefera celălalt rol? Da, despre asta era vorba. Ar prefera să fie în genunchi în fața lui Yassim.

Pentru o clipă, în sala aceea de masaj, se gândise că avea să fie îndeajuns, îndeajuns ca să-și ia gândul de la noaptea aceea din grădină, ca să meargă mai departe. Dar, odată ajuns pe bancheta din spate a mașinii, în drum spre casă, prin partea de est a Beirutului, își dă seama că Yassim plantase ceva în interiorul lui, care nu-i dădea pace.

Mai ia o gură de vin și simte telefonul vibrându-i în geantă. Aproape că varsă vinul pe el, nerăbdător să citească mai repede mesajul. Cinci cuvinte primite de la un număr ascuns fără expeditor, de parcă ar fi aterizat direct în telefonul său din neant. Și totuși, nu are nevoie de mai mult pentru ca lumea să-și recapete claritatea, pentru ca mintea lui să revină la viață:

Sâmbăta viitoare. Te sun eu.

Yassim.

21 noiembrie

Sankt Anna

Klara ascultă cu urechile ciulite. Sunetul motorului mașinii se aude din ce în ce mai tare. Oare era Gertrud? Uitase ceva la pensiune?

Klara aruncă o privire pe drum. Lumina unor faruri saltă pe pietriș, în drum spre pensiune. Brusc se sting, dar zgomotul motorului se aude în continuare, ca și cum farurile fuseseră închise ca să nu se vadă.

Ce naiba se întâmplă aici?, se întreabă ea chiar înainte ca motorul să se oprească de tot.

Rămâne la fereastră, atentă, privind în întuneric, spre zăpada ce se topea pe fereastră. Aude doar rafalele de vânt.

Se îndepărtează ușor de fereastră și se îndreaptă spre holul îngust. Este atât de frig, încât i se face pielea de găină, în ciuda faptului că are un pulover gros de lână pe care bunica i-l cumpărase din Aspöja.

Ezită o clipă înainte să bată la ușa Gabriellei. Poate că n-ar trebui să o deranjeze? Poate era ea prea sensibilă? Sau poate că exagera?

Dar Gabi este prietena ei și, chiar când este pe punctul de a bate la ușă, aude vocea Gabriellei.

„Nu cred că ar trebui să mai vorbim despre asta la telefon, e mai bine să continuăm discuția asta marți, când ne vedem. Ți-am spus deja că nu pot mai devreme. Îmi pare rău, dar...”

Pare că cineva o întrerupe din vorbă.

„Pentru că, în cazul în care ce spui tu e adevărat, nu vreau să riscăm să fii ascultat”.

Se lasă din nou tăcere.

„Închid”, spune ea pe un ton hotărât. „Ne vedem în Bruxelles, după cum am stabilit. Nu mă mai suna decât dacă trebuie să schimbi ora. Vorbesc serios”.

Și cu asta, conversația ei pare să se fi încheiat. Acesta este motivul, clientul exigent care o făcuse pe Gabi să pară atât de distantă toată ziua?

Klara bate la ușă și, o clipă mai târziu, aude vocea lui Gabi.

— Klara? întreabă ea, deschizând ușa. Credeam că te-ai dus la culcare.

Klara ridică din umeri, uitându-se la prietena ei.

— Mi s-a părut că am auzit ceva, zice ea.

— Te-am deranjat? spune Gabi, după care se oprește și se uită la ea

vizibil iritată. Trăgeai cu urechea?

Klara dă din cap că nu. De data aceasta, și ea este la fel de iritată. Care naiba e problema ei?

— Nu, răspunde ea, aruncându-i o privire rece. Nu am venit la ușa ta să trag cu urechea la conversația ta blestemată. Poate nu crezi, dar am alte lucruri pe cap azi, n-am timp de slujba ta.

Rămân amândouă acolo, uitându-se una la alta, neștiind ce să facă pentru că nu erau obișnuite cu astfel de scene. În cele din urmă, Gabi face un pas spre ea și o îmbrățișează.

— La naiba, zice ea. Iartă-mă, îmi pare atât de rău, Klara.

Klara o îmbrățișează și ea stângace.

— Sunt doar foarte stresată, continuă Gabi. Trec printr-o situație delicată, cel puțin așa se pare. Și nu pot să risc să trag pe cineva după mine în povestea asta, cu atât mai puțin pe tine.

— Dar știi că poți să-mi spui orice, Gabi. Orice vrei tu.

— Nu acum, suspină Gabi, eliberându-se din îmbrățișarea ei. Nu azi. Nici măcar nu știu dacă e ceva ce... Se oprește din nou, ezită. Dar, spune ea după o scurtă pauză, dacă va fi să se întâmple ceva pe viitor, să știi că...

Klara așteaptă tensionată în timp ce Gabi își caută cuvintele.

— Ah, zice ea în cele din urmă. La naiba. Sunt atât de dramatică. O să-ți spun după ce aflu mai multe. Ce voiai să-mi spui?

Klara se uită lung la ea. Ar trebui să o bată pe Gabi la cap, să-i spună ce se petrece, dar știe că nu are niciun rost. Atunci când Gabi se încăpățânează, nimeni nu o poate face să se răzgândească, mai ales dacă are legătură cu slujba ei. Totuși, este o ușurare să afle că avea legătură cu munca, nu că se săturase de ea.

— Nimic, mi s-a părut că am auzit ceva. O mașină afară, spune Klara, făcând semn spre camera ei. Venea spre pensiune, cu farurile stinse.

— Pe drum? întreabă Gabi.

— Venea spre noi, spre pensiune, răspunde Klara.

Fără o vorbă, Gabi trece pe lângă ea, iese în hol și se îndreaptă spre camera Klarei. Lumina este stinsă, iar Gabi se duce la fereastră, încercând să observe ceva în întuneric. Se aud doar sunetul radiatorului și rafalele de vânt din jurul casei. Niciun motor de mașină. Niciun far aprins.

Gabi se întoarce și o mângâie pe obraz.

— A fost o zi lungă pentru amândouă, spune ea. E timpul să mergem la

culcare.

— Dar chiar a fost ceva acolo, zice Klara. Am văzut o mașină mai devreme, care mi s-a părut puțin ciudată... după înmormântare... a pornit-o în direcția campingului... și nu e nimic acolo în perioada asta a anului...

Se uită la Gabi, dar în același timp ezită. La urma urmei, ce era așa ciudat? Poate era, pur și simplu, cineva care lua o lecție de condus. Dar pe o vreme ca asta? Ce-i drept, ar fi putut fi vorba de orice, poate se rătăcise cineva, și acum nici măcar nu mai este sigură dacă auzise cu adevărat motorul, dacă văzuse farurile aprinse.

— OK, OK, spune Gabi, ridicând mâinile. Dacă te face să te simți mai bine, hai să mergem să ne uităm.

Este evident. Gabi se străduiește să o liniștească, încercând să facă existența unei mașini misterioase acolo să sune ridicol. Pentru că era, într-adevăr, ridicol. Dar, în același timp, în privirea Gabriellei ceva pare neconvingător.

•

Le ia câteva minute să găsească două lanterne și petrec o jumătate de oră prin zăpadă și vânt cercetând parcare din fața pensiunii, fără să observe ceva. Nici măcar vreo urmă de cauciucuri.

Acum sunt în camera de zi, ude până la piele și înghețate.

— Ai trecut prin multe, spune Gabi. Ai trecut prin ce e mai greu, draga mea prietenă.

Klara încuviințează și se ridică de pe canapea. Nu știe dacă să se simtă ușurată că nu găsise nicio mașină misterioasă sau să-și facă griji pentru că începuse să-și imagineze lucruri. Dar Gabi are dreptate, trecuse prin atâtea în ultimii ani.

— Știu. Dar sper să pot dormi acum, zice ea, zâmbindu-i lui Gabi, care se ridică și ea în picioare.

— Sper, spune ea.

•

Patul este atât de cald și de moale, ea este atât de adormită, încât, pentru prima dată într-o lungă perioadă de timp, Klara aproape că se simte mulțumită. În ciuda înmormântării. În ciuda tuturor celor întâmplate. Faptul că o știe pe Gabi în camera alăturată are un efect liniștitor asupra ei și simte cum alunecă din ce în ce mai repede în brațele primitoare ale somnului.

Dar chiar înainte să adoarmă, aude din nou. Un sunet abia deslușit în bătaia vântului.

Motorul unei mașini.

Se ridică imediat din pat și merge la fereastră. Sunetul este constant. Își pune mâinile streășină la ochi și privește în noapte. O lumină slabă clipește scurt, după care dispare la jumătatea distanței dintre pensiune și drum. Doar pentru o clipă. Ca și cum cineva și-ar fi aprins o țigară. După care se face din nou liniște.

Liniște și întuneric. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

17-22 august

Beirut

Toată lumea spune că este o perioadă stresantă, dar lui Jacob i se pare că săptămâna trece incredibil de încet. La ambasadă, cel mai adesea sunt doar el, Agneta și Frida, care îl salută în grabă în fiecare dimineață, dar care trece pe la biroul lui abia pe la jumătatea săptămânii.

— Îmi pare rău, Johan, spune ea, îți promit că o să-ți dau să faci mai multe, dar deocamdată crezi că poți sorta chitanțele astea? Nu pot să o rog pe Agneta, e atât de ocupată.

Îi lasă pe masă o cutie mică din carton plină până la refuz cu hârtii mototolite și se uită la el cu o privire spășită și cu un rid pe frunte. Jacob se simte și mai demoralizat. Se pare că nu le pasă de el. Asta după ce Vargander îl lăsase să împrumute mașina ambasadei și aranjase excursia aceea ciudată pentru el? Chiar nu însemnase nimic?

— Jacob, accentuează el. Cred că voiai să spui Jacob?

Frida îl privește la început cu nedumerire. După care face legătura.

— Am spus altceva? Scuze, nu am făcut-o intenționat. Sunt, pur și simplu, atât de ocupată.

Jacob încuviințează.

— Ești la curent cu situația politică, nu-i așa? continuă ea. Ai citit despre demonstrații, nu? Până acum s-au organizat doar în centrul orașului, cel mai adesea doar în weekend, dar situația pare să se înrăutățească. Dacă guvernul nu rezolvă problema cu strângerea gunoiului, s-ar putea ajunge și aici la o Primăvară arabă târzie. Trebuie să fim pregătiți pentru asta.

Cuvintele ei îi stârnesc interesul și entuziasmul. Vede și el situația de pe străzi. Atât gunoiul, cât și nemulțumirea oamenilor se răspândesc. Din ce în ce mai multe grupuri se unesc ca să-și exprime nemulțumirea față de statul corupt. Cât de curând doar armata avea să-l mai apere. Și poate nici măcar ea. Seara, când se întoarce acasă de la birou vede graffiti și aude ecoul sloganurilor. În același timp, la doar câteva străzi de locul în care aveau loc demonstrațiile, viața continuă în ritm normal. Poate așa pornesc revoluțiile, își spune el. Poate că nici măcar nu bagi de seamă la început. Sau poate că libanezii sunt atât de obișnuiți cu protestele, încât pentru ei deja nu mai înseamnă nimic.

— Mi-ar plăcea să vă ajut, zice el. Dacă ai nevoie de cineva care să meargă la demonstrații sau la întâlniri și să vină să-ți dea raportul. Aș putea...

Dar Frida îi face semn să tacă.

— Stai departe de districtul guvernamental, îi spune ea. Vorbesc serios, nu vrem să riscăm ca stagiarul nostru să fie implicat în cine știe ce. E ultimul lucru de care am nevoie acum, oftează ea. Te rog, ocupă-te de chitanțele astea.

Jacob suspină și încuviințează, resemnat. Frida dă și ea din cap și dispare în biroul ei, deja cu telefonul la ureche.

•

Măcar cutia aceea de chitanțe înseamnă că are ceva de făcut. Descifrează cerneala pătată de pe hârtiile subțiri și le sortează în ordine cronologică înainte să le capseze pe foaie. Nu are niciun rost să-și spună că este o sarcină potrivită pentru un asistent și nici pe departe ce se aștepta el că avea să facă acolo. Mai bine să o vadă ca pe o simplă sarcină pe care să o execute cât mai bine. Într-o bună zi aveau să-l observe și să-l lase să-și dovedească abilitățile.

Și sâmbătă... Sâmbătă, se întoarce Yassim.

•

Serile începuseră să fie la fel. Pleacă de la ambasadă în jurul orei șase și pornește pe jos spre Mar Mikhael. În felul ăsta mai pierde o oră. În drum spre casă, își cumpără două shaorme mici sau un falafel, pe care le mănâncă pe drum. Uneori mai oprește la vreo cafenea sau la vreun bar, comandă o bere și încearcă să parcurgă câteva pagini din *Tragedia din Liban*, dar de obicei se duce direct acasă și se așază pe balcon uitându-se la Netflix până

vine timpul să meargă la culcare. Numără zilele până la sfârșitul săptămânii.

Mai rămăseseră trei zile. Două. Una.

•

Vineri, în tot Beirutul umblă vorba despre o revoltă. Oamenii spun că demonstrațiile aveau să fie și mai mari în weekend. Toată lumea va fi acolo, toate grupurile sunt nemulțumite – creștinii, șiiții, suniții, palestinienii, armenii și refugiații sirieni. Nu mai este vorba doar despre clasa de mijloc: toată lumea se săturase de situația asta.

În dimineața aceea, în drum spre birou, trece pe lângă moschee și pe lângă clădirile guvernamentale înconjurată de sârmă ghimpată, păzite de polițiști tineri vizibil agitați și de soldați echipați cu căști și scuturi. Fără îndoială, se întâmplă ceva.

•

În seara aceea, evită districtul guvernamental, chiar dacă simte vibrația demonstrațiilor până la balconul său din cealaltă parte a orașului. Nu evită zona pentru că așa fusese sfătuit să facă, ci pentru că așteaptă întoarcerea lui Yassim.

Dar trece și ziua de sâmbătă fără niciun semn din partea lui, iar Jacob citește obsesiv mesajul de săptămâna trecută, cântărind fiecare scenariu posibil. Poate că nici măcar nu fusese Yassim cel care îi trimisese mesajul. De ce se încăpățănase să creadă că era din partea lui? Îl primise de la un număr necunoscut. Când îl studiază mai îndeaproape, își dă seama că nicăieri nu spune că vine de la Yassim.

Nu-i vine să creadă că fusese atât de prost, atât de naiv încât să lase o astfel de speranță deznădăjduită să-i dicteze felul în care își trăiește viața. La șapte și jumătate se simte complet dărâmat. Bea o jumătate de sticlă de vin pe balcon, măcinat de dezamăgire. Se gândește să ia un taxi, dar la ora aia e mai bine să meargă pe jos. Dacă nu îl poate avea pe Yassim, măcar să ia parte la proteste.

•

Abia în apropiere de Piața Martirilor devine clară pentru el amploarea protestelor, a mitingului. Mii de oameni adunându-se în piața din fața moscheii. Studenți, familii cu copii, bărbați mascați cu busturile goale, cu pietre în mână. Și, pretutindeni, ofițerii de poliție îmbrăcați în negru și înarmați. Sârmă ghimpată și fum. Se îndreaptă spre mulțime, simțind că

nimic nu mai contează acum și vrea doar să facă parte din ceva, să simtă ceva, să vadă ceva.

Se îndreaptă direct spre mulțime, mergând cu valul prin piață. Observă că familiile cu copii sunt din ce în ce mai puține, până când, în cele din urmă, mulțimea este formată doar din tineri furioși, care scandează sloganuri. Fețele mascate sunt din ce în ce mai multe, la fel ca și mâinile cu pietre. Simte cum i-o ia inima la goană, dar nu vrea să renunțe, vrea să vadă ce se întâmplă, la ce se va ajunge. Așa că se lasă purtat de mulțime spre districtul guvernamental. Simte cum începe să facă parte din ea, simte picături de sudoare alunecându-i pe gât, amestecându-se cu sudoarea altora. Este înconjurat de steaguri, de postere, sloganuri, cântece și tobe. Este atât de asurzitor, încât nici măcar nu aude telefonul sunându-i în buzunar. Dar îl simte vibrând. Și, în ciuda faptului că este înghesuială, reușește să-și elibereze o mână, scoate telefonul și îl duce la ureche.

— Unde ești?

Abia dacă aude ceva, dar este o voce pe care ar putea-o recunoaște oriunde. Yassim.

— La demonstrație! strigă el în telefon. Nu m-ai sunat. Nu știam. Unde ești?

— Ascultă-mă, zice Yassim. Pleacă de acolo. O să iau un taxi până la Four Seasons de pe promenada Cornichen. În vreo douăzeci de minute. Repetă ce ți-am spus.

— Four Seasons! strigă Jacob. În douăzeci de minute.

Și cu asta, Yassim dispare. Și totul în jurul lui. Jacob se oprește în mijlocul mulțimii, care curge ca un râu în jurul lui. Doar că el nu mai bagă de seamă.

•

Mai târziu, se îndreaptă amândoi spre vest, dincolo de stația Charles Helou, trecând pe lângă hotelul Four Seasons și noii zgârie-nori. Întunericul din jurul lor pare delicat și plin de viață, plin de goluri, nu chiar întuneric. Aici, traficul este redus, după ce lasă în urma lor protestele și haosul de lângă granița dintre estul și vestul Beirutului.

Jacob începe să tușească. Are gâtul uscat, așa cum i se întâmplă după o zi petrecută inhalând fum și duhoarea gunoiului. Aproape că nu-i vine să creadă că merge din nou alături de Yassim. Pare mai mult o amintire. Aruncă o privire spre prietenul său, care îi zâmbește amuzat.

— Nu credeai că o să mai dau vreun semn, spune Yassim. Ai crezut că am dispărut?

Jacob ridică din umeri și își îndreaptă privirea spre negura de deasupra oceanului.

— Unde ai fost? întreabă el, prea încet. Vocea lui se pierde în zgomotul unei motociclete care gonește în trafic. Mi-ai spus că pleci într-o călătorie, zice el din nou, de data aceasta mai tare. Unde ai fost?

Yassim se întoarce cu fața spre el și nu spune nimic la început, ci se uită doar la el cu ochii triști și curioși.

— În Siria, spune el în cele din urmă. În apropiere de Alep.

Jacob înlemnește.

— Poftim? întreabă el. În Alep? Ce... Ce Dumnezeului ai căutat acolo? Cum ai ajuns acolo? Nu știu ce să spun.

Yassim ridică aparatul foto care îi atârna pe piept.

— Am fost să fac fotografii, spune el. Cu asta mă ocup. Sunt fotograf.

— Nu știam asta, zise Jacob.

Se întrebase adesea cu ce se ocupă Yassim, își făcuse o mulțime de scenarii care să motiveze felul în care dispăruse pur și simplu, încercând să evite suspiciunea că se prea putea că Yassim să nu vrea să fie cu el.

— De unde să știi? întreabă Yassim. Abia dacă am vorbit data trecută.

Jacob se înroșește și pornesc din nou la pas. Trec de stația Charles Helou, de mare și de zgârie-nori, spre haos, spre oraș.

— Nu știu nimic despre tine, spune Jacob.

Yassim începe din nou să râdă.

— Nu sunt prea multe de știut. Sunt fotograf. Și, de când cu războiul, am mult de lucru în Siria. Cam asta e singura parte bună. Că e mult de lucru în zonă.

Nu o spune deloc pe un ton cinic, ci, mai degrabă, resemnat, ca o analiză.

— Nu ți-e frică? îl întreabă Jacob. Vreau să spun... Dumnezeule.

Yassim ridică din umeri și continuă să meargă spre oraș, spre cartierul financiar, unde în perioada asta a zilei este liniște și pace. Aici sunt doar fațade din sticlă și macarale, bani din Golful Persic și BMW-uri negre.

— Te obișnuiești, spune el. Nu prea te mai gândești la asta.

Ajung la o clădire nouă și înaltă de cel puțin douăzeci de etaje neregulate, cu terase albe și ferestre din sticlă de sus până jos. Nu pare să aibă pereți exteriori și se poate vedea direct în apartamentele de la etajele

inferioare, dacă au luminile aprinse. Este o clădire complet transparentă, iar Jacob se întreabă unde sunt dormitoare, dacă dau și ele spre oraș.

Spre surprinderea lui, Yassim se duce la intrare, unde un paznic plictisit stă cu mitraliera sprijinită de scaun și fumează. Yassim îl salută și trece pe lângă el spre intrare, după care se întoarce spre Jacob.

— Vii?

Urcă într-un lift elegant din oțel strălucitor. E ca și cum ar merge prin apă, în tăcere și aproape fără rezistență. În cele din urmă, liftul se oprește ușor, iar Yassim îi zâmbește și trece pe lângă el, coborând la etajul opt. Trei uși, trei apartamente, niciun nume pe ușă, doar numere. Yassim se îndreaptă spre numărul 801, ușa din stânga, și o deschide cu un card.

— Ca la hotel, spune Jacob.

Este primul lucru pe care îl rostește de când intraseră în clădire, dar Yassim nu răspunde, poate că nici măcar nu-l auzise, intră pur și simplu înăuntru.

Apartamentul este mare – peste o sută de metri pătrați – și se află pe colț, cu doi pereți din sticlă cu vedere spre oraș. Podele din beton, o insulă de bucătărie în plan deschis, ce pare complet nefolosită, ca un set, ca un showroom. În mijlocul încăperii este o masă mare pe care se află un laptop. Două scaune, câte unul pe fiecare parte. Nici urmă de hârtii sau de haine, nimic.

Yassim se oprește și se întoarce spre Jacob, cu o privire emoționată, parcă vrând să-și ceară scuze.

— Aș vrea să te servesc cu ceva, zice el. Dar am doar apă în casă.

— Nu contează, spune Jacob.

Nu vrea să bea nimic. Amintirea protestului la care tocmai luase parte e încă vie și simte cum îi tremură picioarele; îl cuprinde un val de oboseală.

Se duce la fereastră și privește ceilalți zgârie-nori nou-construiți, parcarile goale dintre ei, macaralele și traficul. Nici măcar zgomotul mașinilor nu ajunge până la ei.

Yassim se îndreaptă spre o ușă aproape invizibilă în peretele din sticlă și o deschide.

— Am și terasă, spune el.

Când ies pe terasă, noaptea caldă și umedă se strecoară în apartamentul uscat, în care aerul condiționat este pornit. Afară este tot Beirutul, cu gunoiul, oboseala și traficul lui, chiar dacă abia se auzea. Jacob se simte în

siguranță, așa că se sprijină de balustradă și privește spre străzile de la picioarele lor.

— Aici locuiești? întreabă el. Nu ai prea multă mobilă.

Yassim stă lângă el, îndeajuns de aproape încât să-i simtă parfumul și să simtă cum îl străbate un fior. Dar nu e îndeajuns de aproape încât să-l poată atinge.

— Nu am nevoie de prea multe, răspunde Yassim. Nu prea stau pe aici.

— Cum de..., dă Jacob să spună, dar se oprește, deoarece nu știe ce are voie, ce are dreptul să întrebe.

— Ce anume? zice Yassim.

— Ei bine, începe Jacob, cum de îți permiți să locuiești aici? Am auzit că doar oamenii de afaceri din Dubai locuiesc în apartamente noi.

Yassim nu spune nimic la început. Apoi se întoarce, îl ia pe Jacob de mână și îl duce înapoi în apartament.

— De unde știi că nu sunt din Dubai? întreabă el.

Jacob se așază pe unul dintre scaunele de la masă, iar Yassim îl roagă să aștepte acolo în timp ce el rezolvă ceva. Luminile din clădirile din jur sclipesc în întuneric, iar Jacob își dă seama că era complet neprotejat, că oricine putea să-i vadă de afară. Se uită în jur și i se pare greu de imaginat că cineva ar putea trăi într-un astfel de spațiu deschis, curat și complet transparent.

Se foiește în scaunul lui, după care tastează agitat și curios pe laptop, care se trezește în liniște și ecranul se aprinde. Nu știe nimic despre Yassim. Doar că vorbește engleza cu un accent american și, chiar dacă abia dacă îl auzise vorbind în arabă, nu părea să fie din Golf. Părea, mai degrabă, să fie din Liban sau din Siria. Oare să îi sugereze să vorbească în arabă? Ar fi vrut să-și îmbunătățească araba, dar era un efort atât de mare, încât îl obosește doar gândul.

Laptopul este parolat, dar zărește o imagine de fundal neclară sub caseta de dialog. Jacob încearcă să o deslușească. Este o imagine cu o familie mare, cu zece, poate douăsprezece persoane. Copii și adulți îmbrăcați în haine frumoase. Costume cu cămăși și cravate colorate. Rochii de mătase strălucitoare și mult machiaj. Una dintre femei are brațele pline de flori roșii, un văl, o rochie albă. Este o mireasă și aceasta este o fotografie de nuntă cu întreaga familie. Să fie oare vorba despre familia lui Yassim?

Jacob ridică privirea și îl vede pe acesta în cealaltă parte a încăperii, cu

un tablou mare, pus în ramă, într-o mână. Lasă tabloul jos, cu fața la perete.
— Vino, spune el.

•

Ajung în pat, bineînțeles, și nici măcar nu-și dă seama cum rămâne imediat fără cămașă, cum mâinile calde și uscate ale lui Yassim îi mângâie pieptul. Îi simte mâna în păr, iar pe cealaltă cum îi atinge penisul și începe să-l dezbrace de blugi, doritor, nerăbdător, pătimaș. Așa că Jacob coboară mâna să-l ajute, își scoate pantalonii și, brusc, e gol.

Începe să găfâie, frecându-se de mâna lui Yassim, care îl cuprinde acum ferm, făcându-l să se simtă atât de bine, încât Jacob crede că deja avea să termine, dar Yassim se oprește, nu-și mișcă mâna, chiar dacă Jacob încearcă să se frece de el.

În schimb, Yassim îl împinge înapoi pe pat și îi dă drumul, după care se ridică în genunchi. El este încă îmbrăcat, iar Jacob este complet gol, la mila lui, și totul este atât de excitant, încât Jacob abia se poate controla. Ar face orice în clipa aceea, orice, doar ca să-l simtă pe Yassim deasupra lui, în el.

Yassim începe să râdă și își trage tricoul peste cap, aruncându-l pe jos, în spatele lui. Începe să se desfacă ușor la pantaloni și se ridică în picioare.

— Mă vrei? întreabă el.

— Te vreau cu disperare, răspunde Jacob.

Își aude vocea răgușită, aproape de nerecunoscut. Nu mai trăise niciodată astfel de senzații. Nu seamănă deloc cu nopțile sale tensionate și previzibile cu Simon în Uppsala după o sticlă de vin. Și cu atât mai puțin cu scena aceea murdară și înspăimântătoare care se petrecuse la *hammam*. Camera aceasta, trupul lui Yassim, mirosul lui, gândul la pielea lui, la mâinile și la gura lui îi dădeau fiori.

Yassim este gol, în picioare, în fața lui. Este mai mare decât își imaginase Jacob, iar când se întinde peste el, când îi împinge coapsele pe pieptul lui, când îl pătrunde fără niciun avertisment, fără să-i ceară permisiunea, este ca și cum nu mai există nimic pe lume în afară de ei doi.

Îl doare, dar este o durere ce și-ar fi dorit să nu se sfârșească niciodată, o durere pentru care ar fi oprit timpul în loc dacă ar fi putut. Yassim îi acoperă gura și suspinele. Îl sărută cu pasiune în timp ce continuă să se miște adânc și hotărât în el, ridicându-i mâna deasupra capului și împingând-o în saltea. Jacob este prins sub corpul lui Yassim, fără să se poată mișca, nici dacă ar fi vrut.

Simte lacrimi de durere în ochi, dar nu vrea să-i închidă. Trebuie să-l vadă pe Yassim, trebuie să-l privească în ochi. Și când o face, simte că poate vedea până în sufletul lui și uită că nu știe nimic despre el, că abia se cunoscuseră, că dispăruse mai bine de două săptămâni și că se întorsese la fel de brusc. Nimic nu mai contează, pentru că vede ceva în ochii lui Yassim, simte în disperarea cu care este împins în saltea, știe că e mai mult decât sex, că e ceva elementar, ceva mai mult decât dorință, mult mai puternic și mult mai riscant. Ceva căruia nu îi poate rezista, oricât de mult și-ar dori.

•

Rămân apoi întinși pe spate, în pat, în camera goală. Jacob privește în tavan, nu îndrăznește să se uite la Yassim, de teamă ca bula aceea fragilă care părea să fie de fericire să nu se spargă, în cele din urmă, Yassim rupe tăcerea.

— Nu e loc în viața mea pentru așa ceva, spune el cu un glas slab, ca o șoaptă.

— Pentru ce nu e loc? întreabă Jacob cât poate de încet.

Yassim trage adânc aer în piept și se întoarce cu fața spre el.

— Pentru ce s-a întâmplat între noi mai devreme. Pentru tine. Nu e loc în viața mea pentru noi.

— Și totuși, ai vrut să se întâmple, spune Jacob. Și totuși, tu ești cel care m-a căutat. Ai fi putut să mă lași în pace.

Yassim încuviințează.

— Așa ar fi trebuit să fac. Dar nu am putut. După noaptea aceea în grădină, nu am putut să-mi iau gândul de la tine. Se ridică ușor, sprijinindu-se în cot. Dar viața mea, continuă el, viața mea nu este simplă. Călătoresc mult, plec pe nepusă masă. Și munca mea... Rămâne câteva clipe în tăcere, parcă încercând să găsească cuvintele potrivite. E important să nu atrag atenția asupra mea. Lucrurile pe care le fotografiez, contactele pe care trebuie să le păstrez ca să-mi pot face treaba, dacă s-ar ști asta despre mine, totul s-ar duce de răpă. Nu suntem în Europa. Ce facem noi e un dezavantaj, știi? Un risc pe care nu pot să mi-l asum.

Jacob încuviințează. Știe care este situația în Beirut. Auzise poveștile despre percheziții neanunțate în băile din Burj Hammoud, la medicii care făceau examene anale, despre umilință și hărțuiri. Și totuși, Beirut este cel mai modern loc din Orientul Mijlociu. Nici nu-și poate imagina cum e în

Siria, în zonele de război. Brusc, se simte atât de egoist, că nu se gândise la asta, că se gândise doar la el.

— Înțeleg, spune Jacob. Serios.

Yassim încuviințează.

— Vreau să ne întâlnim din nou. Dar mâine trebuie să plec pentru câteva zile în Alep și mă întorc la mijlocul săptămânii. Așa o să tot fie. Vreau să înțelegi. Nu poți să vorbești cu nimeni despre asta. Nu pot să fiu iubitul tău. Trebuie să fiu ca o fantomă.

Yassim zâmbeste, iar Jacob se ridică ușor, îi prinde chipul între palme și îl sărută ușor.

— Da, zice el. Înțeleg. Poți să fii fantoma mea.

•

Mai târziu, Jacob stă pe marginea patului, ascultând respirația greoaie și regulată a lui Yassim, până când acesta se întoarce pe partea lui și se cuibărește ca un copil, fără să-i dea drumul la mână.

Jacob își retrage cu grijă mâna și se ridică în picioare. În cameră e o liniște deplină, se aude doar zumzetul aparatului de aer condiționat. Jacob iese pe vârfuri din cameră. Holul și livingul sunt la fel de goale ca acum două ore, iar lumina din oraș intră pe fereastra uriașă. Caută ușa, dezorientat. Vede masa cu laptopul, bucătăria deschisă. Observă tabloul sprijinit de perete, așezat tot cu spatele.

De ce îl scosese Yassim din dormitor? De ce îl lăsase acolo? Nu vrea ca Jacob să îl vadă, sau are de gând să i-l arate mai târziu?

Se îndreaptă spre tablou, ezită pentru o clipă, cu urechile ciulite, după care îl întoarce.

Este o fotografie mărită, de aproape un metru lățime și jumătate de metru în înălțime. Lumina din cameră este atât de slabă, încât trebuie să sprijine tabloul pe perete și să aprindă lanterna de la telefonul mobil. Lumina puternică ajunge direct pe fotografie, iar Jacob face un pas în spate ca să vadă imaginea de ansamblu. Îi ia o clipă să înțeleagă la ce se uită.

Este o fotografie făcută de sus, neclară și vagă, nici pe departe genul de fotografie pe care să o vezi înrămată. Nici subiectul nu era de înrămat, își dă el seama după ce i se obișnuiesc ochii.

Fotografia înfățișează curtea unei case mari, undeva la țară, o fermă în care trăia o familie bogată, probabil de câteva generații. Dar curtea interioară și clădirile din jurul ei sunt în ruină, ca și cum o bombă ar fi

explodat în mijlocul ei. Când se apropie și mișcă lumina în diferite unghiuri, începe să înțeleagă că exact asta se întâmplase. Pe pietriș și în gropi zărește mai multe cadavre sau bucăți din ele.

Jacob suspină. Vede un copil, pe spate, aparent neatins, în haine murdare, dar frumoase și pantofi strălucitori, privind în sus. Vede trunchiul unei femei într-o rochie violet, cu fața în jos, dar nu-i vede picioarele. Zărește ceva ce pare a fi un braț însângerat într-o groapă în mijlocul imaginii.

— Presupun că înțelegi de ce nu am vrut să las tabloul pe peretele dormitorului în seara asta, se aude vocea lui Yassim de undeva din spatele lui.

Jacob tresare, speriat și vinovat. Nu îl auzise pe Yassim ieșind din dormitor.

Reușește să pună tabloul la loc, după care se ridică. Lanterna de la telefon este încă aprinsă.

— Îmi pare rău, zice el. Voiam să plec acasă, nu am vrut să...

— Nu este nicio problemă, spune Yassim calm. E prima fotografie pe care am făcut-o în urma unui atac cu drone. O nuntă în preajma începerii campaniei aeriene împotriva ISIS.

Yassim stă acolo, în lumina care intră prin ferestrele mari.

— Am atârnat-o pe perete, ca să nu uit ce făc. E greu de explicat, spune el ridicând din umeri, cu un zâmbet trist. Dar în seara asta n-am vrut să stea la căpătâiul nostru.

Jacob încuviințează și se îndreaptă spre el.

— Înțeleg, zice Jacob. N-am vrut să-mi bag nasul. Mă îndreptam spre ușă și l-am văzut. Iartă-mă.

Ajunge lângă Yassim și îl sărută pe obraz. Yassim pare obosit, dar ceva sclipește în ochii lui când îi îndepărtează mâna de pe obraz.

— Știu să-mi ascund secretele mai bine de atât, spune el pe un ton calm.

Expresia lui este acum tensionată și indiferentă și se simte ca o lovitură. Rămân acolo, față în față pentru o secundă care nu vrea să se mai sfârșească.

— *Dacă* am vreun secret, bineînțeles, adaugă el.

Zâmbește din nou, cu aceeași căldură în privire ca mai devreme. Schimbarea este atât de bruscă, încât Jacob este confuz și nu știe ce să mai spună.

— Dar acum trebuie să pleci, prietene, spune Yassim. Trebuie să mă

trezesc devreme.

Îl ia din nou pe Jacob de mână, îl conduce până la ușa liftului și îi deschide ușa. Jacob se întoarce cu fața spre el.

— Chiar îmi pare rău, spune el. Nu am vrut să-mi bag nasul, nu știu ce a fost în mintea mea.

— Stai liniștit, zice Yassim, mângâindu-l ușor pe obraz. E doar o fotografie.

Jacob încuviințează.

— Mă suni când te întorci? întreabă el. Sau poți să-mi dai numărul tău de telefon?

Yassim îl împinge ușor spre ușă, râzând și dă din cap că nu.

— Jacob, chiar trebuie să pleci, zice el. Nu-ți face griji, am să te sun spre mijlocul săptămânii, după ce mă întorc. Poate e greu să înțelegi, dar și eu vreau să te văd.

Când îi spune asta, Jacob simte ceva în piept, o fărâmbă de speranță, de reciprocitate.

— Ai dreptate, e greu de înțeles, șoptește el.

Yassim se apleacă spre el și îl sărută pe buze, după care îl împinge în hol.

— Dar așa e, zice el. Poate din păcate. Dar așa este.

22 noiembrie

Stockholm

Traversează podul spre Stockholm chiar înainte de ora unsprezece. Orașul strălucește la picioarele lor în soarele tomnatic.

Klara stă în dreapta, iar Gabriella tocmai terminase o convorbire telefonică cu șeful ei, Göran Wiman, care o rugase să vină la biroul din Skeppsbron. Imediat.

Gabriella pare relaxată la telefon, spunând lucruri precum „bineînțeles” și „nu-i nicio problemă”, abordând o atitudine pe care Klara o recunoaște imediat din propria ei viață din trecut în calitate de consilier politic ambițios la Parlamentul European. Nu ducea câtuși de puțin dorul acelei vieți.

— Înapoi în minele de sare? o întreabă ea, privind-o pe Gabriella, care zâmbește obosită, fără să-și ia ochii de la drum.

— Am de ales? mormăie ea.

— Am crezut că o să-ți fie mai ușor acum, că ai devenit partener, zice Klara.

Gabriella oftează din nou.

— Sunt cel mai tânăr partener, spune ea. Se pare că mai există o blestemată de ierarhie și printre noi. E imposibil să câștigi în povestea asta.

— Nu ajută faptul că ești deja celebră? întreabă Klara. Mă refer, după vara trecută?

— Celebritatea asta..., mormăie Gabriella. Parcă mai rău te încurcă.

— De ce?

Gabriella nu răspunde, ci continuă să conducă în tăcere.

•

— E ceva ciudat..., zice Klara după ce se satură, în cele din urmă, de tăcerea de mormânt din mașină.

— Ce anume?

— Promiți că nu te superi pe mine dacă-ți spun? întreabă ea. Și te rog să nu uiți că ieri l-am îngropat pe bunicul, așa că sunt un pachet de nervi.

— Deja m-ai făcut curioasă, zice Gabriella, aruncând o privire spre ea. Spune-mi.

— Îl cunoști pe George Löow?

De îndată ce îi rostește numele, simte cum se face roșie ca focul. Ce rost avea să-l aducă acum în discuție?

— George de la Bruxelles, tipul de la PR? întreabă Gabriella. Cel care a reușit cumva să reprezinte mai întâi un client care era paravanul CIA și apoi un altul de la Kremlin?

— Lasă, nu mai contează, zice Klara cufundându-se în scaun.

— Nici nu mă gândesc! spune Gabriella, aruncând din nou o privire spre prietena ei. Ce e cu George?

— Știu că e un cretin, nu-i nevoie să mi-o spui, bine? zice Klara trăgând aer în piept. Dar...

— Nu pot să cred! sare Gabriella luându-și privirea de la drum și întorcându-se de tot cu fața spre Klara, cu ochii mari. Știam eu! Am știut din vară! Ați mai ținut legătura? V-ați întâlnit? Vreau să știu tot!

Klara este încă roșie la față și își simte gura uscată.

— Încetează, te rog! zice ea. Nu, nu ne-am întâlnit și nici n-am păstrat legătura. Suntem prieteni pe Facebook, atâta tot. E o prostie, știu... Dar știi

și tu cum e. Doar că mă gândesc la el destul de des. Prea des.

Gabriella începe să bată cu pumnii în volan.

— Da! exclamă ea. Bine că ai intrat iar în joc. Apoi se liniștește și îi pune mâna pe picior. Îmi pare rău. Nu ar trebui să te tachinez tocmai astăzi. Și sincer, zice ea, întorcându-se din nou spre Klara, e un lucru bun. Arată bine și poate o să se schimbe. O să faceți cei mai frumoși copii.

— Abia dacă-l cunosc, Gabi. Nici nu știu de unde mi-a venit ideea asta. O să treacă. Sper.

Gabriella o privește din nou.

— Mai vedem, spune ea. Mai vedem.

— Ha-ha, zice Klara. Nu cred că o să vedem nimic.

Întoarce capul și privește spre Stockholm. O rugase intenționat pe Gabriella să o ia prin Essingeleden, chiar dacă drumul era ceva mai lung și mai complicat, tocmai pentru acea priveliște. Orașul pare atât de mare de acolo de sus, atât de promițător și fără îndoială atât de frumos. Apa din Golful Riddarfjärden, argintie și strălucitoare, contrastează cu clădirile galbene și roz din Kungsholmen.

Privește de-a lungul Söder Mälarstrand, pe lângă zidurile de cărămidă din Münchenbryggeriet, spre Mariaberget, unde locuiește Gabriella. Copacii goi par atât de singuratici în lumina strălucitoare a dimineții.

Se cufundă iar în scaun, lăsându-se pătrunsă de acel amestec de calm și așteptare pe care Stockholm reușește întotdeauna să i-l trezească, îndepărtând tristețea și goliciunea din ultimele câteva luni. Chiar dacă nu locuise niciodată în Stockholm, se simțea ca acasă. În Stockholm și în Aspöja. Uneori și în estul Londrei. În Ixelles și în Saint-Gilles din Bruxelles. Acasă poate să fie în mai multe locuri, își spune ea, întorcând ușor capul, aruncând o privire peste umăr.

Mai are un motiv pentru care o rugase pe Gabriella să meargă pe traseul acela. De regulă, duminica dimineața nu era trafic, așa că podul pare extrem de lung și drept. Este locul ideal ca să poți verifica dacă te urmărește cineva. I se păruse că vede un Volvo ieșind din parcare din Sille-Krog chiar în spatele lor. I se păruse că șoferul era un bărbat pe care-l văzuse la o țigară în fața chioșcului.

Acum, în spatele lor era un camion care îi bloca vederea și, înainte să apuce să vadă ceva în urma lor, intră pe Kungsholmen, în drum spre centrul orașului și spre Gamla Stan. Pe străzile înguste din oraș e imposibil să-ți

dai seama dacă ești sau nu urmărit.

Gabriella o privește cu coada ochiului.

— Klara, zice ea obosită, te uiți din nou după mașina aia?

Klara se întoarce, îndreptându-și atenția spre clădirile în nuanțe de bej.

— Am vrut doar să verific, mormăie ea ridicând din umeri.

— Ești paranoică, spune Gabriella, dar zâmbetul ei nu este câtuși de puțin convingător și i se șterge repede de pe buze.

Gabriella încetinește în fața firmei de avocatură Lindblad & Wiman de pe Skeppsbron nr. 28. Klara ridică privirea spre clădirea în stil Art Nouveau. Un steag cu sigla firmei atârnă deasupra intrării, fluturând în bătaia vântului.

— Când au de gând să adauge și Seichelmann la numele companiei? o întreabă ea.

— Trebuie să luăm lucrurile pe rând, Klara, o atenționează Gabriella. Mai întâi este parteneriatul.

— Vorbesc serios, zice Klara. Ar trebui să pui puțină presiune pe ei. Apropo, nu poți parca mașina aici, știi, da?

Gabriella îi aruncă o privire obosită.

— E duminică dimineață și am venit la lucru. Să-mi plătească firma amenda. Măcar atâta să facă și ei dacă n-au de gând să-mi pună numele pe steag.

— Așa te vreau, exclamă Klara.

Îi zâbește și aruncă o privire pe stradă în căutare mașinii misterioase, dar nici urmă de ea. Nu se vede nicăieri. Zărește doar o mașină de poliție și o dubă neagră Volkswagen ce trece încet pe lângă ele, după care cotește pe una dintre străzile laterale înguste din Gamla Stan. Klara arată cu degetul spre ele prin parbriz.

— Uite ce, spune ea, aș putea să dau o tură prin jur. Nu ți se pare puțin riscant să parchezi chiar aici, chiar în fața poliției, când știi că sunt prin zonă? Aș putea să dau câteva tururi, până te întorci tu.

Gabriella privește îngrijorată și încruntată scurta coloană de mașini.

— Ce naiba? O dubă a forțelor speciale? În Skeppsbron? Duminică? mormăie ea, lăsând cheile să cadă în poala Klarei. Bine, te sun eu. Cred că vrea doar să-mi dea câteva documente. Nu ar trebui să dureze mult.

Gabriella sare din mașină, cu ochii după mașinile de poliție. Klara îi urmează exemplul și trece prin fața mașinii, urcând pe scaunul șoferului.

Bagă cheia în contact, după care cotește pe o stradă pustie.

„O dubă SWAT”, își spune ea cu un zâmbet strâmb. Dintr-o singură privire, Gabriella își dă seama ce se petrece. Klara uită adesea că lucrase atâția ani ca avocat al apărării, meserie din care învățase o mulțime de lucruri.

Nu-i este tocmai ușor să-și găsească drumul prin cartier. Nu-și amintește să mai fi condus vreodată pe străzile înguste și pietruite ale centrului vechi și îi ia cel puțin zece minute să-și găsească înapoi drumul spre biroul lui Gabi, cu toate că intră printr-un loc mult mai aproape de oraș, pe lângă palatul regal.

Traficul este încă lejer, așa că i se pare ciudat când mașinile din față încetinesc brusc, după care se opresc de tot. Se ridică în scaun, încercând să vadă ce se întâmplă. Sunt doar două mașini în fața ei, după care se vede un polițist echipat cu o cască neagră și cu o armă automată atârnată la piept.

Inima începe să-i bată cu putere. Este echipajul SWAT pe care-l văzuse mai devreme. Poate vreo razie. Ceilalți șoferi deschid ușile și ies din mașină ca să vadă mai bine ce se petrece, iar Klara face și ea același lucru.

Mai încolo pe stradă vede duba neagră Volkswagen și cel puțin două mașini de poliție. În jurul lor sunt zeci de polițiști, toți înarmați până-n dinți. Încă nu au armele ridicate, dar sunt îmbrăcați în negru, cu căști și veste antiglonț și par pregătiți pentru o altercație în fața uneia dintre clădiri. Klara ridică ușor privirea și vede steagul Lindblad & Wiman, pe seama căruia tocmai se amuzaseră, fluturând în fața biroului Gabriellei.

Îi ia ceva timp să pună lucrurile cap la cap, dar când o face, îi îngheață sângele în vene. Nu, e de neconceput, e o nebunie. Poliția este la ușa firmei Lindblad & Wiman.

24 august

Beirut

Duminica a fost plicticoasă și fără sfârșit, așa că abia așteaptă să înceapă săptămâna de lucru. O ușurare să audă zumzăitul aparatului de aer condiționat și să-și toarne o ceașcă de cafea în bucătăria mică, fără ferestre.

— Ai urmărit știrile, nu-i așa? îl întreabă Agneta, întinzându-și puțină brânză de vaci pe o bucată de pâine crocantă și uitându-se la el cu zâmbetul

pe buze.

Își imaginase că diplomații aveau să fie diferiți, mai exotici și mai cosmopoliți. Sau că aveau să mănânce gustări libaneze. Încearcă din răspuț să-și ascundă dezamăgirea că par, mai degrabă, niște birocrați triști, care încearcă, pe cât posibil, să recreeze mediul de lucru suedez, completat cu caviar, brânză de vaci și pâine crocantă. Încuviințează, aproape că îi spune că fusese acolo, la protestele de sâmbătă, despre Yassim, despre tot. Dar se oprește. Fusese avertizat să nu calce în districtul guvernamental, iar Yassim nu era iubitul lui, ci o fantomă.

Și dacă este cu adevărat o fantomă? Și dacă Jacob chiar îl inventase?

— Da, zice el. Ce nebunie. Ce spun ceilalți? Unde sunt?

De obicei, doar Agneta ajungea înaintea lui la birou, dar este deja aproape zece și jumătate și încă nu-i văzuse pe Frida și pe Vargander.

— Sunt toată ziua în întâlniri cu ceilalți ambasadori UE, oftează Agneta. După revoltele de peste weekend, lucrează la capacitate maximă. Se zvonește și pe aici că o să se ajungă la o Primăvară arabă. Nici nu mă mir că am ajuns în situația asta, Johan. De parcă n-ar fi fost îndeajuns de complicată povestea după mutarea din Damasc.

Jacob simte din nou un gol în stomac.

— Jacob, șoptește el.

— Poftim?

— Numele meu nu este Johan, ci Jacob.

Agneta îl privește jenată și îi pune mâna pe braț.

— Vai de mine. Ți-am spus Johan? Îmi pare rău, nu mi-am dat seama. Știu cum te cheamă, doar că am multe pe cap, știi și tu cum e.

— Nicio problemă, spune Jacob, schițând un zâmbet. Mie mi se pare interesant că se întâmplă atât de multe lucruri în perioada asta. Să-mi spui, te rog, dacă pot să te ajut cu ceva documentare sau dacă-ți pot fi de folos cu orice altceva.

Nu este tocmai sigur ce anume înseamnă „documentarea” sau ce ar fi trebuit să conțină, dar o auzise zilele trecute pe Frida vorbind despre asta și părea o sarcină demnă de un stagiar. Ceva de făcut, ca să îi rețină odată numele.

— Desigur, răspunde Agneta. Ai terminat cu chitanțele pe care ți le-a dat Frida să le aranjezi?

— Aproape. Le termin în această după-amiază. Mă întorc chiar acum la

treabă, zice el, ridicând cana de cafea în semn de salut, după care iese pe coridor, în drum spre micul său birou.

— Îmi pare rău că ți-am greșit numele, o aude el pe Agneta în spatele lui, chiar înainte să cotească.

Cu un oftat, ia cutia de chitanțe de pe raft și se apucă din nou de treabă. Exagerase când îi spusese Agnetei că era „aproape” gata. Trecuse prin aproape o treime din ele. Dar astăzi, în starea de spirit în care se află, îl încearcă o ușoară mulțumire știind că nu avea altceva de făcut decât să sorteze și să capseze hârtii. Este o sarcină monotonă, aproape automată, pe care poate să o facă, fiind încă trup și suflet în apartamentul lui Yassim. Inima începe să-i bată cu putere doar la gândul celor întâmplute. Gura și mâinile lui Yassim. Felul în care i se dăruise lui Yassim, faptul că ar fi fost gata să facă orice pentru el. Amintirea este atât de vie, încât își înăbușă cu greu un suspin. Nu mai simțise niciodată așa ceva.

La ora cinci, pune și cea din urmă chitanță pe o bucată de hârtie albă și privește mândru cele trei teancuri groase de chitanțe ordonate cronologic.

Este agitat. Nu vrea să rămână acolo, la ambasadă, fără să aibă nimic de făcut. Nu era ca și cum avea să-i simtă cineva lipsa, își spune el, ridicându-se de la masă și îndreptându-se spre biroul Agnetei. Bate ușor la ușă, iar Agneta se întoarce de la ecranul calculatorului.

— Am terminat de aranjat chitanțele, spune el. Pot să te mai ajut cu ceva?

O privește sperând să-i mai dea ceva de făcut. La doar câteva străzi distanță sunt manifestații, stă să izbucnească o revoluție. Trebuie să fie ceva de făcut pentru el. Ceva mai important și mai nobil decât să sorteze un teanc de chitanțe.

Agneta îi zâmbește. Pare stresată și obosită, de parcă nu ar fi dormit bine.

— Bună treabă, Jacob, îi zice ea. Vezi? Așa-i că ți-am nimerit numele?

Jacob îi zâmbește la rândul lui.

— Bravo!

— Du-te acasă, spune ea. Ți-ai făcut datoria pe ziua de azi.

•

Deja este întuneric atunci când ajunge în Mar Mikhael, iar luminile din trafic și ale restaurantelor dansează în jurul lui. Se oprește la intrarea în clădire și aruncă o privire pe stradă, spre barurile de pe trotuar, unde

oamenii s-au întâlnit la un pahar de vorbă. Prin părțile acestea, manifestațiile din centrul orașului par a fi doar bârfe și subiecte de discuție, câtuși de puțin reale. Dar așa este în Beirut. Chiar și pe timp de război, oamenii obișnuiau să se adune în baruri, în cartiere în care situația era mai calmă. Viața continuă, chiar și în circumstanțe dificile. Pentru o clipă, se gândește să traverseze strada, să meargă să bea un cocktail la Internazionale. Dar este obosit și flămând. Oftează, face stânga împrejur și urcă scările spre apartamentul lui.

Îi ia ceva timp să-și găsească cheia și chiar mai mult să-și dea seama că nu poate să o întoarcă în broască pentru că ușa este deja descuiată.

Înmărmurește. Uitase oare să încuie ușa de dimineață? Dar nu-i stă în fire.

Deschide, cu grijă, ușa apartamentului întunecat. Observă că perdelele sunt trase, iar ușa de la balcon este deschisă. Lumina de la reclamele cu neon de pe stradă și strălucirea neobișnuită a lunii alunecau pe podeaua de mozaic. Toate sunt la locul lor, așa că oftează ușurat. Uitase, pur și simplu, să încuie.

Intră în bucătărie, ia o sticlă cu apă din frigider, îi desface capacul și când să ia un pahar de pe raft, din spate se aude o voce de femeie.

— Ai întârziat, Matti. Începusem să-mi fac griji.

Scapă paharul din mână și are impresia că trece o eternitate până când se lovește de podea și se sparge într-o mie de cioburi, înainte ca viața lui să explodeze în tot atâtea cioburi pe care nu va mai putea niciodată să le lipească la loc.

•

Femeia stă în întuneric lângă ușa livingului, la doar câțiva metri distanță. O fâșie subțire, dar puternică de lumină de pe stradă îi cade pe partea stângă a feței, dându-i un aer de fantomă, oarecum strălucitoare. Are vreo treizeci de ani și un aer oriental. Slăbuță, cu păr scurt, închis la culoare. Face, ușor, un pas spre el, iar Jacob vede că este îmbrăcată cu o pereche de blugi mulați, un maiou negru și o cămașă cu dungi roșii.

— Cine ești? șoptește el.

— Matti, fii serios, zice ea, plecând capul într-o parte. Avem multe de discutat.

Îi face semn să o urmeze în living. Jacob rămâne locului și dă din cap că nu.

— Vreau să pleci, spune el, agitat.

Ea îi zâmbește din nou, așa cum îi zâmbești unui copil căruia nu ai de gând să-i faci pe plac.

— Matti, știi prea bine că n-am să fac una ca asta. După cum ți-am spus deja, noi doi avem multe de discutat.

— Nu-mi spune așa, zice el, cu un nod în gât. Nu mă mai cheamă așa.

— Carevasăzică, nu te mai cheamă Matti Johansson, spune ea. Ei bine, ai dreptate. Acum ești Jacob Seger. Un nume mult mai măreț, s-ar putea spune. Pe măsura persoanei care speri să devii.

— Te rog, zice el. Lasă-mă în pace. N-am greșit cu nimic.

Dar femeia nu-l ascultă.

— Nu ți-a convenit să crești cu o mamă singură, alcoolică în Eskilstuna, începe ea. E de înțeles. Cui i-ar conveni să aibă parte de asistenți sociali și evacuări? Matti, tu ai planuri mari. Trecutul e un handicap. Tu ești făcut pentru ambasade și petreceri elegante. Și pentru castele, nu-i așa? Doar nu ai crescut în astfel de condiții atât de nefericite, nu?

Jacob scutură capul. Nu poate fi adevărat. După câte lăsase în urma lui, după cât muncise ca să scape din locul acela. De ce acum? Acum, când era atât de aproape? Are gura uscată și capul începe să i se învârtă.

— Am nevoie de apă, șoptește el.

Dar femeia trecuse deja pe lângă el, luase un pahar pe care îl umple cu apă de la robinet și i-l întinde.

— Poftim, spune ea. Acum, hai în living.

— Nu știi cine ești, spune Jacob când se așază în cele din urmă la masa din fața ușii închise de la balcon. Dar să știi că nu e nimic ilegal sau suspect în a-ți schimba numele.

Jacob trebuie să vorbească mai tare ca să acopere zgomotul traficului și al agitației din baruri.

— Ilegal? zice femeia. Nu, nicidecum. Dar suspicios? Ei bine..., spune ea, ridicând din umeri.

— De unde știi? zice el. De ce te-ai interesat în privința mea? De ce ești aici?

Femeia se așază comod în scaun și se uită lung la el.

— Când ai te gând să te vezi din nou cu Yassim Al-Abbas? întreabă ea.

— Nu știu..., răspunde el. Nu știu despre ce vorbești.

Jacob ia o gură de apă. Al-Abbas. Oare acesta este numele de familie al

lui Yassim?

Femeia se apleacă ușor deasupra mesei, sfredelindu-l cu ochii ei întunecați, lipsiți de expresie.

— Numele meu este Myriam Awad, spune ea. În mod oficial, lucrez pe partea de relații culturale la Institutul Suedez din Alexandria.

— Și neoficial? șoptește Jacob, cu inima în gât, simțindu-se prins în capcană.

— *Neoficial*, lucrez pentru ceva numit Biroul de Achiziții Speciale, răspunde ea, pe un ton calm. Face parte din MUST, Serviciul Militar Suedez de Informații.

De data aceasta, Jacob simte că-i fuge pământul de sub picioare. Oare femeia din apartamentul lui era un fel de spion?

— Matti, ești în mare încurcătură, zice ea. Ce ți-a spus noul tău iubit despre slujba lui?

— Nu-mi mai spune Matti, zice Jacob.

Myriam îi zâmbește ușor, iar Jacob aproape că o vede cum este ea cu adevărat, dincolo de această situație urâtă, înspăimântătoare. Este o femeie aproape frumoasă, cu trăsături delicate, simple și ten măsliniu, cu o gură simetrică și nas bine definit. Trăsături ce nu se potrivesc cu aerul ei necruțător. Însă zâmbetul îi dispare de pe chip și îl privește din nou cu expresia aceea amenințătoare.

— Fie, *Jacob*, zice ea, cu ghilimelele de rigoare. Lasă-mă să ghicesc. Ți-a spus că e fotograf, nu-i așa?

Jacob încuviințează, nesigur. Femeia se arată mulțumită.

— Roagă-l să-ți arate câteva dintre fotografiile lui, îi spune ea. Întreabă-l unde au fost publicate. Asta dacă o să te îndoiiești de tot ce urmează să-ți spun în seara asta.

— Ce crezi că a făcut? întreabă el.

— Iubitul tău este terorist, spune ea. Sau chiar mai rău, pentru că nu el săvârșește faptele. E ceea ce noi numim un „Instigator”. Asta înseamnă că nu el e cel care planifică sau care pune în aplicare atacurile teroriste. Dar el este cel care transportă planul. Înțelegi?

Jacob dă din cap că nu.

— Poftim? șoptește el, convins că nu înțelesese bine sau că femeia glumea.

Myriam se uită la el cu un amestec de nerăbdare și dispreț.

— Iubitul tău este terorist, spune ea din nou. E atât de greu de crezut, Matti? Nu prea ai dat nas în nas cu teroriști în locuințele sociale din Eskilstuna, nu-i așa?

— E imposibil, șoptește Jacob. Terorist. Cuvântul acela îi răsună cu ecou în minte. De unde știi?

— Știm pentru că suntem întotdeauna cu ochii pe astfel de lucruri, Matti. Punem lucrurile cap la cap alături de colegii noștri din celelalte servicii occidentale de informații. Facem schimb de informații. Sunt sigură că nu te așteptai la asta, dar ai picat în mijlocul unei povești mult mai încâlcite decât îți poți imagina.

Jacob se uită lung la ea.

— Ce vrei să spui? șoptește el.

Femeia nu-i răspunde, doar se ridică și se duce, cu mâinile la spate, spre ușa de la balcon, privind afară.

— Adesea, atacurile teroriste sunt puse la cale în Orientul Mijlociu de ISIS. Dar cei care declanșează atacul sunt deja infiltrați prin Europa. E prea riscant să-și trimită oamenii cu avionul. Nu duc lipsă de frați dispuși să-i omoare pe necredincioși. Dar cineva trebuie să le aducă planul, pentru că se întâmplă adesea să fie implicate mai multe grupări diferite și cele mai multe nici măcar nu știu unele despre altele. În zilele noastre, teroriștii nu mai transmit pe e-mail informații sensibile, ci o fac prin intermediul curierilor umani. Am ajuns să-i depistăm ușor în mediul online, o știu prea bine.

Jacob își freacă fața cu mâinile. *Instigator. Mediu online.*

— Chiar acum pun ceva la cale, continuă ea. Ceva important în Europa, nu pot să-ți spun mai multe. Și noul tău iubit e amestecat în toată povestea asta.

Jacob se gândește la ochii lui Yassim, la vocea și la palmele lui, la încheieturile lui.

— Te înșeli, zice el. Yassim este homosexual. Cei din ISIS urăsc homosexualii.

Myriam ridică din umeri și se întoarce cu fața spre el.

— Sunt foarte pragmatici, ca toți ceilalți, spune ea. E un tip occidentalizat, poate să treacă ușor frontierele. Faptul că e homosexual probabil că e chiar o acoperire bună. Sau a fost până acum, când l-am luat în vizor.

— Și de ce nu-l arestați dacă sunteți așa de siguri că e vinovat?

Acum, că trece șocul, începe să se enerveze. De ce naiba voia să-l implice și pe el în povestea asta?

— Pentru că el e un nimeni, zice Myriam. Pentru că vrem să știm mai multe despre rețeaua din care face parte. Vrem să știm de la cine primește ordine și ce face mai departe. Vrem să aflăm care este planul și cum o să fie pus în practică. Un singur om nu înseamnă nimic. Noi vrem să știm totul. Urmează câteva clipe de tăcere, după care se întoarce cu fața spre Jacob. Și tu ne vei ajuta să aflăm. Informația despre Al-Abbas ne-a fost dată de o altă țară. Știau despre el de mult timp, așteptau doar momentul potrivit. Când ai apărut tu în peisaj acum câteva săptămâni, au aflat cine ești și ne-au contactat, spune ea zâmbind, după care deschide larg brațele de parcă ar fi prezentat un truc de magie. Și *voilà*, iată-ne azi aici.

Jacob o privește în ochi. Șocul deja se transformase într-o durere îngrozitoare de cap și într-o stare acută de oboseală.

— Nu mă interesează, răspunde el.

Myriam dă ușor din cap și se așază din nou la masă.

— Știu totul despre tine. Știu cât de greu ți-a fost să te ridici din mediul în care ai crescut, să ajungi unde ești acum. Să-ți construiești o carieră. Să primești un post în străinătate. Acum că te-am studiat, știu că nu ți-a fost ușor să ajungi de la Matti Johansson la Jacob Seger. Dar am ajuns în această situație. Și acum ai o șansă extraordinară să contribui real.

Jacob își masează tâmpilele cu vârful degetelor. Nu vrea să contribuie real. Vrea doar să-și trăiască viața, să devină ceea ce și-a dorit dintotdeauna să fie. Și să fie lăsat în pace.

Myriam scoate un laptop din geanta pe care o avea cu ea și îl pune pe masă, în fața lui. Mai scoate și un USB și îl lasă pe masă.

— Data viitoare când o să te vezi cu Yassim, inserează-l în portul USB. Este pre-programat cu acces la internet Wi-Fi. O să se instaleze de unul singur și merge extrem de rapid. Prin acest program vom avea acces la tot ce se află pe computerul său. Simplu.

Jacob nu face nicio mișcare, doar privește în gol.

— Nu, spune el. Nu mă interesează. Ridică ușor capul și se uită la Myriam. Poți să le spui că vin dintr-o familie modestă dacă vrei. O să fie rușinos pentru mine. Și greu. Dar am trecut eu prin lucruri și mai rele.

Clocotește de furie. La urma urmei, de ce alesese să-și schimbe numele? Pentru că, în copilărie, nu visase la altceva decât să scape de rușinea că era

sărac. Să scape de mama lui. Să evadeze din locul acela.

Faptul că devenise Jacob Seger reprezentase o parte importantă a metamorfozei sale și multă vreme trăise cu teama că, odată și-odată, cineva avea să afle cine fusese înainte. Dar acum, în apartamentul acesta din Beirut, simte că astfel de lucruri nu mai contează. Deja devenise cine voia să fie. Și nu avea de gând să se lase manipulat.

Myriam nu mai spune nimic, doar deschide laptopul și trece de câteva ori mâna pe *touchpad* și deschide un video. În clipa în care pornește, Jacob își dă seama că nu mai este nimic de făcut. Nu mai are cale de scăpare.

Nu poate să urmărească videoclipul mai mult de câteva secunde. Era prea gol, brutal și dezgustător. Închide laptopul cu mâinile tremurânde. Își lasă capul în jos și își îngroapă chipul în palme.

— Ce ai făcut? suspină el. De ce?

— Ce am făcut noi? spune Myriam pe un ton rece. Nu ești tu în acest film? Nu ești cel care-l violează pe acel puști? Apropo, îl cheamă Hassan. Și are doar cincisprezece ani.

Jacob simte cum îi fuge pământul de sub picioare. Era chiar el în filmuleț. El și tipul de la baia turcească. Înainte să închidă laptopul, se vede lovindu-l peste obraz și trăgându-l de păr. Spunându-i că era o curvă.

— Nu e ceea ce pare, șoptește. El mi-a cerut să fac toate acele lucruri. El a vrut să fac asta.

— Chiar așa? întreabă Myriam. Asta ai de spus în apărarea ta? Că a vrut să fie violat?

— Dacă te uiți din nou la video, o să auzi din gura lui.

Îl cuprinde din nou panica, într-un fel de reacție întârziată și care îl înspăimântă teribil când conștientizează consecințele acelui film. Viol homosexual în Liban, unde homosexualitatea însăși era ilegală. Și chiar dacă ar fi reușit să explice situația într-un mod convingător... Cariera lui avea să se ducă pe apa sâmbetei. Cu mult înainte ca măcar să înceapă. Toată munca lui. Toate lucrurile la care visase. Se duc pe apa sâmbetei.

— L-am vizionat deja de mai multe ori decât ar trebui, spune Myriam. Și nu văd altceva decât un suedez nenorocit care violează brutal un minor.

— Dar nu asta s-a întâmplat! strigă el. El s-a dat la mine, iar eu nici măcar nu am vrut să mă duc la băi, Vargander e cel care a trimis mașina după mine și care...

Tace brusc în momentul în care începe să înțeleagă ce se întâmplă.

Myriam nu mai zice nimic. Stă, pur și simplu, pe partea cealaltă a mesei, uitându-se lung la el, cu ochii aceia întunecați și reci.

— A fost o capcană, șoptește el. Mașina, baia, tipul care s-a dat la mine. Vargander a pus totul la cale.

Myriam dă frustrată din cap.

— Vargander este doar un idiot util, zice ea. Ți-a împrumutat mașina pentru că așa i-am zis noi. Nu știe nimic despre toate acestea și nici tu nu ar trebui să-i spui.

— Nu pot să cred că se întâmplă una ca asta, spune Jacob. Nu pot să cred, nu pot să cred, nu pot să cred...

Nu se oprește până când Myriam nu-l prinde de bărbie și-l trage aproape, obligându-l să se uite fix în ochii ei.

— Ba să crezi, Jacob, îi spune ea. Și cu cât accepți mai repede situația, cu atât o să fie mai bine pentru tine. Nimic n-o să mai conteze dacă faci ce-ți spun eu să faci. E de-a dreptul ridicol că trebuie să ajung până aici ca să faci ce trebuie. Te-ai îndrăgostit de un terorist, ce naiba nu înțelegi? Trezește-te la realitate!

Privirea îi este atât de intensă, încât Jacob își mută privirea.

Femeia se ridică și aruncă o bucată de hârtie pe masă.

— Țasta e numărul meu. Sună-mă când se întoarce iubitul tău în oraș. Sau va trebui să răspunzi în fața legii.

Când Jacob ridică în cele din urmă privirea, Myriam deja se făcuse nevăzută. Poate că fusese doar un vis. Doar că vede pe masă USB-ul și numărul de telefon.

22 noiembrie

Stockholm

Klara iese din mașină și se îndreaptă spre unul dintre cei trei polițiști înarmați care blocaseră traficul. Se petrecea ceva pe stradă, iar ofițerul se întoarce să arunce o privire. Echipajul SWAT pornește: doi dintre ei se îndreaptă încet spre ușile firmei Lindblad & Wiman. Unul dintre ei are o mitralieră în mâini, în timp ce al doilea pare să scoată o pereche de cătușe din buzunarul de la centură.

Deschid cu grijă ușa de la intrare. Klara zărește pentru o clipă jacheta

roșie și părul Gabriellei. După care polițiștii strigă ceva ce nu reușește să înțeleagă. Dar deja este aproape de baricadă, privind dincolo de ea, cu inima bătându-i să-i sară din piept.

— Ți-am zis să te întorci la mașină!

Brusc, în fața ei apare un polițist cu o cască neagră, cu ochii plini de adrenalină și autoritate. Nu-l auzise vorbind, abia dacă-l văzuse. De data aceasta se oprește pe loc.

Gabriella este pe treptele firmei, iar polițiștii se îndreaptă spre ea. În ciuda distanței, Klara îi aude vocea uluită, șocată.

— Ce naiba se întâmplă aici? strigă ea.

Este încercuită de trei polițiști. Totul se întâmplă atât de repede și pare atât de rupt de realitate, încât Klara nu mai înțelege nimic. O aude pe Gabriella țipând din nou și observă că polițiștii își schimbă tactica; nu mai sunt separați, se văd doar mișcări rapide și violente. Încep să strige:

— La pământ! Nicio mișcare!

Cel puțin doi dintre ei o apucă pe Gabriella și o așază în genunchi, după care o întind pe trotuar. Pe burtă, cu fața pe asfalt. Se așază peste ea, făcând-o una cu pământul.

Klara dă să vorbească, mai face un pas spre baricadă, simțindu-și întregul corp pulsând, tremurând de îndoială și adrenalină.

— E ultima oară când îți spun să te întorci la mașină!

Ofițerul strigă la ea. Stă în fața ei, iar Klara se oprește. Se uită la el cu ochii mari, după care face un pas în spate, și apoi încă unul, cu mâinile ridicate.

— Ce..., începe ea să spună. Ce se întâmplă aici?

— Te arestez dacă nu te urci imediat în mașină! zice ofițerul.

E tânăr, își spune Klara în timp ce face un pas în spate. Nu are mai mult de douăzeci și cinci de ani. Mâinile îi tremură. Ce mai contează? Simte portiera mașinii în spate, vede un ofițer de poliție deasupra Gabriellei, trăgându-i mâinile la spate ca să-i pună cătușele. O aude pe prietena ei țipând, îi aude vocea supărată și confuză.

— E prietena mea! îi strigă Klara disperată polițistului, forțându-se să-și ferească privirea. Ce-i faceți?

Polițistul nu spune nimic, ci continuă să se uite la ea cu ochii aceia întunecați și agitați.

— La naiba! E avocat! continuă Klara. Nu puteți să faceți ce vreți,

înțelegi? Există reguli, legi și...

Polițistul își duce mâna la cătușele agățate de centură. E clar că nu avea de gând să mai tolereze prea multe din partea ei, iar Klara ridică din nou mâinile și se duce în spatele portierei.

Dincolo de baricade, polițiștii o ridică pe Gabriella în picioare și o bagă într-o dubă neagră, după care pornesc încet pe Skeppsbron.

Klara stă în mașină, cu venele pulsându-i la cap, simțind cum întreaga lume vibrează în jurul ei.

Ce naiba se petrece? O lăsase pe Gabriella la firmă în urmă cu zece minute și acum este arestată chiar în fața biroului ei?

În spatele baricadelor, polițiștii încep să se relaxeze și își dau jos căștile, în timp ce o mașină de poliție pornește încet, în urma dubei, spre Slussen. O altă dubă iese de pe una dintre străzile laterale și se oprește în fața intrării firmei de avocatură. Doi oameni în salopete albe ies din mașină. Așteaptă pe stradă în fața ușii, discutând cu poliția.

Polițistul cu ochi negri aflat la baricadă face un pas în lateral, pe unul dintre trotuarele late. Șoptește ceva în cască, după care face semn cu mâna spre o mașină aflată la coada care se formase acum pe Skeppsbron. Autoturismul Volvo negru iese din rând și pornește încet pe trotuar, până în dreptul polițistului, după care se oprește. Unul dintre geamurile fumurii ale mașinii se lasă în jos până la jumătate și apare ceva ce pare a fi un permis de conducere. De unde stă, Klara nu reușește să vadă în interiorul mașinii, dar îl zărește pe polițist înapoind permisul, după care face semn mașinii să pornească spre ceilalți polițiști.

Mașina se oprește în spatele celeilalte dube și din ea coboară un bărbat la vreo șaizeci de ani, cu părul cărunt și ciufulit, îmbrăcat cu un pulover, o geacă din piele și cizme butucănoase. Bărbatul se îndreaptă spre unul dintre polițiști, îl apucă de braț și împreună intră în clădire. Cei doi bărbați în salopete albe îi urmează în holul de la intrare.

Și atunci își dă seama cine este.

Anton Bronzelius.

Ofițerul Săpo de care ea și Gabriella se ciocniseră de mai multe ori în ultimii ani. Bronzelius, cel care le amenințase în vară, pentru că intenționau să dezvăluie că Săpo știa că o companie rusească avea de gând să se infiltreze în forțele de poliție europene. Săpo chiar le dăduse rușilor mai mult sau mai puțin frâu liber să organizeze manifestații în suburbiile din

Stockholm.

Klara și Gabriella ignoraseră amenințările lui Bronzelius și aruncaseră întregul scandal în presă. Klara nu-l crezuse nicio clipă pe Bronzelius când acesta jurase că avea să se răzbune.

„Nu mă vrei ca dușman, crede-mă”, îi spusese el.

Dar acum este evident că Bronzelius trimisese echipajul SWAT să o aresteze pe Gabriella. Klara fusese naivă. Bronzelius se ținuse de cuvânt.

7 septembrie-16 octombrie

Beirut

„Sună-mă când se întoarce iubitul tău în oraș”, îi spusese Myriam.

Iar Yassim urma să se întoarcă în doar câteva zile. Dar trec două săptămâni și Jacob tot nu primise nicio veste de la el. Își petrece timpul la ambasadă, pendulând între amintirea trupului lui Yassim și întâlnirea aceea îngrozitoare cu Myriam Awad.

Expresia de indiferență de pe chipul ei i-a rămas întipărită pe retină și nu-și poate lua gândul de la ce-i spusese despre Yassim. Că era un terorist.

Dar știe că nu are cum să fie adevărat. Femeia aceea nu-l cunoaște pe Yassim, nu știe nimic despre cine este el cu adevărat, despre ce este el.

Sau poate că știe?

Sunt prea multe variabile, prea multe informații contradictorii, prea multe emoții, și îi este imposibil să găsească liniștea.

În plus, nu poate să-și scoată din minte acele câteva secunde din filmare. Camera goală, bărbatul în genunchi în fața lui. Cincisprezece ani. Nu avea cum să aibă cincisprezece ani, era imposibil. În plus de asta, i se întinsese o cursă. Dar nu mai contează. Devenise un violator.

•

— Nu ți-a priit mâncarea? Ești foarte palid, Jacob, îi spune Agneta.

Își dăduse seama că era în neregulă ceva cu el, așa că îi sugerează să-și ia câteva zile libere să se odihnească.

Dar chiar dacă nu are chef să fie acolo, mai ales când îl vede pe Vargander pășind mândru pe coridor, în drum spre întâlnirile stabilite în Beirut și în restul Orientului Mijlociu, știe că ar fi și mai rău pentru el să stea acasă.

În schimb, o găsește pe Frida în bucătărie și o bate la cap să-l lase să scrie un document despre protestele care continuă și în septembrie, cu toate

că situația începe să se mai liniștească puțin.

— Bine, îi spune ea. Dar nu am timp să te supraveghez. Va trebui să te ocupi tu de tot. E bine așa?

Îi dă un teanc de cărți și articole din câteva ziare în limba engleză și câteva nume de cercetători de la Universitatea Americană cu care să ia legătura, iar lui Jacob îi convine să se îngroape în studiul sistemului de alianțe și grupuri religioase extrem de complex din Liban. Citește despre falangiști, musulmani suniți și creștini maroniți, despre războiul civil și despre compromisul forțat și inefficient care permitea ca puterea de stat să fie împărțită între diferite grupuri religioase. Află despre corupție și nepotism, despre violență și război. Citește despre nemulțumirea populației, care atinsese cote maxime atunci când guvernul nici măcar nu mai fusese în stare să gestioneze colectarea gunoiului. Oamenii puteau trece cu vederea problemele de electricitate, serviciul poștal nesigur, transportul public inexistent și traficul haotic. Dar mormanele de gunoaie care împuteau străzile fierbinți se pare că reprezentaseră punctul culminant pentru tinerii din diferitele grupări culturale, care se uniseră pentru prima oară pentru a protesta. Și nu doar tinerii sau elitele educate în Vest, ci și ceilalți oameni care nu-și putuseră imagina nicio alternativă până atunci. Totul se află acum în balanță. Protestele sunt din ce în ce mai dese. Oare avea să se ajungă ca în Egipt? Sau ca în Siria? Sau oare compromisul sufocant avea să aibă câștig de cauză în cele din urmă? Nimeni nu pare să știe. Iar Jacob habar n-are de ce scrie acest document sau pentru cine, nici măcar cât de lung ar trebui să fie. O face ca să fie ocupat. Dar nici nu mai contează acum, pentru că sarcina îl face să uite pentru o clipă de starea de anxietate aproape constantă din sufletul său.

După mai bine de două săptămâni, când se dezobișnuise să-și verifice tot timpul telefonul, primește, în sfârșit, un mesaj:

Nu te-am uitat. „Fantoma”.

Doar câteva cuvinte, dar suficient să trezească în el tot ceea ce încercase cu disperare să uite. Yassim și Myriam.

Stă cu telefonul în mână recitind mesajul. Ce să răspundă? Ce îi spui unei fantome?

Scrie și rescrie. Cuvintele par prea mari, ca și cum nu aveau să încapă pe ecran. În cele din urmă, îi trimite doar un emoticon, o inimă mare, roșie. Nu mai este nevoie de nimic altceva. Yassim știe. Jacob știe că știe.

Se trezește în dimineața următoare cu aceeași stare, care îl însoțește întreaga zi, chiar și după ce pleacă după-amiază de la birou. Își cumpără o sticlă cu vin roșu de la magazinul de la parterul clădirii în care locuiește. Are nevoie de liniște și de pace. Trebuie să nu se mai gândească la cine este Yassim. La riscul pe care și-l asumă. Dacă Yassim nu este terorist, atunci cine este?

Nu reușește să deschidă ușa cu cheia și când este pe punctul de a pune sticla cu vin pe podeaua de mozaic și să o apuce cu ambele mâini, aude o voce din umbra scărilor.

— Când aveai de gând să-mi spui că te-a contactat?

Jacob se întoarce și o vede pe Myriam în întuneric, sprijinită de perete.

— Matti, să nu crezi că poți să joci la dublu, spune ea. Doar nu ești atât de naiv încât să-ți închipui că nu-ți urmăream telefonul, nu? spune ea, făcând un pas spre el cu privirea de gheață. *Habibi*, te-ai băgat singur în povestea asta. Știu că simți că se învâрте lumea cu tine. Te întrebi dacă există vreo cale de scăpare. Dă-mi voie să-ți răspund chiar eu la întrebarea aceasta: nu, nu există. Trebuie să faci ce e de făcut.

Jacob o privește șocat și confuz.

— Nu m-am întâlnit cu el.

— Dacă nu te hotărăști odată, vei fi distrus. Trebuie să înțelegi asta.

Jacob încuviințează încet. Nu vrea altceva decât să dispară.

— Data viitoare când te contactează, mă anunți imediat, m-ai înțeles? Dacă nu o faci, îți promit că viața ta va lua o întorsătură neplăcută.

Jacob nu înțelege nimic, iar ea deja știe tot. Dar înainte să apuce să-i mai spună ceva, femeia dispăruse din nou în umbră.

•

Nimic. Trece o lună și Jacob începe să creadă că probabil Yassim nu avea să-l mai contacteze niciodată. Stătuse cu telefonul în mână, scriind și rescriind tot felul de mesaje, pe care nu le trimite. Știe că nu poate să încalce regulile chiar dacă se vede cu Yassim, nu-l poate obliga pe acesta să fie mai mult decât o fantomă.

Poate că așa se termină totul? Poate e mai bine așa? Nu, nu *poate*. *Chiar este* mai bine așa. Dacă Yassim dispare, totul va reveni la normal. Fără Myriam. Fără videoclipuri. Fără amenințări. Fără urme de îndoială cu privire la identitatea lui Yassim, fără să pună în balanță atracția și riscul, fără să afle dacă Yassim era sau nu ceea ce Myriam spune că e: un terorist.

Un ucigaș.

În cele din urmă, vara se termină și un soare timpuriu de toamnă alunecă într-un unghi nou peste trafic și peste găurile lăsate de gloanțe, peste cafenelele de pe trotuare, iar în urma protestelor nu mai sunt decât graffiti, amintiri și conversații. Compromisul câștigase. Poate că oamenii fuseseră deja martori la prea multe războaie prin părțile acelea ca să mai treacă printr-o nouă revoluție? Jacob continuă să lucreze la documentul lui și începuse să se întâlnească cu cercetători de la universitate, oameni atât de prietenoși și de interesanți, încât uneori aproape că reușește să nu se mai gândească la Yassim.

•

Într-o zi, aflat pe podul pietonal de la colosul din beton Zaha Hadid, care găzduiește Institutul de Relații Internaționale al Universității Americane, simte telefonul vibrând în buzunar. Tocmai avusese o întâlnire foarte productivă cu un profesor palestinian, care îi dăduse o stare de liniște pentru prima oară în ultima vreme.

Începuse să se întunece, dar campusul este încă plin de studenți în drum spre ultimele cursuri pe ziua aceea și de greieri ascunși pe panta ce duce spre terenul de fotbal și spre mare. Este începutul lui octombrie. Jacob simte încă aerul cald și plăcut mângâindu-i obrazul, dar când pășește pe pietrișul ce înconjoară Ovalul Verde, se simte o briză furișându-se printre copaci și clădiri. Studenții o simt și ei. Își mai încheie câte un nasture la cămăși și se apropie unii de alții, parcă vrând să se adăpostească de ce avea să vină. E ca și cum simt toți în același timp: nu e toamnă încă, dar nu mai e nici vară, și un fel de melancolie se așterne peste oraș.

Când își scoate telefonul, vede că numărul este blocat și orice sentiment de liniște se risipește. Când răspunde, fiecare detaliu, oricât de mic, iese la iveală și se oprește și se sprijină de un zid scund, ascultând. Haosul și stresul aproape că îl lasă fără suflare. Dar asta nu este tot. Mai este ceva acolo, ceva care îl înspăimântă și mai tare. Să fie oare vorba de dragoste?

După conversație abia dacă mai poate să se țină pe picioare, se îndreaptă poticnindu-se spre o bancă și se așază pe ea cu ochii închiși, cu telefonul cald încă în mână. Vântul pleacă ramurile pinilor din spatele lui, gonindu-i pe studenți. Însă Jacob ar putea sta acolo pentru totdeauna, în acest moment de așteptare și de împlinire, de visuri fără speranță pe care le purtase în suflet timp de aproape două luni. Simte cum îl străbate un șoc electric; se

miră că hainele de pe el nu ard în flăcări.

Se ridică ușor în picioare și trece pe lângă treptele ce duceau spre West Hall și pe lângă stâlpi, în drum spre poarta principală. Își amintește fiecare silabă rostită de Yassim în acea scurtă conversație.

— Mi-a fost dor de tine. Vrei să ne întâlnim într-o oră? Mai ții minte unde locuiesc?

Dacă mai ține minte? Își amintește tot, fiecare nuanță, fiecare detaliu nesemnificativ.

Yassim închide telefonul înainte ca Jacob să aibă timp să răspundă. Vântul se întetește din nou și el se lasă purtat prin campus, până pe Bliss Street.

Este deja la jumătatea pantei care coboară spre mare, când își amintește de Myriam Awad și îl copleșește îndoiala. Dar totul pare atât de nesemnificativ acum că îi auzise vocea lui Yassim. Atât de ușor. Atât de simplu prin comparație.

Mărește pasul. Oricine ar fi Yassim, orice avea să i se întâmple lui Jacob, nu mai contează. Singurul lucru ce contează este că o să-l vadă din nou pe Yassim.

22 noiembrie

Stockholm

Nu durează mai mult de câteva minute până când traficul se fluidizează din nou. Când Klara ajunge în dreptul clădirii, în fața intrării firmei Lindblad & Wiman mai sunt doar duba neagră și câțiva polițiști în uniformă. Începuse să ningă, la început doar câțiva fulgi de zăpadă singuratici, dar ninsoarea se întetește repede și, curând, un strat subțire de zăpadă acoperă drumul.

Klara strânge volanul cu ambele mâini, după care își îndreaptă privirea spre biroul Gabriellei. Ar fi dat orice să știe ce se petrece înăuntru.

Ce e de făcut? Trebuie să-și adune gândurile și conduce până se trezește din nou în Gamla Stan, pe aceeași stradă ca mai înainte.

Este de neînțeles. Gabriella, arestată în plină stradă. Încătușată și aruncată într-o dubă SWAT.

Klara oprește pe Munkbroleden și parchează într-un loc pentru persoane

cu handicap, în fața restaurantului Trattoria Romana. Se apleacă și își sprijină fruntea de plasticul rece al volanului. Volvoul negru din Sankt Anna. Același Volvo pe care îl văzuse la benzinărie în drumul lor spre Stockholm. Gabriella arestată.

Trage adânc aer în piept, se lasă pe spate și închide ochii câteva clipe înainte să deschidă portiera și să iasă în aerul rece. Aruncă o privire spre semnul ce arăta că era un spațiu de parcare pentru persoane cu handicap. La naiba.

Pornește pe jos înapoi spre Skeppsbron. Aerul rece și proaspăt îi limpezește gândurile. Singurul lucru pe care-l poate face acum este să-i întrebe pe polițiștii aflați în fața firmei ce dracu' se petrece acolo. Și unde o duseseră pe Gabriella. Avea să se ocupe mai apoi de restul. Pas cu pas. Ca stânca și ca sarea.

•

O mașină de poliție este încă parcată pe Skeppsbron la numărul 28, iar Klara vede de la distanță doi polițiști pe trepte. Încetinește pasul și merge pe trotuarul larg. Traficul este deja lejer, ca de obicei. Dacă nu ar fi fost acolo în urmă cu zece minute, i-ar fi venit greu să creadă că un echipaj SWAT tocmai arestase pe cineva în mijlocul străzii.

La cincizeci de metri de birou, se oprește brusc. Ce avea să le spună odată ajunsă acolo? Dacă Săpo voia să se răzbune pe Gabriella pentru felul în care îl dăduse în vileag în vară, nu era și ea în pericol? Într-adevăr, Gabriella devenise un critic foarte vizibil și vocal al metodelor folosite de Săpo și, cu toate că serviciul refuzase să facă orice fel de comentariu cu privire la întreaga situație, nu există niciun dubiu că povestea avusese un impact asupra încrederii publicului în organizație. Dar de aici și până la a căuta răzbunare? Era o nebunie.

Ajunsă pe trepte, se îndreaptă spre cei doi polițiști, o femeie tânără, blondă, cu părul prins în coadă, și un bărbat de vârstă mijlocie, chel.

— Nu vă supărați, ce se întâmplă aici? întreabă Klara. Treceam cu mașina prin zonă și am văzut că arestați pe cineva.

Ambii polițiști se întorc spre ea.

— Nimic, spune bărbatul. O acțiune de rutină.

— Dar a fost atât de dramatic, încearcă Klara să-i tragă de limbă. Ați blocat traficul, am văzut chiar și un echipaj SWAT, nu-i așa?

— După cum v-am spus deja, a fost o acțiune de rutină.

Klara își îndreaptă atenția spre tânăra polițistă.

— Unde ați dus-o după ce ați arestat-o? zice ea. La închisoarea din oraș?

— Persoana arestată va fi dusă la interogatoriu. Nu știu exact unde, răspunde femeia. Nu vă putem ajuta cu alte informații.

— Dar aceasta este o firmă de avocatură, spune Klara. Nu cred că e ceva de rutină să arestezi un avocat, nu-i așa?

— De unde știți că am arestat un avocat? o întreabă femeia. Aveți vreo legătură cu persoana pe care am arestat-o?

— Nu, pur și simplu eram prin zonă, după cum v-am spus mai devreme. Eram doar curioasă.

Femeia schimbă o privire cu partenerul ei. Atitudinea Klarei le stârnise interesul.

— Nu sunteți dumneavoastră cea care conducea mașina din care a ieșit suspecta? o întreabă bărbatul.

Klara își dă seama imediat că nu mai e o idee bună să rămână acolo, că n-ar fi trebuit să-i întrebe nimic, așa că face câțiva pași înapoi. Polițista se îndreaptă spre ea și ridică mâinile, ca să-i arate că nu are de gând să-i facă nimic.

— Vrem doar să vă punem câteva întrebări, spune ea.

Dar Klara se întorsese deja cu spatele și o luase la fugă cât de repede putuse, cu inima în gât. O luaseră pe Gabriella, nu putea să se lase și ea prinsă.

Mai are doar zece metri până la o alee micuță ce dă în Gamla Stan și schimbă direcția atât de brusc, încât aproape că își pierde echilibrul pe piatra cubică, dar reușește cumva să rămână în picioare. Îi aude la doar câțiva metri în spatele ei, strigând după ea și știe că erau pe urmele ei.

Aleile înguste din zona veche a orașului sunt ca un labirint, atât de întortocheate, încât Klara nu mai știe în ce direcție să o ia. Nu se gândește decât că trebuie să meargă mai departe și să nu ajungă într-o fundătură.

Începe să alerge mai repede decât o făcuse vreodată și cotește brusc după un colț unde erau două biciclete sprijinite de zid. Trece pe lângă ele și le dă rămă ca să-și încetinească urmăritorii, după cum văzuse în filme. Bicicletele cad cu zgomot în spatele ei și cineva strigă:

— Oprește-te!

Dar ea nu se oprește. Continuă să alerge pe străzile înguste și pustii. Gaffelgränd, Pelikangränd. Dintr-odată, ajunge pe Österlånggatan, care este

mai lată. Magazine, cafenele, turiști. Mai aleargă câțiva metri, după care ajunge sub o arcadă joasă, într-o curte interioară.

O fundătură.

Panica pune stăpânire pe ea. Se uită în jurul ei, căutând să se ascundă undeva, oriunde. Vede o bicicletă de transport parcată pe stânga, cutia de marfă fiind acoperită cu o husă.

Trage husa, o deschide la un colț, se bagă în cutie și trage repede fermoarul.

Cineva este deja în curte, îi aude pașii. Se îndepărtează de ascunzătoarea ei, după care se oprește și se îndreaptă spre ea, pe strada cu piatră cubică acoperită de zăpadă, din ce în ce mai aproape. Până când ajunge lângă husă, singurul lucru care o desparte de urmăritorii ei aflați la mai puțin de un metru distanță. Îl aude pe polițist vorbind la stație. Închide ochii și-și ține răsuflarea.

16 octombrie

Beirut

O oră, spusese Yassim, dar lui Jacob îi ia doar douăzeci de minute să-și croiască drum prin traficul de pe străzile ce duceau spre Cornichen și spre mare. Are gura uscată din cauza oboselii și neliniștii, așa că se oprește la un chioșc să-și cumpere o Coca Cola Zero. Mai sunt patruzeci de minute până la ora la care îl chemase Yassim, dar Jacob este deja acolo; vede pereții din sticlă ai clădirii între șantiere și macarale.

Se plimbă pe stradă și se oprește pe o bancă peste drum de clădire. Deschide sticla de suc, bea cu sete și se lasă pe spătar, cercetând din priviri partea laterală a clădirii. Apartamentele sunt goale și cufundate în întuneric, simple cheltuieli pe o foaie de calcul într-un birou undeva în Dubai, cumpărat de investitori cu bani câștigați de pe urma petrolului, care nu fuseseră niciodată gândite ca spații de locuit.

Numără până la etajul opt, urmărește cu privirea terasele până la colțul clădirii, unde zărește o siluetă. Simte cum i se taie respirația.

Yassim.

El este, i-ar fi recunoscut silueta oriunde și oricând. Yassim stă cu telefonul la ureche, în colțul terasei, privind spre Cornichen și spre mare.

Jacob se simte vinovat, ca un spion. Nu are niciun drept să stea acolo, la umbră, ca un obsedat, dar nu-și poate lua ochii de la el. Yassim încheie convorbirea, bagă telefonul în buzunar și se întoarce în apartament.

O clipă mai târziu, telefonul lui Jacob începe din nou să vibreze. Un număr ascuns.

— Alo? răspunde el în engleză. Sunt deja în fața clădirii.

— Nici nu mă îndoiam, se aude vocea neînduplecată a lui Myriam. Matti, îți mai amintești ce ți-am spus data trecută?

Jacob închide ochii și o așteaptă să continue.

— Ți-am spus să mă suni imediat ce te contactează. Dar nu ai făcut-o.

— Pur și simplu..., începe el, m-am speriat.

— Nu se poate. Știi prea bine ce ai de făcut. Trebuie să mă suni la numărul pe care ți l-am dat de îndată ce primești vești de la el. E clar?

— Da, șoptește Jacob. E clar.

Închide telefonul și privește din nou spre apartamentul lui Yassim. Terasa este goală, dar urmărește cu privirea șirul ferestrelor până vede două persoane în apartamentul întunecat al lui Yassim. Una dintre persoane este Yassim, cealaltă, un bărbat aproape la fel de înalt, dar ceva mai în vârstă. Par să poarte o discuție serioasă. Yassim îl ascultă, ca și cum interlocutorul are mai multă autoritate.

Jacob verifică din nou ora pe telefon. Mai are douăzeci de minute până la ora stabilită. Se îndreaptă spre intrare. Oare să ia, pur și simplu, liftul până sus și să sune la ușă? Dar Yassim are un oaspete.

Se așază pe un zid scund, având grijă să nu fie văzut de paznicul înarmat din fața clădirii lui Yassim, dar cu vedere spre intrare. Câteva minute mai târziu, vede un bărbat ieșind din clădire. Pare stresat și îi întinde paznicului câteva bancnote, spunându-i ceva. Acesta încuviințează, mulțumit, iar bărbatul aruncă o privire în stânga și în dreapta, parcă încercând să se asigure că nu este urmărit. Apoi traversează strada cu telefonul la ureche și se îndreaptă direct spre locul în care stă Jacob.

Este bărbatul din apartamentul lui Yassim, Jacob este sigur de asta, chiar și de la distanță. Are un aer atât de autoritar, chiar și în felul în care se mișcă, o prezență impunătoare. Să tot aibă vreo cincizeci de ani și este îmbrăcat într-un costum scump, albastru-închis. Părul cărunț, bogat, este pieptănat frumos pe spate. Când se oprește și aruncă o privire pe stradă, Jacob tresare. Are impresia că bărbatul se uită fix în ochii lui, de parcă ar ști

exact cine este, ce așteaptă acolo. Brusc, apare un Mercedes negru strălucitor cu numere diplomatice albastre. Bărbatul ia telefonul de la ureche, se așază pe bancheta din spate a mașinii și se face nevăzut în traficul haotic din Beirut.

Jacob rămâne locului și mai bea din sticla de Cola. Se gândește la Myriam și la seara când îl văzuse pe Yassim pentru prima oară, pe terasa din Mar Mikhael. Se gândește la fotografia sprijinită de peretele camerei lui Yassim și la trupul gol al acestuia. Se gândește la bărbatul pe care tocmai îl văzuse, la părul lui atât de alb și la faptul că nimic nu este simplu aici, în Beirut, nimic nu este ceea ce pare a fi.

Lasă sucul lângă el și se ridică în picioare, neliniștit și deodată speriat. De parcă se uită la el însuși și la situația sa de undeva din exterior. Un biet suedez naiv se îndrăgostește de un bărbat pe care nu-l cunoaște. Nu este nici îndeajuns de cunoscător, nici îndeajuns de talentat pentru a face față situației cu Yassim și Myriam.

Își trece degetele prin păr și se îndepărtează de clădirea lui Yassim, pornind spre Hamra, înapoi la viața lui normală, departe de nebunia și de pericolul acela.

Și telefonul începe să-i sune din nou.

— Unde ești? întreabă Yassim.

Jacob se oprește. Înghite în sec, închide ochii și își simte sângele tot mai ușor, mai ușor decât aerul, ridicându-l în aer, ridicându-i tot corpul, peste trafic, peste conflicte și confuzie, deasupra orașului, mai presus de lucrurile acelea imposibil de înțeles, spre ceva ce era pură emoție, instinct, dorință și nerăbdare.

— Am ajuns, răspunde Jacob. Vin imediat, vin.

•

Mai târziu, zac amândoi goi pe așternuturile albe ale lui Yassim pe patul jos, în dormitorul gol. Jacob simte brațul lui Yassim în jurul umerilor săi, simte cum îl trage mai aproape și cum îl sărută. Duios, de data aceasta, nu cu patimă și neîndurător, cum o făcuse cu câteva clipe mai devreme.

— Ți-a fost dor de mine? îl întreabă Yassim, cu buzele încă lipite de buzele lui Jacob.

Jacob se strânge mai aproape de Yassim și îi dezmiardă din nou gura cu limba. Simte cum începe din nou să se excite, chiar dacă trecuseră doar câteva minute de când se eliberase în gura fierbinte și dornică a lui Yassim.

— Da, șoptește el. Am crezut că n-o să te mai întorci niciodată.

Yassim se dezlipește de el și îl ia de mână. Pe chip îi apare din nou expresia aceea de tristețe, la fel ca data trecută. Parcă trecuse o veșnicie de atunci.

— Dar m-am întors, spune el. E imposibil să stau departe de tine.

— Asta vrei? îl întreabă Jacob. Să stai departe de mine?

Nu caută doar o confirmare, nu vrea doar să-l audă pe Yassim spunând: „Nu, bineînțeles că nu. Vreau să fiu cu tine pentru totdeauna”. O spune pentru că nu știe ce se petrece acolo, cine este Yassim.

Dar prietenul său se ridică și își trage pe el chiloții albi și cămașa.

— Hai, spune el. Hai să mâncăm ceva.

•

Până când Jacob pune pe el blugii și tricoul și iese în livingul spațios, Yassim deja luase laptopul de pe masă ca să facă loc pentru cutiile cu salate și feluri de mâncare. Deschide o pungă cu lipii și le rupe în bucăți.

— Am luat niște mâncare pe drum, spune el, cu zâmbetul pe buze. M-am gândit că o să-ți fie foame.

Jacob încuviințează, mișcat de gestul lui, și nu-și ia ochii de la Yassim, cu toate că acesta nu se uită direct la el. Jacob îl privește în timp ce umple farfuriile și pune pâinea într-un coșuleț. Jacob nu vrea altceva decât să se ducă la el și să-l ia în brațe. Toate îndoielile de mai devreme par insignifiante. Simpla idee că Yassim este cine spune Myriam pare de-a dreptul ridicolă. Brusc, simte că e gata să-i spună totul. Despre Myriam, despre episodul de la baia turcească, despre amenințări și acuzații. Dar ceva îl oprește și își ferește privirea. O urmă de suspiciune.

— Ai fost la Alep până acum? întreabă el încet.

Yassim îi pune *tabbouleh* pe farfurie și varsă puțin ulei de măsline într-o cutie plină de *baba ganoush*.

— Am fost peste tot, răspunde el, vag. Merg unde e nevoie de mine.

Jacob încuviințează. Ce motive ar avea să mintă? Și totuși, nu-și poate scoate din minte cuvintele lui Myriam. Toate planurile contradictorii.

— Am ajuns un pic mai devreme, începe Jacob, ezitând. Așa că am așteptat afară. Face semn spre fereastra prin care lumina galbenă a orașului se revarsă pe podeaua din beton gri. A venit cineva pe la tine chiar înainte să ajung eu?

Yassim ia o înghițitură și îl privește întrebător, după care dă ușor din

cap.

— Poftim? Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Mi s-a părut că am văzut pe cineva la fereastră, răspunde Jacob, coborând privirea. Dar probabil că m-am înșelat.

Dar nu se uitase spre apartamentul lui Yassim? Nu-l văzuse chiar pe Yassim? Fusese atât de sigur atunci. Dar acum Yassim îi zâmbește.

— Jacob, cred că ai spionat apartamentul greșit, spune el, după care mai ia o înghițitură de pâine. Nu sunt singurul care locuiește în clădirea asta.

Jacob ridică din umeri.

— Ai dreptate. Scuze.

Doar că apartamentul lui Yassim pare singurul locuit. Și este absolut sigur că i-ar recunoaște oricând silueta. Dar nu mai spune nimic. Se înfruptă din humus și mai ia o gură de apă.

— Povestește-mi cum e viața la ambasadă, spune Yassim. Vreau să aud și altceva în afară de război și suferință.

22 noiembrie

Stockholm

Fiecare bătaie a inimii se simte ca o mică explozie, care le va atrage atenția, își spune Klara, ghemuită sub husă. Își ține răsuflarea în momentul în care vede picioarele polițistului frecându-se de materialul care reprezintă singura ei apărare. Este atât de aproape de ea.

După care aude alți pași intrând în curte și un glas găfâind.

— Berg!

O voce de femeie. Polițista.

— Niște martori spun că a făcut stânga pe Svartmangatan.

— Pe Svartmangatan? răspunde Berg. Aș fi putut să jur că tocmai am văzut-o furișându-se aici.

— Ei bine, nu este aici, zice femeia, vizibil agitată. O să-i pierdem urma dacă mai stăm aici.

— Dar nu poți avea încredere în martori oculari. Știu ce am văzut, mormăie el, punând mâna pe husă.

— Las-o baltă, spune femeia, nerăbdătoare. Dacă ea a fost la volanul mașinii, nu știu de ce nu au reținut-o chiar în timpul raziei.

Bicicleta se clatină când Berg se lovește din greșeală cu șoldul de ea.

— La naiba! mormăie el.

— Nici măcar nu știm dacă e implicată în vreun fel în povestea asta, continuă femeia.

— Dar știi și tu cum e, zice Berg. Nu o iei la fugă dacă nu ai nimic de ascuns.

— În orice caz, nu este problema noastră, spune femeia. Vor să ne întoarcem la postul nostru. L-am lăsat pe Anttila în locul nostru, dar iese din tură în trei minute.

Polițistul oftează.

— O razie antiteroristă la o firmă de avocatură și noi lăsăm chestii neterminate. Parcă am fi niște amatori.

— Nu te mai văita atât, zice femeia, epuizată. Nimeni nu vrea să audă asta.

Bocancii lor calcă zăpada care acoperă curtea interioară și trec pe sub arcadă, pe Österlångatan.

•

Klara stă acolo până pierde de tot noțiunea timpului și începe să tremure de frig din toate încheieturile. În cele din urmă, se ridică încet în mâini și în genunchi. Deja nu-și mai simte degetele și se chinuiește să dea husa la o parte, ca să iasă din ascunzătoare.

Razie antiteroristă. Cuvintele îi răsună în minte.

Oare Gabriella chiar fusese arestată într-o razie antiteroristă?

Klara își amintește de telefonul de seara trecută, de conversația pe care o auzise prin ușă. Gabriella își dăduse întâlnire cu cineva în Bruxelles. Cu toate că era puțin sceptică, tot se arătase dispusă să ia avionul spre Bruxelles. După măcelul teribil de la Bataclan din centrul Parisului din urmă cu doar o săptămână, toată lumea stă ca pe ghimpi.

Dacă nu este încercarea lui Bronzelius de a-și pune în practică amenințările, atunci este o mare neînțelegere la mijloc. Despre ce altceva ar putea fi vorba?

Iese pe Österlångatan, dar se furișează din nou pe una dintre străzile lăturalnice. Își simte din nou mâinile și picioarele. Să încerce oare să se întoarcă la mașina Gabriellei? Se prea poate ca poliția să fie cu ochii pe ea. Dar cum ar fi putut să știe unde parcase?

O ia spre Kornhamnstorg, unde lăsase mașina înainte de încercarea ei

eșuată de a vorbi cu poliția.

Când ajunge pe Mälartorget, vede mașina parcată pe locul pentru persoane cu handicap din fața restaurantului Trattoria Romana. Se oprește la cincizeci de metri de ea și aruncă o privire de-a lungul străzii. Nici urmă de polițiști. Nimic ieșit din comun. Doar o duminică de iarnă perfect banală, adormită, în centrul orașului Stockholm.

Când ajunge la mașină nu găsește nici măcar o înștiințare de amendă. Îi tremură mâinile după evenimentele din ultimele ore. Aruncă o privire spre restaurantul italian și simte că ar fi dat orice pentru un pahar cu vin. Doar unul. Ca să se calmeze și să-și limpezească gândurile.

Dar nu o face. Deschide portiera și urcă în mașină. Ar fi prea stupid ca după ce petrecuse douăzeci de minute fugind de poliție, să fie arestată pentru conducere sub influența alcoolului. Apasă butonul de pornire și bagă mașina în viteză. Zărește cu coada ochiului o geantă pe scaunul pasagerului. Gabriella nu o luase cu ea.

Klara oprește motorul, trage frâna de mână, după care se apleacă și ia geanta mare, din piele, decorată cu un model cunoscut de monograme aurii. Scoate din ea un pulover, o trusă de farduri și hainele pe care Gabriella le purtase ieri și le pune pe scaunul pasagerului. Știind că avea să petreacă doar o noapte în arhipelagul Sankt Anna, nu-și împachetase prea mult lucruri.

Nu găsește nici laptopul, nici telefonul pe care probabil că îl luase cu ea, ci doar un încărcător la fundul genții, o perie de păr, un pachet de gumă de mestecat, o pudră scumpă și o sticlă de apă pe jumătate goală.

Aude ceva zăngănind și găsește cheile de la apartamentul Gabriellei. Dar asta este tot. Nimic de valoare. Nimic care să-i dea vreun indiciu despre ce avea Gabriella de gând să facă, despre motivul pentru care fusese arestată.

Klara observă ceva ciudat pe eticheta pudrei și la fundul genții mai simte ceva. Este o agendă neagră, subțire pe care nu o observase la început. O scoate, bagă restul lucrurilor Gabriellei înapoi în geantă, după care deschide agenda la prima pagină.

20 octombrie
Beirut

Jacob se trezește lângă Yassim într-o cameră întunecată, singura din apartament care nu are pereți translucizi. De fapt, este tocmai opusul transparenței, datorită draperiilor groase. În ciuda întunericului, zărește chipul lui Yassim, cu ochii închiși, cu gura pe jumătate deschisă. Doarme atât de liniștit acum, spre deosebire de mai devreme, când se foise atât de mult în somn, încât Jacob se trezise și îi văzuse chipul încruntat. Buzele i se mișcau, ca și cum ar fi spus ceva, o rugăciune, însă fără cuvinte, iar Jacob îl îmbrățișase și așteptase să se liniștească.

Este a patra noapte la rând când dormise acolo. A patra zi la rând când venise aici direct de la muncă și începuseră să se sărute cu dorință încă de pe hol, abia reușind să ajungă în dormitor, a patra noapte în care mâncaseră în living, printre luminițele orașului, în timp ce Yassim insistase să stea departe de ferestre și de balcoane.

— Suntem fantome, dragul meu, îi spusese el. Nu putem lăsa pe nimeni să ne vadă. Ce se întâmplă aici e doar între noi doi.

După care îl trăgea pe Jacob în dormitor și îl săruta până îl făcea să uite de toate și să simtă doar dorința pentru el. Până ce amintirea trădării lui dispăruse aproape cu totul.

Pentru că asta este doar între ei doi.

În fiecare dimineață, în drum spre ambasadă, Jacob o sună pe Myriam să-i dea raportul, simțind trădarea arzându-l în gât și în piept. Doar ca să o țin la distanță, își spune el, doar ca să salveze ce mai rămăsese din viața lui. Și în fiecare dimineață îi aude frustrarea crescând.

— Dumnezeu, doar nu-ți petreci tot timpul trăgându-ți-o, îi spune ea. Trebuie să faci rost de parola de la laptopul lui ca să încarci USB-ul. Înțelegi? Ai o treabă de făcut. Concentrează-te pe asta.

Fiecare apel îl obligă să se confrunte pe sine însuși, să-și înfrângă îndoielile și grijile. Fiecare conversație cu Myriam îl obligă să nu mai creadă spusele ei. Nu poate fi adevărat, Yassim nu poate fi cine spune ea că este.

Dar dacă este adevărat?

Are vreo dovadă că Yassim nu e un terorist? Are el vreo dovadă că Yassim nu poate fi deopotrivă persoana descrisă de Myriam și persoana pe care ajunsese să o cunoască Jacob?

USB-ul îi arde în buzunar. Știe că nu are încotro, că trebuie să facă tot ce-i spune Myriam. Nu există cale de scăpare. Nu are încotro, pentru că îl

obligă, dar și pentru că nu poate fi sigur. Pentru că există limite chiar și pentru el, chiar și pentru naivitatea lui, pentru dorința lui și pentru dragostea lui. Pentru că, oricât de mult nu vrea să se gândească la asta, oricât încearcă să nu simtă asta, adevărul este că nu știe cine este Yassim.

•

Jacob se ridică ușor, ca să nu-l trezească pe Yassim. Își trage pe el o pereche de boxeri și pășește pe vârfuri, în picioarele goale, pe podeaua rece până în living, unde este orbit de lumina dimineții care intră prin ferestrele uriașe.

Umple espressorul moka cu cafea dintr-un borcan din dulap și pornește aragazul. În timp ce așteaptă să fiarbă cafeaua, se așază la masă, în fața laptopului. Se apleacă nesigur. Cu mâinile tremurânde ridică ecranul și este întâmpinat de fotografia aceea neclară în spatele căsuței care îi cere parolă.

Oftează, închide din nou laptopul și începe să-și verifice mesajele și știrile, dar telefonul îi scapă din mână și cade pe podea. Întinde din instinct piciorul încercând să-l salveze, dar reușește cumva să-l împingă sub masă.

Lasă să-i scape o înjurătură și se târăște sub masă. Dă cu capul de ceva rece și ascuțit și scoate un suspin de durere înainte să se întoarcă să vadă de ce s-a lovit.

Îi ia ceva timp să înțeleagă la ce se uită. Lipită cu bandă adezivă, sub masă, este o armă neagră. Tresare și o atinge ușor cu degetele.

Îl aude pe Yassim în camera vecină. Se întoarce repede, își ia telefonul și iese de sub masă. Înainte ca Yassim să apară din dormitor, este din nou pe scaun.

— Ai dormit bine? îl întreabă Yassim, îndreptându-se spre aragaz. Ah, ai pus deja de cafea!

E un pistol sub masă; este singurul lucru care îi trece prin cap lui Jacob. Știe că nu e ceva neobișnuit ca oamenii să umble înarmați prin părțile acelea, nu e ca în Suedia. Și totuși, cum se făcea că era un pistol sub masă?

— Da, spune el. Am dormit neîntors.

Yassim toarnă cafeaua în două ceșcuțe și pune una pe masă în fața lui Jacob, după care se apleacă și-l sărută pe obraz.

— Ce s-a întâmplat, dragul meu? întreabă el. Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

Jacob își drege glasul, încercând să se adune și ia o gură de cafea neagră și tare. Ce mai poți să spui când găsești o armă sub masa cuiva de care te

simți atras în mod iremediabil, dar pe care îl bănuiești că ar putea fi terorist?

— Și nu-i așa? răspunde Jacob. Tu ești fantoma mea.

Îi ia mâna lui Yassim și i-o sărută, fără să-și poată scoate din minte mesajul lui Myriam: „Nu uita, nu e cine spune că e”.

Dar cine spune că e? Jacob nu știe nimic despre Yassim. Decât că se simte mai atras de el decât de oricine altcineva. Și că e reciproc. Yassim nu-și poate lua nici el mâinile de pe Jacob, nu poate să stea fără el. Ce altceva făcuseră în ultimele patru nopți?

Jacob ajunsese târziu, direct de la muncă, unde zăbovise cât putuse el de mult, în ciuda faptului că nu avea mai nimic de făcut, pentru că în această seară Yassim îi spusese că are, chipurile, întâlniri cu câțiva clienți. Mâncaseră împreună, după care făcuseră sex. Poate că nu pare serios. Dar între ei e ceva mult mai mult decât sex și mâncare la pachet. Și totuși, ce anume îi povestise Yassim despre viața lui? Familia lui este din Siria, dar locuiește în Anglia. Lucrează ca fotograf.

Jacob aude în minte vocea lui Myriam. Simte pistolul rece la atingere. Un val de îndoială, teamă și confuzie.

— Uneori chiar mi se pare că ești o fantomă, spune Jacob. Nu știu nimic despre tine.

Yassim râde și ia o gură de cafea. Dar lui Jacob i se pare că detectează o urmă de tristețe, ceva mai mult decât faptul că Jacob i se părea drăgălaș.

— Ce vrei să știi? Sunt o carte deschisă.

Jacob ridică din umeri. După care deschide laptopul din fața lui.

— Aș vrea să văd pozele pe care le-ai făcut în Siria. Ești atât de departe, uneori. Vreau să văd ce vezi tu.

Yassim mai ia o gură de cafea și se așază la masă.

— Momentan, nu am ce să-ți arăt. Nu sunt gata. Trebuie să trec prin ele și să le editez. Sunt pentru o revistă și mai am câteva zile până să le predau.

Așa se întâmplase de fiecare dată când Jacob încercase să aducă vorba despre Yassim sau despre slujba lui. Întotdeauna vine cu o scuză. Aude din nou în minte glasul lui Myriam.

— Nu contează dacă nu sunt gata, spune el frustrat. Știu că nu putem să fim un cuplu în afara acestor pereți. Dar mă interesează, Yassim. Vreau să știu la ce lucrezi, ce ai văzut, de unde vii, zice el, împingând laptopul. Arată-mi doar câteva poze, bine? Orice.

Yassim nu schițează niciun gest, se uită lung la Jacob fără să spună nimic. Este un test. Știu amândoi prea bine. Nu aceasta fusese intenția lui Jacob, dar la asta se ajunsese.

Dar nu are puterea să-i țină piept, nu vrea o confruntare, nu vrea să strice vraja aceea fragilă.

— Las-o baltă, zice Jacob, închizând laptopul. Nu contează. Dacă nu vrei să-mi spui, atunci...

Dar Yassim se întinde și ia laptopul din mâinile lui Jacob.

— Bine, fie, spune el. Dacă ești chiar atât de al naibii de curios, atunci o să-ți arăt. Dar doar câteva poze.

Jacob încuviințează și își trage scaunul mai aproape de el. Pentru o clipă își spune că nu există nicio fotografie. Nu există decât pasiunea aceasta orbitoare, versiunea lui Myriam și arme lipite sub mese.

Degetele lui Yassim zboară pe tastatură, introducând parola, iar Jacob încearcă să o memoreze. Doar numere. 201207... Nu le vede pe ultimele două. La naiba!

Fundalul este albastru. Pe ecran nu se află decât un singur fișier, fără nume. Yassim apasă pe o pictogramă Photoshop, iar ecranul se umple cu imagini minuscule. Mai găsește un fișier în partea stângă, pe care Jacob nu îl văzuse la început și îl deschide și pe acesta. Opt imagini mici apar pe ecran și o deschide pe prima. Reprezintă un băiețel murdar, care stă pe bancheta din spate a unui camion cu o privire pierdută, înconjurat doar de moloz și ruine.

— Alepul de Vest, spune Yassim, trecând la fotografia următoare.

O casă fără întreg peretele din față, astfel încât se poate vedea direct în apartamentele oamenilor, ca într-o casă de păpuși. Cu fotolii, canapele și paturi. Yassim mărește imaginea.

— Masa era încă pusă, zice el.

Îi mai arată câteva poze cu civili, oameni obișnuiți, în mijlocul unei distrugerii și suferințe greu de imaginat. Apoi se ridică în picioare și toarnă cafeaua rămasă în cești.

Jacob își scoate telefonul și face o poză la ecranul laptopului.

— Îngrozitor, spune el. Sincer, nu înțeleg de unde ai puterea să te uiți la asemenea imagini. Sau de unde ai curajul de a merge acolo.

— Ce faci? întreabă Yassim, întorcându-se cu fața spre el. Nu mai fotografia ecranul, OK?

Brusc, vocea îi este din nou inflexibilă, ca prima dată când Jacob venise aici. Ca atunci când îi spusese că, dacă ar fi fost să aibă secrete, le-ar ascunde mai bine.

— Îmi pare rău, spune Jacob. Le șterg. Nu știam că nu am voie să fac poze, am vrut doar să am ceva de-al tău.

Dar oare acesta era adevăratul motiv pentru care le fotografiase?

— Șterge-le, zice Yassim. Rezoluția e slabă și încă nu au fost publicate.

Jacob deschide aplicația de fotografii din telefonul său, selectează pozele și ține degetul deasupra pictogramei „coș de gunoi”. Dar nu apasă.

— Bine, spune el. Îmi pare rău.

— Trebuie să mă întreb mai întâi, zice Yassim, venind mai aproape de Jacob și privindu-l drept în ochi. Se apleacă ușor și îl apucă strâns de bărbie. Nu suntem căsătoriți, indiferent cât de mult îți place de mine. Înțelegi?

Jacob încuviințează. Se simte din nou prost și naiv. În același timp se simte excitat de muștrările lui Yassim. Se simte atras de violența lui. Și nu ștersese fotografiile.

— Sunt doar impresionat de tine, șoptește el. Nu înțeleg cum poți să mergi atât de des în Alep, cum poți să faci lucrurile pe care le faci.

Yassim îi dă drumul și începe să râdă slab. Ridică din umeri și mai ia o gură de cafea.

— Fac ce trebuie să fac, spune el. Cunosc deja orașul. Am contactele mele. Pur și simplu, nu am energia să vorbesc despre asta când ajung acasă. Sunt două lumi diferite. Uneori pare a fi ceva mai mult decât atât.

Yassim își mușcă buza de jos și se uită la el cu ochii aceia de care Jacob nu putuse niciodată să se ascundă. Apoi se ridică și se îndreaptă spre bucătărie.

— Sunt atât de multe lucruri..., începe Yassim din nou să spună, cu spatele la Jacob. Atât de multe lucruri pe care nu pot să le împărtășesc cu tine. Mai ales nu aici, în Beirut.

Se întoarce și se uită la Jacob cu privirea pierdută, cu o expresie tragică și terifiantă în același timp. Jacob regretă că îl împinsese până la limită, ar da orice ca lucrurile să fi continuat ca până atunci, fără astfel de situații, fără să-l forțeze în vreun fel. Dar se ajunsese până aici.

— Ce fel de lucruri? întreabă Jacob. Ce nu poți să împărtășești cu mine?

Dar momentul trecuse, Yassim își acoperise abisul din priviri, se

îndepărtase din nou de el, înlocuindu-l cu un zâmbet cumva enervat.

— Nu te duci la lucru azi? întreabă el, apropiindu-se de Jacob. Spune-mi că nu.

Jacob se descotorosește de senzația pe care o avusese cu câteva clipe mai înainte. Se gândește la fotografiile de pe laptopul lui Yassim. La interviurile pe care ar trebui să le transcrie. Doar că nimănui nu-i pasă, bineînțeles. Era doar o activitate cu care să-și ocupe timpul.

— Nu, zice el. Nimic ce nu poate fi reprogramat.

Yassim îl apucă de obraji și-l sărută pe gură.

— Perfect! spune el. Știi ce fac în Beirut oamenii care vor să se vadă fără să fie văzuți, nu-i așa?

Jacob dă din cap.

— Ce?

— Se duc la Byblos.

•

Pornesc în mașina VW Golf a lui Yassim, spre nord, pe autostrada denivelată, sub soarele de toamnă. Ies din Beirut, trec pe lângă plajele și cazinourile din Jounieh, printre munți și mare.

— Se spune că e cel mai vechi oraș din lume, zice Jacob. Că oamenii locuiesc acolo de șapte mii de ani.

Yassim încuviințează și îi pune mâna pe picior. Jacob citise despre Byblos și își amintește că Agneta îi spusese odată că Byblos era locul în care puteai să scapi de privirile iscoditoare ale familiei, un refugiu temporar perfect pentru o întâlnire sau o aventură. În orice caz, se simte ciudat să fie cu Yassim în afara apartamentului.

Ajung la destinație în doar o jumătate de oră, iar Yassim parchează fără probleme, în stil libanez, ocupând jumătate de trotuar aproape de o intersecție.

După o scurtă plimbare printre ruinele istorice, printre elevi veniți în excursie cu școala și alți turiști, se opresc la Pepe, aproape de port, cu marea în fața lor strălucind în soarele după-amiezii. Jacob își comandă un pahar cu vin alb, Yassim doar apă, după care merg la tejgheaua cu gheață ca să-și aleagă peștele pentru grătar. Este scump, mai scump decât se aștepta Jacob, dar Yassim nici măcar nu-l lasă să vorbească.

— Fac eu cinste, zice el. Stai liniștit.

În timp ce se delectează cu apetitivul, humus și pâine, veșnicul humus

cu pâine, lui Yassim îi sună telefonul. Se scuză și se ridică de la masă, îndreptându-se spre scările ce duc spre bărcile de pescuit din port. Jacob se uită lung în urma lui. Yassim se încruntă din nou. Abisul din ochii lui s-a întors și este vizibil chiar și de la distanța aceea. Jacob ia o gură de vin rece, iar în clipa aceea aude o voce mult prea familiară în spatele lui.

— E tare frumos aici, la Pepe, nu-i așa?

Jacob înghite vinul prea repede și se îneacă. Atunci când se întoarce, o vede pe Myriam așezată confortabil pe unul dintre scaunele din plastic de la masa din spatele lui, îmbrăcată cu o pereche de blugi negri și adidași. Ochii îi sunt ascunși în spatele unor ochelari de soare mari și negri. Caută cu mâinile tremurânde un șervețel. Nu o sunase în dimineața aceea.

— Ce cauți aici? șoptește el.

— Nu mi-ai spus că o să veniți aici, răspunde ea.

— Nu știu ce vrei să-ți spun, șoptește Jacob. Sunt aici cu el. Te rog... Lasă-mă în pace.

Ea dă ușor din cap și își ridică ochelarii, privindu-l în ochi.

— E vorba de încredere, zice Myriam, scuturând din cap. Ești un prieten în care chiar nu pot avea încredere. Să nu uiți niciodată că eu văd tot. Că noi vedem totul. Nu e vorba doar despre mine, Jacob. Nu sunt implicate doar interesele suedeze în povestea asta. Sunt mulți oameni care așteaptă să faci ceea ce trebuia să faci.

Jos, în port, Yassim pare să fi terminat de vorbit la telefon. Dă din cap și face semne cu mâna. Myriam se ridică de la masă și face un pas spre Jacob.

— A venit momentul, înțelegi? zice ea. Ai avut atâtea zile la dispoziție să te ocupi de asta. Dacă n-aș ști mai bine, aș crede că încerci să eviți să-ți faci datoria.

— Cum naiba să o fac? răbufnește Jacob disperat. Are parolă la laptop!

Își întoarce din nou privirea spre port și îl vede pe Yassim luându-și telefonul de la ureche și îndreptându-se spre restaurant, făcându-i semn că-și cerea scuze pentru întrerupere. Jacob îi face și el cu mâna, după care se întoarce din nou spre Myriam.

Dar femeia dispăruse deja, ca și cum nu ar fi fost niciodată acolo. Vede doar un șervețel aruncat pe masă, lângă o porție de humus pe jumătate mâncată. Îl întoarce și citește mesajul.

AI TIMP PÂNĂ MÂINE.

Atât.

— Cu cine vorbeai? îl întreabă Yassim, așezându-se pe scaunul din fața lui.

Jacob ia paharul de vin, încercând să-și adune gândurile, simțind că întregul restaurant se învâрте cu el.

— Cu nimeni, spune el. O englezoaică m-a întrebat de unde poate să ia un taxi înapoi spre Beirut.

— Poate că i-a plăcut de tine, zice Yassim, zâmbind. Nu ar fi atât de ciudat.

Jacob se forțează să zâmbească.

— Poate că ai dreptate. Femeile mă plac.

Yassim se apleacă spre el și îl ia de mână, uitându-se lung în ochii lui.

— Trebuie să mă întorc în Siria. Curând.

Jacob se simte atât de ușurat că Yassim nu-l mai întreabă despre Myriam, încât nici nu aude ce spune acesta. Dar când înțelege, simte un nod în gât.

— Bine, spune el cu stoicism. Dar abia te-ai întors.

Yassim încuviințează.

— Dar după aceea, începe el, vrei să vii cu mine în Europa? În câteva săptămâni.

Jacob tresare și îi dă drumul la mână.

— Poftim? Ce vrei să spui?

— Am de lucru, zice Yassim. Tocmai am primit o sarcină în Europa în vreo lună și nu vreau să plec fără tine.

Șervețelul cu ordinul lui Myriam se umezește în palma lui Jacob. Se uită la fața lui Yassim, își amintește pistolul rece de sub masă.

— Da, răspunde el. Da, vreau să vin cu tine.

22 noiembrie Stockholm

Nu este nici măcar două după-amiaza, dar Klara simte cum se lasă întunericul în jurul ei, în timp ce stă în mașină în fața restaurantului și deschide agenda neagră la prima pagină. O ține aproape de ochi, încercând să deslușească scrisul neglijent al Gabriellei.

Castravete. Iaurt. Usturoi. Pâine.

O listă de cumpărături.

În afara faptului că Gabriella avea probabil de gând să facă tzatziki, nimic de acolo nu ajută, iar Klara continuă să răsfoiască paginile.

Gabriella pare să noteze tot felul de lucruri în agendă. Cele mai multe însemnări sunt liste, câteva sunt legate de muncă, propoziții despre o întâlnire sau o conversație cu un client.

Klara răsfoiește până la jumătatea carnețelului, unde notițele se termină brusc. Oftează și o ia de la început, citind fiecare pagină cu mai multă atenție. Dar tot nu găsește nimic folositor, nimic care să aibă vreo legătură cu cele petrecute în dimineața aceea.

Dezamăgită, răsfoiește paginile mai repede până zărește ceva. I se pare că văzuse ceva, câteva cuvinte, niște numere. Dă înapoi, până găsește pagina respectivă. Ridică agenda într-un alt unghi, încercând să lumineze mai bine paginile. Zărește câteva cuvinte scrise în grabă. Doar câteva rânduri.

Palatul de Justiție. În fața ascensorului, citește ea. 24/11, 16:00. Și apoi un nume. Karl. Doar atât.

24 noiembrie? Asta era peste două zile, marți.

Klara își amintește conversația lui Gabi de la pensiune. Marți, în Bruxelles, spusese ea. Razie antiteroristă fuseseră cuvintele polițiștilor.

Bagă din nou agenda în geanta Gabriellei și își scoate telefonul. Mai întâi de toate, trebuie să afle unde o duseseră pe Gabriella.

Caută numărul de telefon de la închisoarea orașului și o tânără îi răspunde aproape imediat. Aceasta îi confirmă cele câteva detalii pe care Klara și le amintește vag din perioada studiilor de Drept în Uppsala.

— Polițiștii au la dispoziție șaptezeci și două de ore să decidă dacă vor sau nu să o rețină pe prietena dumneavoastră, îi spune fata. Detenția va fi decisă de unul dintre tribunalele din districtul Stockholm și tot ce puteți

face este să așteptați să se întocmească ordinul de plasare în arest. Va trebui să luați legătura cu instanța de judecată săptămâna aceasta. E tot ce vă pot spune în momentul de față.

Klara închide telefonul și se lipește cu spatele de scaun. Șaptezeci și două de ore. Trei zile. Dacă nu o eliberează mai devreme, nu poate da de Gabriella până miercuri.

•

Îi ia mai puțin de cincisprezece minute să ajungă în Bastugatan mergând pe Södermalm și să găsească un loc de parcare. Ia geanta Gabriellei și încuie mașina, după care pornește tremurând, prin lumina serii, spre apartamentul prietenei sale.

Vremea se schimbase dintr-odată și nori grei se rostogolesc deasupra acoperișurilor. Deja zărește picături de ploaie strălucind în lumina de pe stradă. Nu știe exact ce va face în apartament, dar simte că de acolo trebuie să înceapă căutările.

Descuie ușa de la intrare cu una dintre cheile de la brelocul Gabriellei și aprinde luminile pe scări. Apartamentul se află la etajul al treilea, cu uși franțuzești ce dezvăluie o priveliște superbă asupra orașului Stockholm. Gabriella își cumpărase apartamentul atunci când devenise partener la firmă, iar Klara aproape că leșinase când auzise câți bani dăduse pe el. Dar Gabriella ridicase, pur și simplu, din umeri.

— Nu am pe ce altceva să dau banii în clipa de față, spusese ea.

Mulți visaseră la o astfel de viață pe când studiau în Uppsala. Partener la o firmă de avocatură. Un apartament frumos în centrul orașului Stockholm. Dar Gabi și Klara o vedeau ca pe o închisoare. Ar fi vrut să fie libere. Creative. Dreptul era doar un punct de plecare pentru ele, o fundație până aveau să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a schimba lumea. Gabriella, în calitate de avocat și Klara, în domeniul relațiilor internaționale. Dar, la fel ca toți ceilalți, ajunseseră și ele să lucreze zece ore pe zi. Gabriella, la o renumită firmă de avocatură și Klara, în calitate de consilier politic la Bruxelles. Sau nu și Klara. Nu după toate cele întâmplate.

La etajul al doilea se oprește cu urechile ciulite. Își dă seama că, din moment ce deja o arestaseră pe Gabriella, era posibil ca polițiștii să vină să-i verifice apartamentul sau măcar să-l supravegheze. De ce nu se gândise la asta până acum? Este o proastă.

Rămâne cu urechile ciulite, dar nu aude nimic în afară de propria

respirație, răsunând cu ecou între zidurile de piatră ale scării.

Urcă în liniște treptele spre etajul al treilea. Aruncă o privire după colț și vede că este pustiu. Răsuflă ușurată și urcă în grabă ultimele trepte, două câte două.

Dar când ajunge la etaj, înlemnește. Lasă ușor geanta pe podeaua de piatră și se apropie de ușa apartamentului Gabriellei. Zărește banda de delimitare pentru poliție lipită de cadrul ușii. Încuietoarea pare spartă, ca și cum cineva ar fi forțat mecanismul, lăsându-l complet inutilizabil.

Nu este surprinsă, dar simte că este un atac, chiar mai rău decât faptul că fusese arestată. Că cineva dăduse buzna în casa prietenei sale, că își băgase nasul în intimitatea ei.

Apasă clanța și ușa se deschide. Singurul lucru care o ține închisă este banda. Nu ar fi putut și ei măcar să înlocuiască yala? Chiar au de gând să lase ușa descuiată, protejată doar de câteva benzi?

Fără să se gândească la consecințe, trage cu grijă din banda de delimitare cât să poată deschide ușa și să intre înăuntru.

Abia apucă să pună piciorul în apartament, când aude pe cineva în spatele ei, pe scară.

— Stai! spune o voce înăbușită în spatele ei. Stai pe loc.

20 octombrie-13 noiembrie

Beirut

Yassim este ciudat de tăcut în timpul prânzului luat la Byblos și al plimbării de mai târziu prin port. Întorși la mașină, pare să ezite o clipă înainte să bage cheia în contact. Se întoarce spre Jacob:

— Îmi place atât de mult să fiu cu tine. E ca și cum nimic altceva nu mai există în jurul nostru, parcă suntem într-o bulă.

Apoi tace și privește undeva afară.

— Dar? întreabă Jacob.

Yassim se întoarce din nou încet spre el.

— Am crezut că lucrurile or să se aranjeze cumva, am crezut că o să pot să rămân aici mai mult. Dar acum... că am primit telefonul ăsta... E imposibil. Trebuie să plec mai devreme decât am crezut.

— Și Europa? îl întreabă Jacob. O să te întorci, nu-i așa?

Yassim îi zâmbește și se apleacă ușor spre el, sărutându-l duios pe obraz.

— Întotdeauna o să mă întorc, spune el. Și vom merge împreună în Europa, mai târziu. Îți promit.

•

Luna octombrie i se pare lui Jacob la fel de vărată, dar, în comparație cu căldura sufocantă de dinainte, este ceva mai răcoare. Nu mai simte că-și dă duhul de fiecare dată când este obligat să iasă în soare.

După două săptămâni fără Yassim, Jacob abia dacă-și mai aduce aminte cum arată. Dar își amintește mirosul lui, vocea lui, mai ales cea dură, cea care îl face pe Jacob să roșească și să facă orice vrea Yassim. Aproape orice.

Myriam se enervează teribil, desigur, când o sună ca să o anunțe că Yassim dispăruse din nou și că încă nu reușise să instaleze USB-ul. Vocea ei îl înspăimântă și se sperie și mai rău când își dă seama că nu îi va spune despre călătoria lor în Europa. Myriam se așteaptă să-i spună astfel de lucruri, se așteaptă să-i spună totul. De ce nu o face?

Ca să îl protejeze pe Yassim, să câștige timp. Pentru că nu are încredere în ea și pentru că începe să-și dea seama că Myriam are nevoie de el. În situația aceea disperată, are totuși câteva atuuri. Dacă îl dă în vileag, îl pierde, așa că va trebui să înțeleagă că va mai dura ceva timp. Odată ce înțelege acest lucru, nu-i mai simte amenințările atât de intens.

— La naiba, Jacob, îi zice ea, nu ne jucăm. Îți petreci timpul cu un terorist. Când o să pricepi odată?

De fiecare dată când îi spune asta, sună atât de convingător, atât de evident. Altfel, de ce ar face aceste lucruri? Gândul îl pune la pământ. Devenise cumva un complice, care trăia lângă un terorist, care dormea în același pat cu un terorist, care se îndrăgostise de un terorist. Nu are nicio scuză. Nu atât timp cât știe situația.

În același timp, văzuse fotografiile făcute de Yassim în Siria, îl auzise vorbind despre ele. Privise mai adânc în ochii lui Yassim decât în ochii oricui altcuiva. Îi simțise atingerea, pielea pe pielea lui, iar ceea ce Jacob văzuse și simțise se bătea cap în cap cu ceea ce îi zice Myriam. Pentru o clipă își spune că nu poate să fie adevărat, că este imposibil ca Yassim să mintă, iar gândul acela reușește să îl mai liniștească, să îi ia o piatră de pe inimă.

După care își amintește de pistolul de sub masă și o ia de la capăt.

•

Odată ajuns la ambasadă, Jacob se uită din nou la fotografiile făcute de Yassim. Erau mișcate, firește, fiind doar câteva poze făcute în grabă de pe un ecran de calculator. Dar le are doar pe acelea, așa că deschide un browser pe calculatorul său și începe să caute imagini din Alep, limitând căutarea la ultimele câteva săptămâni. Poate că deja fuseseră publicate.

În scurt timp, le găsește. Mai întâi fotografia băiatului din camion. Apoi pe cea cu zidul dărâmat al casei, în care încă se vedea masa pusă. Nu sunt imagini reprezentative din Alep, poze care să definească conflictul pentru publicul larg, cu toate acestea apăruseră în diferite articole, într-o revistă franceză și fuseseră, de asemenea, difuzate pe câteva bloguri și pagini web. Cum reușiseră să se răspândească atât de repede, când cu doar două săptămâni în urmă Yassim îi spusese că nu erau gata pentru publicare?

Apasă pe imagine și este direcționat către un articol dintr-o revistă franceză. Este un site cu plată, dar reușește să zărească fotografia din spatele notificării. Se întoarce la pagina precedentă și intră pe unul dintre bloguri. Blogul este, de asemenea, în franceză, dar fotografia băiețelului în camion apare în întregime. Jacob o deschide. Este o imagine bună, fără discuții. Yassim este talentat la fotografie. Închide imaginea și aruncă o privire peste articol, chiar dacă nu știe foarte bine franceză.

Dar ceva nu-i dă pace. Se întoarce la începutul articolului.

Data. Postarea de pe blog este din urmă cu aproape un an.

Se întoarce din nou la revista franceză. În ciuda notificării, observă același lucru. Noiembrie 2014. Fotografia nu fusese făcută în urmă cu o lună, ci cu cel puțin un an în urmă.

Tremurând, se întoarce la blog și vede că imaginea aparține unei agenții foto cunoscute. Și, pe măsură ce derulează blogul, vede imaginea casei fără zid și alte câteva fotografii pe care și le amintește vag.

De ce îl mințise Yassim că făcuse fotografiile în urmă cu câteva săptămâni, dacă le făcuse acum un an?

Jacob simte un fior pe șira spinării. Ceva nu este în regulă și, în ciuda voinței sale, se vede nevoit să accepte realitatea, să accepte că tot ceea ce spune Myriam este probabil adevărat. Nu mai are cum să se ascundă de adevăr.

•

Abia peste trei săptămâni Myriam îl caută din nou, chiar dacă îl sună o dată la două zile ca să se asigure că nu uitase de ea. Cât pe ce să-i spună

despre fotografii, despre minciunile lui Yassim, dar nu o face. De parcă trădarea lui Yassim ar fi devenit reală doar dacă rostea cuvintele cu voce tare și nu este sigur că poate face față situației în clipa de față.

I se pare că o vede pe Myriam peste tot, este din ce în ce mai paranoic, i se pare că vede mașini la pândă în fața casei. I se pare că vede bărbați pe stradă care se grăbesc să-și ferească privirea când se uită la ei. Nu mai știe să distingă între realitate și imaginație. Ar fi dat orice să dea timpul înapoi, să nu-l fi întâlnit niciodată pe Yassim, să nu fi mers niciodată la petrecerea de pe acoperiș. Iar Myriam să fie doar o fantezie, doar aer, nimic mai mult.

La ambasadă, Frida îl întreabă absentă și fără prea mult interes ce se mai aude cu documentul lui, iar el îi răspunde evaziv că așteaptă să se vadă cu cineva pentru un interviu.

— Pot să-ți trimit ce am lucrat până acum, spune el.

— Poți să-l termini mai întâi, răspunde ea. O să-l citesc când e gata. Nu e grabă.

După care iese din birou, iar Jacob rămâne singur, cu certitudinea că nu avea să-l termine niciodată.

Își petrece zilele la birou, gândindu-se că este imposibil să îți fie dor de cineva pe care abia dacă-l cunoști. Nu lasă niciodată telefonul din mână, de teamă să nu rateze vreun apel de la Yassim. Trebuie să se rupă de el. Mai ales acum, că totul pare să indice faptul că Yassim aduce doar probleme și pericol. Acum, când un sfârșit fericit pare imposibil.

Ar trebui să doarmă. Ar trebui să mănânce. Dar se zvârcolește toată noaptea, până când într-o dimineață vede toamna la fereastra sa. O ploaie mohorâtă, o mare cenușie și doar șaisprezece grade Celsius. Acum este momentul să pună punct.

Și aproape că reușește, aproape că se convinge să pună piciorul în prag. Până într-o zi, când merge în campusul Universității Americane să bea o cafea cu un tânăr profesor cu care se împrietenise. Se întoarce spre mare și trage adânc aer în piept, admirând copacii, iarba și apa. Pentru prima dată după mult timp, se simte aproape liniștit. Ba chiar simte un fel de eliberare, undeva în depărtare.

Și chiar în clipa aceea, cineva îl apucă de cot și când se întoarce și vede cine este, sentimentul de libertate se risipește și uită de toată dorința, de toată pasiunea, de toate temerile sale. Într-o clipă, totul devine lipsit de sens. Și este doar aici, în acest moment.

— Vino, îi șoptește Yassim la ureche. Vreau să te strâng în brațe.

22 noiembrie

Stockholm

Înlemnește în pragul ușii. Evident, fusese o idee proastă să intre într-un apartament sigilat de poliție, așa că se întoarce ușor spre voce.

Doar că în spatele ei nu se află un polițist, așa cum se așteptase, ci o femeie impunătoare, la vreo șaiszeci de ani, îmbrăcată cu un fel de rochie, un caftan, dintr-un material colorat. Este înaltă și solidă. Are părul blond, tuns scurt, este mult prea machiată la ochi și dată cu fard în obraji. Ține în mână un cuțit de bucătărie.

Klara ridică mâinile. Femeia nu pare tocmai amenințătoare, mai mult excentrică, dar un cuțit este totuși un cuțit.

— Cine ești? o întreabă femeia.

Klara mai face un pas în spate, în apartament, ca să se depărteze de cuțit și își drege glasul, încercând să vorbească pe un ton cât mai calm.

— Sunt prietenă cu Gabriella, femeia care locuiește aici, spune ea. Trebuia să stau la ea în seara asta, dar...

Lasă propoziția neterminată și ridică brelocul Gabriellei, parcă vrând să dovedească totuși ceva. În clipa aceea, femeia se schimbă la față, iar agresiunea sau teama face loc unei expresii calde și liniștite. Lasă cuțitul în jos, spre podea.

— Cum te cheamă? o întreabă ea.

— Klara. Klara Walldén.

De data aceasta, orice urmă de suspiciune sau indignare se risipește, iar pe chipul femeii apare un zâmbet strâmb și oarecum confuz.

— Vai de mine, iartă-mă. N-am vrut să te sperii. Să știi că nu obișnuiesc să umblu cu cuțite după mine, zice ea, aruncând o privire spre armă.

Klara se calmează și trage adânc aer în piept. Femeia face un pas către ea și dincolo de ușă, aruncând o privire pe scară, după care închide ușa în spatele ei.

— Știu cine ești, Klara, șoptește ea. Gabi mi-a povestit despre tine. A pățit ceva? Mi s-a părut că are multe pe cap în ultima vreme.

— Ce vrei să spui? întreabă Klara.

— Nu suntem în siguranță aici, spune femeia, scuturând din cap. Nu suntem deloc în siguranță. Vino cu mine. Cred că avem multe de discutat.

•

Klara o urmează în apartamentul ei, care este cu un etaj mai sus și de două ori mai mare decât al Gabriellei. Femeia o conduce printr-un hol cu o pardoseală de marmură verde într-un living mare, dominat de o canapea enormă de culoarea smaraldului și de un pian negru. Ferestrele dau spre Gamla Stan și Kungsholmen în spatele portului Riddarfjärden. Ninge tot mai tare, iar fulgii de zăpadă se lovesc de ușile franțuzești. Femeia aprinde câteva veioze, după care se face nevăzută. În lumina aceea caldă, Klara vede pe pereți mai multe postere înrămate de la Opera Regală.

Câteva clipe mai târziu, femeia apare în pragul ușii cu două pahare și cu o sticlă cu vin alb atât de rece încât face condens. Klara încearcă să ascundă valul de ușurare și bucuria care o cuprind când vede sticla cu vin. Abia dacă băuse ceva toată toamna. Dar acum chiar vrea un pahar. Nu, nu *vea* un pahar cu vin, *are nevoie* de unul.

— Apropo, eu sunt Maria, spune femeia. Maria Wittman. Cred că e cazul să mă prezint.

— Sunteți cântăreață de operă, doamnă? o întreabă Klara, arătând spre posterele de pe pereți.

De ce i se adresase cu „doamnă”? Însă ceva din atitudinea acestei femei impune respect, așa că îi venise natural.

Maria începe să râdă și o invită pe Klara să ia loc pe canapeaua verde.

— Nu ești prima persoană care mă întreabă, zice ea. Presupun că mi se potrivește. Nu, soțul meu a cântat la corn francez în orchestra Operei Regale și îi plăcea să colecționeze suvenir. În ceea ce mă privește, mă tem că nu am niciun talent. Am fost nevoită să îmi găsesc un loc de muncă în domeniul bancar.

În timp ce Klara aruncă o privire prin apartamentul acela mare, decorat cu bun-gust, Maria toarnă vinul în cele două pahare.

— Mă îndoiesc că n-ai niciun talent, spune Klara. Ai un apartament cu adevărat deosebit.

Maria ridică din umeri și se așază lângă ea pe canapea. Ia o gură de vin și îi zâmbește musafirei.

— Există diferite tipuri de talente. Tu ce talent ai?

Klara ridică paharul la gură și se abține cu greu să nu-l dea pe gât.

Totuși, abia dacă mai băuse alcool în ultimele patru luni. Dar reușește să ia doar o gură mică, după care simte un val de căldură și un sentiment de liniște răspândindu-i-se prin tot corpul.

— Faptul că fac ce fac și tot dau de bucluc, răspunde ea. Aș spune că acesta este talentul meu.

— Un talent pe care trebuie să-l folosești cu cap, zice Maria. Gabriella pare să-l împărtășească și ea.

Klara mai ia o gură de vin, de data asta ceva mai sănătoasă. Vinul este sec, de soi, cu gust de succes și plin de viață.

— A fost arestată în după-amiaza aceasta, spune Klara. În fața biroului ei din Skeppsbron, într-un fel de razie antiteroristă. Eram în mașină, dar am văzut cum a fost târâtă de un echipaj SWAT într-o dubă.

Spre surprinderea ei, Maria nu pare nici șocată, nici supărată. O ascultă în tăcere, învârtind paharul între degete. Un smarald mare îi strălucește pe un deget.

— A supărat mulți oameni toamna asta, zice Maria. Gabi a noastră e o femeie foarte curajoasă, trebuie să recunoaștem asta.

„Gabi a noastră”, gândește Klara. Nu mulți în afară de Klara îi spun Gabi. De ce Gabriella nu-i povestise niciodată despre această Maria dacă chiar erau atât de apropiate?

— Presupun că și tu ai fost amestecată în povestea din vară? continuă Maria.

Klara dă din cap că da.

— Așa e. Doar că, spune ea, luând încă o gură de vin, nu treceam printr-o perioadă bună.

Maria se uită lung la ea.

— Cu toții avem perioade mai puțin bune. Uneori ai nevoie să-ți știi prietenii aproape.

Klarei îi dau lacrimile. Simte căldură și empatie dinspre Maria, ceva ce o face să creadă că femeia știe ce spune.

— De data aceasta, Gabi este cea care are nevoie de mine, spune Klara. A făcut atâtea pentru mine. Și acum are nevoie de mine.

Maria pune paharul cu vin pe o carte enormă despre arhitectura olandeză așezată pe măsuta de cafea, alături de alte câteva cărți despre design. Se ridică în picioare și se îndreaptă spre pian. Ridică cu grijă capacul și bagă mâna înăuntru.

— Cu adevărat dramatic, zice ea. Știu. Dar am o afinitate pentru dramatism, după cum probabil că ți-ai dat seama deja.

Scoate încet mâna din pian, ținând un plic mic între degete.

— De când a murit Alf, nimeni nu mai cântă la pianul ăsta. E locul perfect în care să ascunzi mesaje misterioase, nu-i așa?

Maria pune plicul pe măsuta de cafea. Klara simte cum i se face pielea de găină și respiră adânc. Plicul îi este adresat.

13-14 noiembrie

Beirut

Aproape că nu-i vine să creadă că Yassim îl ține de braț, iar în timp ce coboară treptele către poteca spre mare, Jacob se tot uită la el.

— Unde mergem? îl întreabă Jacob.

Își dă seama că este primul lucru pe care îl spusese. Yassim îi zâmbește și se întoarce cu fața spre el, privindu-l drept în ochi.

— Știu un tunel pe plajă, spune el. Nu trec prea mulți oameni pe acolo.

Jacob încuviințează. Era clubul de plajă privat al Universității Americane, dincolo de Cornichen, cel din urmă triumf exagerat al privilegiaților. Nimic nu reprezintă mai bine Beirutul decât urmele de gloanțe din vestiarele acelor cluburi de plajă private, incredibil de scumpe. Plăcere, privilegiu și violență prinse într-un dans veșnic de-a lungul coastei private.

Răsuflă ușurat știind că se îndreaptă în direcția aceea, departe de poarta principală și de Hamra, unde există riscul ca Myriam sau unul dintre tovarășii ei să pândească amenințător.

— Ai fost plecat atâta vreme, zice Jacob.

Au ajuns la tunel, iar liniștea din campus este înlocuită de vuietul mașinilor de pe Cornichen. Yassim zâmbește palid; nu se vede nici urmă de bucurie acolo, doar cealaltă expresie a lui, cea neînduplecată și infinită, care îi apare uneori în ochi.

— Sunt o fantomă, spune el. Știi asta.

— Dar ai fi putut să-mi dai de veste, să știu când aveai de gând să te întorci.

Vocea lui Jacob răsună cu ecou în tunel, dar Yassim nu-i răspunde, ci

continuă să meargă, după care ies în burnița ce cade pe drum și pe stânci.

Vestiarele sunt goale, iar dușurile oprite. Toamna, zona este pustie. Simte o briză răcoroasă, iar marea în amurg este învolburată și de un verde-cenușiu. Yassim îl prinde de umeri și îl întoarce cu fața spre el, uitându-se adânc în ochii lui.

— Asta e situația. Ți-am spus de la bun început.

— Mi-ai spus că nu pot să fiu iubitul tău, spune Jacob. Nu că o să dispari din senin, fără să-mi spui dacă o să te mai întorci sau nu.

Își dă seama că aproape țișă. Este mai supărat decât crezuse. Poate că dramatizează, dar se adunaseră atâtea. Teama că Yassim îl părăsise este amestecată cu o speranță vagă, acum risipită și complet contradictorie, că nu avea să se mai întoarcă niciodată. Jacob nu vrea să simtă valul acela de fericire, nu vrea să mai stea neajutorat în brațele lui Yassim. Fotografiile din Siria, pistolul de sub masă, minciunile. Dar nu mai contează, căci în fața lui Yassim este lipsit de apărare.

— Știu. Dar nu pot să fac nimic în privința asta. Când cineva are nevoie de aparatul meu foto, trebuie să plec la datorie. Dragul meu, nu e ușor să suni dintr-o zonă de război.

Jacob se uită lung la el.

— Ai fost din nou în Alep? îl întreabă el, iar Yassim încuviințează.

— Unde altundeva aș fi putut să merg?

Jacob ar vrea să-l apuce pe Yassim de umeri și să-l scuture. „Chiar ai fost acolo?”, ar vrea el să urle. Sau: „Cine ești?” Dar nu spune nimic, doar încuviințează.

— Nu mai contează, zice Yassim. Curând am să plec în Europa. Trebuie să plec de aici. Și tu vei veni cu mine.

Jacob își simte fața udă de burniță și se lasă lovit de rafalele de vânt. Nu avea să-i fie greu să plece, nimeni nu-i va duce dorul la ambasadă. Iar în clipa asta, aici, pe dig, nu-i mai pasă de nimic.

— Da, spune el. Voi veni cu tine.

•

Pleacă pe întuneric de la clubul de pe plajă; farurile taxiurilor și SUV-urilor licăresc în ploaie. Cămașa lui Jacob este udă learcă și, pentru prima dată de când ajunsese în Beirut, tremură din toate încheieturile, dar Yassim nu merge direct la apartament. În schimb, o ia pe străzi laterale, prin vânt, prin parcuri pline ochi. Yassim se uită din când în când la el și schimbă

câteva cuvinte, dar Jacob simte că este în neregulă ceva, iar prietenul lui este mai precaut decât de obicei.

— Pe aici, spune Yassim, ghidându-l pe Jacob pe lângă un paznic adormit, pe o rampă într-o parcare. E o scurtătură.

I se pare că merg o veșnicie prin subteran, dar, în cele din urmă, ajung la un lift ce îi duce direct la apartamentul lui Yassim.

— Nu mi s-a părut tocmai o scurtătură, spune Jacob după ce intră în apartamentul gol.

Dar Yassim nu spune nimic; îl lipește de perete și îl sărută atât de pasional, încât Jacob simte pereții dărâmându-se, întreaga casă și întreaga lume prăbușindu-se în jurul lor.

•

Opt cifre îl țin pe Jacob treaz în mijlocul nopții, în patul scund al lui Yassim. Abia dacă dormise, zăcuse acolo, așteptând ca respirația prietenului său să se liniștească. Acele ultime două cifre. Le văzuse în seara asta peste umărul lui Yassim, chiar dacă el încercase să acopere tastatura cu trupul său. Dacă nu ar fi văzut primele cifre cu câteva săptămâni în urmă, nu ar fi reușit niciodată să descopere întreaga parolă.

20120714.

Acum, Yassim doarme liniștit pe spate, între așternuturile albe. Nu agitat, ca data trecută, ci liniștit. Pentru moment.

Jacob se ridică cu grijă, încă dezbrăcat. Inima îi bate cu putere. Își trage boxerii și maioul, după care coboară cu picioarele pe podeaua rece.

Chiar are de gând să facă una ca asta? Pășește pe vârfuri. Are nevoie de ceva de băut, nu poate să doarmă. Nu e nimic ciudat în faptul că se plimbă prin living în mijlocul nopții.

20120714.

Laptopul este pe masă, scăldat în lumina artificială care pătrunde prin ferestrele înalte. Intră în bucătărie, ia un pahar de pe raft, îl umple cu apă rece și ia o gură, după care toarnă restul în chiuvetă cât poate de încet. Apoi se îndreaptă spre laptop.

•

Se așază pe scaun. Se aud doar zumzetul aparatului de aer condiționat și câteva mașini accelerând și claxonând pe stradă. E trecut de ora două.

Parcă nu are niciun control asupra sa. Mâinile sunt pe cont propriu, apăsând bara de spațiu, trezind laptopul la viață. Căsuța care îi cere parola.

Se uită la tastatura ușor luminată și tastează cele opt cifre. Urmează o clipă de ezitare înainte de a apăsa Enter și o clipă de nerăbdare înainte să intre în laptop.

Instinctul îi spune să închidă imediat calculatorul. Să facă abstracție de tot, fie ce-o fi. Dar nu amenințările lui Myriam îl opresc. Ci el însuși. Întrucât ceva în sinea lui nu-i dă pace, oricât de mult încearcă el să se convingă că Myriam se înșală amarnic în privința lui Yassim. Incertitudinea aceea enervantă îl face să se aplece asupra laptopului și să vadă că, de data aceasta, pe desktop sunt două fișiere.

Unul dintre ele se numește „Imagini”. Celălalt „20120714”. La fel ca parola. Îl deschide pe cel din urmă fără ezitare.

Folderul conține zeci de videoclipuri și fișiere PDF. Deschide primul PDF, un articol scanat din ziarul *The Daily Star*, un ziar din Beirut în limba engleză. Titlul articolului este: „Mediator sunit ucis în bombardament”.

Aruncă o privire peste articolul din 15 iulie 2012. Este despre șeicul Yussuf, descris ca o posibilă forță unificatoare a rebelilor sirieni. Potrivit articolului, el și mulți dintre membrii familiei sale muriseră într-o explozie la o nuntă, cu o zi înainte.

Deschide unul dintre fișierele video. Recunoaște de undeva cadrul, dar nu reușește să-și dea seama de unde. Este o curte interioară, decorată pentru o nuntă. Oameni îmbrăcați în haine elegante vin în întâmpinarea unui bărbat mai în vârstă, un fel de patriarh. Oare să fi fost însuși șeicul Yussuf? Jacob pune pauză și se apropie de ecran. Lângă Yussuf observă o persoană pe care o recunoaște imediat.

Yassim.

Mai tânăr, desigur. Are părul mai lung și este îmbrăcat în haine tradiționale. Dar este Yassim, fără nicio îndoială. Și nu pare să fie acolo în calitate de fotograf. Ci participant. La o petrecere de nuntă.

Parte din familie.

În clipa aceea, Jacob aude o voce din camera din spatele lui și simte că întreaga lume se oprește în loc.

— N-o să găsești ce cauți pe laptopul acesta.

Jacob ridică privirea.

Îl vede pe Yassim pe holul care duce spre dormitor. În spatele lui se află fotografia sprijinită de perete, iar în clipa aceea Jacob își dă seama unde mai văzuse curtea aceea interioară. Este același loc. Videoclipul este de

dinainte de explozie, iar fotografia, de după. Yassim nu fotografiase petrecerea. Fusesse unul dintre invitați.

Yassim îl mințise, nu este cel care pretinde a fi și, fără să-și dea seama, Jacob bagă brusc mâna sub masă, apucă pistolul negru și îl scoate de acolo. Banda adezivă se desprinde și Jacob aproape că se dezechilibrează.

Yassim face un pas spre el cu privirea întunecată. Un negru profund, plin de furie și nimicire. De toate lucrurile acelea pe care le ținea ascunse.

— Cine ești? șuieră Jacob făcând un pas în spate.

Fără să știe cum, ridică brusc pistolul cu ambele mâini și pune degetul pe trăgaci, cuprins de teamă.

Yassim se oprește și ridică mâinile.

— Cine ești? urlă Jacob cât poate de tare. La naiba! Cine ești?

22 noiembrie

Stockholm

Klara ia o gură și mai sănătoasă de vin și pune mâna pe plic.

— Ce e asta? întreabă ea. De ce ai un plic adresat mie?

Maria se așază din nou lângă ea pe canapea.

— Gabriella mi l-a dat săptămâna trecută. M-a rugat să-l țin ascuns și să ți-l trimit doar dacă i se întâmplă ceva.

Klara ridică privirea și se uită la Maria.

— Vrei să spui că se aștepta să i se întâmple ceva?

— În ultima vreme, i s-a părut că era urmărită. Când mi-a spus, nu am știut ce să cred. Nu ne cunoșteam prea bine înainte, mai schimbaserăm câteva vorbe pe scări. Am recunoscut-o, desigur, de la știri. Nu ai cum să n-o observi cu părul ăla roșcat atât de frumos.

Klara încuviințează.

— Dar să ajungi să crezi că ești urmărită, continuă Maria. Alf suferea de... Maria face pauză și mai ia o înghițitură de vin ca să-și adune puterile. Soțul meu era bipolar. Uneori, mania lui se transforma în paranoia. Când Gabi a început să-mi spună că o urmărește cineva, recunosc că mi-am făcut griji pentru sănătatea ei mintală.

— Înțeleg, spune Klara. Nici nu vreau să-mi imaginez cât ți-a fost de greu. Cu soțul tău, vreau să spun.

Maria dă ușor din cap, privind pe fereastră, la zăpadă și la apă. După care își revine și se întoarce din nou spre Klara.

— Dar Gabriella nu era paranoică. Mi-am dat repede seama, cu toate că nu a vrut să-mi spună în ce era implicată.

— Dar de ce ți-a spus ție că era urmărită? întreabă Klara.

De ce nu îi spusese *ei* în toamnă? După toate lucrurile prin care trecuseră în ultimii ani? Oare Gabi nu mai avea încredere în ea? Nu reușea să înțeleagă.

Klara mai ia o gură de vin și se lasă pe spătarul canapelei cu plicul încă nedeschis pe genunchi.

— Probabil că nu era sigură, spune Maria. Și poate că nu voia să-ți faci griji? Dar acum vreo săptămână a venit la ușă. M-a tras la fereastră bucătăriei, care dă spre stradă, și mi-a făcut semn spre una dintre scările de vizavi. Acolo era un bărbat care vorbea la telefon. M-a rugat să verific și în noaptea următoare. Am făcut-o și, bineînțeles, l-am văzut din nou acolo. Și în fiecare noapte după aceea. Înainte să plece de la mine în seara aceea, mi-a dat plicul și m-a rugat să ți-l trimit dacă i se întâmplă ceva. Mi s-a părut cam dramatic. Dar adevărul e că și mie îmi plac lucrurile dramatice. Avem prea puține emoții în viețile noastre, Klara. Bine, nu mă refer aici la tine și la Gabriella. Ci la mine. Maria rămâne cu ochii în pahar, căzută pe gânduri. Dar nu am crezut vreo clipă că o să se ajungă aici. După cum ți-am spus deja, la început mi s-a părut puțin paranoică și agitată din cauza poveștii cu Săpo. Dar acum înțeleg că știa prea bine ce se petrecea în jurul ei. Sau ce urma să se întâmple.

— Gabi e în multe feluri, spune Klara. Dar categoric nu e paranoică.

— Ești paranoic doar dacă nu se întâmplă niciodată, răspunde Maria.

— Ți-a mai spus și altceva? întreabă Klara. De ce era urmărită, ce motive ar putea avea cineva să o urmărească?

— Nu, pur și simplu mi-a dat acest plic pentru tine. Nu am vrut să-mi bag nasul.

Klara mai ia o gură de vin și întoarce plicul, sperând că orice era în interior avea să explice într-un fel ce i se întâmplase în după-amiaza aceea.

— I-am spus că ar trebui să mergă la poliție dacă avea motive să fie îngrijorată, zice Maria, dar nu a vrut.

Klara încuviințează și deschide plicul. Scoate cu două degete o coală de hârtie împăturită.

Maria se ridică de pe canapea cu paharul de vin în mână și se duce la fereastră. Stă cu spatele la Klara, privind ploaia și luminițele din Kungsholmen, dincolo de apă.

Klara deschide nerăbdătoare scrisoarea.

Este un mesaj scurt, scris de mână.

Klara,

Dacă citești această scrisoare, înseamnă că mi s-a întâmplat ceva. Știi că urăsc dramele, dar presupun că, dacă mă înșel, scrisoarea asta n-o să ajungă niciodată la tine. Și după toate lucrurile la care am fost martore și prin care am trecut, știu că putem avea încredere totală doar una în cealaltă.

În fine, sunt destul de sigură că cineva e pe urmele mele. Mai mulți bărbați, care nu par să fie polițiști. Par est-europeni. I-am văzut în fața casei și la muncă. Nu știu ce vor de la mine, dar i-am observat după ce am primit câteva apeluri telefonice pe 15 noiembrie de la un suedez care s-a prezentat drept Karl. E destul de tânăr și pare complet depășit de situație. Susține că a intrat în posesia unor informații importante și are impresia că este urmărit. Se prea poate să aibă un complex Snowden, dar din tot ce mi-a povestit, am încredere în el. Și e foarte speriat. Am stabilit o întâlnire cu el la Bruxelles, pe 24 noiembrie, la ora 16:00, la liftul din sticlă din fața Palatului de Justiție, dar tipul e din cale afară de agitat, așa că nu sunt sigură ce o să se întâmple.

E tot ce știu în momentul de față. Dar dacă pătesc ceva, e un bun punct de pornire. Vrei să mergi să te vezi cu Karl în caz că nu reușesc eu să ajung?

Dar sper că n-o să ajungi niciodată să citești scrisoarea asta.

Cu drag,

Gabi

PS. O să-ți las unul dintre cardurile mele de credit. Nu știu câți bani ai la tine și nu vreau să fii nevoită să-ți lași la greu cea mai bună prietenă din motive financiare.

14 noiembrie

Beirut

Pistolul este greu Jacob abia poate să-l țină, îi tremură mâinile și e o surpriză pentru el că l-a atins.

Yassim stă în mijlocul camerei, cu brațele pe lângă corp. Ușor, ridică o mână spre el. Îi spune ceva, dar Jacob nu-l aude, din cauza vuietului din urechi.

— Cine ești? strigă el din nou.

Brusc, Yassim ajunge în fața lui, îi smulge arma din mâini și o aruncă pe podea. Prin vuietul din urechi, aude totuși sunetul armei căzute. Yassim este acum peste el, iar Jacob ridică mâinile încercând să se apere, dar Yassim este prea puternic și Jacob cade pe podea, parcă în reluare, cu prietenul său deasupra.

Trupul subțire al lui Yassim i se pare atât de greu când îl ținutuește la pământ. Îl apucă strâns de încheieturi. Exact așa îl ține și când și-o trag. Doar că sexul lor era o joacă, sau cel puțin așa o considera Jacob. Dominarea lui Yassim, supunerea lui, fiecare menită să-l stimuleze pe celălalt. Până atunci considerase că rolul de supus fusese alegerea lui, roluri pe care și le asumaseră și la care ar fi putut renunța oricând. Dar acum este ceva serios, iar gândul îl înspăimântă cu adevărat.

Yassim îl întoarce pe burtă, iar Jacob simte greutatea lui Yassim, respirația lui, șoldurile, penisul. Este umilitor. Nu doar că îl prinsese umblându-i în laptop, ci și faptul că nu se poate apăra fizic. Dar cel mai umilitor lucru este că întregul episod îl excită. Faptul că nu-i poate rezista, că nu se poate apăra împotriva lui Yassim la niciun nivel. Nu este vorba nici despre sex, nici despre joacă. Este anihilat.

— Vreau să mi-o tragi, șuieră Jacob pe podeaua rece. Vreau să mi-o tragi cât poți de tare.

Yassim îi sfâșie chiloții și îl pătrunde. Lumea explodează într-un amestec de durere și de plăcere carnală brută și, pentru o secundă, Jacob simte că va muri, iar lumea se va sfârși.

•

Într-un final, Yassim se ridică de pe el și se prăbușește cu spatele sprijinit de unul dintre picioarele mesei. Jacob încă zace cu fața pe podea, cu ochii închiși. Este prea mult. Este pur și simplu prea mult.

— S-a întâmplat într-o sâmbătă, începe Yassim. Nunta surorii mele a fost

într-o sâmbătă.

Jacob rămâne nemișcat.

— Toată familia mea era acolo, desigur. Toată lumea. Tatăl meu a fost un om important. Influent. Puternic în felul lui. Dar, mai presus de toate, știa cum să-i facă pe toți fericiți, își dădea seama de ce aveau oamenii nevoie cel mai mult. Motiv pentru care toată lumea asculta de el. De aceea chiar și americanii îl ascultau. Toată lumea venise la nuntă. Rebelii nereligioși, reprezentanții Al-Nusra, al-Qaida. Chiar și Abu Bakr era pe drum, dar în întârziere. Nu ajunsese calif încă, era doar Ibrahim, un oarecare ambițios.

Yassim rămâne câteva clipe în tăcere. Nu-i este ușor să spună povestea, dar Jacob știe că trebuie, pur și simplu, să stea nemișcat, ca și cum nu este acolo.

— Mai târziu mi s-a spus că a fost o greșeală. Atacul cu drone. Un ordin dat greșit. Un pilot de drone din Virginia sau dracu' mai știe de unde a primit coordonatele greșite. Cine naiba mai știe? Doar că, în loc de o nuntă, au urmat douăsprezece înmormântări. Tatăl meu. Mama mea. Verii mei. Sora mea... Yassim se oprește. În ziua nunții ei. Nici măcar nu a avut timp să se căsătorească înainte să o ucidă.

Jacob își simte gura uscată. Vorbește cu buzele lipite de podea.

— Dar de ce ai mințit? șoptește el. De ce nu mi-ai spus adevărul de la bun început?

Se întoarce ca să-l privească pe Yassim, care stătea sprijinit de piciorul mesei, cu ochii închiși.

— Nu am vrut să te încarc cu asta. Nu te cunosc. Sau cel puțin... nu te cunoșteam.

Jacob se rostogolește pe o parte, sprijinindu-se în cot.

— Îmi pare atât de rău. Dacă aș fi știut...

— Termină cu asta. De unde ai fi putut să știi?

Rămân câțva timp pe podea, fără să-și vorbească.

— Unde te duci când dispari din senin? îl întreabă Jacob în cele din urmă.

Yassim nu-i răspunde, dar deschide ochii și se uită lung la el. Îi pune degetul la buze, ca să tacă. Apoi se ridică în picioare și îi întinde mâna.

— Hai, spune el. Hai să facem o plimbare.

•

Orașul este cufundat în liniște când ies din parcare în toiul nopții. Aude

basul răsunând de pe o terasă unde petrecerea nu se oprise, în ciuda burniței. Câteva mașini gonesc pe asfaltul umed și denivelat. Trec în tăcere printr-o parcare improvizată, spre o cafenea deschisă până târziu, unde câteva prelate atârnă peste ruinele unei clădiri pe care nimeni nu se deranjase să o dărâme sau să o reconstruiască. Cumpără două sticle de Sprite și o pungă de chipsuri și se așază sub prelată pe scaunele murdare din plastic, la adăpost de ploaie. Yassim se apleacă spre Jacob și se uită lung în ochii lui. Amenințarea deja se risipise, iar în privirea lui se văd doar căldură și sinceritate.

— A încercat cineva să te contacteze? îl întreabă el pe un ton calm. Ți-a cerut cineva să stai cu ochii pe mine?

Jacob ia o gură de suc și aruncă o privire prin parcare, prin ploaie, prin plasticul murdar și transparent. Este frig, așa că se învelește mai bine în puloverul lui Yassim. Încuviințează cu o scurtă mișcare din cap.

— Am crezut că am fost atenți, spune Yassim. Îmi pare rău. N-am vrut să te târăsc în povestea asta. Jur.

— Mi-au spus că ești terorist, zice Jacob. Că pui la cale un atac.

Își simte gura uscată. Acum că o spune cu voce tare, pare atât de real. Dar Yassim doar dă din cap.

— Îi crezi? îl întreabă el.

Jacob se întoarce și îl privește drept în ochi pentru prima dată de când ieșiseră din apartament.

— Nu știu. Ai dispărut în Siria. M-ai mințit. Mi-ai spus că ești fotograf și mi-ai arătat niște poze pe care nu cred că le-ai făcut tu. Ții o armă sub masă într-un apartament care este mult prea mare și scump. Își îndreaptă din nou privire spre ploaie. Ce naiba ar trebui să cred?

Yassim dă ușor din cap și se uită lung la el.

— Cine te-a contactat? Americani?

Jacob se uită din nou la el, fără să-i răspundă la întrebare.

— E adevărat, Yassim? îl întreabă el. Ești terorist?

22 noiembrie

Stockholm

Klara scutură plicul și pe măsuța de cafea aterizează un card American

Express auriu. Nu se poate abține să nu schițeze un zâmbet. Gabi se gândise la tot.

Maria privește încă pe fereastră, iar Klara dă paharul de vin pe gât, după care se ridică să plece.

— Mulțumesc mult. Mi-ai fost de mare ajutor.

Maria se întoarce spre ea și îi zâmbește.

— Unde pleci?

— O să mă duc la un hotel. Nu pot să rămân în apartamentul lui Gabi.

— Nici nu mă gândesc, spune Maria, cu o voce care nu admite niciun refuz. Locuiesc singură și am două camere de oaspeți. Rămâi să dormi la mine, nici nu se pune problema.

Apoi ia o lenjerie de pat și prosoape din dulap. I le pune în brațe și indică undeva în capătul coridorului, spre camerele de oaspeți. Apoi se uită lung în ochii Klarei și o întreabă:

— Cum te simți? Ai apelat la ajutorul cuiva? Gabi mi-a spus că ai avut o perioadă grea.

Copleșită de privirea călduroasă a Mariei, de așternuturile acelea parfumate, de grija și puterea ei, Klara își simte ochii plini de lacrimi. Fusesse ceva mai bine în toamnă, dar încă se trezește în miez de noapte. Este un chin dimineața să se ridice din pat.

— Nu știu, răspunde ea, surprinsă de cât de slabă îi este vocea. Nu mai beau la fel de mult ca înainte.

De ce spusese una ca asta? Știe prea bine că anul trecut băuse prea mult, până la cele petrecute în vară. Știe cât de mult tânjește acum după vin. Dar nu vorbise niciodată cu nimeni despre asta, abia dacă acceptase situația.

— Foarte bine, zice Maria. Dar poate că ai nevoie de un ajutor real? Nu putem să ținem singuri piept problemelor, indiferent cât de puternici credem că suntem.

Klara ridică din umeri și se întoarce cu spatele. Nu poate să se gândească la asta. Nu poate să-și facă griji pentru ea. Gabriella are nevoie de ajutor. În plus de asta, ea deja se simte mai bine.

— E bine dacă merg în camera din dreapta? întreabă ea, îndreptându-se spre camerele de oaspeți.

•

Maria găsește câteva fileuri de pește în congelator și încropește un sos Béchamel, pe care îl toarnă peste pește și peste niște spanac și bagă totul la

cuptor, după care, spre încântarea Klarei, deschide încă o sticlă de vin.

Klara știe că vinul o calmează și face lupta mai ușoară, că o ajută să nu cadă din nou în abisul întunecat. Pentru o clipă, reușește să nu se mai gândească la bunicul ei și la cele petrecute cu Gabriella și se concentrează, în schimb, pe clipele petrecute în bucătăria aceasta frumoasă, în compania Mariei, în timp ce mirosul de pește din cuptor începe să plutească în aer.

— *Sogliole alla Casanova*, spune Maria, servind peștele. O rețetă foarte bună pentru când ai un oaspete neașteptat.

Abia după ce terminaseră de strâns masa, Maria se dusesese la culcare, iar Klara își aprinsese o țigară pe balconul din camera de oaspeți, gândurile o încolțesc din nou. Simte zăpadă involburată în întuneric, topindu-se pe pielea ei. Vede chipul bunicului în sicriu și aproape că simte mâna uscată a bunicii în a sa.

Nu o sunase încă. Îi promisese că o va suna de îndată ce ajungea în Stockholm. Dar se petrecuseră atâtea lucruri. Gabriella aruncată la pământ în fața biroului ei. Ea abia reușind să fugă de poliție. Bunătatea Mariei. Scrisoarea de la Gabi.

Klara se strecoară înapoi în bucătărie. Ar mai vrea un pahar de vin. Mâine nu va bea deloc.

Deschide frigiderul și ia sticla deja deschisă. Mâine va rezerva biletele pentru Bruxelles.

Nu mai fusese de mult acolo. Tresare amintindu-și prin ce trecuse înainte de a părăsi orașul pe care îl numise *acasă* atâția ani, la gândul celor petrecute cu tatăl ei și cu Mahmoud.

Inima începe să-i bată mai tare și simte un gol în stomac. Bea pe nerăsuflăte jumătate din conținutul paharului. Bruxelles. Simte o rezistență aproape fizică față de ideea întoarcerii în orașul pe care odinioară îl iubise atât de mult.

Mai are un singur prieten acolo. Unul la care se gândise nefiresc de mult în ultima vreme și pe care pare că nu are cum să-l evite, oricât de mult ar încerca să o facă. Trebuie să fie mai mult decât o simplă coincidență.

George. Oare chiar avea să-l contacteze din nou pe George Löow?

Simte fiori în stomac și un bâzâit în urechi. Cum se poate ca un nenorocit ca George Löow să trezească aceste sentimente în ea? Un tip superficial, cu gura mare, în căutarea succesului rapid.

Sau poate că este ceva mai mult de-atât? La urma urmei, îi salvase viața.

Și când se întâlniseră în vară îi văzuse o altă față, un calm în spatele cămășilor scumpe și al limbajului pompos.

Se îndreaptă spre fereastră, mai ia o gură de vin rece și coboară privirea spre luminile galbene de pe stradă. Aproape că scapă paharul din mână. Acolo, pe stradă, zărește un bărbat adăpostindu-se de zăpadă în pragul unei uși. Poate că este o simplă coincidență, cineva care ieșise la plimbare la ceas de seară și așteaptă la adăpost să se domolească ninsoarea. Dar, cumva, știe că nu e asta. Tremurând, își toarnă și ultima picătură de vin în pahar. Este sigură. Oricine o supraveghease pe Gabriella își găsisese o nouă țintă. Pe ea.

14 noiembrie

Beirut

Ploaia se întetise, iar Jacob aude picăturile de ploaie lovindu-se de plafoanele mașinilor parcate afară.

Întrebarea plutește ca un nor deasupra lor. Ar fi trebuit să-și ia inima în dinți mai demult.

— Asta cred ei despre mine, răspunde Yassim calm. Pentru ei, sunt un terorist.

Aerul vibrează în jurul lor, iar Jacob se întoarce spre Yassim. Povestea lui Myriam este adevărată. Nu mai poate să nege. Ar trebui să se ridice și să fugă, fără să se uite înapoi, fără să se mai întoarcă vreodată la el. Dar nu reușește să facă nicio mișcare.

— Doar că nu e totul în alb și negru, Jacob, continuă Yassim. O persoană poate să fie multe lucruri. Iar eu sunt un terorist în același fel în care Snowden este terorist. În același fel în care Assange este terorist.

Jacob scutură din cap.

— Ce vrei să spui? întreabă el. Ce naiba zici acolo?

— Călătoriile mele, spune Yassim. Ai dreptate. Nu sunt fotograf. Ba da, sunt, dar asta nu e tot. În ultima vreme, nu acesta a fost motivul pentru care am plecat în Siria. Lucrez la un proiect prin care strâng informații despre atacuri cu drone și alte acțiuni militare ale Occidentului în Siria și Irak.

Yassim face o pauză, ia o gură de suc și lasă doza din nou pe masă. Pune mâna pe umărul lui Jacob, dar acesta se ferește.

— Nu înțeleg. Ce proiect?

— Declarații ale martorilor. Filme, fotografii. Orice fel de informație care ne-ar putea ajuta să depistăm atacurile asupra civililor și copiilor. Ca să dovedim cine sunt adevărații teroriști. Sunt aproape să aflu. Suntem aproape să aflăm. Cât de curând vom transmite toate informațiile unei persoane care le va putea publica.

Jacob dă din nou din cap. Ploaia se strecoară printr-o gaură în prelată și o picătură îi alunecă de pe creștetul capului până pe obraz. Se cutremură.

— Cineva e pe urmele mele, spune el. O suedeză. Mi-a spus că o cheamă Myriam Awad și că lucrează pentru Institutul Suedez din Alexandria. Dar e spion.

— Ai vorbit cu ea?

Jacob privește în gol, în ploaie.

— A apărut la câteva săptămâni după prima noastră întâlnire. Are un videoclip. Cu mine și cu un tip... într-una dintre băile turcești din Burj Hammoud. A fost imediat după ce te-am cunoscut pe tine, înainte să știu dacă te mai întorci sau nu. A fost o capcană, se pare că șeful meu mi-a întins o cursă la cererea ei. M-a agățat un tip și mi-a spus că vrea să facem sex. A fost... violent. Pe filmare pare că îl violez. N-am mai făcut niciodată așa ceva până acum. Vreau să spun, n-am mai făcut niciodată sex cu un necunoscut..., oftează el, încercând să-și stăpânească lacrimile. Dar mă simțeam singur și confuz...

Un vânt rece flutură prelată de deasupra lor. Jacob ridică ochii și citește expresia de iritare profundă de pe chipul lui Yassim.

— Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme. Asta schimbă situația.

Jacob se uită lung la el, după care întoarce privirea spre parcare.

— Poate că tu ar fi trebuit să-mi spui în ce ești băgat.

Yassim se uită la el și dă din cap în tăcere.

— Nu e ușor.

— Myriam are informații despre tine. Mi-a spus că ești un „instigator”. Că urmează să duci instrucțiuni pentru un atac terorist în Europa, către mai multe celule jihadiste.

Yassim îl privește fără niciun strop de surprindere.

— Ce ți-a cerut să faci?

— Să o anunț când te întorci în Beirut. Și vrea să instalez un program pe calculatorul tău.

— Așa că ai fost atent să-mi afli parola... așa ai intrat pe laptopul meu.

Jacob încuviințează, fără să se uite la el, cu ochii ațintiți spre mașinile ude din întuneric.

— Apare din când în când din senin dacă n-o contactez. Când am fost împreună în Byblos și te-a sunat cineva, era și ea acolo, la Pepe. Și uneori m-a așteptat în apartamentul meu. Jacob simte un nod în gât și își îngroapă chipul în palme. Dar nu am făcut nimic, spune el. Nu i-am spus nimic. Și nu am umblat la laptopul tău în seara asta, înainte să te trezești. Nici măcar nu știu dacă aș fi făcut-o. Dar trebuia să aflu cine ești cu adevărat, zice el, printre suspine. Toate trăirile încep să iasă la suprafață. Stres, frustrare. Dragoste. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun. Ar fi trebuit să-ți spun.

Yassim oftează.

— Nu ai știut. Ar fi trebuit să-ți spun cine sunt, știu că ar fi trebuit să o fac. Doar că sunt implicat în ceva periculos, Jacob. Nu am vrut să te trag după mine în povestea asta. Nu înainte să te cunosc mai bine. În mare, pentru binele tău. Am simțit că pot avea încredere în tine de la bun început. Se apleacă spre el și îl sărută ușor pe tâmplă, iar Jacob își pune mâinile pe genunchiul lui Yassim. Ești atât de inocent Jacob, șoptește el. Asta e puterea ta aici, unde nimeni nu e inocent. Să nu uiți niciodată asta.

Rămân câteva clipe în tăcere, ascultând ploaia. Nu mai e nimeni în afară de femeia în vârstă care deține cafeneaua și care stă în spatele tejghelei uitându-se la o telenovelă siriană în reluare.

Yassim se dezlipește de el, îi prinde capul între palme și se uită adânc în ochii lui. Se pregătește pentru ceva, încearcă să-și facă curaj să spună ceva.

— Îmi place foarte mult de tine, Jacob, șoptește el.

În clipa aceea simte că întreaga cafenea, cu scaunele ei murdare din plastic, cu prelata decolorată și zdrențuită, dispare, ploaia se oprește, iar noaptea se transformă în saga și mit. Se simte ca în acea primă noapte în grădină, și singurul lucru real sunt ei doi.

— Și mie îmi place de tine, spune Jacob.

Își simte gura uscată, dar nu vrea să se elibereze și să ia o gură de suc, nu vrea ca Yassim să-i dea drumul, nu vrea ca momentul acela să se termine.

— Vreau să-mi promiți că o să vii cu mine în Europa, zice Yassim.

— Da, răspunde el, dând din cap în mâinile lui Yassim. Oriunde. Te voi urma oriunde vrei tu.

— Trebuie să plec curând, continuă Yassim. După tot ce mi-ai povestit... nu pot să risc să rămân aici. Își drege vocea și spune: Nu pot să te pun în primejdie, Jacob. E periculos. Oamenii aceștia sunt periculoși. E mai bine pentru tine să nu fii aici.

Jacob încuviințează, dar, cu toate că înțelege situația, gândul că Yassim avea să plece din nou îi provoacă un gol în stomac.

— Dragul meu, o să te aștept în Europa, la Bruxelles, îi spune el, cu un zâmbet slab. Nu fi trist.

— Nu sunt trist, răspunde Jacob. Nu am cum să fiu trist când știu că ești al meu.

— Sunt al tău, spune Yassim, mângâindu-i obrazul. Știi deja că sunt al tău.

În cele din urmă, își ia mâinile de pe fața lui Jacob și ia o gură de suc. Pare că își face din nou curaj să spună ceva, poate ce încercase să-i spună mai devreme. Pare un moment solemn; Jacob simte asta în aer, ceva esențial, ceva important.

— Informațiile pe care am reușit să le strângem..., începe el să spună. Am fost foarte atenți cu ele. Nu le salvăm pe computere conectate la internet, nu trimitem e-mailuri, nu efectuăm apeluri. Ne întâlnim întotdeauna față în față, niciodată prin intermediari.

— Am observat asta, spune Jacob, zâmbind precaut. Pur și simplu, dispari. Chiar și de lângă mine.

Yassim încuviințează.

— Este esențial. Ei văd tot. Nu există secrete decât dacă ești foarte strict și le împărtășești doar cu cei în care poți avea încredere.

Jacob nu-și mai ferește privirea. „Sunt și eu unul dintre ei acum? se gândește el. Oare sunt și eu unul dintre cei în care Yassim are încredere?”

— Mă refer aici la mine și la tine, continuă Yassim. Ți-am spus de la bun început că e prea periculos, că trebuie să fim fantome, că ai reprezentat un risc mult prea mare. Dar când ne-am întâlnit... Când am stat în grădină... și de fiecare dată de atunci și până acum. Suntem oameni. Cum am putea să ne refuzăm totul?

— Nu avem cum, șoptește Jacob.

Îl mângâie pe Yassim ușor pe față, simțindu-i barba nerasă și pe el lăsându-se în mâna lui.

— Am crezut că am fost atenți, continuă Yassim. Dar presupun că m-au

urmărit de la bun început. Și acum...

— Ce? șoptește Jacob.

— Acum trebuie să dispar din nou. Și trebuie să găsesc o cale prin care să scot materialul din țară.

Scoate telefonul din buzunar și deschide site-ul *The Guardian*. Jacob se uită la ecran.

Conform articolului, sute de persoane fuseseră rănite într-o serie de atacuri teroriste la Paris.

Șocat, Jacob îi ia telefonul din mână. Avuseseră loc mai multe atacuri teroriste la Arena Națională Franceză și într-un club de rock din centrul Parisului. Situația este neclară și încă în desfășurare. O ratase complet pentru că fusese cu Yassim și pentru că nu-și verificase deloc telefonul pe timpul nopții.

— Știi..., începe el. Știi despre asta?

Yassim îl privește cu ochii aceia negri și neînduplecați.

— Văd că femeia aia chiar a reușit să te pună pe gânduri.

Yassim își ferește privirea, parcă nevrând să-l privească în ochi, iar Jacob lasă telefonul pe masă și îi prinde chipul între palme.

— Nu știu ce să cred. Nu mai înțeleg nimic.

— Normal că sunt și eu la fel de bulversat ca și tine, spune Yassim încet. Am văzut mai devreme pe telefon o știre de ultimă oră, dar nu am vrut să ne strice seara. Nu... mi-am dat seama cât de gravă e situația.

Jacob îl privește din nou, cu lacrimi în ochi. În privirea lui Yassim citește ceva ce nu mai văzuse până atunci. Ceva chiar mai întunecat și mai adânc.

— Nu pot să-ți explic acum, spune el. Dar e mai important ca niciodată să scoatem informațiile din Orientul Mijlociu. Nu am încredere în nimeni aici. Nici în mass-media, nici în diplomați. Toți sunt spioni aici. Toți au propriile interese, propriile planuri.

Rămâne câteva clipe tăcut, privind ploaia. Pare furios și Jacob ar vrea să-l întrebe dacă este atât de tulburat din cauza atacurilor de la Paris sau dacă este vorba despre cu totul altceva. În același timp, totul devine clar pentru el. Este evident ce are de făcut. Se uită la Yassim, la ochii lui obosiți și la părul ondulat care îi alunecă pe gulerul cămășii.

— Dă-mi-le mie, spune Jacob pe un ton calm.

Yassim se întoarce încet spre Jacob cu privirea întrebătoare, ca și cum nu

ar fi auzit sau nu ar fi înțeles cu adevărat cuvintele lui Jacob.

— Ce anume să-ți dau? întreabă el.

— Informațiile pe care ai reușit să le strângi. Dă-mi-le mie. O să-mi fie mai ușor să le transmit. Eu sunt european. Regulile sunt diferite pentru mine.

Yassim nu mai spune nimic, ci se uită lung la el, după care își ferește privirea, scuturând din cap.

— Nu pot să te las să faci asta. E prea mult. E prea periculos. Nu e lupta ta, Jacob. În plus de asta... Ai fost deja luat în vizor, pentru că serviciul suedez de informații crede că lucrezi pentru ei.

Dar Jacob îi întoarce fața spre el. Yassim nu-și ferește privirea. Este calm acum, nu mai este agitat și nici neliniștit.

Vede privirea neînduplecată a lui Myriam în fața lui, expresia ei amenințătoare. Niciodată în viața lui nu fusese mai sigur de ceva.

— Chiar nu înțelegi? spune el. Tocmai asta e și ideea. Deja cred că lucrez pentru ei, așa că nu mă vor suspecta.

— E prea riscant, zice Yassim. O să-și dea seama, crede-mă.

— Dar vreau să o fac, spune el, aproape disperat. După tot ce s-a întâmplat în seara asta la Paris, o să fie de-a dreptul imposibil pentru tine, arab fiind. Cu toții veți fi verificați și tratați ca suspecti. Vorbesc serios, Yassim. Pot să o fac, lasă-mă să te ajut.

Yassim coboară privirea și se îndepărtează.

— Nu ai încredere în mine? îl întreabă Jacob. Crezi că încerc să te conving, ca să...

Dar nu-și mai duce vorbele până la capăt, pentru că Yassim se întoarce din nou spre el și îi duce ușor mâna la gură.

— Am încredere în tine, răspunde el. Dacă ai fi vrut să mă păcălești, nu te-ai fi arătat atât de dornic. Te-ar fi pregătit mai bine de atât. Nu e vorba despre asta. Știu că vorbești serios. Dar nu îți dai seama în ce vrei să te bagi. Nu știi tot ce știu eu...

— Dă-mi informațiile, spune Jacob. Și le voi da eu mai departe în numele tău.

•

Ploaia se domolise, în cele din urmă, când se ridică să iasă din cafenea. Este doar o burniță fină. E ca și cum se mișcă la unison, ca și când inimile lor bat în același ritm, ca și cum sunt sudate împreună, într-una singură, la

fel de puternică precum titanul, precum diamantul, mai puternică decât orice altceva.

— Ce facem acum? întreabă Jacob.

Yassim îl ia de mână.

— Mai întâi trebuie să le dăm ce vor, zice el. Trebuie să faci ce ți-a cerut Myriam și să instalezi programul pe computerul meu. Ne vom comporta normal. Cine știe dacă nu cumva deja ne ascultă?

— Poftim? zice Jacob. Nu înțeleg.

Yassim dă din cap.

— Te-au contactat, ceea ce înseamnă că, mai mult ca sigur, au pus microfoane în apartament.

Jacob încuviințează. Competența și calmul lui Yassim îl fac să se simtă în siguranță, gata să facă orice i-ar fi cerut acesta, fără să stea pe gânduri.

— Data viitoare când te contactează Myriam, să-i spui că te-am prins, dar că te-ai prefăcut că am reușit să te conving că sunt fotograf. Trebuie să-mi promiți că o să faci întocmai. E important să nu lăsăm nimic la voia întâmplării.

Jacob încuviințează.

— Dar dacă instalez programul, nu va avea acces la informațiile de pe calculatorul tău?

În privirea lui Yassim zărește o sclipire. Ceva implacabil.

— Nu ți-am spus deja că știu să-mi ascund secretele mai bine de atât?

23 noiembrie

Stockholm

Klara renunță, în cele din urmă, la orice tentativă de a mai dormi și o găsește pe Maria în bucătărie cu o cafea și cu *Dagens Nyheter* deschis pe masă.

— Te-ai trezit devreme, zice ea, ridicându-se în picioare. Am făcut cafea. Îi toarnă o ceașcă și i-o întinde. Ceva îmi spune că nu o bei cu lapte, îi zice ea zâmbind.

Klara ia cafeaua și se așază neliniștită la masă. Are o ușoară durere de cap, de la lipsa de somn și de la vinul de ieri.

— Nu, nu-mi place cu lapte.

Maria se așază la masă și se uită îngrijorată la Klara.

— Ce ai de gând să faci acum? Nu pare că ai dormit prea mult.

— Trebuie să plec la Bruxelles, spune ea încet. Dar cred că e mai bine să nu zic mai multe.

Tremură când pronunță cuvântul Bruxelles. Avea să fie un efort incredibil să rezerve biletele.

Maria se ridică brusc de la masă și se duce la dulap. Scoate un borcan alb și îl pune pe masă în fața ei.

— Am trecut prin momente dificile în urmă cu câțiva ani, spune ea. Și, uneori, doar medicamentele mai ajută. Mai ales dacă trebuie să mergi mai departe, îi zâmbește ea Klarei. Trebuie să dormi puțin. Și nu cred că o să reușesc să te conving să te duci la doctor.

Klara dă din cap, cu un surâs slab.

— Trebuie să o ajut pe Gabriella, zice ea. E singurul lucru de care îmi pasă în clipa asta.

— Înțeleg, spune Maria. Nu zic să iei pastilele astea chiar acum. Dar văd că nu te simți bine. Asta e tot ce am, zice ea oferindu-i flaconul.

Klara ridică recipientul. Pe etichetă scrie Flunitrazepam Mylan.

— Rohypnol, zice Maria, ridicând din umeri. Nu are o reputație prea bună, dar funcționează atunci când ai lucruri de făcut.

E atât de neașteptat ca doamna aceea înstărită, la șaiszeci de ani, așezată la celălalt capăt al mesei să-i ofere flaconul de Rohypnol, încât Klara nu se poate abține să nu zâmbească. O privește în ochi și spune:

— Deci mă întorc la Bruxelles, pentru o întâlnire anonimă, înarmată cu nimic altceva decât un flacon cu somnifere.

Maria bea din cafea și ridică din umeri.

— Dacă asta te ajută să te ții pe picioare, de ce nu? Dar mi se pare că ești împăcată cu situația.

•

Imediat după masa de prânz, Klara se urcă în taxiul care o așteaptă puțin mai departe de clădirea în care locuiește Gabriella. Maria îi arătase o ieșire prin spălătorie, care dădea, printr-o altă ușă, în josul străzii, ca să se poată furișa pe lângă oricine ar fi urmărit-o.

— La aeroportul Bromma, îi zice ea șoferului, așezându-se confortabil pe banchetă.

Temperatura scăzuse în timpul nopții, iar zăpada continuă să cadă. Străzile sunt negre și alunecoase. Ridică o privire spre trapă, dar cerul este de un albastru atât de strălucitor și lumina de toamnă atât de neobișnuit de

strălucitoare, încât trebuie să închidă ochii.

Aruncă o privire pe geamul din spate. Strada pare goală, dar de îndată ce taxiul cotește, zărește farurile unui Volvo parcat și tresare. Înainte să-și dea seama dacă îi urmărește, taxiul cotește și Volvo dispare din peisaj.

Bruxelles, oftează ea. Scutură din cap, încercând să scape de sentimentul acela sufocant, dar nu reușește. Pulsul îi accelerează, tâmpilele îi bubuie și începe să respire sacadat.

— Sunteți bine?

Deschide ochii și vede privirea îngrijorată a șoferului în oglinda retrovizoare. Încuviințează cât poate de calm.

— Nu am dormit bine, reușește ea să spună.

Se uită pe geamul din spate, încercând să evite privirea șoferului. Traversează Central Bridge și Klara zărește clădirea Parlamentului înălțându-se pe o parte și semnul neon albastru cu Norstedts pe cealaltă parte.

Și printre aceste clădiri importante, pe stradă, la doar câteva mașini în spatele taxiului, un Volvo negru. Nu este sigură, dar ceva îi spune că este aceeași mașină care fusese parcată în fața casei Gabriellei.

Când taxiul oprește în fața singurului terminal al aeroportului Bromma, starea de anxietate, singurătate și vulnerabilitate este înlocuită de încăpățănare. Cine sunt nenorociții care le urmăresc? De ce nu le lasă odată în pace?

Sare din taxi și își ia rucsacul negru în care pusese câteva haine, gândindu-se că urma să stea câteva zile acasă la Gabriella. Aruncă o privire dincolo de autobuzele din aeroport, spre zona de parcare. Ezită o clipă, după care se îndepărtează de terminal și se îndreaptă spre parcare.

După doar câțiva pași vede un Volvo parcat chiar în spatele autobuzelor, cu motorul pornit. Este frig, probabil -10° C, așa că strânge haina mai bine în jurul ei și găsește în rucsac o căciulă pe care și-o trage pe urechi. Își simte din nou inima bătând cu putere, dar de data asta de furie, nu din cauza panicii. Ce naiba vor de la ea?

Un bărbat scund, bine făcut, îmbrăcat cu o pereche de blugi și cu o căciulă neagră pe cap stă lângă Volvo, ca și când abia ieșise din mașină. Are o barbă scurtă, o geacă albastră, pufoasă, și mănuși din piele maro. Când o vede pe Klara îndreptându-se spre mașină, se apleacă, deschide portiera și urcă pe scaunul pasagerului. Motorul pornește și cauciucurile

scârțâie pe zăpadă, iar mașina întoarce și se îndepărtează în viteză de aeroport.

Klara fuge după ea, cu toate că știe că e o cauză pierdută. Nu are nici cea mai mică idee ce ar fi făcut dacă i-ar fi prins din urmă.

După o sută de metri renunță, după ce aproape cade pe asfaltul alunecos. Se apleacă ușor, gâfâind în timp ce mașina se face nevăzută. Cuprinsă de adrenalină și de anxietate, începe să țipe. Un bărbat care trage după el o valiză mică și se îndreaptă spre terminal se întoarce și se uită lung la ea. Dar nu schițează niciun gest, iar Klara ar fi vrut să înceapă să țipe și la el: „Ce te uiți așa la mine, tâmpitule?”

Dar se oprește și încearcă din răputeri să se liniștească.

Își îndreaptă spatele, simțind că-i bubuie capul. JNK 314. Cel puțin reușise să vadă numărul de înmatriculare.

Cu mâinile încă tremurând de emoție și de efort, își scoate telefonul din buzunar și caută numărul online. Autoturismul aparținea unei companii care închiria mașini.

Închide ochii și se lasă pe vine. Își amintește de scrisoarea lui Gabi. Avusese dreptate. Bărbatul care o urmărea nu părea suedez, mai degrabă est-european. Și conducea o mașină închiriată. Nu era de la poliție. E sigură de asta.

14 noiembrie

Beirut

După doar câteva ore de somn, se trezește când îl simte pe Yassim mângâindu-i părul. În întunericul din dormitor îi zărește doar silueta, cu degetul la buze. Se apleacă ușor peste Jacob și îi șoptește la ureche:

— Îmbracă-te fără să faci zgomot și vino cu mine.

Odată ce Jacob se obișnuiește cu întunericul, vede că Yassim e deja îmbrăcat.

Îl ascultă fără să scoată vreun sunet, se rostogolește pe partea lui, își coboară picioarele jos pe podea și își pune pe el lenjeria, tricoul și pantalonii. Merg desculți, ajung la ușă, pe care o deschid și o închid în urma lor fără să facă niciun zgomot. Yassim îl trage de lângă lift, spre scări.

— Ca fantomele, îi șoptește el la ureche, cu un zâmbet fugar.

Ajung din nou în garaj, iar Jacob vede trei taxiuri galbene care așteptau la rampa ce dădea în stradă.

— Ce se întâmplă aici? întreabă el.

Dar Yassim nu încetinește, ci îl trage într-una dintre mașini, care miroase a fum de țigară și a plastic vechi.

— Întinde-te, îi spune Yassim, împingându-i ușor capul pe scaun și întinzându-se lângă el.

Mașinile pornesc pe rampă.

— Oamenii care ne urmăresc nu se pot ține după toate trei în același timp, zice Yassim. Și nu au de unde să știe în care ne aflăm noi. Am aranjat ca mașinile celelalte să pornească în direcții diferite.

Jacob nu spune nimic, stând cu obrazul lipit de vinilinul cald. Pornesc încet pe străzile încă goale.

— Acum..., zice Yassim, în cele din urmă, bătându-l ușor pe umăr. Cred că suntem în regulă.

Jacob se ridică și se uită la el, la chipul lui obosit, la ridurile fine din jurul ochilor. Yassim ține pe genunchi rucsacul mare și negru.

— Pleci deja? șoptește el. Se simte atât de obosit. Ce-și imaginase? Că mai aveau câteva ore, câteva zile împreună?

Razele timpurii ale soarelui se strecoară prin ferestrele murdare ale taxiului, strălucind pe vinilinul uzat. Yassim pune pumnul pe locul dintre ei și se întoarce spre Jacob.

— E prea riscant, spune el. După cele petrecute ieri. După Paris. Chiar dacă îi evităm și reușim să-i facem să creadă că le faci jocul. E prea periculos.

Ridică pumnul și îl deschide. În palma lui se odihnește un card de memorie, ca de aparat foto.

— E tot ce avem, zice el. Toate informațiile pe care le-am adunat. Pune cardul de memorie în mâna lui Jacob și îi strânge degetele în jurul lui. Ești sigur? Știi că încă mai ai timp să te retragi din povestea asta.

Jacob încuviințează. Nu fusese niciodată în viața lui mai sigur de ceva.

— Sunt sigur.

Yassim îi mângâie obrazul.

— Atunci să știi că mulți oameni depind de tine, Jacob. Nu știi cât de important e să nu pierzi cardul acesta.

Jacob simte cardul arzându-i în mână și aproape că îl aruncă pe podeaua

taxiului, ca să-l calce în picioare înainte să îi facă o gaură în mână. Îl cuprinde brusc o stare de neliniște. Nu din cauza riscului pe care îl presupune cardul, ci pentru că se teme că nu ar putea să-și ducă sarcina la bun sfârșit.

— Dar dacă mă prind? întreabă el. Brusc, înțelege amploarea situației. Dacă pierd cardul? Dacă fac ceva greșit?

Dar Yassim îi pune ușor mâna pe genunchi ca să-l calmeze.

— N-o să-l pierzi, zice el. O să ne ocupăm chiar acum de asta.

— Ce vrei să spui?

Jacob aruncă o privire pe fereastră. Probabil că nu le luase mult, cu traficul de dimineață din Beirut, pentru că nu își dă seama unde se află. Clădirile de aici nu seamănă deloc cu magazinele scumpe din centrul orașului sau cu noii zgârie-nori. Vede, în schimb, alei întortocheate și găuri de gloanțe, rufe murdare și prelate pe post de ferestre, linii electrice încâlcite ca o pânză de păianjen, chiar deasupra taxiului.

Yassim se apleacă spre șofer și îi spune:

— Așteaptă-ne aici.

Apoi îl ia pe Jacob de mână și îl trage după el pe strada prăfuită.

— Vino, spune el. Trebuie să ne asigurăm că n-o să pierzi cardul.

Așteaptă. O femeie tânără, timidă, cu vâl pe cap, îmbrăcată în haine albe de spital le deschide ușa chiar înainte ca Yassim să sune la sonerie. Spune ceva în arabă, dar Jacob nu înțelege. Femeia pare stresată și agitată să îi vadă acolo și îi zorește să intre, după care închide ușa cu grijă în urma lor.

Nu intră într-un hol; ușa duce direct spre o scară. Femeia începe să urce treptele, iar ei o urmează.

— Este asistentă medicală? îl întreabă Jacob. Unde suntem?

Yassim se întoarce cu fața spre el, cu un zâmbet scurt, forțat.

— O să-ți explic în curând.

Treptele duc într-o sală de așteptare destul de săracăcioasă. Câteva piese de mobilier vechi, din oțel inoxidabil, o masă ca vai de ea. Jaluzelele sunt trase la fereastră ce dă spre stradă. Femeia deschide o ușă în capătul opus al sălii de așteptare și le face semn să intre. Yassim se întoarce cu fața la Jacob și se uită din nou la el, serios. Nu îl trage spre el. Aici, erau doar prieteni. Nimic mai mult.

— Unde suntem? îl întreabă Jacob din nou. E cabinetul unui doctor?

Dar înainte ca Yassim să apuce să-i răspundă, în pragul ușii apare un

bărbat scund, îmbrăcat într-o uniformă verde de chirurg. Poartă o bonetă și o mască de protecție. Nu i se văd decât ochii întunecați și intenși.

— Ce tot faceți acolo? spune el. Nu e vreme de pierdut. Hai să terminăm odată!

•

Totul se întâmplă repede. Brusc, Jacob este pe masa de consult și simte hârtia rigidă și tare zgâriindu-l pe pieptul gol, hârtie ce alunecă pe vinilinul uzat. Cineva, probabil femeia, îi varsă gel rece între omoplați. Îl simte pe Yassim undeva în spatele lui.

— Trebuia să fii în locul tău, spune el. Așa transportăm informațiile cele mai importante.

Jacob încuviințează cu un nod în gât. Adrenalina îi pulsează în vene. Nu mai e cale de întoarcere.

— Îți vor pune cardul chiar sub piele, continuă Yassim. Între omoplați. Nu o să dureze mai mult de două minute. Doar o tăietură rapidă și trei copii.

Spune ceva în arabă, fără ca Jacob să înțeleagă. Femeia face un pas în spate, iar Yassim se așază pe vine în fața lui.

— Ultima șansă Jacob, spune el. Odată ce facem asta, nu mai e cale de întoarcere.

Jacob trage adânc aer în piept. Nu ezită nicio clipă.

— Sunt gata.

Yassim se ridică și îi face semn doctorului să treacă la treabă. Apoi Jacob simte înțepătura acului.

•

Cincisprezece minute mai târziu sunt înapoi în taxi. Yassim îl ține de mână și îl privește. Soarele strălucește puternic, reflectându-se în ferestrele clădirilor care mărginesc străzile.

— Te doare? îl întreabă el.

— Nu încă, răspunde Jacob. Nu simt nimic. Anestezia și-a făcut bine treaba.

Yassim încuviințează.

— Ai fost foarte curajos, spune el.

— Nu sunt chiar atât de curajos. Dar îmi place de tine. Mult.

Yassim îl strânge de mână și își întoarce privirea, uitându-se în lumina soarelui de dimineață.

Până când taxiul ajunge la restaurantul Urbanista pe Gemmayzeh Street, efectul anesteziei începe să se ducă, iar Jacob simte cum mica incizie dintre omoplați începe să-l usture. Trei copci. „Nici n-o să bagi de seamă, îi spusese doctorul înainte să-i trimită înapoi la taxi. Ca o înțepătură de albină”.

— Mi-aș fi dorit să te duc până acasă, spune Yassim. Dar cred că este mai bine să mergi singur restul drumului. Mai sunt doar câteva sute de metri de aici.

— Ce-o să se întâmple acum? întreabă Jacob.

— O să-ți continui viața ca și până acum, dragul meu. O să-i spui lui Myriam exact ce am stabilit. În doar două săptămâni vei fi pe drum spre Bruxelles. Ne vedem acolo.

— Nu-mi vine să cred, zice Jacob.

Yassim îl privește drept în ochi.

— Știu că e prea mult, șoptește el. Știu că nu am dreptul să-ți cer să faci toate aceste lucruri, spune el sărutându-l duios pe buze.

Jacob aproape că se retrage, șocat de acest gest neașteptat făcut în public. Îl împinge apoi pe Yassim, scutură din cap și spune:

— Fac asta pentru că așa vreau eu. Pentru tine. Și pentru că așa se cuvine.

Spunând aceste lucruri, își dă seama că este adevărat. După asta tânjise până atunci și aproape că se pierduse în dorința sa de a face bine, de a merge mai departe. Acesta este el cu adevărat. Yassim îi oferise ocazia de a fi cineva care poate să schimbe lucrurile, care nu se teme, care nu este exploatat, nu doar recunoscător.

— Știi librăria internațională de la Centrul Gefinor din Hamra? îl întreabă Yassim.

Jacob încuviințează.

— De ce?

— Totul s-a întâmplat așa de repede, spune Yassim. O să ai nevoie de bilete, printre altele. Azi e mai bine să nu faci nimic, dar du-te acolo mâine după prânz. Proprietarul este un bătrân din Armenia, amator de trabucuri.

— O știu.

Și cei de la ambasadă îi recomandasera librăria aceea, unde petrecuse multe ore analizând selecția de cărți în limba engleză.

— Foarte bine. Întreabă-l dacă a primit marfă nouă în ultimele douăzeci

și patru de ore. O să-ți dea ce ai nevoie. Folosește-te de tot ce găsești în plicul acela. Te rog să-mi promiți că vei face întocmai. Nu improviza.

Jacob încuviințează.

Yassim se întinde peste el și-i deschide portiera. Îl sărută repede pe obraz, după care îi face semn să plece. Jacob coboară pe trotuar și se apleacă peste ușa de la mașină.

— Trebuie să plec, spune Yassim. Nu mai e cale de întoarcere. Ne vedem în două săptămâni. O să-mi fie dor de tine.

Yassim îi face cu mâna din spatele geamului, în timp ce taxiul întoarce și se îndreaptă spre vest. Jacob ridică mâna în semn de rămas-bun. Apoi se trezește singur pe un trotuar îngust în estul orașului Beirut, cu un mic card de memorie introdus sub piele.

Ce ar trebui să facă acum?

Ce ar trebui să facă acum că se trezise într-o poveste mult mai periculoasă decât și-ar fi putut imagina vreodată? Să-ți continui viața ca și până acum, așa îi spusese Yassim. Asta însemna să meargă la ambasadă și să o sune pe Myriam. Să pretindă că totul este normal, că nu se întâmplase nimic.

În clipa aceea începe să simtă pe umeri greutatea lui Yassim, a cardului și a misiunii. Îl încearcă o stare de confuzie și euforie, teamă, dragoste și dorință. Intră în Urbanista și își comandă o cafea pe care o bea cu mâinile tremurânde. Gândurile îi zboară la mâinile lui Yassim, la gura lui, la cum se va descurca. Dacă va fi destul de puternic.

Când dă să se ridice, simte o înțepătură în spate și amețește. Se sprijină de masă și, în cele din urmă, reușește să iasă în soare. Telefonul începe să-i vibreze în buzunar chiar pe când se pregătea să treacă strada și îl scoate repede. Yassim!

Doar că nu este Yassim, ci Myriam.

15:00 Muzeul Sursock. E ultima ta șansă.

2.

23 noiembrie Bruxelles

Klara deschide ochii chiar în momentul în care avionul aterizează pe pista aeroportului Zaventem, aflat lângă Bruxelles. Probabil că o luase somnul de îndată ce urcase în avion, pentru că nu-și amintește zborul.

Privește afară și își amintește de câte ori aterizase aici pe ploaie. Timp de peste trei ani, ori de câte ori aterizase pe aeroportul Zaventem, îi urmasse pe oamenii îmbrăcați în haine elegante, care trăgeau după ei bagajul de cabină pe podul de pasageri, spre terminalul mai mare, trecând pe lângă chioșcuri unde se vindeau sucuri naturale, pe lângă duty-free-uri și magazine cu ciocolată și, ajungând la sosiri, se simțea ca și cum venea acasă.

De data aceasta, când se ridică de pe scaun și se așază la rând alături de ceilalți pasageri, simte un junghi în piept și o durere de cap. Își ia un espresso dublu de la unul dintre micile chioșcuri cu cafea Lavazza și își arde limba în timp ce îl dă pe gât din două guri. După somnul din avion se simte amețită și mai obosită, pentru că nu este obișnuită să doarmă în timpul zilei.

Pe la jumătatea terminalului, își dă jos rucsacul, aruncă paharul din carton la coșul de gunoi și se așază pe o bancă lângă una dintre porți. Scoate telefonul din buzunar, caută în agendă numele lui George Löow, după care rămâne o bună bucată de vreme cu degetul deasupra telefonului, luptându-se cu sentimente contradictorii.

Oftează și blochează telefonul, după care îl bagă înapoi în buzunar. Va trebui să mai aștepte. Ridică privirea și se uită la mulțimea de călători stresați. Și în clipa aceea îl zărește. Pe partea cealaltă a sălii, la vreo cincizeci de metri distanță, vede un bărbat cu o șapcă trasă pe ochi și cu o jachetă așezată pe genunchi, care o privește fix. Când se uită la el, bărbatul își ferește privirea. În condiții normale, nici măcar nu și-ar fi bătut capul cu asta. Dar acum, după toată povestea cu Gabi și cu Bromma, simte un fior pe

șira spinării. Îl recunoaște din avion.

Picioarele încep să-i tremure în timp ce se întoarce și merge prin terminal până la sosiri. Se oprește la intervale regulate și aruncă o privire peste umăr și, de fiecare dată, bărbatul cu șapcă este în spatele ei. Chiar își imaginase că îi pusese pe fugă la Bromma?

Mărește pasul, iar când ajunge la terminalul sosiri, aruncă din nou o privire peste umăr. Este o singură ieșire. Bărbatul cu șapcă trebuie să vină pe acolo.

Valul brusc de energie care o încercase mai devreme, cel care îi dăduse curaj să vrea să-i înfrunte, o părăsise de tot în timpul zborului.

Acum privește în jurul ei la oamenii care așteptau călătorii: șoferi de taxi cu pancarte scrise de mână. Părinți în așteptarea copiilor, prieteni și soți și o familie musulmană cu baloane și cu un banner lung scris în arabă. Oamenii trec rapid pe lângă ea și, după câteva minute bune, urmăritorul tot nu se arată.

Simte un amestec de ușurare și dezamăgire. Ce ar fi făcut dacă venea după ea?

Poate că se înșelase. Poate că Bromma o făcuse mai atentă la indivizii dubioși care păreau est-europeni.

•

Măcinată de îndoieli, se întoarce și iese prin ușile automate către taxiuri. Este patru după-amiaza. Nici măcar nu știe unde să se ducă, știe doar că are nevoie de un pahar cu vin cât mai curând posibil.

Coada de la taxiuri durează mai puțin de cinci minute.

— În Place Sablon, îi spune ea șoferului.

Este surprinsă că alesese să meargă în piața aceea atât de stridentă și ticsită de turiști, cu magazine cu ciocolată și antichități, în loc să se ducă în cartierul Ixelles, unde locuise timp de trei ani. Dar gândul de a merge în vechiul ei cartier îi sporește anxietatea. Mai bine să stea în zonele turistice, să nu se lase acaparată de atmosfera orașului. Mai bine să o ia încet.

Se uită îngrijorată în oglinda retrovizoare în timp ce taxiul trece pe lângă parcurile și hotelurile de lângă aeroport. Brusc își dă seama că într-una dintre mașinile din spatele ei, care alunecă ușor prin ploaia de după-amiază, ar putea fi cineva care o urmărește. Se cutremură.

Șoferul o ia pe inelul de ocolire al capitalei, trece de cartierul general al NATO, de străzile cenușii și pietroase de la marginea cartierului

Schaerbeek și apoi de Piața Ambiorix. Se apleacă, să zărească blocul de apartamente din colțul de sud-est al micului parc, unde stătuse cu chirie în primele sale trei luni în Bruxelles, într-un apartament cu două camere. Taxiul se îndepărtează de piață și pornește spre instituțiile UE. Parcă a fost acum o viață, printre restaurantele și barurile de pe Rue Archimède. Totul pare atât de familiar; știa totul despre viața de aici, prânzuri și zâmbete, costume și rochii. Cu toate acestea, nu reușește să-și aducă aminte că făcuse cândva parte din ea, că persoana care avusese toate acele experiențe era aceeași cu cea de astăzi, din taxiul acesta.

În scurt timp, ajung în inima UE, în sensul giratoriu Schuman, la sediul Consiliului European și la Berlaymont, clădirea în formă de stea a Comisiei, aflată pe partea dreaptă. Simte un gol în stomac când traficul se oprește chiar înainte de sensul giratoriu și îi vede pe toți oamenii aceia stresați, la costum, mergând pe trotuare, cu brațele pline de dosare și materiale, cu telefoanele la ureche.

La fel ar fi putut ajunge și ea. Ba chiar fusese. Până când Mahmoud o contactase în urmă cu doi ani. Înainte de Paris, de Londra și de vara trecută. Așa fusese ea înainte de anxietate, de nopți nedormite și de suferință.

Simte că în ea se deschide un abis în care se prăbușește. Se apleacă spre șofer și îi spune:

— Du-mă mai bine în Place Luxembourg.

Este mai aproape. Trebuie să bea neapărat ceva dacă vrea să rezolve situația. Știusese că avea să-i fie greu să se întoarcă aici, fusese îngrijorată încă de ieri. Dar chiar așa? E mai rău decât se așteptase. Nu ar trebui să fie singură. Are nevoie să vorbească cu cineva.

Își scoate telefonul și caută din nou numărul lui George Löow. Nu așa își imaginase că avea să-l caute din nou, nu în astfel de circumstanțe. Dar ce altă variantă mai are?

Sunt în Bruxelles, scrie ea scurt. La Ralph's, în jumătate de oră. Vrei să ne vedem?

14 noiembrie

Beirut

Aproape tot drumul spre casă Jacob merge cu telefonul în mână.

„E ultima ta șansă”, îi scrisese Myriam. Dar nu are nevoie de o ultimă șansă, deja luase o hotărâre și lăsase totul în urmă.

Este în fața apartamentului și ar trebui să urce și să-și ia niște haine. De ce? Unde ar trebui să se ducă? Stabiliseră să-și continue viața ca de obicei, fără să atragă atenția asupra sa. Acum își dă seama că asta presupunea să se întâlnească cu Myriam și să pretindă că nu se întâmplase nimic. Să se ducă la ambasadă zi de zi ca să nu atragă atenția. Pentru ca mai apoi să dispară, pur și simplu.

Scoate cartea de vizită pe care o ținuse în buzunar în tot acest timp.

Alexa Tayeb

Director

Centrul Recreațional Palestinian pentru Tineret, CRPT

Shatila, Beirut

„Shatila e ca un labirint, îi spusese ea. Riști să te pierzi pe acolo dacă nu știi ce faci”.

Și exact asta ar fi vrut să facă. Oftează și bagă cartea de vizită înapoi în buzunar. Îl încearcă un sentiment de teamă și de neliniște la gândul că avea să se vadă cu Myriam. Dar nu prea are de ales.

Este răcoare acum, încât, chiar și cu rucsacul cu haine în spate, Jacob abia dacă simte o picătură de sudoare pe frunte sub soarele de toamnă în timp ce urcă scara colorată de la Mar Mikhael spre Ashrafieh. Nu știe dacă se va mai întoarce la apartament. Acum nu este sigur de nimic.

Este trei fără zece. Are impresia că nu-și poate controla pașii. Dar când se uită la telefon, deja pusese adresa Muzeului Sursock în aplicația de hărți, ca să nu se rătăcească printre casele dărăpănate în stil art deco, pline de găuri de gloanțe. Nu trebuie decât să nege tot, să nu se abată de la povestea lui, să o convingă să-l lase în pace încă puțin. Să câștige timp.

Pe aici, pe sub cablurile electrice înnodate, pe asfaltul acesta denivelat, el și Yassim merseseră în acea primă noapte, cu doar trei luni în urmă. O altă lume, Beirutul i se păruse atât de diferit, el fusese un străin confuz și fragil. Dar cine era el acum?

I se pare că recunoaște unele balcoane și obloane. Dar nu reușește să găsească grădina, nu vede nicăieri palatul sau banca pe care stătuseră. Ca și cum noaptea aceea fusese doar un vis.

Muzeul Sursock este renovat recent. Fațada albă strălucește ca o perlă, ca un miraj în mijlocul ruinei din jur. Se oprește și trage adânc în piept aerul curat de toamnă. Ar trebui probabil să plece. Deja îl alesese pe Yassim. Alesese iubirea și adevărul.

Dar trage adânc aer în piept și intră pe poartă, face stânga și se îndreaptă spre cafeneaua nou-construită și spre butic. Myriam este deja acolo, cu o ceașcă de cafea în față. În afară de ziua aceea în Byblos, Jacob nu o văzuse niciodată în lumina zilei și rămâne șocat să descopere cât e de frumoasă. O localnică interesantă care își petrecea după-amiaza la muzeu. Exact asta ar fi crezut despre ea dacă nu ar fi vorbit niciodată cu ea și nu ar fi știut cât era de nemiloasă.

Se îndreaptă încet spre ea, pășind pe lespezile din gresie șlefuită, mijind ochii în soarele palid de toamnă.

Myriam nici măcar nu ridică privirea din telefon când se așază la masa ei.

— Ce are de gând prietenul tău să facă? îl întreabă ea.

Jacob se simte neputincios. Trebuie să facă totuși ceva să-și recâștige puterea, voința.

— La ce te referi?

Myriam pune telefonul pe masă în fața lui și se uită lung la el cu ochii aceia goi.

— Tu chiar nu înțelegi cât de gravă e situația? spune ea încet, cu o furie reprimată. Ție chiar ți se pare că e o joacă? Un roman? Ai aflat ce s-a întâmplat în Europa? Ieri, la Paris?

Jacob începe să dea nervos din picior și simte un junghi între omoplați.

— Iubitul tău a dispărut din nou, continuă ea. De data asta e în drum spre Europa. Așa că te mai întreb odată: ce are de gând să facă acolo?

— Am făcut ce mi-ai cerut, șoptește Jacob. Am reușit să instalez programul pe calculatorul lui.

— Și ce vrei? O medalie?

— Ce mai vrei de la mine? întreabă el. Am făcut ce mi-ai cerut și continui să mă interoghezi.

— Chiar mă iei de proastă? ridică ea tonul, aplecându-se peste masă. Azi-dimineață ai dispărut din apartamentul lui. Serios, chiar mă iei de proastă? Ei bine?

Jacob ridică din umeri; nu venise pregătit pentru asta.

— Nu știu unde e. Se pare că tu știi mai multe decât mine.

Myriam se așază confortabil în scaunul ei, privindu-l fix. Era din cale afară de nervoasă.

— Fii serios, spune ea.

Jacob scutură din cap și se apleacă peste masă, privind-o la rândul lui în ochi.

— Ce vrei de la mine? Ce naiba vrei să-ți spun? Vrei să-ți spun că știu unde e când habar n-am?

Myriam se apleacă peste masă și, cu o iuțeală neașteptată, îl apucă de braț și îl strânge atât de tare, încât lui Jacob îi dau lacrimile. Fețele lor erau doar la câțiva centimetri distanță.

— E timpul să termini cu prostiile, șuieră ea. Ai de gând să te vezi cu el la Bruxelles? Când? Tâmpitule, tu chiar nu-ți dai seama că de ieri s-au schimbat regulile jocului?

Jacob se eliberează din strânsoare, iar ea îi dă drumul în silă, pentru a evita o scenă, chiar dacă pe terasă nu este prea multă lume.

Brațul îi este roșu și se freacă acolo cu cealaltă mână.

— Ce naiba? spune el. Ai luat-o razna?

— Eu? întreabă Myriam. Am luat-o razna? Sau sunt frustrată că nu vrei să înțelegi în ce naiba te-ai băgat? Jacob, protejezi un terorist. Ne împiedici să oprim și alte atacuri teroriste.

Jacob scutură din nou din cap, cu brațul încă pulsându-i și continuă să se maseze.

— Dar am făcut ce mi-ai spus să fac, repetă el. Am făcut tot.

Myriam se uită la el cu același dispreț iritat ca mai înainte, doar că acum și mai intens.

— Știi și tu la fel de bine ca mine că nu ne-a ajutat la nimic ce am găsit pe laptopul lui.

— Cum aș fi putut să știu? spune el, uitându-se la ea cu o privire înghețată.

Se simțea ca un copil care repeta aceeași scuză prostească din nou și din nou.

— Când pleci la Bruxelles? întreabă ea din nou.

— Habar n-am ce naiba spui acolo. De ce m-aș duce la Bruxelles?

Se privesc drept în ochi câteva momente, fără să mai spună nimic, apoi Myriam se apleacă din nou peste masă.

— Fii atent la mine, zice ea. Și ar trebui să te gândești bine înainte să-mi răspunzi, m-ai înțeles? Ți-a dat Yassim ceva pentru altcineva sau ți-a dat ceva să-i aduci la Bruxelles? Jacob, gândește-te bine înainte să răspunzi. Gândește-te bine. Ai primit ceva de la Yassim? Ți-a zis să ai grijă de ceva?

Capul îi bubuie. Rana de pe spate. Ultima șansă.

— Îl ai la tine? întreabă ea. De data aceasta îi vorbește pe un alt ton, nu unul amenințător. Dimpotrivă, pare înțelegătoare, chiar prietenoasă. Știu că e greu. Te-a făcut să crezi că e îndrăgostit de tine, că e ceva între voi. Dar trebuie să înțelegi că nu-i pasă de tine. Îi pasă de un singur lucru, de misiunea lui. Și misiunea aceea e teroarea, Jacob.

Jacob aruncă o privire prin restaurant, parcă abia atunci descoperind împrejurimile. I se pare că acum lumea este mai intens colorată, mai clară decât acum o secundă. Vede doi bărbați așezați la masa cea mai aproape de clădirea muzeului. I se pare ceva ciudat la tunsorile lor scurte, la umerii lați și la faptul că nu-și vorbesc deloc. Jacob își simte inima în gât și aruncă o privire spre magazinul de suvenire. Observă un bărbat cu o cască în ureche, frunzărind niște cărți de artă. Oamenii aceia nu sunt în vizită la muzeu. Niciunul dintre ei. Fusesse o greșeală să vină aici. Simte cum i se taie răsuflarea.

— Gândește-te bine, spune Myriam în cele din urmă. De ce aș fi interesată de Yassim dacă nu e terorist? De ce mi-ar păsa de el?

„Pentru că strânge informații despre crimele de război ale americanilor”, ar vrea Jacob să țipe în gura mare. Pentru că lucrați cu toții împotriva lui Assange, și a lui Snowden, și a altora ca ei. De-aia!”

Dar nu spune nimic, ci doar se îndreaptă pe scaun. Oare ce s-ar întâmpla dacă, pur și simplu, s-ar ridica să plece? Oare l-ar lăsa să plece? Și dacă nu, oare unde l-ar duce? Și ce i-ar face? Și cum puteau să fie atât de siguri că primise ceva de la Yassim?

Și dacă are dreptate în privința lui Yassim? Dacă Yassim îl folosea?

Myriam pune un telefon pe masă în fața lui. Pe ecran este imaginea unui bărbat foarte bronzat, cu păr foarte alb și tuns scurt.

— L-ai văzut cumva pe bărbatul acesta? îl întreabă ea.

Da, îl văzuse. Acum o lună îl văzuse ieșind din apartamentul lui Yassim și urcând într-o mașină cu numere diplomatice. Jacob își amintește de privirea lui, de aerul autoritar, cum chiar și prin fereastră îl văzuse pe Yassim ascultând de el.

— Cine e? întreabă Jacob

— Gregorij Korolov, răspunde Myriam. Un spion rus. Un bărbat legendar. Avem motive să credem că s-a întâlnit cu prietenul tău. Și vrem să știm despre ce naiba e vorba.

Jacob se gândește la noaptea din grădină. Își amintește de ochii lui Yassim, de cum îl ascultase ieri, în cafenea. Și cum, în continuare, nu știe nimic.

— Nu, spune el, privind-o pe Myriam drept în ochi. Nu l-am văzut.

Nu știe de unde are putere sau curaj, dar se ridică de la masă înainte să-și dea seama, ca și cum reacționase fără să gândească.

Și, brusc, răstoarnă masa cu putere. E mai ușoară decât își imaginase și o aruncă spre Myriam. Mai multe pahare și scrumiere se fac praf pe podeaua terasei. Myriam încearcă să se dea la o parte, dar e prea târziu și masa cade peste ea. Cu coada ochiului, cumva cu încetinitorul, îi vede pe bărbații de la masa de lângă muzeu ridicându-se în picioare. Când se întoarce, le aude vocile înăbușite. Jacob aleargă mai repede decât o făcuse vreodată, ajunge în curte, e aproape la jumătatea distanței până la poartă. Îi aude strigând în urma lui când cotește la dreapta pe asfaltul crăpat.

Următorii aleargă în urma lui, iar Jacob știe că nu este în formă și că, probabil, ei sunt. Deja nu mai strigă, dar le aude pașii din ce în ce mai aproape.

Ajunge la ceva ce pare a fi un trotuar și știe că nu mai are timp, că îl vor prinde din urmă dintr-o clipă într-alta.

Un gard mare din fier. O grădină năpădită de buruieni. O poartă.

Se apleacă. Deschizătura din poartă. Cea prin care Yassim îi făcuse loc în acea primă noapte. Pe acolo se târâse.

Se aruncă în genunchi și îi aude apropiindu-se, undeva în spatele lui. Se apleacă, își trage și-și împinge umerii pe o parte prin poartă.

Reușește să se strecoare prin deschizătură, cu vânătași și zgârieturi și zărește palatul înălțându-se în fața lui în soarele rece al după-amiezii. Fuge prin grădină, printre tufișurile verzi și prin iarba netăiată.

De partea cealaltă a porții îi aude pe urmăritorii săi alergând pe stradă și își dă seama că reușise să scape.

Se așază pe vine în iarbă, dar nu se mai poate ține pe picioare, se ghemuiește la pământ și izbucnește în lacrimi ca un copil singur pe lume.

23 noiembrie

Bruxelles

Fusese o greșeală să îl roage pe taximetrist să o ducă la Ralph's. Klara își dă seama de asta imediat ce plătește și pășește pe piatra cubică, cu geanta aruncată pe umăr. Încearcă să rămână cu ochii pe ușă și cu mintea la paharul de vin, pentru a evita să-și întoarcă privirea spre dreapta, acolo unde se înalță clădirea Parlamentului European, cu pereții săi din sticlă și cu amintiri dintr-o viață anterioară.

Barul Ralph's este ciudat de gol pentru o dimineață de luni. Atunci când venea ea acolo, era plin de oameni, lobbyiști cu prea mulți nasturi desfăcuți la cămășile roz, cu cardurile lor aurite pregătite și stagiarilor rumeni în obraji, de la diferite instituții UE, cu legitimațiile agățate la gât.

Își comandă un pahar cu vin alb, se așază pe unul dintre scaunele din plastic viu colorate de la capătul camerei lungi, cu un sentiment acut de anxietate. Poate din cauza barului deprimant, pustiu, cu vocea suavă a lui Adele care răsună din difuzoarele de deasupra ei ce umple aerul cu nostalgie, dar simte că nu poate să respire, iar presiunea din capul pieptului i se răspândește în brațul stâng, cu o durere acută și intensă. Pentru o clipă, se teme că ar putea să cadă de pe scaun. Închide ochii și se prinde de masă atât de tare, încât i se albesc încheieturile degetelor.

— Domnișoară...

Klara abia dacă mai aude ceva în afară de țiuitul acela puternic din urechi, de parcă stă sub o cascadă.

— Domnișoară, sunteți bine?

Întoarce capul spre bar și îl zărește ca prin ceață pe barmanul îngrijorat, aplecat peste tejghea. Încearcă să dea din cap că da și să zâmbească, dar nu reușește să scoată niciun sunet. Dă drumul mesei de marmură și apucă paharul cu vin. Țiuitul din urechi se aude din ce în ce mai tare; abia dacă mai aude vocea lui Adele și vede buzele barmanului mișcându-se, dar fără să scoată vreun sunet. Acesta iese din spatele barului și se îndreaptă spre ea, dar pare că ar fi într-o altă lume, iar ea, singură în bula ei. Abisul este deja larg deschis în interiorul ei, și, dacă ar avea putere, un gram de putere, ar țipa sau ar începe să plângă.

Simte mâna barmanului pe umăr. O scutură ușor, dar nu poate decât să

stea cu ochii închiși și să încerce să-și revină.

— Domnișoară? Domnișoară? Ați luat ceva? Ați luat vreun medicament?

Vuietul din urechi. Durerea din piept.

După care, brusc, altceva. O voce pe care o recunoaște imediat. O voce care pătrunde prin toate.

— Klara? se aude vocea. Ce naiba? Ce s-a întâmplat?

Klara deschide ochii, iar zgomotul începe să se risipească până când nu i se mai pare asurzitor, ci seamănă mai degrabă cu zumzăitul unei albine sau al unei viespi. Încă simte un junghi în piept, dar se forțează să tragă adânc aer în piept, cât poate ea de tare.

— E bine, îi spune bărbatul barmanului. Am eu grijă de ea, e prietena mea.

Îl recunoaște pe bărbatul care se apropie de ea, în ciuda ochelarilor rotunzi, chiar dacă părul blond nu mai e dat pe spate cu gel, ci curat, ciufulit și mai lung. Chiar dacă e îmbrăcat într-o cămașă de blugi, în loc de una roz, călcată cu grijă, chiar dacă nu poartă un sacou în dungi, ci o geacă albastră.

— E OK, Klara, spune George Lööw. Respiră. O să fie bine.

Îl simte așezându-se pe scaunul de lângă ea, luând-o în brațe și trăgând-o spre el. Ceva se eliberează în ea și nu îl poate opri. Își lasă capul pe umărul lui.

— George, am vrut să te caut, am vrut să te sun, doar că...

— Shh, spune el, mângâind-o pe păr. E OK. Respiră. Se dezlipește o clipă de ea, după care scoate ceva din buzunar și îi pune ceva mic și uscat în palmă. Ia-o, spune el. Beta-blocante. Nu e nimic periculos, dar o să-ți încetinească pulsul, bine?

Klara ridică privirea spre el. Țiuitul din urechi dispăruse deja aproape în totalitate. Aproape că iese din bulă. George arată atât de diferit, nu mai este nici pe departe lobbyistul alunecos pe care îl cunoscuse în urmă cu câțiva ani. Acest George este mai liniștit, nu mai are privirea aceea nerăbdătoare, ci calmă și îngrijorată.

— Porți ochelari, șoptește ea.

El zâmbește și o mângâie pe obraz.

— Am purtat dintotdeauna. Doar că am renunțat la lentilele de contact. Hai, ia pastila, spune el, oferindu-i paharul cu vin.

— Îmi dai să iau pastila cu vin? îl întreabă ea. Văd că nu te-ai schimbat

chiar atât de mult.

George ridică din umeri.

— Fă ce-ți spun. Crede-mă, știu exact cum te simți.

•

Pornesc încet, la pas, spre Matonge, partea congoleză a cartierului Ixelles care se învecinează cu cartierul european, iar Klara își aduce aminte că tocmai astfel de contraste reprezentau motivul pentru care iubea atât de mult orașul Bruxelles. Faptul că luxul era la doar câțiva metri distanță de sărăcie, faptul că viitorul nu se deconecta niciodată de la trecut.

Se simte mai bine, este aproape funcțională, după vin și după pastila de la George. Simte că o privește în timp ce traversează Rue du Trône, trecând pe lângă mai multe magazine mici și prăfuite pline de peruci și cartele telefonice, cu pește uscat în cutii din lemn așezate pe trotuar.

— Te-ai schimbat, spune ea, trecându-și mâna peste geaca lui. Ce s-a ales de stilul Wall Street?

Încă de când îl cunoscuse, George i se păruse definiția lobbyistului. Avea un post important la o mare firmă americană de PR. Veșnic la costum, cu un pahar de șampanie în mână la Ralph's, antrenat în discuții serioase, stresante, alături de clienți dubioși.

— Am fost concediat în vară, spune el.

O ia ușor de braț și o trage spre el, ca să nu fie călcată de un adolescent pe o Vespa care venea în viteză de după colț.

Klara încuviințează. Inima nu-i mai bate la fel de tare. Se uită lung la el. Atacul de panică începuse să lase loc unui sentiment călduros și acaparator. Era atât de plăcut să meargă la braț cu George. Prea plăcut.

— Cu ce te ocupi acum? îl întreabă ea.

— N-o să mă crezi dacă-ți spun.

— Ai început să lucrezi pentru social-democrați la Parlamentul European? zâmbește ea.

— Și mai rău, răspunde George. Mă întorc acasă.

— Poftim? Înapoi la Stockholm?

Klara e convinsă că auzise greșit. Pentru ea, George face atât de mult parte din Bruxelles, încât nu și-l imaginase vreodată plecând de acolo, e ca și cum orașul nu ar mai fi la fel.

— Ce ai de gând să faci acolo?

George i se pare atât de jenat, încât aproape că izbucnește în râs, în ciuda

faptului că nu se simte bine.

— Am primit un post la Ministerul de Afaceri.

De data aceasta, Klara nu se mai poate abține și izbucnește în râs.

— Te transformi într-un birocrat? Ei bine, nu știu ce să spun.

George ridică din umeri.

— E un post bun, spune el. Nu m-am simțit prea bine în ultima vreme. Am trecut prin multe.

Klara se întoarce spre el și îl privește în ochi.

— Serios acum, e un post bun. O mulțime de oameni visează la un astfel de post. E doar ciudat să mi te imaginez...

— Știu, spune el. Dar, sincer, nu vreau să vorbesc despre asta, bine?

Klara ezită o clipă, după care îl îmbrățișează și simte cum i se face pielea de găină. Arată atât de diferit cu ochelarii lui de adult și cu părul ciufulit.

— La naiba, George. Sunt mândră de tine.

Ajung la L'Ultime Atome pe Rue Saint-Boniface, la o masă într-o cameră mare, luminoasă. George își comandă o bere arămie; și asta pare să facă parte din noua lui personalitate; Klara nu și-l imaginase niciodată mare amator de bere. Șampania și cocaina erau stilul lui.

Aruncă o privire spre celelalte mese, care încep ușor-ușor să se ocupe, odată cu lăsarea întinericului. L'Ultime Atome este *une grande café* modernă, locul în care obișnuia să vină să bea o bere duminica sau ceva înainte de cină alături de ceilalți nou-veniți la Bruxelles. Aproape că uitase complet de locul acela, dar se simte acasă, în siguranță. Cu fiecare gură de bere, cu fiecare minut petrecut alături de George, începe să se simtă mai bine.

— Dar nu mi-ai spus de ce ești aici, zice George.

Klara mai ia o gură de bere, după care își dă seama că băuse aproape toată sticla. George abia dacă se atinsese de a lui. După ce se întâmplase la Ralph's și starea acută de anxietate care o încercase acolo, aproape că reușise să uite pentru ce se afla acolo, dar acum aude din nou în urechi țiuitul acela. Dă pe gât berea și se ridică de la masă.

— Ai o țigară? întreabă ea.

•

Stau în fața barului, în burnița întunecată și rece, iar George îi aprinde țigara cu o brichetă argintie. Fațada bisericii este luminată, iar deasupra

pieței atârână luminițele de Crăciun care împodobesc orașul în fiecare an.

— Gabriella a fost arestată ieri, spune ea.

— Poftim? Dar e...

— E avocat, știu, zice Klara. Dar asta nu pare să conteze în fața unei echipe SWAT.

Timp de o țigară, îi povestește tot ce se întâmplase ieri, iar George o ascultă fără să o întrerupă. Stau acolo, în amurgul cenușiu, în timp ce Klara îi spune tot ce știe. Despre scrisoarea pe care i-o lăsase Gabriella, despre bărbații care o urmăriseră și care se pare că acum sunt pe urmele Klarei.

— Trebuie să mai bem o bere, spune George după ce Klara termină de povestit. Măcar încă una.

Mai beau două beri, apoi trei, iar Klara deja începe să simtă că plutește, cu mintea goală și lipsită de griji, în cele din urmă, cu respirația ușoară.

— Mai bem o bere? îl întreabă ea.

Dar George întinde brațul peste masă și, pe neașteptate, o ia cu grijă de mână.

— Mâine trebuie să te întâlnești cu tipul ăsta, Karl, spune el pe un ton calm. Mâine suntem în 24. Trebuie să fii în formă. Gata cu berea.

Klara se eliberează din strânsoarea lui și se lasă pe spătarul scaunului.

— Cine naiba te crezi? spune ea, abia reușind să articuleze cuvintele. O să beau câtă bere vreau.

George pare îngrijorat, lucru ce o enervează la culme. Unde își lăsase geanta? Aruncă o privire în jurul ei. Acolo, pe podea. Se apleacă și scoate portofelul, după care se duce la bar. George n-are decât să se oprească, dar ea mai bea o bere.

— Unde stai? o întreabă el înainte să ajungă la bar. La ce hotel?

Klara se oprește pe loc. Să stea? Senzația aceea plăcută și încețoșată din capul ei se risipește și face loc altui lucru, ceva ascuns în sinea ei, ceva ascuțit și înțepător. Nici măcar nu se gândește unde avea să doarmă în seara aceea.

— Păi..., dă ea să spună.

— Hai, zice el. Poți să stai la mine. Mai bem ceva când ajungem acasă. Promit.

14-15 noiembrie

Beirut

Oare de cât timp zace în grădina aceea fără să facă nicio mișcare? Nu știe, dar până reușește să-și recapete puterile, deja se lăsase întunericul și își dă seama că este lângă banca pe care el și Yassim stătuseră în noaptea aceea din august. Odată cu apusul soarelui, se face din ce în ce mai frig, iar Jacob își ia rucsacul din iarba rară. Scoate un pulover și îl trage pe el. Scoate telefonul din buzunar, ca să vadă cât este ceasul. Dar uitase că Yassim îl rugase să-l închidă.

— Să ai grijă să-l închizi și să-l arunci dacă se întâmplă ceva ciudat, îi spusese el lui Jacob. Așa te pot urmări.

„Dacă se întâmplă ceva ciudat”. Jacob se uită pentru ultima oară la telefon, după care îl aruncă în tufișuri. Ultimele douăsprezece ore nu puteau fi descrise altfel decât ciudate.

Se așază pe bancă, dar imediat se apleacă cu capul între genunchi, lovit de amețală.

Ce făcuse? Vede în fața ochilor chipul lui Yassim. Ochii lui calzi și adânci. Expresia de indiferență de pe chipul lui Myriam. Bărbatul cu părul alb. Întepăturile cauzate de rana de pe spate. Nu poate să se mai gândească la asta. Trebuie să aibă încredere că Yassim are un plan. Și trebuie să rămână în viață până ajung din nou împreună.

Se întinde ușor pe bancă și își aranjează cămașa. Mâine trebuie să meargă la Centrul Gefinor, la librărie. Îl lovește un val de oboseală. Chiar dacă ar avea un plan, sau ar ști unde să meargă, în clipa aceea nu are puterea să plece din grădină. Închide ochii și adoarme într-o clipită.

•

Când deschide din nou ochii este deja lumină. Se înfioară puțin și se întinde, se ridică de pe bancă și iese în soare, pe peluza îngălbenită și uscată. Aude o singură mașină pe stradă. E încă devreme. Respiră adânc și se apropie de poartă.

Strada este pustie, dar îi tremură picioarele când iese prin deschizătura din poartă, înapoi la realitate. Oamenii lui Myriam dispăruseră. Trage și rucsacul afară și face o grimasă când și-l pune în spate. Rana îl jenează și dacă nu ar fi simțit asta, totul i s-ar fi părut un vis, prea neclar și înfricoșător ca să fie adevărat.

Rătăcește pe străzi ore întregi și o ia spre centru din partea de est a Beirutului și mai departe spre mare. Își cumpără o cafea și un croasant, uitându-se mereu peste umăr.

Aproape că nu-și amintește nimic de dimineață și nici de ieri. Habar n-are cum, dar dintr-odată se trezește în Hamra, lângă intrarea principală a Universității Americane.

De ce e aici? Nu știe unde altundeva să se ducă și poate că universitatea îi dă un sentiment de siguranță, stabilitate și liniște în mijlocul acestui haos.

Îl dor picioarele de la atâta mers pe jos. Tresare și aruncă o privire în jur. Se simte ca un somnambul, ca într-o stare de inconștiență, și picioarele îl purtaseră până acolo pe cont propriu. Ridică privirea spre vârfurile pinilor de dincolo de zidul cenușiu al universității, fără să reușească să scape de amețeală. Privește de-a lungul peretelui spre stradă, aude zgomotul din trafic, după care îl cuprinde o tristețe copleșitoare și, pentru o clipă, îl ia din nou amețeala.

Este pe stradă, la doar cincizeci de metri de intrare. Își dă seama că nu ezitase nici măcar o secundă. Nu ezitase când îl întrebase Yassim. Nici la muzeu cu Myriam. Nici în grădină. Dar de data aceasta simte că se privește din afară și nu vede decât un scandinav confuz și naiv, pe o stradă din Beirut.

Pornește încet spre intrarea principală. Universitatea este ca un sanctuar. Liniștea verde din interiorul acelor pereți, departe de energia frenetică a Beirutului, înlocuiește haosul Orientului Mijlociu cu o atmosferă de studiu și conversații sobre. Ar da orice să fie din nou acolo, să-și tragă sufletul. Nu știe dacă poate să se lase dus de val. Nu se poate întoarce la ambasadă pentru că Vargander este și el implicat în povestea asta. Știe că este pe cont propriu. Oare să încerce să-l contacteze pe Rafi, profesorul pe care îl intervievase și cu care ieșise de câteva ori la cafea? Poate cunoștea el pe cineva? Un *wasta*, cum se spunea pe aici, cineva care să-i facă legătura cu o persoană influentă care să îl ajute?

Toată lumea avea un *wasta* în Beirut, îi spusese cândva Rafi, iar Jacob are nevoie de ajutor, nu poate să se descurce de unul singur. De fapt, probabil că ar fi trebuit să ceară ajutor cu mult timp în urmă, înainte să ajungă în situația asta absurdă. Dar știe că deja este prea târziu și se lasă pe vine lângă perete, cu capul în mâini. Nu există nimeni, indiferent cât de influent, care să-l ajute să scape din povestea asta.

Se ridică din nou, îndreptându-se ezitant spre intrarea principală, fără să știe exact de ce. Aproape că ajunge lângă paznicii de la intrare, când se oprește brusc.

Nu poate să spună exact ce i-a atras atenția tocmai la SUV-ul negru parcat peste drum de intrare – la urma urmei, Beirutul este plin de SUV-uri negre poate felul în care parcase, atât de atent, la distanța corespunzătoare față de mașinile din față și din spate, în timp ce toate celelalte erau parcate bară la bară. Și este ceva cu bărbatul cu trăsături europene, îmbrăcat în blugi și cu o geacă de fâș, care așteaptă pe stradă, la câțiva metri de el. Este ceva în felul în care stă neclintit, în timp ce toți ceilalți oameni se mișcă în jurul lui.

Este unul dintre oamenii lui Myriam, nu există altă explicație. Jacob este la cincizeci de metri de el. Nu are unde să se ascundă, trotuarele sunt aglomerate, dar nu îndeajuns cât să se facă nevăzut în mulțime. Bărbatul aruncă o privire spre intrarea în universitate și apoi spre traficul dens și lent, după care spre trotuar, spre locul unde se află Jacob. Este doar o chestiune de timp până să-l zărească. Zgomotul mașinilor răsună puternic în urechile lui Jacob.

Bărbatul își aprinde o țigară, întoarce capul în cealaltă direcție, după care se oprește și se întoarce brusc spre el. Îi întâlnește privirea, iar Jacob simte că i se taie răsuflarea. Bărbatul pare surprins, ca și cum nu-și imaginase că tocmai el avea să-l găsească pe omul pe care îl căutau.

Buzele i se mișcă repede, probabil că vorbește într-o cască. În același timp, începe să vină spre Jacob prin valul de studenți de pe trotuar.

Jacob o ia la fugă. Trotuarul este îngust și denivelat, iar când se împiedică își întinde brațele, încercând să se agațe de ceva. Se prinde de un bărbat din fața lui și reușește să se redreseze. Bărbatul îi spune ceva, dar Jacob deja o luase din nou la fugă.

La un moment dat, strada se bifurcă și cotește la dreapta spre spitalul american și Hamra Street. Traversează printre mașini care claxonează și oameni aflați în drum spre casă sau spre restaurante și magazine. Dealul este mai abrupt decât și-l amintește și merge cât poate de repede, cuprins de panică. Aruncă o privire în urmă și vede că bărbatul în blugi și cu căști la ureche este la doar cincizeci de metri în spatele lui.

Este mai rapid decât el. La fel ca ieri, doar că acum nu mai are unde să se ascundă. Totul se va termina în curând.

Jacob ajunge copleșit de panică lângă spitalul din beton gri. Strada este plină de mașini ce claxonează și care încearcă să intre în parcare improvizată a spitalului. Mai trecuse prin zonă și rămăsese surprins de

haosul ce domnea chiar și acolo, în exteriorul spitalului.

Ca peste tot în locurile aglomerate din Beirut, și aici sunt mai multe posturi de gardă improvizate. Saci cu nisip, role de sârmă ghimpată și bare ruginite. Soldați obosiți și polițiști care țin arme automate grele în jurul gâtului. Teama îl încolțește. Și dacă și ei sunt pe urmele lui? Dacă intră singur în gura lupului?

Bărbatul este foarte aproape; Jacob nici măcar nu îndrăznește să se mai întoarcă. I se pare că îi aude pașii chiar și prin zgomotul de pe stradă, că îi simte respirația în ceafă. În orice caz, soldații îmbrăcați în uniforme lor uzate de camuflaj îl urmăresc, pur și simplu, cu o privire inexpressivă pe măsură ce înaintează spre ei.

Și brusc îi vine o idee. Nu știe de unde, poate din simplul fapt că nu mai are nicio opțiune. Jacob se îndreaptă spre câțiva soldați tineri care fumează la postul lor. Deschide gura și strigă cât poate de tare în arabă:

— Bombă! Are o bombă!

Cuvintele lui au efectul unei vrăji care îngheață totul în jur. Valul de oameni dintre spital și parcuri încremenește. Așa este în Beirut. Aici se știe totul despre bombe și într-o fracțiune de secundă lumea schimbă ritmul.

Soldații sar în picioare, își aruncă țigările pe jos și ridică armele automate, cu o privire vizibil stresată.

— Are o bombă! strigă Jacob din nou, arătând cu degetul spre bărbatul din spatele lui.

Își lasă toată frică să erupă în cuvintele acelea, reușind să sune sincer și grav.

Bărbatul se oprește. Se retrage ușor, cu mâinile ridicate. Oamenii își iau copiii de mână, îi ridică în brațe și fug cât pot de repede din calea pericolului.

Soldații au puștile la umeri, țipând la următorul lui. Ultimul lucru pe care îl vede, înainte să se alăture mulțimii îngrozite care fuge spre complexul Gefinor, este bărbatul îngenunchat cu mâinile pe cap, în timp ce unul dintre soldați își pune piciorul pe spatele lui, împingându-l pe burtă pe betonul crăpat.

Jacob continuă să alerge până ajunge la Gefinor. Simte pardoseala din piatră lustruită alunecoasă sub tălpile lui de cauciuc, iar în clipa aceea încetinește. Îl doare tot corpul. Aruncă o privire în jur. Ajunsese foarte aproape de librăria armeanului. Probabil că se îndreptase în direcția aceea

din instinct, după ce fusese cuprins de panică.

Studiază complexul enorm. Pare atât de curat, simplu și modern, spre deosebire de restul orașului Beirut. În clipa aceea răsuflă ușurat. Linii drepte, sticlă. Fără secrete și minciuni.

Se întoarce și aruncă o privire în urma lui. Este liniște și pace, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Drama este pretutindeni în Beirut. Bombele și armele fac parte din viața de zi cu zi, fac parte din ADN-ul orașului. Tragedia izbucnește din senin, ca acum, după care se domolește din nou. Nimeni nu are timp să se gândească la asta, oamenii vor doar să ajungă acasă după muncă.

Se întreabă ce se alesese de următorul său, dacă soldații îl eliberaseră imediat ce își dăduseră seama că nu exista nicio bombă. Oare reușise să ia legătura cu colegii săi?

Jacob pornește grăbit spre librărie. Cu pași hotărâți, se îndreaptă spre magazin și deschide ușa. Se aude un clopoțel electronic.

Proprietarul magazinului, un armean scund, este în picioare la teighea, fumând un trabuc, așa cum și-l amintește Jacob, exact cum îi promisese Yassim, iar Jacob îl salută cu o mișcare scurtă din cap, după care se îndreaptă spre rafturile pline cu cărți despre istoria și politica Orientului Mijlociu, în interiorul slab luminat al magazinului, acolo unde stăteau ascunse cărțile de artă, în timp ce își face curaj să îl abordeze pe proprietar.

Răsfoiește la întâmplare un volum gros, încercând să-și calmeze respirația. Aude din nou soneria de la intrare, în timp ce celălalt client din magazin dispare în lumina soarelui. Când își dă seama că rămăsese singur în magazin cu proprietarul, se îndreaptă pe culoar spre el.

— Pot să te ajut cu ceva? îl întreabă acesta în engleză.

O întrebare neutră, ceva ce spune de o sută de ori pe zi. Dar vede în privirea lui ceva ascuns, un secret.

Jacob își drege glasul și spune:

— Ați primit marfă nouă?

Bărbatul se uită lung la el.

— Tu trebuie să fii suedezul. Avem un prieten comun.

Jacob încuviințează, după care ridică privirea și se uită pe geamul din spatele bărbatului, spre spațiul mare, gol și întunecat de afară. Doar că strada nu mai este pustie. O dubă gri, cu ferestre fumurii, oprise în mijlocul pieței. Patru bărbați îmbrăcați în jachete scurte și pantaloni sar din mașină.

Au căști în urechi. Își simte gura foarte uscată și un nod în gât. Crezuse că scăpase.

Bărbații nici măcar nu se uită unii la alții, ci pornesc în formație spre intrarea librăriei, de parcă ar fi urmat o coregrafie perfect evidentă și simplă.

Jacob înlemnește. Rana îl doare și simte un nod în capul pieptului.

Până aici îi fusese?

23 noiembrie

Bruxelles

Merg în tăcere pe lângă baruri și pe lângă câteva mici băcării pakistaneze deschise până târziu, către Avenue de la Toison d'Or, care dă spre magazinele de lux din apropiere de Place Louise. Burnița nu conținește, dar abia e prezentă.

— Vrei să luăm un taxi? Locuiesc lângă Place Stéphanie, spune George, oprindu-se în fața cinematografului din Toison d'Or.

Klara aruncă o privire în jur. Începuse să-și mai revină din beție. George avusese dreptate, bineînțeles, nu era cazul să mai bea.

— Hai să mergem pe jos, zice ea, pornind din nou la drum.

Chiar dacă e abia trecut de opt și jumătate, trotuarele sunt aproape goale. Ploaia și faptul că era o zi de luni îi ținuseră pe plimbăreți în case.

— De cât timp te simți așa? întreabă George când ajung în fața magazinului englezesc Marks & Spencer, care nu era acolo când Klara plecase de la Bruxelles, așa că se oprește să arunce un ochi în vitrină.

— Nu mă simt nicicum. Chiar ți se pare așa ciudat că sunt puțin neliniștită după ce prietena mea a fost arestată într-o operațiune antiteroristă și după ce mi-am dat seama că sunt urmărită de mafioți ruși sau cine dracu' or fi indivizii ăia?

George o apucă ușor de braț, dar ea se retrage, însă regretă imediat. Ar fi fost atât de bine în brațele lui.

— Nu la asta mă refeream, spune el. Așa a fost și în vară, nu?

Klara îi aruncă o privire, după care pornește din nou la drum.

— Mă simt mai bine acum, spune ea.

— Știi la ce mă refer, zice el mai tare, cumva iritat, după care o apucă

din nou de braț și o întoarce spre el. Ai avut un atac de panică la Ralph's, Klara. Bei fără măsură. Crezi că poți să mă păcălești?

Klara își ferește privirea, dar după episodul de la Ralph's, la care fusese martor, știe că nu se poate ascunde de el.

— Hai să mergem acasă, bine? spune ea. Nu pot să vorbesc despre asta acum. Îmi pare rău.

Își mută privirea spre stradă, în direcția din care tocmai veniseră, mai mult ca să evite să se uite la el. Mai sunt doar câțiva oameni care merg grăbiți prin burniță, poate în drum spre cinema sau la o bere. Dar rămâne cu privirea ațintită asupra unui bărbat sprijinit de o ușă, lângă un magazin de suvenire, la vreo cincizeci de metri depărtare. Pare arab, are o barbă scurtă, bine îngrijită și este îmbrăcat în pantaloni de trening și cu o jachetă călduroasă, neagră, dintr-un material strălucitor. Pare să aștepte pe cineva și în acest timp se uită la telefon. Cu alte cuvinte, o scenă perfect banală. Dar inima începe să-i bată mai tare de îndată ce îl zărește, în ciuda alcoolului și a pastilei. Sunt mii de străini care arată exact ca el. Dar Klara observă că este îmbrăcat la fel ca bărbații din Bromma și Zaventem, gând ce o face să tresară.

— Hai, spune ea. Hai să mergem.

•

George locuiește într-un apartament mic cu două camere pe Rue Berckmans, chiar în spatele legendarului Hotel Conrad, care, după plecarea Klarei, fusese redenumit cu un cuvânt nemțesc lung. Intră în hol și Klara este surprinsă de cât de obișnuit și impersonal este apartamentul lui George. Personalitatea lui George, sau cel puțin fosta sa personalitate, promitea ceva mai spectaculos.

— Este ceva temporar, spune el, parcă încercând să se justifice, în timp ce-i pune haina în cuier. Am stat într-un apartament drăguț în Place Lux, dar mi-am cumpărat unul cu trei camere în Stockholm. Am început să renovez bucătăria. Mi-am luat un cuptor Gaggenau, un frigider de vinuri, tot ce trebuie.

E limpede că vechea lui personalitate țipătoare nu dispăruse de tot, iar Klara îi zâmbește, trece pe lângă el și intră în livingul care dă spre stradă.

— Mă bucur să știu că, undeva în sinea ta, ai rămas același netrebnic superficial pe care l-am cunoscut cândva.

— Ei, hai, mormăie George în spatele ei. Trebuie să trăiesc ca un social-

democrat doar pentru că o să lucrez la stat?

Klara se întoarce spre el, cu un zâmbet larg pe buze.

— Fără supărare, desigur, adaugă ea. Pe vremuri, Klara lucrase pentru social-democrați în Bruxelles. Știi ce vreau să spun.

George se apropie de fereastră, aprinde o veioză și o lumină caldă se răspândește în cameră. Scoate din nou bricheta argintie și aprinde câteva lumânări aflate pe măsuta de cafea.

— Locul ăsta nu are nimic special, zice el. Am închiriat ceva gata mobilat până la plecare. Într-o lună mă mut.

Klara se așază pe canapea și se uită lung la el. Pare mult mai delicat. Făcuse bine că renunțase la personalitatea aceea vicleană. Arată bine. Avusese dintotdeauna o privire atât de agitată și nerăbdătoare, dar de data asta i se pare mai degrabă îngrijorat și puțin neliniștit. Ca și cum purtarea aceea copilăroasă, disperată după atenție, fusese doar o mască la care hotărâse să renunțe. Nu de tot, dar îndeajuns cât să se vadă ce era în spatele ei.

Se așază lângă ea pe canapea, atât de aproape, încât îi simte parfumul de citrice și lemn. Miroase a ceva scump.

— La naiba, spune el, dând să se ridice. Ar trebui să mâncăm. Pot să merg să iau ceva. Nu prea am nimic de mâncare în frigider. Nu-mi place să gătesc.

Klara încuviințează și se așază comod. Îl apucă ușor de braț și îl trage înapoi pe canapea. Se simte atât de în siguranță aici, în compania lui. Tot stresul din Bruxelles începe să dispară, pe canapeaua lui George, în compania lui. Ce ciudat. La urma urmei, abia dacă îl cunoaște. Dar nu era doar în imaginația ei. Poate că fusese dintotdeauna ceva acolo, ceva ce încercase în zadar să ignore?

— Vrei să mai rămâi? zice ea. Nu vrei să stăm puțin aici?

Fără să-și dea seama, își lasă capul pe umărul lui, iar el o îmbrățișează nesigur.

Își întoarce ușor fața spre gâtul lui și îl sărută chiar deasupra gulerului. Îl simte tresărind sub buzele ei, după care își schimbă poziția pe canapea, răsucindu-se spre ea. Brusc, o apucă de bărbie și se privesc în ochi. Klara își ridică mâinile și își trece degetele prin părul lui bogat. Își înfinge mâna în el și îl trage mai aproape.

Buzele lui au gust de bere, tutun și gumă de mestecat, iar la început nici

nu-și dă seama ce se întâmplă. Îl sărută pe George Löow! Ar fi izbucnit în râs, dar se simțea atât de în largul ei, eliberând ceva ce fusese închis înăuntrul ei prea mult timp.

El își trece mâna prin părul ei, o apucă de ceafă și o trage mai aproape, trecând de la atent, la ezitant, la hotărât. Klara îl împinge ușor pe canapea, fără să înceteze să-l sărute, încălecându-l. George găfăie de plăcere și îi simte mâinile alunecând pe spatele ei, spre fund. Începe să-i desfacă nasturii de la cămașă, fără să-și dezlipească o clipă buzele de ale lui, fără să lase ceva să intervină între ei. Dacă s-ar dezlipi de el, fie chiar și pentru o clipă, magia s-ar risipi și s-ar trezi din nou la realitate.

Își strecoară mâna în sutienul ei, mângâindu-i sânul și simte că nici el nu se mai poate abține, că o atinge cu o disperare ce i-ar fi provocat durere dacă nu ar fi fost atât de incredibil de excitată.

— Ar trebui să mergem în dormitor, șoptește el.

Dar Klara îl împinge pe canapea în timp ce îi desface cureaua, nasturii și îi trage pantalonii până rămâne în mâna ei. E neted și tare, iar Klara se dezbracă, după care se îndepărtează pentru o clipă privindu-l drept în ochi.

•

Mai târziu, stă deasupra lui, cu obrazul lipit de pieptul lui cald, cu mâinile încă în părul lui, cu el încă în ea. Îi simte pieptul ridicându-se și coborând sub ea. Poate că ar trebui să spună ceva, dar nu știe ce și, sincer, nici nu știe dacă are energie să vorbească.

Undeva în depărtare, se aude o sirenă, iar când deschide ochii, vede luminițe albastre jucând pe podeaua din lemn în timp ce o mașină de poliție trece pe afară. Se întoarce ușor pe spate și se întinde lângă el pe canapea. Când se uită la el, îl vede cu privirea ațintită în tavan.

— Ca să vezi, spune ea în cele din urmă. Ai reușit să mă scoți din starea de beție.

Se întoarce spre el și îl vede zâmbind. George o privește cu coada ochiului, după care își ferește privirea, agitat.

— Să știi că... să știi că nu mă așteptam la asta.

Klara începe să râdă.

— Chiar așa? Eram sigură că ești pus pe combinații. Te credeam un șoim printre vrăbiuțele din Place Lux. Vrei să spui că m-am înșelat?

Aruncă o privire spre el și i se pare că se înroșește.

— De data asta... e altfel.

Klara se ridică, își găsește chiloții printre pernele canapelei și îi trage pe ea.

— Chiar așa? spune ea cu un zâmbet provocator. De ce e altfel, George? Spune-mi.

Vorbește pe un ton mai dur decât se simte ea. Sau, mai degrabă, nu știe deloc ce simte, doar că îi plăcuse ce se întâmplase între ei. Că îi plac buzele și râsuflarea lui George, atingerile lui. Că, brusc, se simte în siguranță. Și că nu vrea să renunțe la sentimentul acela.

George își trage pantalonii pe el și se ridică în picioare. Părul îi este ciufulit, aproape sălbatic și Klarei îi place să-l vadă trecându-și degetele prin el, încercând să-l aranjeze.

— Nu știu, răspunde. Pur și simplu altfel. Se întoarce spre ea, rânjind. Ei bine, ți s-a făcut foame?

Klara dă din cap. Chiar îi este foame. O doare puțin capul de la bere. Dar presiunea aceea din piept dispăruse. De când nu se mai simțise atât de liniștită?

— E un restaurant libanez în apropiere, zice el. Pot să mă duc să iau ceva de mâncare. Cred că au și multe chestii vegetariene.

— Știi că nu sunt vegetariană, nu-i așa? spune ea, privindu-l amuzată.

— Serios? aș fi putut să jur că ești vegetariană. Ai așa, aerul că ai fi.

•

Ar vrea să facă un duș, dar nu poate să treacă peste cele întâmplate, așa că se așază din nou pe canapea. Ce naiba? Chiar făcuse sex cu George?

Se ridică și se îndreaptă spre ușa de la balcon. Trage cu atenție perdeaua și aruncă o privire în stradă.

Plecaseră doar să ia ceva de mâncare și deja se simțea pierdută, singură, caldă și goală. Îi simte lipsa. Ce tâmpenie. George Löow? Gigolo de Bruxelles? Era chiar mai pierdută decât credea.

Cercetează strada scăldată într-o lumină galbenă, tulbure, hotărâtă să rămână acolo până la întoarcerea lui.

Strada este pustie și privește spre intersecția unde se află restaurantul.

Și acolo, sprijinit de unul dintre copacii fără frunze, zărește un bărbat îmbrăcat în pantaloni de trening și o geacă de fâș, neagră, strălucitoare. Cu sufletul la gură, trage din nou perdelele.

Cineva este în continuare pe urmele ei.

15 noiembrie

Beirut

Jacob îi zărește pe geam. Unul dintre ei se oprește la jumătatea distanței până la librărie, în timp ce ceilalți trei se îndreaptă spre ușă, cu mâinile la brâu, acoperite parțial de jachetele scurte. Cine sunt oamenii aceia? Americani? Dar mai contează?

Vin după el. Îi vor găsi cardul de memorie sub piele. Și apoi?

Îi vin imediat în minte o salopetă portocalie și o celulă mică. Asta o așteptase pe Chelsea Manning după ce trimisese informații către WikiLeaks. Exact în clipa aceea, proprietarul librăriei îl prinde de braț și Jacob tresare speriat. Se întoarce cu fața spre el și îl vede pe bărbatul scund întinzând mâna și apucându-l din nou de cot, de data asta cu mai multă hotărâre. Are un trabuc în gură, mijește ochii și îi face semn spre fundul magazinului.

— Hai, spune el în engleză. Nu ai mult timp la dispoziție.

Îl trage printre mesele și rafturile care se lasă sub greutatea cărților, după care trec de o perdea de mărgelă de sticlă, într-o încăpere mică, cu sertare până în tavan și cu un aspirator într-un colț.

— Așteaptă aici, îi zice el, lăsând trabucul pe o farfurie de pe podea. Apoi se apleacă și începe să umble la o stivă. Ajută-mă, spune el, pe un ton dur. Trebuie să le mutăm de aici.

Bărbatul apucă una dintre cutiile de la bază și o trage spre el, ceea ce face ca întreaga coloană să se miște. Jacob vede în spatele lor o ușă. Se așază pe vine lângă proprietarul librăriei să-l ajute să tragă.

În spatele lor, se aude clopoțelul de la intrare. Aude mai mulți oameni dând buzna înăuntru și făcându-și loc printre rafturi, spre camera cea mică.

Cutiile sunt grele, iar grămezile nesigure și, pentru o secundă, este convins că aveau să se răstoarne, dar librarul le echilibrează.

Reușesc să mute cutiile îndeajuns pentru ca bărbatul să apuce clanța și să descuie. Ușa se deschide larg spre o alee întunecată și tăcută.

— Grăbește-te, șuieră el, împingându-l pe Jacob dincolo de ușă.

Ajuns pe aleea întunecată și murdară, se întoarce din nou cu fața la librar și îl vede întinzându-i ceva prin ușa întredeschisă. Un plic gros și alb.

— Ia-l, zice el, aruncându-i plicul.

Înainte ca Jacob să mai apuce să spună ceva, bărbatul închide ușa și rămâne singur pe aleea aceea micuță.

Îl aude pe partea cealaltă a ușii, împingând cutiile înapoi, și pornește spre capătul aleii. Aude din nou traficul și știe că este singura lui scăpare. Un taxi. Trebuie să dispară.

Iese pe stradă, dar privește înapoi, vede ușa deschizându-se larg și pe unul dintre bărbații îmbrăcați în negru ieșind din magazin, urmat îndeaproape de un altul.

Strigă ceva și îi vede ducând mâna la brâu, oprindu-se și scoțând ceva negru și ridicând brațele, țintindu-l.

— Stai! Oprește-te! strigă ei într-o engleză americană.

Sunt aproape de el, iar Jacob ridică mâinile ca să le arate că nu este înarmat, dar fără să lase din mână plicul gros, alb. Ar trebui să se întindă pe jos, să recunoască față de sine însuși că nu e făcut pentru asta. Ar trebui să renunțe. Dar ceva în sinea lui îl întărește. Simte o putere care nu fusese acolo înainte.

Apoi timpul se oprește din nou în loc. La fel ca în grădină, întregul univers îngheață. Întoarce capul și vede un taxi gol în spatele lui.

— Stați! strigă el către bărbații de pe stradă și face un pas spre ei.

Aceștia rămân uimiți să îl audă vorbind, să vadă că face prima mișcare și îi spun ceva, doar că Jacob nu-i aude. Brusc, se întoarce și trage de ușa taxiului care tocmai oprise în spatele lui și se aruncă pe bancheta din spate.

— Dă-i drumul, zbiară el în engleză. Cât poți de repede.

Șoferul se întoarce spre el, își dă seama că vorbește serios și încuviințează, ca și cum ar fi înțeles. Prinde loc liber în trafic, așa că apasă accelerația, iar Mercedesul vechi de douăzeci de ani protestează, dar găsește putere și pornește în viteză spre est, de parcă ar fi fost nou-nouț.

Jacob se întoarce și îi vede pe bărbați pe stradă. Unul dintre ei se oprește și încearcă să găsească un taxi, în timp ce celălalt rămâne pe poziții, cu arma în mână. Geamul din spate al taxiului explodează într-o ploaie de cioburi. Jacob se aruncă pe bancheta uzată, sub ele. Îl aude pe șofer țipând și virând pe o stradă laterală, departe de arme, de gloanțe, de violență, după care oprește mașina și se întoarce spre el cu o privire turbată.

— Ieși! țipă el. Ieși din taxiul meu!

Este în stare de șoc, iar Jacob deschide ușa și sare din mașină. Cioburi de sticlă se împrăștie peste tot în jurul lui și îl zgârie, dar își scoate

portofelul și aruncă trei bancnote de douăzeci de dolari pe scaunul din spate, după care o ia la fugă pe asfaltul denivelat.

După douăzeci de metri, se întoarce și vede că taxiul e tot acolo. Șoferul e cu telefonul la ureche. Dar nimeni pe urmele lui.

Un alt taxi trage lângă el. Deschide portiera și sare în mașină, pentru o clipă de protecție, de siguranță, iar taxiul pornește la drum, un simplu taxi printre alte câteva mii.

Simte zeci de cioburi mici de sticlă alunecând pe sub guler și are părul plin de praf. Aruncă o privire în spate și nu vede altceva decât haosul obișnuit din trafic. Nici urmă de arme sau de bărbații aceia care păreau hotărâți să-l prindă.

— Nu te opri, zice el. Du-mă oriunde.

•

Beirut este genul de oraș în care e simplu să dispari. Oamenii de aici au propriile lor grupuri, etnii și religii. Se pot ascunde în Beirut ca într-o gaură neagră, fără să mai fie găsiți vreodată. Dar Jacob nu este de-al locului. E blond, speriat și străin. Este expus, o lebădă neagră, și nu trece neobservat.

Stă pe bancheta din spate a celui Mercedes vechi, iar șoferul îl întreabă încotro să meargă. În timp ce mașina rulează spre est, Jacob se întoarce și aruncă o privire pe fereastra murdară. Zărește doar mașini care merg ușor-ușor prin oraș. Nici urmă de duba gri. Nu încă. Trebuie să se ascundă, trebuie să se liniștească, să se pună pe picioare.

Brusc, se trezește pe acoperiș în prima sa seară în Beirut. Își amintește de privirea caldă a Alexei.

„Shatila e ca un labirint”.

Bagă mâna în buzunar și scoate din nou cartea de vizită. Este o șansă mică. Dar singura lui speranță.

— Vreau să merg în Shatila, spune el. La un centru de tineret de acolo.

Îl vede pe șofer scuturând din cap.

— Nu intru în taberele de refugiați, îi spune el în engleză, cu un puternic accent arab. Pot să te duc până la graniță, dar de acolo va trebui să te descurci singur. Se întoarce cu fața spre Jacob. Dar să știi că n-ai ce căuta acolo.

Jacob încuviințează.

— Ei bine, vom vedea. Du-mă cât de aproape poți.

Șoferul ridică din umeri și mormăie ceva, dar măcar accelerează.

Jacob are încă plicul pe genunchi. Bagă un deget într-un colț, îl deschide dintr-o singură mișcare și scoate la lumină conținutul.

23-24 noiembrie

Bruxelles

Klara sare de pe canapea de îndată ce aude cheia în broască. Știe că e George și totuși e atât de tensionată și la pământ cu nervii, încât fuge în bucătărie. Înșfacă un cuțit mare din sertar, chiar când George intră în bucătărie cu două pungi din plastic pline de recipiente de aluminiu de la restaurant.

— Hei! spune el, lăsând ușor pungile pe podea, după care ridică mâinile. Ce naiba faci?

Klara coboară mâna, după care dă drumul cuțitului care cade pe gresie cu zgomot. Apoi se lasă în genunchi și ridică privirea spre el.

— Sunt dată peste cap, șoptește ea, ferindu-și apoi privirea. Nu știu ce naiba fac. Sunt pe urmele mele, îi văd la fiecare colț de stradă...

George se așază pe jos lângă ea și îi mângâie obrazul.

— Știu, spune el. Știu exact prin ce treci.

— Știi? întreabă ea sceptică, uitându-se lung la el. Sincer, nu cred că ai cum să-ți imaginezi prin ce...

Dar el nu pare să o asculte. Își ia mâna de pe chipul ei și o duce la spate, scoțând ceva de la curea. Când aduce mâna din nou în față, ține ceva atât de mare, negru și înfricoșător, încât Klara se dă în spate și aproape cade pe podea.

— Ce naiba? răbufnește ea. Un pistol? Ai înnebunit?

George pune ușor arma pe podea între ei.

— Klara, nu ești singura care se confruntă cu probleme. De ce crezi că mă mut înapoi acasă? De ce crezi că las în urmă jobul pe care îl iubesc? După toate cele prin care am trecut în arhipelag acum câțiva ani și apoi vara asta... Nu am crezut că o să scap cu viață. M-am săturat să trăiesc cu frică.

Klara îi întâlnește privirea îngrozită.

— Nu am știut că..., începe ea să spună.

— Îți amintești de Crăciunul acela din arhipelag acum doi ani? Mai ții minte că am fost răpit de clienții mei care s-au dovedit a fi o brigadă a

morții de la CIA? spune el cu un zâmbet forțat. Am împușcat pe cineva. Și nu e ca și cum aș fi putut să vorbesc cu cineva despre asta, după cum au avut grijă să mă avertizeze cei din Săpo. Și să încerci să te ții la suprafață cu alcool și muncă, dintre toți oamenii sunt sigur că tu înțelegi prin ce am trecut. Dar după tot ce s-a întâmplat vara asta... Cu rușii și cu protestele din suburbii? Nu mai pot să dorm noaptele. Mi se pare că intră cineva peste mine în casă, am impresia că sunt urmărit și monitorizat. Și știi ce e mai rău?

Klara clatină din cap că nu.

— Că nici măcar nu sunt sigur că sunt paranoic. Pentru că cine dracu' mai știe, nu-i așa?

Klara întinde mâna și îi mângâie obrazul.

— Așa e. Cine dracu' mai știe?

— Așa că am cumpărat o armă de la un tip din Anderlecht, pe care îl știa furnizorul meu de cocaină. Ridică arma de pe jos și o analizează. E a dracului de mare. Dar nu am știut ce altceva să fac.

— Ai cumpărat o armă și ai aplicat pentru un post la Ministerul de Afaceri. O strategie neobișnuită, aș spune eu.

George începe să râdă și se ridică încet de pe jos. Lasă arma pe masa de la bucătărie.

— Nu știi. Poate dacă plec odată de aici, dacă renunț la slujba mea de la Stirling & Merchant și la toată nebunia asta, poate că o să fie bine? Poate că o să încep din nou să dorm noaptea, poate că n-o să sar ca ars de fiecare dată când aud ceva ciudat.

Klara se ridică și ea în picioare.

— Ar trebui să ceri ajutorul cuiva. Serios. Știi că nu poți să trăiești așa, nu?

George ridică pungile de mâncare și le lasă pe micuța masă de bucătărie. Se uită lung la ea și spune pe un ton ironic:

— Ce sfat bun. Cum funcționează la tine?

•

Pe la cinci dimineața, Klara se strecoară în bucătărie, deschide ușa de la frigider și scoate o porție de humus aproape neatinsă. Niciunul dintre ei nu mâncase prea mult aseară, în ciuda faptului că fuseseră atât de înfometați când comandaseră, încât George cumpărase, în mare, tot ce era pe meniu.

— Dormi la fel de bine ca mine.

Se întoarce și îl vede în picioare în pragul ușii, într-un maiou și o pereche de boxeri în dungi. O privește cu ochii mijiți. Fără ochelari arată atât de... drăguț? George Löow era drăguț? E clar că-și pierduse controlul.

— Am niște Rohypnol. Ca să mă ajute să dorm. Dar nu îndrăznesc să-l iau.

În aproximativ douăsprezece ore are o întâlnire importantă. După ce reușise să se oprească din băut seara trecută, nu voia să riște să fie afectată în vreun fel. Era mai bine să fie obosită decât amețită de la pastile.

— Și eu care ți-am cedat patul, continuă George, trecând pe lângă ea în drum spre frigider. Mai bine stăteai pe canapea dacă nu aveai de gând să dormi.

Klara ia o bucată de pâine, o trece prin humus, mestecă și înghite fără să-și ia ochii de la el.

— Sau ai putea să vii în pat cu mine, nu?

La naiba, nu ar fi vrut să sune chiar atât de direct.

Nu mai aduseseră vorba despre cele întâmplate pe canapea înainte ca George să se ducă să ia de mâncare.

George se întoarce de la frigider, cu ochii încă mijiți, încercând să vadă ceva în bucătăria întunecată, dar cu o privire mai încrezătoare și mai interesată.

— Asta vrei?

Klara tace. Mai ia o bucată de pâine cu humus, fără să-și ia ochii de la mâncare. Oare chiar asta voia? Cu adevărat?

Apoi ridică privirea și încuviințează.

— Da. Asta vreau.

15 noiembrie

Beirut

Shatila nu are nimic în comun cu centrul strălucitor al orașului, cu galeriile de pe Mar Mikhael, cu zona Cornichen sau cu universitatea. Shatila înseamnă sărăcie și efemeritate, o tabără de refugiați veche de cincizeci de ani care fusese transformată într-un cartier.

Taxiul îl lasă în dreptul Ambasadei Kuweitului, la marginea taberei, iar Jacob pornește nesigur pe alei înguste, printre zidurile acoperite cu graffiti

stacojii și desene cu Arafat. Ridică privirea spre clădirile degradate și vede steagurile Hamas și emblemele Fatah atârând la ferestre. Soarele începe să apună și simte priviri ațintite asupra lui din chioșcurile și magazinele acelea mici și improvizate. Își strânge rucsacul mai mult pe spate și înaintază cu grijă.

Nimeni nu-l va găsi acolo, dar știe și că nu trebuie să fie singur; ar fi trebuit să se liniștească și să aștepte să intre cu un ghid. Și, cel mai important, ar fi trebuit să o sune mai întâi pe Alexa, în ciuda riscurilor, și să o roage să se vadă.

Din reflex, bagă mâna în buzunar și caută telefonul, după care își amintește că nu-l mai are. Îl aruncase în grădină.

Aleea pe care merge cotește ușor la stânga și începe să se îngusteze. În față sunt doi bărbați îmbrăcați cu gecii din piele care îl cercetează din priviri, iar în clipa aceea își dă seama că făcuse o mare greșeală.

Se oprește în loc. Se uită în jur și observă un alt bărbat blocându-i drumul în spate. Ridică mâinile cu palmele deschise ca să le arate că este neînarmat, că nu reprezintă o amenințare, că nu are intenții rele.

La început, bărbații nu spun nimic – doar stau acolo, uitându-se lung la el. Jacob dă să spună ceva, dar se răzgândește și face un pas în spate. Nu știe ce să spună, ce ar trebui să spună într-o astfel de situație. Ceva sclipește în lumina soarelui. Unul dintre bărbați are o armă la brâu.

— Sunt prieten, spune el în arabă lui nesigură. Caut centrul pentru tineret.

Sună atât de fals și îl simte pe bărbatul din spatele lui apropiindu-se. Ceilalți doi se îndreaptă și ei încet spre el. Jacob înghite în sec, cuprins de panică.

— Caut centrul pentru tineret, încearcă el din nou.

Bărbații se opresc, uitându-se lung la el. Îi vin în minte toate poveștile pe care le auzise despre jafuri, dispariții și răpiri. Cum se numea centrul unde lucra Alexa? De ce venise atât de nepregătit? Ce naiba fusese în mintea lui? Ar fi trebuit să se ducă la Four Seasons sau la un alt hotel occidental, să încerce să dispară în mulțime. Dăduse dovadă de prostie și naivitate.

— Cine ești? întreabă unul dintre bărbați.

— Numele meu este Jacob, spune el, cu gura atât de uscată, încât abia dacă reușește să rostească cuvintele. Sunt un diplomat suedez.

Nu e tocmai adevărat, dar poate asta l-ar putea apăra cumva. Expresia de pe chipul celui care îl întrebase nu se schimbă, dar îi face un semn imperceptibil din cap bărbatului din spatele lui Jacob, care îl prinde ușor de braț.

Îi face semn și bărbatului din spatele său, după care se întoarce și pornește pe alee. Jacob este târât în aceeași direcție, mergând fără voia sa, urmându-i pe cei doi bărbați, adânc în labirintul Shatila.

Oare îl răpiseră? Nu poate decât să încerce să memoreze drumul. Trec pe lângă un fel de atelier, o frescă în onoarea Frontului de Eliberare a Palestinei, zărește o mică deschizătură între casele acelea care arătau ca vai de ele. Vede și patru copii care se jucau cu o minge în întuneric. Degeaba.

— Unde mă duceți? îl întreabă el pe bărbatul care-l ține de braț.

Dar omul îi aruncă o privire fără să răspundă și grăbește pasul. Brusc, cei doi bărbați din fața lui se îndreaptă spre ușa unei clădiri din beton, care pare mai sănătoasă decât celelalte. Unul dintre ei bate la ușă.

Celălalt se întoarce spre Jacob. Doar că deja nu mai pare amenințător, ci chiar prietenos, aproape inofensiv. Îi face semn spre o pancartă de deasupra ușii, ușor luminată de o lampă fluorescentă care se clatină în briza rece.

Centrul Recreațional Palestinian pentru Tineret. Asta scria pe semn, în engleză și în arabă.

— Aici voiai să ajungi? îl întreabă bărbatul. La centrul pentru tineret?

Jacob înghite din nou în sec. Nu-i vine să-și creadă ochilor. Îl aduseseră exact unde voia să ajungă. Nu îl răpiseră, voiau doar să-l ajute.

— Mulțumesc, spune el. Nu am știut că...

Dar nu apucă să termine ce are de spus pentru că ușa se deschide și în fața lui apare Alexa. Aceasta se uită lung la el, încercând să-și dea seama de unde îl știe.

— Jacob? întreabă ea. Ce faci aici?

•

Se așază la una dintre mesele lungi, acoperite cu linoleum, într-o cameră folosită drept cantină, dar și ca sală de clasă. O femeie șterge o masă în celălalt capăt al sălii. Alexa îi pune în față o ceașcă cu ceai.

— Spune-mi, zice ea. Cum de ai venit până aici, fără să mă suni înainte? Ai avut mare noroc să dai peste băieții ăia, alții probabil că te-ar fi jefuit. Știi, nu-i așa?

Jacob încuviințează și simte din nou un junghi în spate. Aproape că

uitase de rană.

— S-au întâmplat atâtea. Nici măcar nu știu cu ce să încep.

Ajuns la capătul puterilor, explodează, iar lacrimile încep să-i alunece pe față. Își amintește de toate: de Yassim și de Myriam. De focurile de armă de la Hamra. De faptul că aproape fusese răpit.

Se așteaptă ca Alexa să îl ia în brațe, să încerce să-l consoleze, să-i spună că totul va fi bine, că va avea grijă de el. Dar ea îi pune mâna pe umăr, uitându-se adânc în ochii lui.

— Gata, Jacob, gata. Trebuie să te aduni. Bărbații nu se comportă așa prin părțile astea. Înțelegi?

•

Îi ia cincisprezece minute ca să-i spună toată povestea. Alexa nu-l întrerupe, doar ascultă. De cele mai multe ori nici măcar nu se uită la el, ci rămâne cu privirea în gol. După ce termină, trage adânc aer în piept și își îngroapă chipul în palme.

— Nu știu în ce m-am băgat, șoptește el.

Alexa se întoarce spre el, cu o expresie calmă pe chip.

— În Beirut. Te-ai băgat în Beirut.

Întinde mâna și i-o plimbă între omoplați până când găsește un pansament care acoperă cusăturile și cardul de memorie.

— Aproape că se simte prin piele și bandaj, zice ea. Dacă știi că e acolo. Jacob doar dă din cap.

— Și ce o să se întâmple acum? îl întreabă Alexa. Ai ceva sub piele pe care ai fâgăduit să-l scoți din Beirut. Ești vânat de serviciile de informații suedeze și probabil și de cele americane. Nu poți, pur și simplu, să-ți cumperi un bilet de avion și să pleci acasă. Ce ai de gând să faci?

Jacob scoate plicul gros primit de la librar și i-l arată. Alexa îl deschide și scoate ce e acolo. Bilete de avion către Bruxelles via Istanbul. Un card MasterCard. Și, nu în ultimul rând, cel mai șocant lucru din toate: un pașaport suedez, pentru un anume Patrik Andersson.

— Dumnezeu, șoptește Alexa.

E prima ei reacție. Se pare că era OK cu orice până la pașapoartele false.

— Oamenii ăștia știu ce fac, spune ea, frunzărind pașaportul. Pe tipul ăsta, Yassim, nu-l cunosc. Știu că a fost la petrecerea mea, dar a venit cu altcineva. Ai încredere în el? Sau ești atât de orbit de iubire, încât ești în stare să faci orice pentru el?

— Nu știu, șoptește el. Cred că-l iubesc.

— Bun, deci ești orbit de iubire, spune Alexa pe un ton sec. Dar nu mai contează. Oftează și se apleacă spre el, bagă pașaportul în plic și îi șoptește: fie ai sub piele informații despre crimele de război, pe care americanii, sau poate altcineva, vor să le țină ascunse, fie ai instrucțiuni privind un atac terorist, pentru o rețea sau ceva de genul ăsta. Oricum ar fi, Jacob, ai dat de belea. Oricum ar fi, vei fi vânat și arestat.

Jacob oftează și își odihnește fruntea pe masă. Abia acum începe să-și dea seama în ce se băgase.

— Știu, șoptește el.

— Cu alte cuvinte, nu are cine să te ajute, spune ea. Dar știi deja asta. Nu poți avea încredere în niciun stat, în nicio instituție.

Jacob încuviințează, fără să-și ridice fruntea de pe masă. Nu contează ce e pe cardul acela, dacă are încredere în Yassim sau dacă spusele lui Yassim sunt adevărate. Va fi fugar sau va ajunge în închisoare. Va fi în pericol indiferent de ce face.

— Ai la cine să apelezi? se aude vocea Alexei, atât de îndepărtată, încât abia reușește să ajungă până la el. Dă din cap și își lipește obrazul de masă ca să se uite la ea.

— Ce vrei să spui? întreabă el. La cine te referi?

— Poate cineva de la universitate? Un politician? Sau un jurnalist? Cineva, oricine, o persoană în care să poți avea încredere, cineva cu putere și influență. Un *wasta*. Știi la ce mă refer?

Wasta. Acei veșnici *wasta*, acești protectori. Cineva pe care să-l suni când te oprește poliția, sau când ți se refuză un permis, sau când vrei să-ți înscrii fata într-una dintre școlile franceze. O rudă îndepărtată, care este primarul unui mic orașel. Un naș al cărui frate este șeful poliției. Legăturile sunt complicate, iar căile dintre oameni adesea ridicol de lungi. Dar Jacob nu știe pe nimeni. Pe absolut nimeni. Așa că dă din cap că nu.

— Nu aici, spune Alexa. Vreau să spun în Suedia.

— În Suedia nu merge așa, mormăie el. Nu contează pe cine știi.

— Am înțeles că nu e ca aici, zice ea, ușor iritată. Nu are timp să-l facă să înțeleagă. Dar cineva independent. Cineva în care să ai încredere, cineva care să aibă încredere în tine.

— Nu cunosc pe nimeni. Nu am astfel de contacte.

Dar când se îndreaptă și deschide din nou ochii, își aduce aminte de

ceva. Cineva despre care citise. Nu era mult. Aproape nimic.

— Pot să-ți împrumut laptopul sau telefonul? o întreabă el. Vreau să verific ceva.

24 noiembrie

Bruxelles

Razele palide ale soarelui alunecă prin fereastra dormitorului, iar Klara se trezește în plin atac de panică. Oare dormise toată ziua și ratase întâlnirea?

— La naiba, la naiba, mormăie ea, aplecându-se peste marginea patului ca să-și găsească telefonul.

— Ce s-a întâmplat? bolborosește George.

Klara se întoarce spre el și îl vede gol lângă ea. Făcuseră din nou sex. După care adormiseră ținându-se în brațe.

— Cât e ceasul? întreabă ea.

George se întoarce spre noptieră, pe care se află un ceas de mână ridicol de mare.

— Opt și jumătate. Liniștește-te, nu e grabă, nu-i așa?

Klara se lasă pe pernă, mai puțin speriată, dar în continuare neliniștită. George își pune ceasul la mână.

— L-am primit după toată nebunia aia din arhipelag. De la șeful meu. E un Panerai, ediție limitată, costă câteva zeci de mii de dolari. O nebunie, nu-i așa?

Klara se uită la ceasul negru, incredibil de mare, și scutură din cap.

— Mie mi se pare ciudat că umbli cu drăcia aia la mână ca și cum ar fi ceva normal. N-am văzut niciodată ceva mai vulgar.

George pufnește și se întinde pe spate.

— Vai de mine, dar nu-i cazul să-mi menajezi sentimentele, mormăie el. Chiar te rog să-mi spui ce crezi cu adevărat.

Klara se uită lung la el și la orgoliul lui rănit, întrebându-se pentru o clipă cum de fusese în stare să se culce cu un astfel de om.

Dar când se întoarce cu fața spre ea, îi vede expresia serioasă.

— Azi trebuie să te vezi cu tipul ăla. Cine crezi că e?

Ea ridică din umeri, după care începe să-și caute lenjeria.

— De unde să știu? Nici măcar Gabi nu părea să știe.

— Și indivizii ăia care zici că sunt pe urmele tale? zice el. Nu crezi că există o legătură la mijloc?

Klara își găsește chiloții jos, lângă pat, și îi trage pe ea.

— E singura explicație care-mi vine în mine. Ți-am spus că m-a lovit un val de adrenalină în Stockholm și aproape că i-am confruntat în Bromma?

George încuviințează.

— Trebuie să găsești o modalitate să scapi de ei. Înainte să te vezi cu tipul ăsta Karl.

— Vreau să știu cine sunt, spune Klara. M-am săturat să fiu în situații pe care nu le înțeleg. Se ridică din pat și se întoarce la George. Tu n-ar trebui să mergi la muncă?

— Mai am doar câteva săptămâni, răspunde el. Nu e ca și cum sunt de neînlocuit în clipa de față, evident.

•

— Ei bine, nu am văzut pe nimeni afară, spune George.

Tocmai se întorsese cu croasanți cumpărați de la o mică brutărie din apropiere și stă la fereastră, cu un espresso fierbinte în fiecare mână, pe jumătate ascuns în spatele draperiilor, cercetând intersecția de unde cumpărase mâncare ieri. Klara ia o gură de cafea și se întinde să vadă mai bine. George are dreptate. Strada este aproape pustie, doar câțiva bărbați și femei la costum, în drum spre muncă, la comisia UE sau poate la vreo firmă de avocatură de pe Avenue Louise.

— Crezi că au renunțat?

— Poate, mormăie Klara. Dar dacă au cumpărat un bilet de avion în ultima clipă doar ca să vină după mine, îmi vine greu să cred că au renunțat pur și simplu.

George mai ia o gură de cafea, fără să-și ia privirea de pe stradă. Klara se uită la el cu coada ochiului. Este atât de concentrat și neașteptat de grijuliu cu ea, iar mintea ei se liniștește de fiecare dată când este în preajma lui. Nu mai este cuprinsă de panică. Nu se mai simte atât de singură.

— Oare acolo? spune el. În acel BMW vechi?

Klara se apleacă peste pervaz și aruncă o privire în jos. Reușește să distingă o siluetă pe locul șoferului. Bărbatul pare să bea ceva dintr-un pahar mare de carton.

— Poate, zice ea, ridicând din umeri. Dar nu e tipul de ieri.

— El e. Sunt sută la sută sigur. L-am văzut în spatele meu la brutărie. Și-a luat o cafea mare. Face semn spre el. Acum o bea. Părea arab. Avea barbă. Era îmbrăcat în blugi și într-o geacă umflată de fâș care îl făcea să pară și mai masiv. L-am observat cum tot privea peste umăr, în direcția apartamentului. Voia să se asigure că nu dispare în timp ce-și ia cafeaua. El e, sunt sigur. Au trimis un tip nou, și-au dat seama că știi că sunt pe urmele tale.

Klara oftează. Pentru o clipă sperase că poate, în mod miraculos, hotărâseră să o lase în pace.

— Unde ți-ai lăsat pastilele? o întreabă el, cu un zâmbet șiret pe buze.

— Te referi la pastilele mele de dormit?

— Da. Sau mai ai și alte pastile despre care nu mi-ai spus? Du-te să le iei. Am o idee.

15-21 noiembrie

Beirut

Conexiunea e proastă, lucru care îl enervează la culme, dar browserul se încarcă în cele din urmă.

Citește câteva articole despre scandalul din vară din Suedia, despre protestele din suburbii, care fuseseră subvenționate și chiar parțial organizate de o companie rusească apropiată Kremlinului. Și despre femeia care scosese totul la iveală, pe care o văzuse peste tot în toamnă. Tânăra avocată suedeză cu păr roșcat și ochi atât de sinceri și intenși, încât reușeau să treacă dincolo de orice fotografie sau clip video.

Gabriella Seichelmann.

Se uită din nou peste articolul care pare de necrezut. Faptul că Săpo știuse de la bun început despre faptul că îi întărrătau pe oamenii din suburbii, faptul că rușii plățiseră mai mulți infractori să organizeze revoltele printre adolescenți plictisiți respinși de societate. Cât cinism. Iar Săpo lăsase suburbiile să ardă în flăcări pentru a obține avantaje politice.

Și apoi această Gabriella Seichelmann scosese totul la iveală. Într-o serie de articole și emisiuni de televiziune, povestise cum ea și clienții săi fuseseră amenințați de Săpo să păstreze tăcerea. Totul se încheiase odată cu promisiunea ministrului de justiție privind începerea unei anchete, în ciuda

faptului că Săpo negase totul sau refuzase să comenteze.

Gabriella devenise un fel de celebritate, un simbol pentru cei care îndrăzneau să se ridice în fața celor puternici. Un om hotărât să spună adevărul. Și era avocat.

Jacob caută la ce firmă de avocatură lucrează: Lindblad & Wiman. Alte câteva clicuri și îi găsește profilul, o fotografie alb-negru serioasă, de bun-gust. Și numărul de telefon.

Trage adânc aer în piept. În vară, se luptase cu toți. Pare dedicată, convingătoare și știe exact ce să facă. Poate are vreun sfat pentru cineva în situația lui? Va fi costisitor, desigur, dar în clipa de față nu are altă variantă.

— Ai găsit ce căutai? îl întreabă Alexa din pragul ușii biroului.

Jacob se întoarce cu scaunul, cu spatele la biroul plin de hârtii și se uită la ea, cum stă cu o ceașcă de ceai în mână.

— Ei bine, nu e un *wasta*, spune el. Dar s-ar putea să fie ceva. Pot să-ți împrumut telefonul?

•

Gabriella răspunde la primul apel, de parcă ar fi așteptat cu telefonul în mână.

— Seichelmann la telefon.

Jacob oftează adânc. Nu se așteptase să răspundă la telefon.

— Avocata Gabriella Seichelmann? întreabă el după o scurtă pauză.

— Da, eu sunt, răspunde ea pe un ton simplu și oficial. Cu cine vorbesc?

— Nu pot să vorbesc mult, începe Jacob, neliniștit că reușise să o prindă la telefon, neliniștit de cât de mult avea să o coste convorbirea aceea pe Alexa.

— Atunci îți sugerez să treci la subiect, spune ea, pe un ton sec.

Conexiunea nu este foarte bună, din cauza atmosferei și a distanței.

— Am informații importante. În clipa de față mă aflu în Beirut. Și cineva mi-a dat niște informații pe care vrea să le aduc în Europa.

Jacob se oprește. Totul sună atât de nebunește.

— Cum te cheamă? întreabă ea. I se pare distrasă, ca și cum nu îl ascultă cu atenție, sau nu-l ia în serios.

— Nu sunt nebun, zice el. Nu pot să-ți dau numele meu. Spune-mi Karl, bine?

— Bine, Karl. Spune-mi. Ce fel de informații ai și cu ce pot să te ajut?

— Cu câteva luni în urmă, am întâlnit în Beirut un tip care este fotograf

în Siria, începe el. Dar am aflat ulterior că era doar o acoperire. De fapt, bărbatul strângea informații despre atacurile cu drone organizate de occidentali și despre cum ucid civilii. Doar că este urmărit de mulți și m-a rugat să scot informațiile din Liban. Am fost amenințat de un spion suedez și astăzi s-a tras asupra mea când...

— Liniștește-te, spune Gabriella. Sesizează ceva nou în vocea ei, mai degrabă interes decât suspiciune. Nu-mi mai da detalii la telefon, bine? Dar ai pașaport și bilete spre Europa? Și vrei să spui că și tu ești urmărit?

— Da, răspunde el.

— Când ai zborul? Unde o să aterizezi?

— În Bruxelles, zice el. Într-o săptămână.

— Bine. Pot să fiu în Bruxelles pe data de 24, zice ea, părând să-și ia notițe. Nu-mi spune când ai zborul. Cumpără-ți un telefon cu cartelă după ce aterizezi. Sună-mă atunci și o să-ți spun unde să ne vedem. M-ai înțeles?

— Da, spune el. Am înțeles.

Răsuflă ușurat când își dă seama că este sigură pe ea. Gabriella rămâne câteva clipe pe gânduri, după care spune:

— Din câte îmi dau eu seama, e singura ta șansă, dacă nu vrei să iei legătura cu ambasada suedeză și nu cred că vrei să o faci, nu-i așa? Fă totul conform planului.

— Bine, zice Jacob. Mulțumesc.

— Rezolvăm noi. Mai e ceva. Copiază informația și ascunde-o undeva în siguranță. Trimite-o prin poștă, sau ceva de genul.

— Asta o să fie... complicat, răspunde el.

— Descurcă-te. Informația asta e tot ce ai. Sună-mă când ajungi în Europa. Ne vedem acolo.

După care îi închide telefonul. Jacob se uită la Alexa, care stă sprijinită de pragul ușii micului ei birou. Îi face semn să o urmeze.

— Hai, zice ea. Am o sugestie ușor neplăcută.

•

În zilele următoare, Alexa se ocupă de toate. Un pat la un hostel, masa la centrul pentru tineret de trei ori pe zi. Ba chiar îi face rost de câteva cărți în limba engleză pe care foștii oaspeți le lăsaseră în urmă și o conexiune proastă la internet prin care reușește să le trimită fără tragere de inimă mesaje în scris colegilor săi de la ambasadă despre cât este de bolnav, motiv pentru care nu avea să vină la muncă săptămâna viitoare.

Zilele trec și se ridică din pat doar ca să meargă să mănânce. Aude vocile grave ale mai multor tineri voluntari europeni, dar nu ia parte la discuțiile lor. Doar merge să mănânce, după care se întoarce în camera lui, ia un thriller american și citește până îl ia somnul.

Oare cât timp trebuie să zacă acolo până să creadă că totul este un vis? Două zile? Trei? Rana de pe spate se vindecase aproape de tot, iar cardul de memorie nu îl mai jena deloc.

În afară de card, nu mai are nimic altceva care să-i amintească de toate prin care trecuse. E atât de ciudat să trăiești așa. Nu vorbește cu nimeni, în afară de Alexa, care îl privește îngrijorată și care, în cele din urmă, încetează să încerce să-l mai includă în diferitele proiecte ale centrului. Nu are energie pentru așa ceva. Nu îndrăznește să facă nimic. În fiecare zi răspunde doar cu „poate mâine”, fără să vorbească serios.

În cea de-a patra zi, îndoielile încep să-l macine din nou. Abia dacă poate să-și mai amintească chipul lui Yassim, buzele lui, atingerea lui. Există doar starea aceea veșnică de stres, gaura din piept, îndoielile și o misiune pe care nu o înțelege cu adevărat. O roagă pe Alexa să-i împrumute calculatorul din birou, doar ca să verifice știrile și să afle ce se mai întâmplă în lume. Alexa îi spusese să nu-și verifice adresa de e-mail dacă nu voia să fie descoperit. Are încredere în ea și acceptă bucuros să-i urmeze ordinele.

Doar că nu-și mai verificase adresa de e-mail de la ambasadă, de când le scrisese că nu se simte bine, și trebuie să vadă dacă îi răspunsese cineva. Așa că se conectează.

Are două mesaje noi. Primul spunea: „În regulă. Sper că ești bine”. Celălalt era de la o adresă pe care nu o mai văzuse până atunci. Doar câteva numere și un mesaj Gmail, trimis în urmă cu câteva zile. Asta era tot. Îl deschide.

Mesajul constă din trei cuvinte, scrise în limba engleză. Nimic mai mult.

Fii tare. Curând.

Dar este de ajuns. Jacob citește cuvintele cu sufletul la gură și, brusc, simte prezența lui Yassim. Se holbează timp de cinci minute la e-mail, după care iese din cont, șterge istoricul căutărilor, închide browserul și se ridică de la birou. Încă două zile. Doar atât.

Aproape că plutește când iese din birou în sala goală de mese. Dar

înainte să se întindă pe pat, aude vocea Alexei în spatele lui.

— Jacob, e timpul.

Se întoarce și o vede stând acolo, cu ochii ei întunecați, cu părul bogat prins într-o coadă care îi alunecă pe un umăr. Dar nu-și poate lua gândul de la mesajul lui Yassim și de la Yassim. Dă ușor din cap.

— Nu știi ce să zic. Trebuie?

Alexa încuviințează calmă și hotărâtă.

— Ne așteaptă mașina. Ții minte ce ți-a spus avocata? Jacob, nu poți să riști.

Știe că are dreptate. Știe că dragostea nu este de ajuns, că nimic nu e ceea ce pare a fi. Așa că ridică din umeri.

— Bine, hai să terminăm cu povestea asta.

•

Ajung la o clinică mai mică decât cea la care îl dusesese Yassim, o cameră plină de chipuri îngrijorate și priviri temătoare, dar Alexa îl ghidează direct prin sala de așteptare, până în cabinetul medicului, care era doar puțin mai mare decât o magazie. Nu avea nicio fereastră, doar un pat ca vai de el acoperit cu vinilin crăpat, un scaun rotund și o masă mică cu instrumente de unică folosință.

Ușa se deschide, Alexa se întoarce spre ei și salută o femeie îmbrăcată în uniformă de chirurg, cu un șal verde pe cap. Pare obosită. Poate că lucrase toată noaptea, poate mai mult. Alexa o sărută pe obraz.

— Mulțumesc, Aisha. Îți rămân datoare.

Dar femeia îi zâmbește, dă din cap și trece pe lângă ea.

— Suntem chit. Deocamdată.

Se așază în fața lui Jacob și îl privește cu ochii epuizați, reci și indiferenți.

— Bun, începe ea. Alexa este prietena mea și spune că ai ceva pe spate, sub piele, și că vrei să-l scoatem. Și așa vom face. Doar că sunt trează de treizeci și șase de ore și am o sală de așteptare plină de oameni care au nevoie de ajutorul meu. Asta înseamnă că nu vreau să aud nimic de la tine, bine? Nu vreau să știu cine ești, cum ai ajuns în Shatila sau ce ai sub piele. Și nu vreau să te plângi că te doare. O să dureze cincisprezece minute și vreau tăcere totală din partea ta. E clar?

Jacob încuviințează. Răsufală ușurat să vadă că e hotărâtă și competentă, iar pentru următoarele cincisprezece minute, acceptă bucuros să se supună

întocmai cerințelor altcuiva.

Apoi se întorc la mașină, Alexa, Jacob și micul card de memorie într-o pungă din plastic. Jacob îl sucește pe toate părțile în lumina aceea gălbuie și slabă de după-amiază.

— Cel mai probabil e cu parolă, spune Alexa, ceea ce înseamnă că nu ai cum să vezi ce e pe el. Dar asta nu contează.

— Și atunci, ce contează? șoptește Jacob.

Alexa se întoarce spre el pe bancheta din spate, îl prinde de bărbie, îl trage spre ea și îl privește drept în ochi.

— Contează, pentru că acum nu mai ești un simplu cărauș, *habibi*. Un simplu vehicul pasiv. Acum ai o fărâmă de putere, de control. La nevoie.

•

Și astfel trece săptămâna și vine, în sfârșit, timpul să plece. Jacob stă pe coridorul centrului pentru tineret cu rucsacul lângă el și cu un junghi mai dureros ca niciodată în spate. Alexa deschide ușa în ceața întunecoasă care cade ca o perdea peste alee. O motocicletă așteaptă sub scara mică.

O cască neagră cu vizieră neagră acoperă capul conducătorului care este îmbrăcat în blugi și cu o geacă de motor ce se potrivește cu vopseaua de un roșu aprins de pe rezervorul de motorină.

— Ei bine, spune Alexa, îmbrățișându-l. Bashir o să te ducă la aeroport.

Jacob se întoarce spre ea. Este speriat și stresat, asta e clar. Dar simte, deopotrivă, un sentiment de ușurare, chiar de bucurie că totul se va sfârși curând. În sfârșit, ceva se mișcă. Dă din cap și spune:

— Da. Mulțumesc pentru...

Dar nu apucă să mai zică și altceva pentru că Alexa îl oprește.

— Nu-mi mulțumi acum. Mulțumește-mi la final.

Jacob se apropie să o sărute pe obraz, dar Alexa îl oprește.

— Nu uiți ceva? spune ea, întinzându-i mâna.

Jacob se uită nedumerit la pachetul nedesfăcut de prezervative din mâna ei. Ridică privirea, zâmbind stânjenit.

— Sincer să fiu, nu prea am chef. Nici măcar nu știu unde e Yassim.

Alexa începe să râdă.

— Dragul meu. Micul tău secret? Cardul de memorie? Aveai de gând să-l scoți din Beirut în buzunar?

— Vrei să spui că..., mormăie el.

Alexa încuviințează.

— Vreau să spun că o să-l înghiți ca un traficant de droguri de treabă, asta vreau să spun.

•

Încă simte gust de cauciuc în gură. Are impresia că prezervativul i-a rămas în gât oricâtă apă băuse. Sare pe motocicletă, în spatele lui Bashir, fără să îndrăznească să-l privească, însă prea aproape de el ca să se simtă confortabil. Se prinde strâns de jacheta lui țepăună, din piele roșie, și închide ochii când pornesc prin labirintul din Shatila, și afară, pe străzile și drumurile principale.

Fără să-și dea seama, ajung pe autostrada spre aeroport. Când își face curaj să deschidă ochii, vede cum se strecoară printre mașinile zgomotoase și simte steagurile verzi care flutură prin întuneric deasupra suburbiilor controlate de Hezbollah, care nu sunt nimic mai mult decât câteva orașele stâncoase. „Le văd pentru ultima oară, își spune el. E ultima oară când trec pe aici”. Lasă Beirut în urmă. Și, mai mult decât atât, își lasă vechea viață în urmă. Totul este nou. Acum simte doar neliniște și teamă. Și iubire. Mai presus de toate, iubire.

În apropiere de aeroport, Bashir încetinește și intră în ritmul normal al traficului. Apoi oprește lângă trotuarul din fața terminalului. Jacob îi dă drumul, simțindu-și brațele înțepenite de încordare. Abia dacă reușește să le îndrepte. Ar trebui să-i spună ceva lui Bashir, care își ridică vizorul negru și se întoarce. Dar Bashir are privirea ațintită în depărtare, iar Jacob vede ceva în ochii lui care îl reduce la tăcere.

Se întoarce și el încet și vede la ce era Bashir atent.

Sus, la intrarea care leagă clădirea terminalului de parcare, este o camionetă gri, cu ferestre fumurii, care se mișcă încet printre baricade și printre paznici. În clipa aceea îl cuprinde panica, își amintește de bărbății de la librăria armenească din Hamra. De focurile de armă prin geamul din spate al taxiului. Cum de reușiseră să-l găsească?

Jacob își pune din nou casca pe cap cu mâinile tremurânde și îl prinde din nou pe Bashir de după talie.

— Pornește! Du-mă, te rog, de aici.

24 noiembrie

Bruxelles

George ia patru pastile din flaconul pe care i-l dăduse Klarei vecina Gabriellei și le pune pe un fund de lemn din bucătărie.

— Am citit pe Google, spune el, începând să toace pastilele cu un cuțit japonez ascuțit. Și știi că poți conta întotdeauna pe sociopați, nu?

— E cel mai ridicol plan pe care l-am auzit în viața mea, comentează Klara. Nu ar fi mai bine dacă aș lua-o la fugă până la metrou?

— Ăla e planul B, răspunde George. Se oprește din pisat și se întoarce spre ea. Nu vrei să afli cine e pe urmele tale?

— Ba da. Doar că nu vād cum o să mă ajute treaba asta.

George se apleacă peste masă și transformă și ultima pastilă într-o pulbere fină pe care o varsă cu grijă într-un mic recipient din plastic.

— Nu mă mai bate la cap și ai încredere în mine. Nu avem timp de pierdut dacă vrem ca planul ăsta să funcționeze. O să-și termine cafeaua în curând.

Își pune haina pe el și lasă sticla pe jos în timp ce se încălță.

— Am nevoie doar de trei minute, zice el. Atât, Klara. Planul ăsta măreț are o fereastră mică de timp.

Klara clatină sceptică din cap.

— Ai luat-o razna.

— Atunci vino tu cu o idee mai bună.

— Ți-am spus deja ce idee am eu. Să o iau la fugă până la metrou.

George îi pune o mână pe umăr.

— Ce avem de pierdut? întreabă el. Dacă funcționează, vom afla mai multe despre oamenii aceștia. Dacă nu merge, facem ca tine, bine?

— Du-te, spune Klara, oftând.

•

Dimineața este senină și rece. Klara iese din clădirea lui George la exact trei minute după ce acesta coborâse în stradă, îndreptându-se către intersecție, pe lângă BMW-ul unde aștepta presupusul ei urmăritor.

Trage mai bine haina pe lângă ea, forțându-se să nu se uite spre BMW. Dar după ce trece, nu se poate abține să nu arunce o privire spre bărbatul care aștepta acolo. E exact cum îl descrisese George: umeri largi, barbă scurtă și o haină asemănătoare cu a celorlalți bărbați pe care îi văzuse pe urmele ei. Încă are paharul cu cafea în mână. Măcar atât.

Este la vreo douăzeci de metri de mașină când aude portiera deschizându-se și închizându-se. Se abține să nu se întoarcă, dar simte cum

inima i-o ia la goană.

Grăbește pasul, după cum stabiliseră mai devreme. Aproape aleargă, obligându-l pe urmăritorul ei să facă același lucru.

Ajunge la colțul străzii și cotește la dreapta. Îl zărește pe George undeva drept în față, chiar dacă are gulerul hainei ridicat și o căciulă trasă pe frunte. Stă sprijinit de ușa unui restaurant închis și, când o vede, se îndreaptă în viteză spre ea. Klara îi face un semn scurt din cap, iar el face la fel. Hotărât și concentrat.

Apoi se oprește la intrarea în brutărie, după cum stabiliseră, și își aprinde o țigară, privind în urma ei.

Nu-i vine să creadă. Se întâmplă exact așa cum plănuse George. Bărbatul care o urmărea apare de după colț, iar George este pregătit. O clipă mai târziu, face un pas spre el și se ciocnesc.

Bărbatul este mai masiv decât George, care aproape cade pe spate. Dar îl apucă de mână, îi ia cafeaua și face un pas în spate.

— Oh, pardon! îl aude pe George strigând. Nu am vrut. Chiar...

— Ce naiba? Șuieră bărbatul. Tu nu vezi pe unde mergi?

În clipa aceea o zărește pe Klara și se calmează, ușurat că nu o pierduse, nevrând să atragă atenția asupra sa.

— Îmi cer scuze, repetă George în franceză, începând să-i curețe jacheta unde se vărsase cafeaua. Dă-mi voie să mă revanșez, măcar atât să fac. Lasă-mă să-ți cumpăr o cafea.

— Nu e nevoie, bombăne bărbatul într-o franceză cu un accent puternic. Lasă-mă în pace.

— Nici nu discut, continuă George. Insist.

Bărbatul pare confuz. Încearcă să nu se uite la Klara, care stă încă lângă brutărie, încercând, în același timp, să rezolve situația cu George. Ultimul lucru de care are nevoie este să atragă atenția asupra sa. George își cere scuze din nou, după care trece pe lângă Klara și intră în brutărie fără să se uite în direcția ei.

În mai puțin de un minut iese din brutărie cu un pahar de cafea fierbinte în mână. Bărbatul este încă unde îl lăsase.

— Îmi cer iertare din nou, spune George, întinzându-i cafeaua. Sunt atât de neîndemânatic.

Bărbatul pare nervos, dar acceptă cafeaua și îl expediază pe George, care se îndreaptă spre apartament.

Klara își termină țigara, prefăcându-se că nu văzuse ce se întâmplase între cei doi. Stinge țigara, intră în brutărie și cumpără o pâine. Când iese, nici urmă de urmăritor.

•

— E înapoi la mașină, este primul lucru pe care îl aude când intră în apartamentul lui George. Cu cafeaua. Sunt un geniu!

Klara trece prin hol și intră în camera de zi fără să-și dea jos pantofii sau haina.

— Și o bea! exclamă George.

Klara ezită, dar se duce și ea la fereastră. Vede mașina și bărbatul la volan.

— Și dacă ai greșit doza? îl întreabă ea. Dacă moare?

— Nu vezi niciodată partea plină a paharului, mormăie George. Nu se moare de la câteva pastile. O să fie puțin amețit și dezorientat, atâta tot. Ceea ce înseamnă că vor veni prietenii lui să-l verifice. Concentrează-te să-și bea cafeaua. Victorie!

•

George abandonase complet ideea de a mai merge la muncă. Abia dacă scot câteva cuvinte, așteptând și jucându-se pe telefoane. Din când în când Klara aruncă o privire spre el și simte că și el face același lucru. Cele petrecute noaptea trecută și în dimineața aceea plutesc între ei ca un câmp de forță, dar niciunul nu știe ce să facă.

După vreo patruzeci și cinci de minute, George întoarce mâna și se uită la ceasul lui supradimensionat.

— Ar fi trebuit să-și facă deja efectul, spune el, ridicându-se în picioare.

— Bine, zice Klara. Uite cum facem: ies și, dacă văd că vine după mine, o să încerc să scap de el la metrou sau ceva de genul. După care mă duc să mă văd cu Karl.

George clatină din cap.

— Nici nu mă gândesc. Vin cu tine.

— George, nu vreau să-mi fac griji și în privința ta. Rămâi aici, te sun eu după.

— Dar dacă se întâmplă ceva? Dacă e ceva în neregulă?

— Dacă e ceva în neregulă? repetă ea. Și ce ai de gând să faci în cazul ăsta? Să-i mai iei o cafea?

Se apropie de el și îl mângâie pe obraz. Este prima oară când îl atinge de

când se treziseră dimineață în patul lui.

— George, asta e problema mea. Vreau să mă ocup singură de ea. Pentru Gabriella. Poți să-mi împrumuți o căciulă? Orice m-ar putea ajuta să-mi schimb înfățișarea.

George începe să cotovăie într-o cutie din hol și găsește o căciulă gri, din lână subțire. Vine și i-o pune pe cap.

— Să fii măcar cu băgare de seamă. Promite-mi.

Klara încuviințează. Ochii lui albaștri. Nu reușește să-și ia privirea de la ei. Încet, se ridică pe vârfuri și îl sărută pe gură.

— Promit, spune ea, după care dispare pe ușă spre cel care o urmărea, spre motivul pentru care Gabriella fusese arestată.

21 noiembrie

Beirut/Bruxelles

Duba gri trece încet de bariere, apropiindu-se de locul unde se află Jacob și Bashir.

— Te rog, pornește! îl imploră Jacob, ridicând viziera. Trebuie să plec de aici!

Bashir se întoarce spre el și îi lasă viziera în jos.

— Calmează-te. Dacă plecăm acum, le atragem atenția. Stai locului și taci din gură.

Duba se apropie din ce în ce mai mult, deja la doar douăzeci de metri de ei. Jacob se abține cu greu să nu sară de pe motocicletă și să o ia la fugă. Dar chiar dacă și-ar fi făcut curaj, picioarele nu-l ascultă. La doar zece metri în spatele lor, duba încetinește și se oprește chiar în fața intrării terminalului de plecări. În clipa aceea, Jacob vede ușa din spate a mașinii deschizându-se.

— Pornește! strigă el. Pornește, te rog!

Dar nu apucă să mai spună și altceva pentru că Bashir îl lovește în plex și Jacob se sprijină de el, încercând să respire.

— Taci! șuieră acesta.

Jacob întoarce capul în ciuda durerii din stomac. Prin ușa deja complet deschisă ies un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în costum, urmat de un bărbat cărunt și de o femeie îmbrăcată într-un taior bej. Șoferul sare din

mașină și începe să descarce valizele. Pasagerii își iau bagajele și se îndreaptă în grup spre plecări.

— Este mașina unui hotel, spune Bashir, ridicându-și viziera. Trebuie să încetezi cu un astfel de comportament. Trage aer în piept și calmează-te, mai ai înțeles?

Jacob încuviințează cu grijă.

— Dacă aș fi demarat în viteză, am fi atras atenția asupra noastră, spune Bashir, făcând semn spre polițiștii și soldații din parcare. O motocicletă care se comportă suspicios nu e văzută cu ochi buni prin părțile astea, înțelegi?

Jacob încuviințează din nou.

— Nu știu în ce fel de rahat te-ai băgat, continuă el, și nici nu mă interesează. Eu sunt doar tipul care conduce motocicleta. Dar trăiesc aici de îndejuns timp încât să știu că nu e bine să intri în panică. Să nu uiți asta. Fii tare, spune el, bătând cu pumnul în casca lui Jacob.

— Mulțumesc, zice Jacob, desfăcându-și casca. Se simte aiurea, ca un novice agitat. În același timp, Bashir are dreptate: nu știe care sunt planurile lui Jacob. O să mă gândesc la asta, spune el, lăsând casca în urmă.

Bashir și motocicleta lui se fac nevăzuți. Jacob își aruncă rucsacul pe umăr și se îndreaptă spre terminalul plecări. Pașaportul fals atârână greu în buzunar. Este extrem de stresat. Rana dintre omoplați îl înjunghie.

Nu are rost să aștepte, nu va fi mai ușor, așa că se îndreaptă direct spre controlul pașapoartelor. Zboară de la Beirut la Bruxelles cu un pașaport fals, cu bilete emise pe numele altcuiva. Și ce va face dacă este descoperit? Vede în fața ochilor privirea indiferentă a lui Myriam, bărbatului din librărie, Guantanamo. Dar nu are altă opțiune, alegerea fusese făcută.

Cu degetele tremurânde, împinge pașaportul pe tejghea spre angajatul obosit. Ar trebui să se uite la el? Sau să-și ferească privirea? Ce trebuie să faci când ai ceva de ascuns?

Bărbatul ia pașaportul și îl deschide la prima pagină. Se uită la Jacob și apoi din nou la pașaport. Răsfoiește paginile și, când să i-l dea înapoi, se oprește și îl ridică din nou.

Se uită când la Jacob, când la pașaport. Cu un nod în gât, Jacob încearcă să nu clipească. Dar deja simte că transpiră.

Bărbatul nu-și ia ochii de la Jacob, parcă vrând să-l țină locului.

— Mă scuzați, întreabă Jacob, cu gura uscată, abia șoptind. E vreo

problemă?

Bărbatul nu spune nimic, ci ridică pașaportul în fața lui, ca să vadă mai bine, după care se uită iar la Jacob.

— Domnule Andersson?

Oare era mai bine să recunoască? Mai conta?

— Da?

Bărbatul închide pașaportul și îl pune pe tejghea.

— Vedeți că vă expiră pașaportul în șase luni. Ca să știți.

Împinge pașaportul pe tejgheaua gri și zgâriată.

Jacob, aproape convins că nu auzise bine, scutură șocat din cap și ia pașaportul.

— Mulțumesc. O să... o să am grijă să mi-l reînnoiesc.

Aproape că ajunge la controlul de securitate, când cineva îl bate pe umăr. Când se întoarce, dă nas în nas cu un soldat care avea o pușcă automată mică, eficientă, atârnată de piept.

Jacob ridică mâinile din instinct, pentru ca bărbatul să nu îl perceapă ca fiind amenințător; panica aproape că îl paralizează. Bărbatul face un pas spre el și îi întinde un rucsac.

— L-ați uitat la controlul pașapoartelor.

Jacob scutură din cap, încercând să se adune. Este rucsacul lui. În toată panica, uitase de el.

Întinde o mână tremurândă și ia rucsacul.

— Oh. Mulțumesc.

— Aveți grijă pe unde vă lăsați lucrurile, spune soldatul. Data viitoare se confiscă.

•

Jacob aterizează la Bruxelles imediat după șase seara, convins că mâinile sale șovăitoare și ochii încețoșați o vor face pe femeia de la controlul pașapoartelor să se uite de două ori la al lui și să apese un buton mic de sub tejghea. Dar aceasta abia dacă se uită la el și la pașaportul lui și îl lasă să treacă. E atât de ușor, nu-i vine să creadă că reușise să scape cu viață din Liban.

Mergând prin terminal, își dă seama că sunt chiar mai mulți soldați aici decât în Beirut. Atacurile de la Paris de acum o săptămână își lăsaseră amprenta. E absurd, dar dormise dus pe aproape toată durata zborului, istovit și terminat după stresul de la aeroport.

Ce e de făcut acum? Nu primise alte instrucțiuni, doar biletele de avion. Avea să ia cineva legătura cu el? Și dacă nu avea să se întâmple asta, atunci ce era de făcut?

Și apoi se gândește la Gabriella Seichelmann. Fusese o greșeală să o bage și pe ea în povestea asta? Nu i se păruse o greșeală când era în Shatila cu Alexa. Atunci fusese atât de speriat și de confuz, se simțise complet pierdut și abandonat. Și acum nu știe dacă va fi întâmpinat la sosiri de o echipă SWAT belgiană.

— Nu, nu, nu, își spune el, îndreptându-se spre un magazin de electronice aflat lângă banda de ridicare a bagajelor și terminalul sosiri.

Își cumpără un telefon cu cartelă cu cardul MasterCard pe care îl primise de la librar și scoate bucățica de hârtie pe care notase numărul Gabriellei. Aceasta îi răspunde la cel de-al doilea apel.

— Sunt... Karl, începe el. Te-am sunat ca să...

— Îmi amintesc, îl întrerupe ea calm. Karl, e important să vorbim scurt și la obiect.

— Am ajuns... și mi-e teamă, spune el.

Nici măcar nu conștientizase situația, oscilase între panică și încercarea de a-și păstra calmul. Abia acum își dă seama cât e de speriat. Din cale afară de speriat.

— Înțeleg, dar trebuie să te liniștești. Ne vedem marți, după cum am stabilit deja. La liftul din fața Palatului de Justiție, la ora șaisprezece.

Marți? Adică în trei zile. Pare o veșnicie.

— Dar... ce să fac până atunci? Am ajuns deja în Bruxelles. Dacă nu vine nimeni după mine, dacă...

— Nu cred că ar trebui să mai vorbim despre asta la telefon, e mai bine să continuăm discuția asta marți, când ne vedem. Ți-am spus deja că nu pot mai devreme. Îmi pare rău, dar...

— Nu înțelegi! răbufnește el, pierzându-și cumpătul, dar încearcă să se liniștească și coboară vocea ca să nu-l audă oamenii din jur. Sunt vânat. Am nevoie de ajutorul tău.

— Cu atât mai mult ar trebui să respectăm planul. Nu putem risca să ne fie interceptate convorbirile. În orice caz, s-ar putea să fim amândoi în pericol.

— Dar e imposibil să ne asculte, abia ce am cumpărat telefonul ăsta...

— Fă cum îți spun. Liniștește-te și stai ascuns în următoarele câteva

zile. Trebuie să închid. Ne vedem marți, după cum am stabilit. Nu mă mai suna decât dacă trebuie să schimbi ora. Vorbesc serios.

Determinarea și calmul ei reușesc să îl liniștească și să îl mai scape de teamă. Mai sunt doar câteva zile. Măcar are un plan de rezervă în caz că totul avea să se ducă pe apa sâmbetei.

— Bine, spune el. Mă descurc eu până atunci.

•

Jacob pornește spre ieșire odată cu valul de pasageri. Ce se va întâmpla odată ce va ajunge la sosiri? Îl va aștepta Yassim acolo? Îi tremură mâinile când își amintește chipul și trupul lui. Dar dacă nu este acolo? Dacă fusese arestat?

Sala este plină de oameni în așteptarea rudelor și prietenilor. Se oprește și privește mulțimea, șoferii de taxi și pancartele lor scrise de mână. La început i se pare că nu vede bine, dar pe una dintre ele citește un nume care îl face să tresară.

Patrik Andersson.

Șoferul, îmbrăcat într-o geacă din piele, îl zărește în același timp – probabil că primise detalii despre înfățișarea lui – și se îndreaptă spre el.

— Domnule Andersson, spune el în engleză. Vă rog să veniți cu mine.

Jacob aruncă o privire înjur și ezită. Trebuia să aibă încredere că totul avea să fie bine, că Yassim se ocupase de toate. Șoferul îl conduce afară din clădire. Trec pe lângă taxiuri și traversează strada spre parcare a întunecată.

— Mașina este în parcare, spune șoferul, fără să se întoarcă spre el.

Jacob îl urmează, în lumina slabă din parcare. Nu iau liftul, ci rămân la nivelul străzii, îndreptându-se spre capătul îndepărtat al clădirii.

— E chiar aici, nu mai e mult.

Lui Jacob i se pare că aude o ușă de mașină deschizându-se și închizându-se, urmată de zgomot de pași.

— Acolo, spune șoferul, făcând semn spre un Citroën negru vechi.

Pașii din spate se aud din ce în ce mai aproape. Ceva nu e în regulă. Nu e taxi; pare o mașină privată. Și de ce e parcată tocmai acolo, atât de departe, în ciuda faptului că sunt atât de multe locuri de parcare mult mai aproape de terminal?

— Stai puțin, spune el, oprindu-se pe loc. Cine te-a trimis după mine?

Bărbatul se întoarce spre el cu mâna în buzunar. Ține un pistol, e evident, mult prea evident.

— Prietenul tău m-a trimis. Yassim.

Chiar în acel moment Jacob aude zgomot de pași în spatele lui. Nu are timp să se întoarcă, simte doar cum cineva îi ridică jacheta deasupra taliei în briza rece.

Un ac îi intră imediat în piele. Parcarea începe să se învârtă în jurul lui, simte cum îl lasă picioarele și i se face negru în fața ochilor.

24 noiembrie

Bruxelles

Klara iese din clădire și cotește la dreapta, îndreptându-se în direcția opusă față de intersecție și de brutărie, ca să nu treacă pe lângă bărbatul din BMW. Merge pe lângă clădirile gri. Strada este pustie și liniștită pe timpul zilei, majoritatea oamenilor fiind la serviciu.

Nu ajunge foarte departe, când aude o portieră deschizându-se și închizându-se în spatele ei. La naiba, fusese prea simplu. Știuse că planul lui George n-avea să meargă. Mai avea doar câțiva pași până la Avenue Louise, cât mai repede, și apoi pe Place Stéphanie până la metrou.

Aruncă o privire peste umăr. Strada pe care locuiește George este aproape goală, cu excepția unei femei brunete, îmbrăcată într-o pereche de blugi. Întoarce capul ca să vadă mai bine.

Îl zărește imediat pe bărbatul cu barbă. Dar nu arăta deloc ca înainte, nu este la fel de hotărât și concentrat. Dimpotrivă, pare băut sau bolnav și se sprijină de capota mașinii, cu ochii după ea în timp ce încearcă să-și scoată telefonul.

Și totuși, pastilele lui George avuseseră efectul dorit, bărbatul este prea amețit ca să pornească după ea. Bâjbâie la telefon. Oare încearcă să-și sune un coleg? E cazul să se grăbească înainte să ajungă înlocuitorul.

În clipa aceea vede o altă siluetă care traversează strada, în drum spre el. George. Se întoarce cu totul. George ajunge la bărbat și îl apucă de mână în care ține telefonul. Ultimul lucru pe care îl vede înainte de a face dreapta pe Avenue Louise este cum George îi ia telefonul din mână, după care îl împinge pe capota mașinii.

— La naiba, mormăie ea și se întoarce alergând spre George și spre planurile lui stupide.

— Pe bune? strigă ea, apropiindu-se de el. Ce naiba faci?

George e la doar câțiva metri distanță și se întoarce șocat spre ea. Ridică mâinile și îi face semn să plece, uitându-se în jur.

— Pleacă de aici, șuieră el. La naiba, dacă sunt și alții prin zonă?

Dar Klara nu îl ascultă.

— Ce dracu' faci, George? E deja în fața lui, iritată și frustrată. Ce ai de gând să faci?

Urmăritorul se întoarce spre ea, cu o privire pierdută și confuză. Deschide gura să spună ceva, dar nu o mai face. George îl împinge înapoi pe mașină și acesta cade pe roată cu ochii închiși.

— Încerc să aflu cine sunt indivizii ăștia, spune el, mândru, ridicând un telefon mic și vechi.

— Ce ai de gând să faci cu el? întreabă Klara, trăgându-l de umăr, departe de mașină, înapoi spre intrarea din clădire.

— Nu m-am gândit la toate detaliile.

— *Quelle surprinse.*

Pornesc spre clădire, iar Klara intră înaintea lui George, îndreptându-se spre apartament.

— De ce te-ai întors? Planul era să pleci.

— Da, asta înainte să începi să jefuiești oamenii, bombăne Klara, aruncându-i o privire supărată. Ce ai de gând să faci când o să-l sune prietenii lui?

George îi evită privirea când începe să-și dea seama că planul lui are niște fisuri.

— Văd eu ce fac. M-am gândit că ne-am putea folosi de telefonul lui. Să vedem cine e. Să-i verificăm contactele.

— Și presupun că i-ai cerut și parola, nu-i așa? Deschide ușa apartamentului, intră în living și se așază pe canapea. Dă-mi-l mie.

George îi aruncă telefonul și se așază pe fotoliul din fața ei.

— E cu cartelă, spune ea.

Apasă butonul de pornire și ecranul mic, cu rezoluție slabă se aprinde. Trebuie să introducă un PIN ca să îl poată folosi. Dar nu asta vrea Klara să verifice. Ecranul afișează ora în cifre. Sub oră sunt câteva simboluri despre care Klara presupune că reprezintă ziua și luna. Doar că nu reușește să le citească pentru că sunt litere chirilice. Telefonul este setat în ceea ce pare a fi rusă.

— E ceva ciudat aici, spune ea întinzându-i-l lui George.
George ia telefonul, se uită la el și face ochii mari.
— Ce dracu' e asta? Rusă?
Klara încuviințează, simțind un fior rece pe șira spinării.
— Măcar asta explică indivizii est-europeni despre care povestea Gabriella în scrisoare. Sunt ruși?
— Așa pare. Nu-mi place povestea asta, George.
— Nici mie, răspunde el. Cred că ar fi mai bine să plecăm. Înainte să apară prietenii lui.

23 noiembrie

Bruxelles

Camera este întunecată și umedă, doar o fâșie de lumină cenușie reușește să se strecoare printr-o fereastră aproape de tavan, pictată pe fugă în negru. Mirosul de mucegai și de ulei de gătit ranced emană din pereți, umplând camera.

Jacob simte că-i explodează capul, iar când deschide ochii, își dă seama că e atât de frig, încât îi clănțane dinții în gură. Rana de pe spate îl ustură teribil.

Unde este? Într-un subsol? Pe podea? Simte sub el o saltea subțire, mai mult un covor. Este întins pe o parte. Încearcă să se ridice, dar nu reușește să-și miște mâinile. Simte înțepături la încheieturi. Întoarce capul și se uită în jos. Are mâinile legate cu coliere albe din plastic.

Întâmplările îi revin în minte în frânturi. Plecarea din Beirut, bărbatul care îl așteptase cu un nume scris pe pancartă, pistolul de la brâu. Pașii. O înțepătură dureroasă de ac. Picioarele care nu-l mai ascultaseră. Întunericul.

Zburase din Beirut sub un nume fals. Folosindu-se de un pașaport fals. Și acum ajunsese încătușat într-un subsol rece.

Yassim era singurul care știa cu ce zbor avea să ajungă și sub ce nume.

E cuprins de disperare. Sunt doar două variante. Fie Yassim pierduse controlul asupra întregii situații, fie Jacob fusese tras pe sfoară.

Iar în clipa aceea înlemnește. Încearcă să țipe. Nu iese niciun cuvânt, doar un răcnet care pare să nu se mai termine niciodată.

Dar încetează brusc atunci când doi bărbați cu măști de schi trântesc ușa

de perete și intră în cameră. Țipătul amuțește când unul dintre ei se apleacă și îi dă o palmă peste obraz, cu mâna înmănușată, atât de tare, încât îi rupe buza și simte sângele curgându-i pe față și pe salteaua murdară. Amuțește atunci când celălalt bărbat îi îndeasă o cârpă mare albă în gură ca să nu mai scoată niciun sunet.

Unul dintre bărbați îl apucă de umeri și îl forțează să stea așezat. Apoi îl trage spre el până când ajunge în genunchi. Cu mâinile la spate. Cu cârpa în gură. Cu sângele scurgându-i-se pe bărbie. Bărbatul se apleacă deasupra lui, iar Jacob îi simte respirația urât mirositoare.

— Taci! îi zice el, într-o engleză cu un accent puternic. Să nu mai scoți niciun sunet.

Face un pas în spate și scoate un pistol de la brâu. I-l lipește de frunte, iar Jacob simte lacrimi alunecându-i pe obraji.

Apoi apasă pe trăgaci.

Arma pocnește, iar Jacob se prăbușește din nou pe o parte pe saltea, tremurând din toate încheieturile.

— Exact, spune bărbatul, râzând. Ține-ți gura.

Jacob dă din cap.

Cei doi bărbați îi întorc spatele și dispar. Îi aude închizând ușa în urma lor.

Nu își dă seama cât timp zăcuse acolo până când aude din nou pe cineva în fața ușii. Poate o oră. Poate douăsprezece. Frigul face acum parte din el. Ca și cum înghețul îi pătrunsese în creier și în șira spinării. Îi este atât de foame. Și frică, o frică de nedescris.

Încet, ușa se deschide din nou. Nu reușește să distingă nimic în întuneric, doar o siluetă întunecată care intră în cameră și se apropie de el. Abia când silueta pășește în lumina difuză care răzbește prin fereastra mică, își dă seama cine este. Și inima i se oprește în loc.

Acolo, în mijlocul încăperii, este Yassim.

•

Jacob încearcă să spună ceva, dar cârpa îi intră și mai adânc în gură, aproape sufocându-l. Reușește să se ridice puțin, sprijinit de perete.

Yassim este aici.

Este aici.

Cei doi bărbați cu măști de schi intră în cameră, dar rămân în pragul ușii. Ar putea fi aceiași de mai înainte, dar e imposibil de spus. Yassim vine

în fața lui și se oprește. Îl privește cu o expresie calmă, lipsită de orice emoție, ca și când nu-l mai văzuse niciodată, ca și cum Jacob nu însemna nimic.

Când cizmele lui Yassim îl lovesc la câțiva centimetri sub coaste, nu durerea îl paralizează, ci cât de surprinzător și inexplicabil este totul. Se ghemuiește pe saltea, cât poate, cu mâinile la spate. Își ridică genunchii, simțind o durere usturătoare în abdomen.

A doua oară îl lovește în spate, însă țipătul este înecat de cârpa din gură. Abia dacă se aude un mormăit înecat. Ar trebui să închidă ochii, dar nu poate. În schimb, îi ține larg deschiși, uitându-se la Yassim. Nu-i vine să creadă că trece prin așa ceva, că prietenul lui este în stare de una ca asta.

De data aceasta, Yassim se așază pe vine în fața lui. Îi scoate ușor cârpa din gură și îl apucă de gât.

— Ce dracu' ai făcut? îl întreabă el. Cum ai putut să fii atât de tâmpit? Ești un om mort, pricepi?

Jacob se holbează la el și scutură din cap. Nu poate răspunde nici dacă ar ști ce să spună.

— Ai scos cardul, continuă Yassim. Cum ai putut să fii atât de prost?

În sfârșit, îi dă drumul și Jacob încearcă să tragă aer în piept, simțindu-și gura uscată de la cârpa care îl redusese la tăcere ore întregi. Dar înainte să apuce să spună ceva, Yassim îi dă un pumn în față. Un fulger îi trece prin fața ochilor și urlă de durere, umilință și confuzie.

— Unde e cardul? întreabă Yassim.

Jacob încearcă să înghită, încearcă să spună ceva.

— De ce... de ce faci asta? șoptește el.

Yassim îl apucă din nou de gât și începe să-l strângă.

— Chiar crezi că mi-a părut vreodată de tine? Șuieră el, după care explodează într-un râs sec. Ești mult mai naiv decât aș fi putut să sper vreodată, poponarule. Ți-ai imaginat că avem o relație după ce ne-am văzut de trei ori? Chiar nu înțelegi? Ești doar un instrument pentru mine, nimic mai mult.

Yassim slăbește ușor strânsoarea, iar Jacob încearcă cu disperare să tragă aer în piept, tușind și înecându-se.

— Spune-mi unde este cardul. Sau jur pe ce am mai sfânt că te omor în clipa asta.

Jacob își trage nasul, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Nu mă omorî, șoptește el. De ce faci asta? Nu mă omorî.

— Atunci spune-mi ce vreau să știu, cretinul naibii, șuieră Yassim, apropiindu-se de fața lui. Vorbește.

Jacob știa că nu are scăpare, așa că îi spune, cu buza sângerând, cu trupul și fața durându-l de la loviturile primite. Îi povestește despre întâlnirea cu Myriam la muzeu, despre cum fusese vânat de oamenii ei, despre cum trăsese în el. Îi spune despre Shatila și despre Alexa, cum luase legătura cu o prietenă care avea o clinică pentru palestinieni în centrul pentru refugiați. Cum îi scosese cardul de memorie din spate, după care i-l dăduse într-o pungă mică din plastic fără să-i pună niciun fel de întrebări. Cum încercase să vadă ce era pe el, dar că era protejat de parolă. Despre cum ezitase, neștiind ce să facă. Și cum, în cele din urmă, hotărâse să aibă încredere în Yassim și să plece cu avionul din Beirut. Când ajunge la punctul acela al poveștii, închide ochii și începe să suspine atât de tare încât crede că Yassim nici nu-l mai aude. Dar acesta îl înșfacă din nou de gât.

— Unde e cardul acum? îl întreabă Yassim. Ce naiba ai făcut cu el?

Jacob gândește febril. Totul e pierdut, nu va supraviețui. Dar trebuie să-și păstreze sângele-rece și să câștige timp.

— L-am ascuns, șoptește el.

Yassim îi dă drumul și acum poate să vorbească.

— L-am scos. Și apoi l-am dat cuiva, să-l țină bine.

— Cui? întreabă Yassim.

— Unei prietene de la ambasada suedeză, șoptește Jacob. Nu știe ce e pe el, doar că e al meu. Dar dacă nu primește nicio veste de la mine, o să se ducă să-l predea autorităților.

Yassim se uită lung la el, scuturând din cap. Apoi se aruncă peste Jacob, îl trântește pe burtă, își înfinge genunchiul în spatele lui, îl apucă de păr și îl împinge cu capul în saltea. Apoi se apleacă peste el și îi șoptește la ureche:

— Atunci e cazul să o suni pe prietena ta.

Îi dă drumul, se ridică în picioare, după care se întoarce și spune ceva în arabă. Unul dintre bărbații de la ușă îi răspunde.

— Ai face bine să spui adevărul, zice Yassim. Nu cred că înțelegi în ce rahat te-ai băgat.

Jacob nici măcar nu găsește puterea să ridice capul, dar aude pașii lui Yassim îndepărtându-se. Îl aude spunându-le ceva celor doi bărbați, după

care ușa deschizându-se și închizându-se și cheia în broască.

Abia atunci se întoarce pe o parte.

Și abia atunci îl observă.

Stă pe ceva. Ceva tare și ascuțit.

Ceva ce nu fusese acolo înainte ca Yassim să intre în celula lui.

•

Jacob rămâne acolo, inert, până când este sigur că Yassim și ceilalți nu se vor întoarce. Tremură și îl dor toate de la bătaia încasată, iar rana de pe spate îl arde.

Probabil că îl tăiaseră când fusese drogat. Ca și cum fusese doar un pachet pe care să-l folosească după bunul lor plac și pe care să-l arunce după ce-și încheie misiunea.

Oare Myriam avusese dreptate în tot acest timp?

Alexa cu siguranță avusese dreptate. Dacă nu i-ar fi urmat sfatul, ar fi fost mort deja.

Nu poate să înțeleagă. Nu fusese nimic altceva pentru Yassim decât o simplă unealtă. Un pachet.

Câștigase puțin timp mințind că lăsase cardul în Beirut. Dar, mai devreme sau mai târziu, aveau să-și dea seama că nu era adevărat. Mai devreme sau mai târziu, cardul avea să iasă la iveală. Iar planul lui de rezervă avea să se sfârșească acolo.

Se rostogolește ușor pe spate. Obiectul de sub el este înfășurat într-o pungă din plastic. Este îngust și lung de zece centimetri. Îl prinde, reușește să găsească gura pungii și o întoarce până când reușește să bage mâna înăuntru. Simte ceva rece și neted și începe să pipăie cu vârful degetelor.

Un cuțit.

Îl scoate nerăbdător și îi alunecă din mâini pe saltea. Cu sufletul la gură, caută pe salteaua murdară până îl găsește din nou. Îl apucă cu grijă, încercând să țină marginea ascuțită departe de corp și de mâini. Îl strecoară între încheieturi și reușește să taie repede legăturile.

E mai ușor decât se așteptase. De îndată ce găsește locul potrivit, plasticul cedează.

Nu-i vine să creadă. Nu îndrăznește să creadă, așa că rămâne acolo cu mâinile încă la spate. Stă întins până când își face, în cele din urmă, curaj să le aducă în față, examinându-le și răsucindu-le în întuneric. Încet, se întoarce din nou pe burtă, uimit de cât de ușor este când nu mai e legat.

Ridică cuțitul, un cuțit mic de bucătărie cu mâner roșu, genul de cuțit cu care se taie legumele. În închisoarea lui murdară, un obiect atât de banal i se pare străin.

Yassim îi dăduse ocazia să-și elibereze mâinile. Dar de ce?

Așa că ridică punga din plastic și găsește sub ea o hârtie împăturită. E prea întuneric ca să vadă ce scrie, așa că se ridică și se duce la fereastra a cărei lumină cenușie este din ce în ce mai slabă. Doar două rânduri, scrise în grabă:

Fereastra e deschisă. Grăbește-te.

Jacob ridică privirea spre fereastra vopsită în negru. Ascultă cu urechile ciulite, dar nu aude nimic în spatele ușii. Fereastra este chiar la nivelul ochilor. Se apropie de ea și trage de mâner. Observă că are o gaură de cheie și, deasupra mânerului, cineva dăduse găuri în fereastră și în rama ferestrei, prinzându-le cu un lacăt. Orice fărâmă de speranță se risipește din nou. Fereastra nu e deschisă, lacătul e încă acolo.

Dar se înșală. Când pune mâna să tragă de lacăt, acesta se deschide. Cineva uitase să-l încuie. Sau îl descuiase intenționat.

Se întoarce în întunericul din subsol. Lângă ușă vede conturul unui fotoliu vechi. Nerăbdător, îl apucă și îl trage, prin lumina slabă, spre fereastră, spre libertate. Fotoliul e greu și face zgomot când îl târăște pe podeaua din beton. Dar nu poate să se gândească acum la asta, trebuie să iasă de acolo cât mai repede. Trebuie să scape.

I se pare că aude ceva în spatele ușii. O altă ușă deschizându-se, un scârțâit. Oare se întorc? Pentru o clipă se gândește să se oprească, să împingă fotoliul înapoi, să închidă fereastra, să se arunce din nou pe saltea și să pretindă că e legat.

Dar e acum ori niciodată. E șansa lui să iasă în viață de aici.

Se urcă pe fotoliu și vede că fereastra dă spre o curte interioară sau pe o alee, doar beton, gunoi și tomberoane.

Aude mai clar. Cineva vine pe scări, spre celula lui, și teama pune stăpânire pe el, când întinde un braț prin fereastră. Pipăie cu palma piatra umedă și rece de afară, dar nu găsește să se prindă de ceva. Nu poate să meargă mai departe, nu poate să iasă de acolo. Stă acolo, atârând în celula lui, pe jumătate afară, încă prizonier.

Dă din picioare și reușește să se cațare pe spătarul fotoliului, îl aude trosnind, amenințând să se prăbușească sub greutatea lui. Continuă să

pipăie pietrele din curte până când reușește, în cele din urmă, să se prindă de o margine. Apoi se trage afară.

Dintr-odată se trezește pe burtă în curte. Într-o briză rece care îi face pielea de găină pe brațe. Vrea să chiuie, să râdă. Este liber. Dar acum trebuie să fugă.

Se ridică în genunchi și privește în jur. Este o singură cale de ieșire, ce pare să dea într-o stradă. Vede un chioșc sau un magazin mic peste drum.

Aproape că nu-i vine să creadă că există încă o lume normală. Se ridică și face un pas spre stradă.

Dar se oprește, pentru că o siluetă întunecată îi blochează calea.

24 noiembrie

Bruxelles

George se strecoară cu mașina în traficul de pe Avenue Louise. Intră și iese din tuneluri. Chiar înainte ca principala rută de tranzit să se îndrepte spre Bois de la Cambre, virează la stânga spre Place Flagey și spre cele două mici iazuri cenușii cunoscute sub numele de Ixelles. Klara aruncă o privire spre clădirile gri, cu obloane decojite și mici bistrouri portugheze.

— O să-ți fie dor de orașul ăsta, spune ea.

— De Bruxelles? întreabă George ridicând din umeri. De ce crezi asta?

— Nu-ți dai seama decât la plecare. Și poate nici măcar atunci. Dar îți dai seama la întoarcere. Toate lucrurile care te enervează la culme când locuiești aici, grevele și lucrările stradale, traficul și toată nebunia asta. Apoi te muți și când te întorci îi vezi pe toți bând Leffe la câte o terasă în noiembrie și uiți de toate rahaturile. Am stat amândoi prea mult timp aici. Niciun alt oraș nu va mai fi la fel pentru noi.

George încuviințează și parchează mașina pe trotuar, lângă unul dintre iazuri. Copacii sunt goi și uscați. O burniță rece plutește în aer.

— Îți spun sigur că n-o să-mi fie dor să fiu vânat de ruși, mormăie el, ieșind din mașină.

•

Își comandă câte o cafea și se așază pe terasa de la Café Belga, în ciuda frigului. Klara își pune pe umeri una dintre păturile bej ale cafenelei și se uită spre piața mică și spre liniile de tramvai din fața lor. Își aprinde o

țigară și ia o gură de cappuccino.

— Măcar vedem bine de aici, dacă ne găesc din nou, zice ea.

George scoate o țigară din pachetul Klarei și privește peste umăr spre barul mare și luminat în care studenți și liber-profesioniști stau aplecați peste laptopuri, telefoane și croasanți. Apoi se întoarce din nou spre Klara. Ochii îi sunt atât de diferiți de cum și-i amintește ea, mult mai puțin nesiguri și aroganți. E ceva mult mai profund în ei, pare că-i pasă. Și, mai mult de atât, ceva care o face să tresară, ceva atât de puternic și de surprinzător, încât nu știe ce să facă, așa că-și ferește privirea.

— Crezi că o să ne dăm seama ce e la mijloc? zise George. Ar putea fi orice. Și treaba asta cu rușii? Nu-mi place deloc.

Simte cum o ia de mână nesigur. De parcă nu știe dacă se cuvine sau nu, dacă are sau nu voie să o facă, în ciuda celor petrecute între ei ieri și în dimineața aceea.

Klara întoarce palma în sus și-și împletesc degetele. Simte cum îi mângâie încheietura cu degetul mare. E atât de ciudat și de confuz să-l atingă, să-l țină de mână. Mai intim decât să stea întinsă goală lângă el, în patul lui. Iar când se întoarce spre el și îi întâlnește din nou privirea, simte cum o ușă se deschide înăuntrul ei. Mult timp simțise că se poticnește într-o încăpere mare, întunecată, o peșteră sau un mormânt, prinsă în amintiri, neștiind ce să facă. Amintiri și sentimente de vinovăție. Se pierduse în camera aceea, fără să știe cum să caute o cale de ieșire, fără să știe unde e ușa, dacă există măcar o ușă.

Dar acum, aici, în frigul din Bruxelles, la doar câteva zile după ce Gabi fusese arestată și după ce îl îngropase pe bunicul ei, cu mâna lui George în mâna ei, simte că o găsisese. Reușise să dea peste mânerul ușii în întuneric, îl apăsase și își dăduse seama că ușa nu fusese niciodată încuiată.

Se uită la George. La părul lui blond, la privirea lui ușor îngrijorată și îi simte degetele jucându-se cu ale ei. Nu el e ușa, nu el e cel care o deschisese. Dar poate că el este în pragul ei, atunci când o deschide.

— Da, spune ea. O să ne dăm seama.

23 noiembrie
Bruxelles

— Grăbește-te! spune silueta din mijlocul drumului.

Dar vocea nu este amenințătoare, doar stresată, imperioasă, neliniștită. Când privește în sus, îl vede pe Yassim îndreptându-se spre el.

— Haide! strigă el. Trebuie să plecăm de aici acum!

E ca într-un vis în care totul se schimbă în bine, fără explicații sau context. Prietenul lui e brusc un monstru, după care, o clipă mai târziu devine din nou prieten.

Aude mișcări și voci prin fereastra deschisă. Paznicii lui sunt în drum spre celulă.

— Haide! strigă Yassim.

După atâta timp în întuneric, Jacob trebuie să mijească ochii în lumina gălbuie a decorațiunilor de Crăciun atârinate pe stradă, în fața porții. O ia la fugă și simte cum îl doare întreg corpul. Iar când aude primul foc de armă prin aerul răcoros al serii, tresare. Îl aude pe Yassim strigându-i în ureche.

— Mai repede! Mai repede!

Urmează alte împușcături, alte explozii asurzitoare, în timp ce Yassim îi arată un Volkswagen Polo verde parcat chiar pe stradă.

Sar în mașină, iar Yassim accelerează înainte ca Jacob să-și dea seama ce se întâmplă. Gonește pe strada denivelată atât de repede, încât Jacob este lipit de spătarul scaunului.

Mașina este joasă, saltă, iar undeva în depărtare se mai aud un foc de armă și mașini claxonând în jurul lor. Yassim ține volanul cu o mână, în timp ce brațul stâng atârna pe genunchi, neputincios.

Un punct roșu începe să se întindă pe lângă gulerul jachetei.

Prietenul lui e palid și are ochii sticloși. Virează cu o singură mână și, în scurt timp, ajung pe un drum ceva mai larg.

— Te-au împușcat, spune Jacob. Yassim, te-au împușcat în umăr.

Yassim nu-și ia privirea de la drum, dar mută rapid mâna dreaptă de pe volan pe schimbătorul de viteze.

— Ne urmărește cineva? întreabă el.

Încetinește iar, dar doar cât să vireze din nou, fără să răstoarne mașina. Jacob aruncă o privire în spate. La început nu vede nimic, dar când cotesc la stânga, o mașină neagră apare în spatele lor, o mașină ce mergea aproape la fel de repede și de imprudent ca ei.

— Un BMW, spune Jacob. Pare că vine după noi.

Yassim iese de pe drum și intră într-un garaj subteran. Se strecoară

printre mai multe mașini și găsește un loc de parcare liber la baza scărilor.

— Coboară! ordonă el.

E deja afară din mașină. Garajul e umed și miroase a urină. Pornesc în sus, sărind treptele două câte două. Ajung pe palier; mai au doar două etaje și ies din nou pe străzile orașului.

Jacob vede lumina de pe stradă. Undeva în depărtare aude o sirenă. Face câțiva pași, dar se oprește când îl aude pe Yassim gâfâind în urma lui.

— Stai! șuieră prietenul lui. Stai o clipă.

Jacob se întoarce și îl vede pe Yassim sprijinindu-se de perete. Abia dacă mai poate respira.

— Ce e? exclamă Jacob. Probabil că sunt și ei în garaj.

Dar felul în care Yassim se sprijină de perete, felul în care respiră, îl face să-și dea seama că e imposibil.

— Vino. Am ceva în buzunar, dar nu pot să ajung la el, spune Yassim, făcând semn spre mâna rănită.

Jacob se apropie de el și simte mirosul familiar al lui Yassim prin duhoarea de pe scară.

— Ce e? șoptește Jacob.

Dar prietenul lui nu-i răspunde. Lui Jacob i se pare că aude o mașină în garaj, dar nu e sigur.

— Îmi pare rău, spune Yassim, întorcându-se spre el. Avem atât de puțin timp.

Se sprijină de perete și se lasă jos. Jacob se apleacă peste el și îi deschide jacheta ca să-i vadă rana, dar Yassim îl oprește. O clipă mai târziu, aude o mașină în garaj, pe cineva coborând din ea și pași pe beton.

— La naiba, zice el. Nu mai avem ce să facem.

Vocea îi este slabă. Începe să tușească, iar Jacob se teme că va scuipa sânge, dar nu o face și răsuflă ușurat în mijlocul terorii aceleia nesfârșite.

— Ai cardul, da? întreabă el. Undeva? Nu mai e în Beirut? Jacob se uită lung la el. De unde știa? Sub ei aude ușa deschizându-se și mai mulți pași urcând pe scări.

— Cine ești? șoptește Jacob cuprins de o panică crescândă. Mai întâi îi ajuți să mă prindă și apoi mă ajuți să evaderez? Nu înțeleg nimic. Ești rănit și eu... eu...

Nu mai poate vorbi. Sunt prea multe lucruri pe care nu le știe, pe care nu le înțelege.

— Trebuie să te asiguri că va ajunge în mâinile cuiva de încredere, cineva independent, cineva care nu face parte din serviciile de informații sau din poliție. Știi la cine să apelezi?

Jacob încuviințează.

— Cred că da.

Yassim întinde mâna și-i mângâie obrazul.

— Știam eu că pot conta pe tine. În buzunar am un telefon și câteva sute de euro. Ia-i, o să ai nevoie. Acum trebuie să pleci.

— Dar tu? Nu pot să te las aici, spune Jacob, luând banii și telefonul.

Știe deja că nu are altă soluție.

— Mă descurc eu. Am nouă vieți.

Dar coboară privirea spre scări, clipind. Ca și cum nu poate să-și adune puterile pentru această ultimă minciună. Jacob se ridică, dar cu un nod în gât pe care nu-l poate face să dispară.

— Trebuie să supraviețuiești, zice el. Nu poți să dispari acum, abia ne-am cunoscut.

Yassim zâmbește.

— Îți amintești de terasa de pe acoperiș?

Jacob încuviințează, cu lacrimi în ochi.

— Cum aș putea să uit?

Yassim își duce mâna în spate, la cureaua, și scoate o armă mare și greoaie. Se strâmbă, iar Jacob vede din nou cum brațul stâng atârână inert.

— Trebuie să pleci, șoptește el. Trebuie să ai încredere în mine.

Jacob își înghite lacrimile, se apleacă și-l sărută pe obraz. Apoi se întoarce și pornește în sus pe scări, urcând treptele două câte două.

Când răsună primul foc de armă, Jacob e deja în stradă.

24 noiembrie

Bruxelles

Mai sunt două ore până când Karl trebuie să ajungă la întâlnirea stabilită la liftul din fața Palatului de Justiție. Klara și George sunt la cafeneaua Häagen-Dazs din Place Louise, la doar câteva sute de metri de locul de întâlnire.

Se uită prin ferestrele mari la intersecția haotică, unde traficul pare să

stea în loc. Bărbați veniți la cumpărături în pardesiuri din cașmir și femei cu poșete Chanel se amestecă în stația de metrou cu turiștii și cerșetorii români. Dacă ridică privirea, poate vedea șantierul mai mult sau mai puțin constant din jurul domului tribunalului, a cărui renovare nu pare să se sfârșească vreodată.

Aruncă o privire spre George. Nu trecuse nici măcar o zi de când ajunsese în Bruxelles. De când avusese un atac de panică, de când fusese urmărită, de când făcuse sex cu George și drogase un om. Și acum așteaptă un bărbat misterios cu care trebuia să se întâlnească Gabriella.

— La ce te gândești? o întreabă George.

Klara ridică din umeri.

— S-au întâmplat multe în ultimele douăzeci și patru de ore. Arată spre telefonul lui George care era pe masă în fața lui, lângă ceștile de cafea. Nicio veste?

Trecuse jumătate de oră de când îi trimisese lui Jean-Luc numerele de înmatriculare ale mașinii rusului. Jean-Luc este, după cum spune George, un „reparator”, adică o combinație între un detectiv particular și un geniu administrativ. Firma de PR la care lucrează încă George apelează adesea la el ca să investigheze diverse aspecte prin jungla birocrăției belgiene. „Teoretic, încă mai lucrez acolo, îi spusese George. O să trimită nota de plată la Philip Morris. Nimeni nu stă să verifice”.

— Nu încă, răspunde el.

Se uită la Klara, dar ea își ferește privirea până renunță și el. Nu ar trebui să simtă astfel de lucruri. Dar ceva tresare în ea de fiecare dată când îi privește liniile fine ale nasului mic și drept, maxilarul puternic și pomeții înalți. Sau părul care este acum creț și ciufulit. Își amintește cum o atinsese, noaptea și la Café Belga și abia dacă reușește să stea locului. Oare e totul doar în imaginația ei? Sau simte și el la fel?

Nu are timp să-și analizeze sentimentele mai în detaliu pentru că telefonul lui George începe să vibreze pe masă. Îl deblochează dintr-o singură mișcare.

— Ia să vedem, murmură el.

Klara încearcă să aștepte câteva clipe, să-l lase să citească mesajul, dar nu mai rezistă.

— Ce zice? întreabă ea.

— E o mașină închiriată, răspunde el.

Klara oftează.

— Evident. Deci în continuare nu știm nimic.

George o privește amuzat.

— Nu cred că-l înțelegi cu adevărat pe Jean-Luc. Nu ți-aș fi spus că e un geniu dacă nu aș ști că e în stare de mai mult.

— Bine... Vrei să spui că acest Jean-Luc poate să acceseze evidențele agenției de închirieri?

— Poftim, spune George, cu zâmbetul pe buze. Aparent, mașina a fost închiriată de un tip pe nume Phillippe Brouchard. Asta nu ne spune prea multe.

— Pe tipul pe care l-ai drogat cu siguranță nu-l cheamă Phillippe Brouchard, comentează Klara, descurajată. Îți spun sigur.

George încuviințează.

— Ei bine, partea interesantă cu Brouchard este că pare să fie un cetățean belgian angajat de... de cine crezi?

— De cine?

— De Ambasada Rusiei.

— Glumești, exclamă Klara. Își dă repede seama că vorbise prea tare, așa că se apropie de George și spune în șoaptă: La naiba. În ce dracu' am intrat?

George ridică din umeri, dar nu-și poate ascunde un zâmbet slab, obosit în colțul gurii.

— În aceleași situații în care ajungi de obicei, Klara.

— Ce vrei să spui cu asta? continuă ea. Or fi spioni? Am crezut că tipul ăsta Karl e un fel de Snowden. Ce are de-a face cu Rusia? Sau cu Siria? Și cum de a nimerit Gabi în povestea asta?

George o ia de mână și o privește în ochi.

— Cred că nu vom ști nimic până nu ne întâlnim cu Karl, spune el. Nu crezi?

Klara ia și ultima gură din cafeaua ei deja rece. Se strâmbă și se întoarce spre George.

— Nu cred că o să vină singur.

— Ce vrei să spui? întreabă George, încruntat.

— Dacă sunt cu ochii pe mine, cel mai probabil că sunt cu ochii și pe el. Rămâne câteva clipe tăcută, închide ochii și începe să-și maseze tâmpilele. Karl a contactat-o pe Gabriella, care probabil că a fost arestată de poliția

suedează. Înainte de asta, presupun că rușii fuseseră pe urmele ei.

— Gabriella a fost arestată alaltăieri? întreabă George.

Klara încuviințează.

— Mâine trebuie să o pună sub acuzație dacă vor să o mai țină în arest. Decizia trebuie să fie luată de o instanță de judecată și va fi publică. Abia atunci vom afla de ce au arestat-o, dacă are avocat și ce altceva s-a mai întâmplat.

— Asta dacă nu vor fi informații confidențiale, spune George.

— Ceva tot trebuie să ne spună, răbufnește ea, frustrată.

George se întoarce spre ea și așteaptă câteva clipe înainte să o ia din nou de mână. Prezența lui îi dă o stare de calm. Un calm care se răspândește peste moartea bunicului ei, peste întemnițarea Gabriellei, peste toată durerea, incertitudinea și teroarea din jur. Îi strânge mâna, la rândul ei, cu grijă. E atât de neașteptat să-l aibă de partea ei. Își odihnește capul pe umărul lui și își întoarce nasul spre gâtul lui, inspirându-i parfumul.

— Ce naiba ar trebui să facem? șoptește ea. Dacă e și el urmărit? Ce e de făcut în cazul ăsta?

George o mângâie ușor pe păr.

— O să ne vină nouă o idee, Klara, șoptește el. Știi că așa e.

„Noi”, își zice Klara.

Ce lucru incredibil de rar.

24 noiembrie

Bruxelles

Jacob își petrecuse toată dimineața într-un McDonald's. Intră pe telefon pe o aplicație de hărți și își dă seama că se află pe Avenue Anspach și că acea clădire murdară și impunătoare cu trepte mari și late de peste drum este vechea Bursă de Valori. Conform aplicației, este la douăzeci și unu de minute de mers pe jos față de punctul de întâlnire.

La trei și un sfert se ridică să plece. Strânge ambalajul de la hamburger și îl aruncă în coșul de gunoi în drum spre ușă.

Apoi bagă mâna în buzunarul noii sale jachete și apucă între degete plasticul dur al cardului de memorie. Îl scoate și se uită lung la el. Pare atât de mic și de nesemnificativ.

Alexa îi salvase viața când îl dusesese la doctorul din Shatila. Îl pusese să-l înfășoare într-un prezervativ și să-l înghită ca un traficant de droguri pentru ca, în cele din urmă, să-l scoată dintr-un vas de toaletă de la McDonald's. Bagă cu grijă cardul înapoi în haină și iese în ploaie abia ținându-se pe picioare.

Merge cu pași repezi, mai mult ca să nu înghețe, dar și pentru că nu are încredere în hartă și se teme că nu va ajunge la timp. Nu vrea să riște să întârzie la întâlnire.

Bruxelles e cenușiu și dificil. Nu e genul de oraș care să te impresioneze din prima. Dar în curând cenușiuul începe să se amestece cu magazinele de antichități și magazinele cu ciocolată, cafenele mici, o piață plină de restaurante și ceva care pare să se transforme curând într-o piață de Crăciun. Brusc, o străduță îngustă dă într-o altă piață mică și acolo, pe partea cealaltă, zărește Palatul de Justiție, o clădire masivă, solidă ca un fort, menită să servească drept atenționare asupra consecințelor legii ca sub asediu. Ieri, în metrou, și azi, în oraș, observase multe vehicule militare parcate pe străzile laterale, polițiști și soldați patrulând pretutindeni. Tabloul îl neliniștește, dar probabil că are legătură cu cele petrecute în Paris. Citise înainte de a veni aici. Întreaga Europă este în alertă.

Dar pe măsură ce încetinește și privește prin piața mică, înlemnește. Chiar în fața ascensorului din sticlă, ce leagă partea inferioară a Bruxelles-ului de nivelul superior unde se află tribunalul, stau doi soldați cu berete roșii, înarmați până în dinți.

Se uită la ceas. Mai sunt cincisprezece minute. Se uită din nou spre soldați. Cu toate că vorbesc între ei, sunt vigilenți. Oare să se îndrepte, pur și simplu, spre ei?

Se uită din nou la ceas. Încă douăsprezece minute. Dacă și aici fuseseră staționați militari, oare cum era în fața tribunalului? Probabil că alocaseră resurse peste tot.

— Nu mă caută pe mine, încearcă el să se liniștească. Nu știu cine sunt eu.

Încă zece minute. Dacă ar fi ajuns mai devreme, ar fi avut timp să încerce să găsească o rută alternativă, ca să nu fie nevoit să folosească ascensorul, dar acum nu mai are de ales. Pornește cu pași nesiguri pe o latură a pieței, spre lift, cu inima în gât.

Soldații se mutaseră în centrul pieței. Jacob își trage căciula pe cap și

cotește.

Ajunge repede în fața ascensorului. Încă opt minute. Își bagă repede telefonul în buzunar și strânge cardul de memorie între degete, doar ca să se asigure că e încă acolo.

În spatele lui Jacob, liftul sună, iar el se întoarce încet. Ascensorul e gol, cu excepția unui bărbat care stă cu spatele la el, cu privirea îndreptată în zare prin peretele din sticlă al liftului. E blond, are părul ciufulit, iar când se întoarce spre el Jacob vede că poartă ochelari și că este cu vreo zece ani mai în vârstă decât el. E un bărbat atrăgător, îmbrăcat simplu, într-o pereche de blugi și o haină bleumarin. La încheietură poartă cel mai mare ceas pe care îl văzuse vreodată.

Bărbatul iese din ascensor fără să se grăbească, dar se oprește când îl vede pe Jacob. Preț de o clipă, se uită lung unul la celălalt.

— Tu ești Karl? întreabă el în suedeză, rupând contactul vizual.

Jacob tresare, plin de speranță. Aproape că se aruncă în brațele bărbatului acela, oricine ar fi el.

— Da, zice el. Eu sunt Karl.

Bărbatul reacționează ca și cum nu-l auzise și trece în grabă pe lângă el, șoptindu-i ceva în suedeză, atât de încet, că abia dacă îl aude.

— Vino după mine, dar rămâi la douăzeci de metri în spate. Gabriella te salută.

Jacob se întoarce doar după ce bărbatul traversează piața. Încet, cu mare băgare de seamă, pornește în aceeași direcție.

Se pare că bărbatului îi sună telefonul, pentru că îl scoate din buzunar și se oprește pe loc. Ceva în postura lui se schimbă, Jacob își dă imediat seama de îndată ce se întoarce spre el. Pentru o secundă, îi întâlnește privirea. Bărbatul reușește să se adune și continuă să traverseze piața, fără să-și ia telefonul de la ureche.

Jacob aruncă o ultimă privire în jurul său și trage adânc aer în piept, după care pornește în urma lui, îndepărtându-se de lift.

24 noiembrie

Bruxelles

Klara răsuflă ușurată că e abia patru fără un sfert, ceea ce însemna că nu

începuse încă ora de vârf. Scoate autoturismul Audi al lui George din parcare și pornește pe Boulevard de Waterloo, apoi pe pantă, spre Rue Haute, unde ea și George stabiliseră punctul de întâlnire.

Mai sunt doar cincisprezece minute, iar Klara încearcă din greu să nu se piardă cu firea. Regretă că îl lăsase pe George să meargă în locul ei. Ea ar fi trebuit să meargă să se întâlnească cu Karl, după cum stabiliseră de la bun început, de vreme ce Karl probabil că aștepta o femeie. Dar George insistase spunându-i că, dacă rușii erau în continuare pe urmele ei, erau șanse mai mici să-l recunoască.

Cotește pe Rue Haute, o stradă îngustă, cu sens unic. Trece pe lângă brutării și baruri, spre cartierul de antichități, pe unde obișnuia să se plimbe adesea în weekenduri pe când locuia acolo. Trecuse o viață de atunci.

Încă șase minute.

Care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Să nu apară Karl, dar să dea nas în nas cu rușii? Karl să nu știe absolut nimic despre situația Gabriellei sau de ce erau urmăriți? Și atunci, ce e de făcut? Nici măcar nu vorbiseră despre asta.

Încă patru minute.

Klara e aproape de piața de sub lift și continuă să ruleze încet, căutând un loc de parcare. Nu poate să meargă până în piață fără să riște să fie văzută, așa că planul era ca George să îl aducă pe Karl aici.

Și atunci o vede.

La doar zece metri în fața ei, foarte aproape de piață, așteaptă o dubă neagră, cu motorul pornit. Rușii.

Ceasul de pe tabloul de bord indică ora șaisprezece. Klara scoate telefonul și îl sună pe George.

George răspunde la cel de-al treilea apel, pe un ton concentrat și hotărât.

— Cred că l-am găsit, spune el.

Klara îi simte starea de neliniște, pe care o împărtășește și ea.

— Sunt aici. Rușii. O să vezi duba după ce cotești pe Rue Haute.

— La naiba, șoptește el. Ești sigură?

— Nu. Sau da. Merg pe instinct. Îl aude pe George trăgând adânc aer în piept. Nu te grăbi, spune Klara. Vino spre mașină, după cum am stabilit.

— Cum o să scăpăm de ei? o întreabă el.

Klara simte cum o cuprinde un val de adrenalină. Ceea ce urmează să-i sugereze întrece orice limite. Dar nu ea alesese să se amestece în povestea

asta. Ei, oricine ar fi, vor trebui să sufere consecințele.

Îl vede pe George venind de după colț.

— Așteaptă, spune ea. Vezi duba rușilor?

Îl vede cercetând strada.

— Da, răspunde el. O văd.

Klara trage adânc aer în piept.

— Ai luat arma la tine, nu? întreabă ea, cât poate de încet.

24 noiembrie

Bruxelles

E pe la mijlocul pieței când focurile de armă se aud printre clădirile vechi și gri. Încremenește, nu are unde să se ascundă în mijlocul pieței. La început nici măcar nu face legătura. Sunetul este prea asurzitor și violent. Dar mai apoi aude un alt foc de armă, urmat de țipete, de portiere trântite, pași în toate direcțiile.

Bărbatul din lift nu se mai vede. Jacob e aproape de stradă. Rămâne acolo confuz când, dintr-odată, un Audi de un albastru strălucitor oprește chiar în fața lui și îl vede pe bărbatul din lift jumătate ieșit pe geam, țipând la el.

Dar cumva nu-l aude. Ca și cum se află în spatele unui perete din sticlă, unde realitatea nu poate să ajungă, iar lumea este doar un film mut.

Întoarce încet capul și aruncă o privire pe stradă. Parcă în reluare, vede mai mulți bărbați în blugi și geci din piele sărind dintr-o dubă neagră. Abia atunci se trezește, realitatea prinde din nou culoare și sunet și îl aude pe bărbatul care strigă din mașină, chiar în fața lui.

— Hai odată, țipă acesta în suedeză. Treci în mașină! La naiba, grăbește-te!

În cele din urmă se supune, face câțiva pași spre mașină, deschide cu violență portiera și se aruncă pe bancheta din spate. Reușește cumva să închidă ușa în urma lui, iar mașina pornește în trombă, iar Jacob stă acolo, cu fața lipită de pielea rece a scaunului. Aude motorul în viteză și vocea stresată a bărbatului undeva în fața lui, dar nu are puterea să se întoarcă, nici măcar nu reușește să-și dea seama unde este, cine sunt oamenii aceia, ce se întâmplă în jurul lui.

În cele din urmă, se ridică în cot.

— Fă dreapta! strigă bărbatul.

— Unde? La următoarea? întreabă persoana care conduce.

Jacob reușește să se ridice pe scaun și observă că la volan este o femeie. Brunetă, tunsă scurt, pe la vreo treizeci de ani. Strânge volanul atât de tare, încât articulațiile degetelor îi sunt albe.

— La următoarea, răspunde bărbatul, pe un ton mai calm, încercând din greu să-și păstreze cumpătul.

Mașina virează și încetinește.

— La naiba! exclamă femeia. La naiba, la naiba, la naiba!

Începe să lovească volanul, iar Jacob își dă seama că sunt blocați la semafor și că traficul este îngreunat în acea zonă. Aruncă o privire peste umăr și vede cum în spatele lor se formează o coadă. După câteva clipe, se face verde și pornesc din nou.

Bărbatul se uită în oglinda retrovizoare, probabil ca să verifice dacă erau urmăriți.

— Bună, îi spune el lui Jacob, vizibil agitat. Sper că ești cine credem noi că ești. Altfel, chiar nu știu cum să explic.

— Deci? întreabă femeia. Vezi ceva? Vin după noi?

Conduce mai încet acum, urmând traficul pe o stradă largă spre un sens giratoriu cu o statuie în mijloc. Câteva autobuze și tramvaie trec pe lângă ei în direcția opusă.

— Nu știu, răspunde bărbatul. Nu-i văd.

— Ce..., dă Jacob să spună. Ar vrea să-i ajute, să verifice, doar că nu știe după ce să se uite. Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— Klara aici de față a venit cu ideea strălucită să tragem în cauciucurile dubei rușilor, zice bărbatul. Ca să nu poată să vină după noi, după ce te luam pe tine.

Chiar și după toate cele prin care trecuse în ultimele luni, i se pare ciudat. Și povestea nu se mai termină.

— Duba rușilor? întreabă el, nedumerit.

— Da, răspunde bărbatul. Cred că avem multe de discutat. Se întoarce din nou spre el și se uită fix în ochii lui. Ești Karl, da? Tu ești cel care a contactat-o pe Gabriella Seichelmann, da?

Karl. Aproape că uitase complet că acela fusese numele pe care îl folosisese. Încuviințează.

— Numele meu adevărat este Jacob, zice el.

Klara virează la dreapta, între un parc și o clădire care arată ca un palat dărăpănat.

— Palatul Regal, comentează bărbatul, văzându-l aplecându-se să se uite. Vrei să facem niște turism până ieșim din oraș?

— Crezi că ne-a văzut cineva? întreabă femeia. Ne urmărește cineva? Nu doar rușii. Altcineva? Poliția?

Bărbatul ridică din umeri și se întoarce din nou spre ea.

— Nu cred că a văzut nimeni ce s-a întâmplat. Cu siguranță au auzit focurile de armă, dar pot să spun că m-am descurcat admirabil.

Femeia îi aruncă o privire iritată.

— A fost o nebunie, George. Am tras în cauciucurile unei mașini, în mijlocul orașului. Cineva o să cheme poliția. Întrebarea este dacă ne-au văzut pe noi sau mașina noastră.

— Cine sunt rușii aceștia despre care tot vorbești? întreabă Jacob.

Bărbatul se întoarce și se uită lung la el.

— Asta speram să aflăm de la tine. Spune-ne, te rog, că știi ce e cu toată nebunia asta.

— Nu știu nimic. Vă spun prin ce am trecut eu, dar vreau mai întâi să aflu cine sunteți voi. Trebuia să mă întâlnesc cu Gabriella Seichelmann...

— Așa e, zice femeia de la volan fără să-și ia ochii de la stradă și de la trafic. Mi se pare firesc să vrei să știi cine suntem.

Se strecoară printre cartierele pline de clădiri de birouri, steaguri UE și drumuri drepte, în timp ce Klara și George îi spun povestea lor. Despre cum totul începuse acum câteva zile când Gabriella Seichelmann fusese arestată în Stockholm, iar Klara primise o scrisoare de la ea în care îi spunea despre această întâlnire.

Nu par să fie un cuplu, ba chiar țin morțiș să-i precizeze că sunt doar prieteni vechi. Dar ceva în felul în care își vorbesc, în felul în care se uită unul la celălalt, îl face pe Jacob să se întrebe cum de nu-și dăduseră încă seama că erau îndrăgostiți unul de celălalt.

Intraseră într-un tunel lung, care se termină odată cu scurta lor poveste.

— Asta e tot ce știm, încheie Klara. Adică mai nimic. Gabi a fost arestată și se pare că rușii sunt implicați cumva în povestea asta.

— Și tu la fel, completează George. Acum sper că ne poți spune ce naiba se petrece aici. Ce s-a întâmplat cu Gabriella.

Jacob trage adânc aer în piept.

— Nu știi. Nu știi ce s-a întâmplat cu Gabriella, dar vă pot spune ce mi s-a întâmplat mie.

24 noiembrie

Bruxelles

— Jacob, înainte să începi..., îl întrerupe Klara, întorcându-se spre George. Încotro mergem? Conduc la nimereală.

Sunt aproape de centura ocolitoare. Din obișnuință, Klara conduce spre aeroport, dar nu se gândiseră la ce aveau să facă după recuperarea lui Karl de la Palatul de Justiție.

George își mută privirea de la Jacob la ea.

— Nu știi. Depinde puțin de ce urmează să ne spui, Karl, Jacob, sau cum te cheamă.

— Nu știi cu ce să încep... Am contactat-o pe Gabriella pentru că...

Încetul cu încetul, tânărul de pe bancheta din spate își face curaj și le spune o poveste. Începe cu ce spune el că a fost punctul zero. Un stagiul la ambasada suedeză. Un acoperiș în Beirut. O grădină în fața unui palat pustiu. Un om misterios și o dragoste pasională și mistuitoare.

Apoi o tânără care pretinde că lucrează pentru serviciul de informații suedez. Și un card de memorie inserat chirurgical sub piele. O iubire care ușor se transformă în îndoială. Aici face pauză. Și, de parcă totul devenise prea mult pentru el, lacrimile încep să-i curgă pe obraji.

— Dar acum e mort, șoptește el. Yassim e mort.

Klara ține volanul cu o mână și o întinde pe cealaltă spre el ca să-i arate că știe cum e să pierzi pe cineva în felul în care Jacob îl pierduse pe Yassim.

George se uită lung la Jacob.

— Așa o poveste, mai rar, spune el. Sună puțin prea dramatic.

— Vreau să-ți reamintesc că ai drogat un spion rus în dimineața asta, după care ai tras în cauciucurile unei dube de parcă am fi într-un film cu gangsteri, i-o taie ea. Nu cred că ești în măsură să vorbești despre dramatism.

George se bosumflă, după care se întoarce din nou spre Jacob.

— Tot ce vreau să spun e că nu strică să fii puțin critic, mormăie el. Cine e acest Yassim, mă rog?

Jacob îi aruncă o privire iritată.

— Vă spun doar ce s-a întâmplat.

— Nu-l băga în seamă, zice Klara. George crede că le știe pe toate. Dar, Jacob?

— Da?

— Ce e pe cardul de memorie și unde l-ai pus?

— Și tot nu ne-ai explicat cine sunt rușii ăia, adaugă George. Sau de ce ai contactat-o pe Gabriella.

Jacob trage adânc aer în piept și aruncă o privire pe geam, spre amurg.

— Yassim face parte dintr-un grup care strânge informații despre atacurile cu drone din Siria. Despre toți civilii care au fost uciși, despre toate crimele de război. Asta e pe cardul de memorie. Myriam spune despre el că e spion, pentru că informațiile sunt clasificate.

— Carevasăzică, Yassim este noul Snowden? întreabă Klara. Asta vrei să spui?

Jacob încuviințează.

— Așa cred. Și presupun că Myriam lucrează cumva pentru americani. Așa mi-a spus Yassim, că toate serviciile de informații din Occident lucrează împreună.

— Mare descoperire pentru un proaspăt stagiar la ambasadă, spune George, întorcându-se spre el. Ai nimerit în mijlocul poveștii, nu-i așa?

Jacob ridică din umeri.

— Nu a fost alegerea mea să ajung aici.

— Dar ceva nu se leagă, comentează George.

Klara tace câteva clipe, după care încuviințează.

— Așa e, nu se explică rolul rușilor în povestea asta. Și nu se explică arestarea lui Gabi, motivul pentru care am ajuns aici.

— Nu știu nimic despre ruși, spune Jacob încet.

— De asemenea, nu se explică de ce prietenul tău mai întâi te-a răpit, după care te-a salvat. Ce naiba e asta?

— V-am spus că nu știu, spune el printre suspine, ascunzându-și chipul în palme.

— Cardul de memorie, zice Klara. El e cheia. Unde este?

În oglinda retrovizoare, îl vede pe Jacob cum bagă mâna în buzunarul

hainei, din care scoate o banală bucatăică de plastic.

— Asta e tot? mormăie George, dând ochii peste cap. De ce n-a trimis-o prietenul tău pur și simplu pe mail către persoana lui de contact?

— Yassim mi-a spus că nu folosesc niciodată e-mailul sau computere conectate la internet, răspunde Jacob. Totul se face față în față.

— Și Gabriella? întreabă Klara. De ce ai contactat-o?

Rămâne pe gânduri înainte de a răspunde. Chiar, de ce o contactase?

— Am citit în ziar despre ea. Mi s-a părut determinată, independentă. Și nu știam ce avea să se întâmple odată ce ajung aici. Dacă veneam până în Bruxelles și Yassim nu apărea? Să mă duc la poliție după toate prin câte am trecut în Beirut? Am crezut că o să am nevoie de ajutor. Și am avut dreptate.

Ploaia începuse să cadă din ce în ce mai tare, iar Klara reglează ștergătoarele.

— Mergem acasă, spune ea, în cele din urmă. Nu are rost să rămânem aici. Mergem cu mașina până în Suedia.

Se simte bine să ia o decizie, să știe că are un țel, o direcție, chiar dacă nu are nici cea mai mică idee ce îi așteaptă acolo.

George introduce destinația în GPS și cercetează linia albastră pe harta digitală: Leuven, Köln, Hamburg, Copenhaga.

— În zece ore ajungem în Malmö. Și de acolo, vedem noi unde mergem.

3.

24 noiembrie Belgia/Germania

Până ies din Leuven se întunecă, iar odată ajunși în Liège, deja se lasă noaptea. Klara aruncă o privire în oglinda retrovizoare, dar nu vede în urmă decât un șir lung de faruri.

— Mă întreb dacă ne urmărește cineva, spune ea. Nu-mi vine să cred că am scăpat atât de ușor.

— Credeți-mă, se aude Jacob de pe bancheta din spate, nu a fost ușor deloc.

— Tot nu înțeleg ceva, comentează George. Ai avut cardul sub piele până când un doctor dubios ți l-a scos. Dar încă îl ai la tine, cu toate că te-au ținut închis într-o pivniță? Cum e asta?

Jacob privește pe geam, în noaptea ploioasă.

— Există mai multe modalități de a transporta pe ascuns lucruri în interiorul corpului, șoptește el.

— Ce vrei să spui? întreabă George. Ți l-ai băgat în fund?

Jacob se întoarce spre el și îl privește neutru.

— A fost ideea Alexei. Mi-a spus că e cazul să preiau controlul asupra situației. E o femeie deșteaptă.

Apoi tace și își mută din nou privirea pe fereastră. Ca și cum este în continuare prins în tot ce i se întâmplase în acele ultime săptămâni și îi vine greu să vorbească.

— Alexa nu-l știa pe Yassim, continuă el. Nu știa cine e, ce a fost între noi. Presupun că și-a închipuit că mă folosea. Ea a aranjat să merg la doctor. După ce am scos cardul, am găsit un tip care să-l verifice, Alexa are un prieten care lucrează în IT. Dar cardul e protejat cu parolă, desigur. Tipul de la IT a încercat să spargă parola, dar nu a reușit. Criptarea e prea sofisticată.

— Deci tot nu știi ce e pe card? îl întreabă George, dând ochii peste cap. Jacob abia dacă îl aude.

— Apoi Alexa s-a oferit să-l țină bine. Dar îi promisesem lui Yassim că o să-l aduc aici. Cum aș fi putut să-l trădez? Așa că mi-a dat un prezervativ.

— Ți-a dat un prezervativ? întreabă Klara, privindu-l nedumerită în oglinda retrovizoare.

— Am băgat cardul în el înainte să plec spre aeroport. Și apoi l-am înghițit.

— Ca un traficant de droguri, concluzionează George.

— Da, răspunde Jacob. Și am reușit să evaderez din pivniță înainte să... știți voi.

Opresc la o benzinărie la ieșirea din Duisburg. Plouă cu găleata, dar Klara are nevoie de o gură de aer și de o țigară. Își strânge haina pe ea și pleacă printre mașini, până la ieșirea din parcare.

Mașinile trec pe autostradă și, chiar dacă nu poate să vadă prea multe în întuneric, știe că relieful din zona aceea este plat, doar asfalt și câmpii bogate, un peisaj tipic nord-european.

Își aprinde o țigară și își scoate telefonul din buzunar, cântărindu-l în mână. Ea și George stabiliseră să le țină închise. Cine știe cine ar fi putut să-i asculte sau să-i urmărească prin telefon? Trecuse prin prea multe în ultimii ani ca să lase lucrurile la voia întâmplării. Dar erau aproape opt ore de când își verificase telefonul și trebuie doar să vadă dacă încercase cineva să dea de ea.

Audierea Gabriellei avusese loc în ziua aceea. Primul lucru pe care are de gând să-l facă a doua zi este să sune și să se intereseze unde o țin și sub ce acuzații.

Așa că deschide telefonul. Doar o privire, să se asigure că nu se întâmplase nimic nou. Dar de îndată ce telefonul găsește rețeaua, începe să îi vibreze în mână. Promise un mesaj de la un număr suedez pe care nu-l recunoaște. Doar două propoziții scurte:

E-mail secret. Verifică.

24 noiembrie

Duisburg

Klara se așază pe scaunul pasagerului, bățând cu degetele în telefon, în

timp ce George intră din nou cu mașina pe autostradă.

Aruncă o privire spre el. Cum de poate să fie atât de calm? Erau fugari de ore întregi, trecuseră prin Belgia și acum sunt pe drum spre nord, prin Germania. Dar cât avea să dureze povestea asta? Trăseseră cu arma în centrul orașului Bruxelles în momentul în care teroriștii responsabili de atacul de la Paris sunt vânați în Belgia. E clar că cineva îi văzuse. Avuseseră oare, pur și simplu, noroc să ajungă până aici?

Gândurile i se învolutează. Poate că ar fi trebuit să schimbe mașina? Sau să oprească undeva și să dea poliției cardul ăla blestemat al lui Jacob? Dar ar fi avut vreun sens să facă asta? Cineva o arestase pe Gabi, iar ei trebuie să afle de ce și ce e pe cardul acela înainte de a lua orice fel de decizie. În plus de asta, Gabi reușise să îi contacteze.

— Gabi mi-a trimis un e-mail pe contul meu secret, spune Klara. Dar sunt paranoică și nu îndrăznesc să mă loghez pe unul dintre telefoanele noastre.

— Cum adică un e-mail secret? întreabă George.

— Ne-am deschis niște conturi anonime acum câțiva ani, răspunde ea. Prima dată când ne-am trezit într-o astfel de situație. Ca să avem un canal de comunicare care să nu fie neapărat interceptat. Nu am folosit conturile acelea de foarte mult timp. Sper că-mi mai amintesc parola.

George încuviințează. Chipul lui pare aproape înfricoșător în lumina rece a drumului și a tabloului de bord.

Klara aruncă o privire pe geam și i se pare că aude un elicopter. Ar putea fi o coincidență, ar putea fi orice, dar este clar că și George îl aude. Zăresc un semn care marchează ieșirea de pe autostradă peste doi kilometri și un popas.

— Trebuie să facem rost de o altă mașină, spune ea.

Popasul este la fel ca toate celelalte pe lângă care trecuseră în ultimele câteva ore. O benzinărie, o vulcanizare, un restaurant săracios, câteva camioane și ploaie nesfârșită.

— Încearcă să parchezi undeva mai ascuns, spune Klara.

Dau câteva ture, până când George face semn spre un garaj.

— Acolo, zice el. E o spălătorie auto cu autoservire. O închiriem o oră până ne gândim ce naiba facem de acum încolo.

— Trebuie să plecăm de aici, mormăie Klara. Asta ar trebui să facem.

Parchează și sar din mașină. Klara se întoarce și se uită la Jacob. E înalt

și slăbuț, cu păr blond și trăsături delicate, aproape fragile. Are fața un pic ascuțită, cu pomeții înalți și nasul drept. Dar nu e un bărbat urât. Dimpotrivă, are ceva atrăgător, aproape frumos la față. Însă pare extenuat. Are cearcăne și buza crăpată, acoperită de o crustă urâtă, neagră. Ochii roșii și obosiți.

— Ar trebui să dormi, spune ea, punându-i o mână pe umăr. O să ne asigurăm noi de asta. Dar mai întâi de toate, trebuie să facem rost de o mașină. Apoi se întoarce spre George și îi comandă: Du-l pe Jacob la restaurant și ia-i ceva de mâncare. Dar să nu stați mult. Mă întorc repede.

George o privește cu drag.

— Nu mai ai atacuri de panică. Ești cu totul alta. Îi face cu ochiul, după care se întoarce spre Jacob. Haide să ne luăm un burger sau ceva.

Klara intră în benzinărie, trece printre rafturile cu bomboane, sucuri și accesorii pentru mașini. George are dreptate. Nici măcar nu se gândise la asta, dar se simte o cu totul altă persoană. Este plină de energie și de idei în ciuda acestui haos îngrozitor. Nu are rost să stea să analizeze situația, e mai bine să profite la maximum de adrenalină.

Merge la casă, unde găsește ce caută.

— Aș vrea un telefon cu cartelă, zice ea. Are și internet inclus? Vânzătorul dă obosit din cap și îl bagă în pungă.

— Un gigabyte oriunde în Europa, spune el. Face 199 de euro.

Klara plătește, dar când iese în ploaie și pornește spre restaurant, aude tot mai aproape palele elicopterului.

— La naiba, murmură ea, după care o ia la fugă prin parcare. Sperase că vor avea câteva minute la dispoziție. Erau deja atât de aproape.

George și Jacob așteaptă la ușa de la intrare, cu pungile în mână.

— Trebuie să ne grăbim, le spune Klara. Mișcați-vă. Elicopterul va ajunge în curând.

— Unde? întreabă Jacob, speriat. Nu avem unde să mergem.

Klara le deschisese deja ușa.

— V-am spus că mă ocup eu de toate, zice ea. Hai odată!

În timp ce George și Jacob aleargă în spatele ei, în direcția camioanelor, aud sirenele din ce în ce mai aproape.

— Klara! strigă George. Ce naiba faci?

Dar Klara deja oprise în fața unui camion imens, modern, cu plăcuțe de înmatriculare poloneze.

Plouă cu găleata. Ușa camionului se deschide din interior, iar Klara urcă în cabină, chiar în momentul în care George și Jacob reușesc să o prindă din urmă. O aud spunând în engleză:

— Vă mulțumesc din suflet, habar n-aveți cât de mult ne-ați ajutat. Va trebui să trimitem pe cineva după mașină mâine.

Șoferul, un bărbat la vreo cincizeci de ani, fusese al treilea cu care vorbise. Un alt șofer îi spusese despre el în magazin. Se îndreaptă spre nord, spre Suedia. Nici că se putea mai bine. Dar când îl întrebase dacă putea să-i ia și pe ei, bărbatul îi spusese în puțina engleză pe care o știa că angajatorii lui nu-l lăsau să ia autostopiști. Cum elicopterul era din ce în ce mai aproape, Klara fusese cuprinsă de panică.

— Dar suntem doar eu și cei doi prieteni ai mei, îi spuse ea, privindu-l rugătoare. N-o să vă facem probleme. Dimpotrivă.

— Bine, îi zise el în cele din urmă. Dar ați face bine să vă grăbiți, plec în cinci minute.

•

— S-ar putea să-i fi lăsat impresia că sunteți fete, îi șoptește Klara peste umăr lui George, care urcă treptele cabinei, în spatele ei. Ca să știi.

Se întoarce din nou spre șofer și îi zâmbește. Cabina este modernă și confortabilă, cu două scaune din piele și instrumente strălucitoare. O cruce este prinsă de panoul de bord. Șoferul aruncă o privire în spatele Klarei, și când îl vede pe George, dezamăgirea din ochii lui devine evidentă.

— E prietenul tău? întreabă el.

Klara încuviințează.

— Îl cheamă George. E foarte simpatic.

Șoferul suspină și trage o perdea care dă într-un spațiu de dormit ascuns în spatele scaunelor. În lumina slabă din benzinărie, se zărește un pat surprinzător de confortabil, cu o pătură galbenă.

— Prietenii tăi pot să stea acolo, spune el. Tu stai cu mine, în față.

Klara încuviințează, nerăbdătoare. „Bun, măcar n-o să ne dea afară”, își spune ea.

Se întoarce din nou spre Jacob și spre George.

— La naiba, mai repede, îi zorește ea. Înainte să se răzgândească.

Abia reușiseră să intre în spațiul din spatele perdelei, când pe autostradă apar luminile albastre intermitente ale primei mașini de poliție. Mașina trece prin fața benzinăriei, pe măsură ce încep să se audă mai multe sirene.

— Ar fi bine să plecăm, spune ea în engleză. N-am vrea să ne încetinească poliția.

De data aceasta șoferul îi aruncă o privire suspicioasă. Oare începe să pună lucrurile cap la cap? Trei oameni blocați într-o benzinărie. Multe mașini de poliție. Simte arma lui George atârând greu în buzunarul drept.

„Te rog, pornește mașina, gândește ea. Pornește. Nu vreau să folosesc arma”.

24 noiembrie

Duisburg

Sirenele sunt peste tot. Jacob o aude pe Klara rugându-l pe șoferul camionului să pornească. George se strecurase după perdeaua cabinei de dormit și se uită spre benzinărie. Jacob îl vede cum dă agitat din picior pe pătura galbenă. Cu grijă, vine lângă George și se uită și el printre draperii, chiar când luminile albastre încep să clipească prin parbrizul camionului.

Timpul se oprește în loc. Klara nu mai spune nimic, iar când Jacob se uită la ea, o vede aproape netulburată, cu ochii pe șofer. Dar strânge din dinți, dă din picior și ține o mână în buzunar.

În cele din urmă, șoferul ia o hotărâre. Fără să scoată niciun cuvânt, întoarce cheia în contact. Și înainte ca Jacob să apuce să înțeleagă ce se întâmplă acolo, șoferul își îndreaptă camionul printre luminile albastre intermitente, dincolo de mașinile parcate, spre rampa care duce spre autostradă. Ploaia continuă să lovească parbrizul, iar Jacob aude picăturile mari cum cad pe acoperiș. Se retrage în cabina de dormit.

— La naiba, a fost cât pe ce, spune George.

•

Dar liniștea relativă nu durează mult. În câteva minute se aud din nou sirenele în depărtare.

— Ce naiba facem? o întreabă el pe Klara prin draperii. Cum ne-au găsit?

— Probabil au găsit mașina și au stat de vorbă cu ceilalți șoferi, răspunde Klara neașteptat de calmă. Au pus lucrurile cap la cap și și-au dat seama că singura noastră opțiune a fost acest camion.

Jacob se ridică ușor și se duce la geam. Aruncă o privire și vede lumina

albastră care străpunge întunericul din cabină. Chipul Klarei e fantomatic. Șoferul se întoarce spre ea, cu o expresie întrebătoare, dar Klara îi susține privirea, fără să pară câtuși de puțin afectată.

— O să mă duc în spate, la ceilalți, zice ea. Iar tu o să le spui polițiștilor că te-am rugat să ne iei cu mașina, dar că apoi n-am mai apărut.

Jacob o vede scoțând ceva din buzunar. Ceva care licărește în lumina albastră și care arată incredibil în mâna ei. O bucată neagră de metal. Un pistol.

Șoferul o privește curios și Klara ține arma ascunsă.

Jacob simte că nu mai poate să respire.

— Klara, poate că ar fi mai bine să...

Dar rămâne cu propoziția neterminată. Ce se va întâmpla dacă îi arestează poliția? Ce se va întâmpla cu Klara și cu George? Și cu el?

— Nu suntem infractori, îi spune Klara șoferului pe un ton calm, în engleză. Promit. Din contră. Trebuie să ducem ceva în Suedia. Totul o să fie bine, dar dacă ne prinde poliția, mai mulți oameni vor muri. Nu glumesc.

Jacob o vede punând arma pe scaunul de lângă ea. Mașina de poliție din spatele lor claxonează de mai multe ori, iar șoferul încetinește pe marginea drumului. Se întoarce din nou spre Klara fără nicio expresie pe chip. Jacob o vede armând pistolul.

— Ascunde-te, spune șoferul. Vorbesc eu cu poliția.

Se uită unul la celălalt în tăcere. Camionul aproape că oprește. Klara bagă arma în buzunar și îi dă la o parte ca să se poată strecura în spatele scaunelor.

— Hai, dați-vă la o parte, le zice ea, după care se întoarce din nou spre șofer. Am încredere în tine.

Apoi se bagă în spatele draperiei și se ghemuiește între George și Jacob.

24 noiembrie

Duisburg

Se face ciudat de liniște după ce șoferul trage camionul pe dreapta și oprește motorul. Singurele sunete ce se mai aud sunt picăturile de ploaie pe acoperișul mașinii și traficul din zonă.

Se face mai multă gălăgie după ce șoferul deschide portiera și coboară

din camion în întâmpinarea polițiștilor.

— Am dat de dracu', șoptește George.

Klara nu-i răspunde. Stă cu urechile ciulite, dar nu aude nimic în afară de ploaie și de trafic.

— Dar nu au de ce să ne acuze, continuă George.

— Doar de împușcăturile de la Palatul de Justiție, mormăie Klara.

Câteva minute trec greu până aud din nou ușa cabinei. Toți trei își țin răsuflarea. Klara are mâinile transpirate și aproape că scapă pistolul. Ce ar putea să facă cu el? Să îi amenințe pe polițiști? Să îi împuște? Ar fi o dovadă de nebunie și nu ar ajuta la nimic.

Ridică salteaua și bagă arma sub ea. Mai bine să nu o aibă asupra ei când îi arestează. Ar trebui să îi spună lui Jacob să ascundă și cardul de memorie.

Apoi aude pe cineva urcând treptele cabinei. Se trânteste portiera și se aude motorul. Camionul pornește încet la drum, după care accelerează și, în cele din urmă, se alătură traficului de pe autostradă. Klara se uită la George și ridică din sprâncene.

Acesta dă din umeri, de parcă nu-i vine să creadă că e adevărat. Mai așteaptă câteva clipe, ca să se asigure.

Klara se apleacă și aruncă o privire printre draperii. Șoferul se întoarce spre ea și îi zâmbește.

— Sunteți în siguranță, spune acesta. Așa se zice?

Încruntată, Klara vine pe scaunul pasagerului.

— De ce ne-ai protejat? îl întreabă ea pe un ton calm. Nu știi nimic despre mine și despre prietenii mei.

Bărbatul se așază mai bine în scaun și mișcă mâna mai jos pe volan. Klara zărește mai multe tatuaje ieșind de sub mânecă și coborând pe mână. Litere și simboluri pe degete. Șoferul se întoarce spre ea, zâmbindu-i.

— Îmi aduci aminte de fiica mea, spune el. E o fată dintr-o bucată.

Klara zâmbește ușor.

— Câți ani are? întreabă ea.

Fără să mai spună ceva, bărbatul lasă doar o mână pe volan și cu cealaltă scoate un portofel din buzunarul de la pantaloni, din care extrage fotografia ștersă a unei femei la vreo douăzeci de ani.

— E o poză veche, spune el. Nu am mai văzut-o de zece ani.

— De zece ani? De ce de atât de mult timp?

Bărbatul pune fotografia pe scaun și își dă cu pumnul în cap.

— Pentru că sunt un prost. Am făcut închisoare. Nu sunt bun pentru ea. Pare trist, dar apoi se întoarce spre ea și zâmbește din nou. Dar urăsc poliția. Deci, mai bine pentru voi. Le-am spus că ai vorbit cu mine. Dar că voiai să ajungi la Berlin.

— Nu ești deloc prost, aș zice eu, spune Klara rezemându-se în scaun. Ba chiar te duce mintea. Cu siguranță ai reușit să ne câștigi mai mult timp.

•

Klara stă cu telefonul în mână de când reușiseră să treacă de polițiști, încercând să-și facă curaj. În cele din urmă îl pornește. Respiră adânc, deschide browserul și se conectează în contul ei secret de e-mail.

Găsește un singur mesaj nou, trimis cu o zi în urmă, de pe o adresă de Hotmail compusă doar din numere. Ieri? O eliberaseră de ieri?

Klara deschide mesajul. Trei propoziții.

*Trebuie să ne întâlnim de îndată ce te întorci de la Bruxelles.
Trimite-mi un e-mail pe adresa asta, să-mi spui că ești bine, nu
pe altă adresă. Nu încerca să contactezi poliția înainte să ne
vedem.*

Ultima propoziție fusese scrisă cu litere îngroșate. Klara ridică privirea din telefon și se uită afară, în întuneric.

— Gabi, ce înseamnă asta? șoptește ea. Ce naiba înseamnă asta? apoi se întoarce spre șoferul camionului. Până unde mergi în Suedia? întreabă ea.

— Până în Gävle, răspunde el, fără să-și ia ochii de la drum.

— Putem să mergem cu tine până la Stockholm?

Bărbatul se întoarce spre ea cu o privire amuzată.

— Crezi că o să vă arunc acum pe drumuri? După ce i-am mințit pe polițiști pentru voi?

— Nu. Nu cred, spune Klara zâmbind.

25 noiembrie

Malmö

Cineva îl scutură ușor, iar Jacob se ghemuiește ca să se protejeze. Este iar în subsolul acela umed; îl trezesc ca să-l bată. Deschide temător ochii și

în jurul lui este întuneric. Aerul este atât de greu, încât trebuie să respire adânc pentru a băga oxigen în plămâni. O clipă mai târziu aude sunetul motorului și simte că este în mișcare.

— Trezește-te, puștiule, spune George, scuturându-l mai tare. Ai dormit tot drumul prin Germania, somnorosule.

Jacob se ridică încet. O fâșie slabă de lumină albastră din cabina șoferului pătrunde printre draperii. George îi șoptește ceva Klarei, după care se întoarce din nou spre Jacob.

— Vino să vezi, adaugă el, trăgând draperiile. Am ajuns acasă.

Jacob se târăște spre deschizătură, dar nu vede nimic altceva în afară de noapte și de asfalt. Doar că o parte din noapte pare compactă și fără fund și își dă seama că aceea trebuie să fie marea, iar dincolo de mare se văd luminițele unui oraș. Iar în fața lor se întinde un pod înalt și modern ce strălucește ca argintul în întuneric.

— Malmö, spune George, făcând semn spre luminile strălucitoare. Cum e acasă?

Lui Jacob nu-i vine să creadă. Pe moment, răsuflă aproape ușurat. Apoi vede chipul lui Yassim în fața lui. Brațul lui nemișcat în mașină. Sângele țâșnind din umăr. Lumina din ochii lui stingându-se ușor.

Se apleacă și se uită la Klara, în lumina rece a felinarelor de afară. Pare în stare de alertă. Oare dormise vreun pic? Părul ei brunet e puțin ciufulit. Are un aer sexy, își spune Jacob. Nasul e hotărât, pomeții înalți. Are ceva ce-l intrigă. Pare să fi trecut prin multe, iar asta o făcuse mai puternică.

— Ai rămas gură-cască? întreabă ea cu un accent surprinzător de puternic și exagerat din Östergötland.

— Poftim? întreabă el rușinat. Nu știu ce înseamnă asta.

— Ah, spune ea, zâmbindu-i. Așa se spune în arhipelagul unde am copilărit eu când prindeai pe cineva că se holbează la tine.

•

Pe măsură ce-și continuă drumul pe pod, camionul începe să încetinească, iar șoferul se întoarce spre Klara vizibil preocupat.

— Avem o problemă, spune el, arătând spre barieră.

În fața lor, camioane în șir înaintează greu. Câteva mașini fac același lucru pe o altă bandă, dar e prea devreme pentru navetiști.

— Ce se întâmplă? întreabă Klara.

— Controlul de frontieră, răspunde el. Caută ceva. Poate refugiați. Sau

poate pe voi? spune el, uitându-se lung la ea.

— Era vorba că încep să verific pașapoartele abia după Crăciun, spune George.

Șoferul ridică din umeri.

— Atunci înseamnă că vă caută pe voi, nu?

Klara se uită calmă la el.

— Dacă tot am ajuns până aici, ne ajuți și de data asta?

Șoferul oftează și trage în spatele ultimului camion de la coadă.

— Mai ții minte ce ți-am spus? o întreabă el.

— Că urăști polițiștii? răspunde Klara.

— Că sunt prost. Treci în spate cu ceilalți.

Înaintează încet și curând opresc în fața unui blocaj temporar, chiar după barieră. Jacob îl aude pe șofer deschizând ușa.

— S-a întâmplat ceva? întreabă el.

— E doar un control de rutină, răspunde o voce de femeie în engleză.

— Ce căutați? întreabă șoferul.

— După cum am spus deja, e un control de rutină. Pașaportul la control și am să vă rog să coborâți din mașină.

— Nu, răspunde șoferul, spre surprinderea lui Jacob. Dacă e un control de rutină, refuz să vă arăt pașaportul. Acordul Schengen. Verificările de rutină la frontieră sunt interzise. Agentul meu de transporturi vă poate da în judecată.

— Poftim? exclamă femeia. Trebuie să faci cum îți spun. Coboară din mașină. Și lasă telefonul ăla.

— Nu, spune șoferul. Nu vreau. Ați spus că e un control de rutină. Ceea ce e ilegal. Așa că înregistrez ce se întâmplă.

Îl aud lăsându-se cu toată greutatea pe scaun. Stația femeii pâraie, iar aceasta spune ceva ce ei nu reușesc să audă.

— O să urc, zice ea. Să nu faci nicio mișcare.

Șoferul mormăie ceva, după care polițista urcă în mașină. Lumina lanternei intră printre draperii.

— Mișcă-te, spune ea.

— Spuneți-mi care este motivul acestui control. Sau refuz.

— Lasă telefonul, continuă polițista pe un ton dur.

— Telefonul meu? întreabă el. Nici nu mă gândesc. E ilegal ce faceți.

Ofițerul oftează și coboară din mașină.

— Trage acolo, pe marginea drumului. Nu am terminat.

Jacob îl aude pe șofer trăgând portiera, după care pornește din nou la drum.

— Ba da, mormăie el în engleză. Am terminat.

Apoi accelerează, dar nu spre marginea drumului, ci spre autostradă, cât de repede poate camionul său.

Klara iese din cabina de dormit și se așază din nou pe scaunul din față, iar Jacob aude sirenele de poliție în spatele lor.

— O să opresc într-o parcare, îi spune șoferul Klarei. Undeva unde să puteți să vă faceți nevăzuți. Acum, cât pot de repede. Camionul continuă să gonească pe autostradă. Aici. Puțin mai sus e un McDonald's. Aici coborâți.

Sirenele aproape că nu se mai auzeau după ce intraseră pe autostradă, dar acum sună din nou din ce în ce mai tare.

— Bine, încuviințează Klara. Ne descurcăm noi.

— Aveți doar câteva secunde. Sunt chiar în spatele nostru.

Jacob simte cum George îl împinge în cabina camionului.

— Pregătește-te, spune el. Nu e momentul să leșini.

Camionul încetinește brusc.

— În zece secunde, spune șoferul pe un ton calm. Cât puteți voi de repede. Voi opri, ca să nu vă vadă de pe autostradă. Camionul oprește, iar șoferul strigă: Acum!

Klara deschide portiera, după care îl împinge pe Jacob din mașină. Se rostogolesc pe asfaltul umed, cu George pe urmele lor. Se îndreaptă spre intrare cât de repede pot. De acolo văd lumina albastră intermitentă și sirenele apropiindu-se.

În spate, înainte de a închide ușa camionului, Jacob o aude pe Klara spunându-i șoferului:

— Sper să iei legătura cu fiica ta. Zece ani e prea mult ca să stați despărțiți, indiferent ce ai făcut. Crede-mă, știu.

25 noiembrie

Malmö

Pe partea cealaltă a camionului se văd lumini albastre, se aud uși

deschise cu forță și trântite cu putere, strigăte furioase. Klara îl împinge pe Jacob în fața ei, printre camioanele parcate la benzinăria de lângă McDonald's.

George este undeva lângă ea, dar știe că nu e nevoie să aibă grijă de el, George e perfect capabil să-și poarte singur de grijă. În mijlocul haosului răsuflă ușurată să-l știe alături. Jacob, pe de altă parte, pare drogat, în stare de șoc și abia merge.

— Haide odată! șoptește ea, împingându-l între două remorci. Mișcă-te, Jacob.

Îl vede pe George oprind în fața lor, încercând să observe ceva din spatele unui camion, prin luminile intermitente. Le face semn să se apropie, iar Klara îl trage pe Jacob după ea.

— Putem să traversăm direct parcare spre McDonald's fără să ne vadă nimeni, spune el. Să ne ascundem exact în văzul lumii, știi ce spun? Nu cred că se vor aștepta să ne găsească într-un McDonald's, nu?

Poate că are dreptate, ar fi mult mai rău să fie prinși aici, printre camioane, fără să aibă nicio explicație despre cum ajunseseră acolo. Poate că restaurantul era cea mai bună variantă.

— Bine, să mergem.

Este abia șase dimineața, așa că nu e aglomerat la McDonald's. În afară de ei, încăperea e aproape goală, doar alți trei oameni stau singuri cu câte o cafea fierbinte în față. Klara privește pe fereastră și vede lumina albastră intermitentă, care reușește să atragă atenția celorlalți clienți care se uită și ei să vadă ce se întâmplă. Raze de lumină strălucitoare joacă pe asfaltul umed. Polițiștii caută cu lanternele printre camioane și pe sub ele.

— La naiba, mormăie Klara. Nu-i a bună.

George se întoarce spre ea și spune:

— Par să știe exact ce caută.

Jacob se dusesese spre teighea și înlemnise în drum. Klara se apropie de el și îi pune mâna pe umăr.

— Hai, Jacob, îi spune ea, stresată. Să mergem.

Dar el îi face semn spre o masă pe care se află prima ediție a ziarului de dimineață. De îndată ce vede prima pagină a ziarului, simte cum i se înmoaie genunchii și se ține de Jacob, ca să nu cadă. Pe prima pagină erau trei fotografii tip pașaport, alăturate, sub titlul:

„Trei suedezi acuzați de terorism”.

Sunt pozele Klarei, a lui Jacob și a lui George.

— La naiba, șoptește George în spatele ei. Trebuie să plecăm de aici.

Ies în grabă din restaurant și traversează parcare, lăsând toate camioanele și luminițele albastre în spate, furișându-se în grabă, cu grijă, ca să nu atragă atenția asupra lor. După ce reușesc să se adăpostească în spatele unei spălătorii auto, Klara aruncă o privire spre intrarea în McDonald's și vede doi polițiști intrând în restaurant.

— La fix, oftează ea. Noroc că nu ne-am așezat să bem un milkshake.

Coboară pe o pantă mică, acoperită cu iarbă udă, spre un drum neuniform care trece prin întuneric, printre câmpuri plate și goale. Undeva la baza pantei, se vede un pod. Klara scoate telefonul pe care îl cumpărase din Duisburg și deschide aplicația pentru hărți.

— Trebuie să plecăm de aici, spune ea. Nu știu cât timp avem la dispoziție. Nu știu nimic.

Verifică unde sunt pe telefon în timp ce aleargă spre pod. Poate acolo reușesc să se ascundă.

— Ce facem? întreabă George, gâfâind.

— O să chem un taxi, răspunde Klara. Și să sperăm că șoferul nu a apucat să citească ziarul de azi.

•

Se adăpostesc în spatele uneia dintre coloanele de sub pod până când se apropie taxiul.

— Hai, spune Klara. Să nu părem că ne ascundem de poliție.

Se aranjează puțin și ies pe stradă, chiar când taxiul oprește în fața lor. Klara se așază pe scaunul din față. Simte pistolul atârând greu în buzunarul drept, bagă mâna înăuntru și își plimbă degetele pe metalul rece. O ultimă soluție. Apucă pistolul.

Dar șoferul pare obosit, complet dezinteresat, așa că eliberează strânsoarea.

— Vrem să ajungem la Gara Centrală din Malmö, spune ea. Ni s-a stricat mașina.

Șoferul încuviințează și pornește în sus pe deal, spre parcare în care îi lăsase șoferul camionului. Când trec pe lângă ieșire, Klara vede două mașini de poliție cu girofarurile pornite. Șoferul de taxi aruncă o privire, după care accelerează pe autostradă.

— Malmö, oftează el. Întotdeauna se întâmplă tot felul de mizerii pe aici.

Gara Centrală începe deja să se umple cu navetiști, în timp ce Klara, George și Jacob se îndreaptă spre automatele de bilete. Fețele lor sunt pe toate ziarele de dimineață și pe toate anunțurile.

— Mi se pare incredibil, mormăie George. Klara apare în Bruxelles și, două zile mai târziu, sunt vânat în Malmö.

— Trebuie să plecăm, spune Klara. Nu putem să ne plimbăm pe aici, înconjurați de pozele noastre.

George încuviințează.

— Îl iau pe Jacob cu mine. Nu prea e în stare să se descurce singur.

Îl privesc amândoi pe Jacob care merge pe lângă ei, cu părul lui ciufulit și cu un aer pierdut.

— Trebuie să-mi dai cardul de memorie, spune Klara. Orice ar fi pe el, trebuie să ne asigurăm că n-o să dispară.

Jacob îi dă Klarei cardul, după care își scoate telefonul mobil din buzunar.

— Cred că am eu o soluție, zice el, arătându-i ecranul.

Îi întinde telefonul cu o mână tremurândă, iar Klara îl apucă de încheietură ca să-l stabilizeze. Pe ecran este un mesaj. Un șir lung de numere, litere și simboluri.

— E ce cred eu că e? întreabă Klara.

Jacob clipește și privește nervos în jur.

— De unde să știu? Dar am primit telefonul de la Yassim... e telefonul lui.

George îl trage de mână, ca să vadă mai bine ecranul.

— Parola, spune el încet. Cine ți-a trimis-o?

— Nu știu, răspunde Jacob. E de la un număr blocat.

— Există o singură cale să aflăm, rostește Klara.

— Dar avem nevoie de un calculator și de un cititor de carduri, comentează George.

— Putem cumpăra unul după ce se deschid magazinele.

— Cum? întreabă Klara. Nu e ca și cum putem să plătim cu cardurile noastre. Nu se poate.

— L-am putea folosi pe ăsta, spune Jacob, ținând în mână cardul de credit pe care i-l dăduse Yassim.

Analizează situația pe toate părțile, dar, în cele din urmă, hotărăsc să-l folosească. Nu au bani la ei, iar cardurile lor cu siguranță sunt urmărite.

Înainte de a pleca din gară, folosesc cardul ca să cumpere bilete spre Stockholm de la un automat. Klara va lua primul tren, imediat după ora unsprezece. George și Jacob aveau să plece împreună o oră mai târziu.

•

Găsesc o cafenea mică pe o stradă laterală unde chelnerii par destul de ocupați cu primii clienți ai zilei ca să le pese pe cine aveau la masă. Înfometați, își comandă sandviciuri cu brânză la grătar și cu salam și trei cafele mari.

— Pot să spun cu mâna pe inimă că nu am mâncat în viața mea ceva mai gustos, spune Jacob.

Își mai recăpătase culoarea în obraji. Mâncaseră niște hamburgeri în camion seara trecută, dar Klara se întreabă dacă apucase să mănânce în zilele de dinainte.

— Poftă bună, rânjește George. Naiba știe ce-or să-ți dea să mănânci la Guantanamo.

Klara își pune mâna pe a lui Jacob și îi spune:

— Nu-l băga în seamă. O să ne ocupăm noi de tot. George și cu mine am trecut prin lucruri și mai rele.

Timpul se scurge, iar George se ridică de la masă.

— Voi rămâneți aici. Eu mă duc să cumpăr un laptop.

•

— Ce bine a fost, spune George zâmbind, când se întoarce la cafenea o jumătate de oră mai târziu. Nu contează circumstanțele, tot îmi place să merg la cumpărături.

Pune pe masă o cutie Mac albă și ceva ce seamănă cu un adaptor, probabil cititorul de carduri, își spune Jacob. Scoate un hanorac gri dintr-o pungă de H&M și îi dă Klarei o căciulă albastră-închis. Klara își trage căciula pe cap.

— Nu e cea mai elaborată deghizare, comentează ea, dar tot e mai bine decât nimic.

— Cardul ăla de credit e super, îi zice George lui Jacob. Îl păstrez. Mă bucur că pot să plec acasă cu un laptop nou-nouț fără să am nici cea mai mică idee cine l-a plătit.

Pornește laptopul și trece repede prin instalări.

— Nu intra pe internet, îl atenționează Klara. Nu seta nicio rețea.

George încuviințează, fără să ridice privirea din laptop.

— Nu sunt bătut în cap. Am învățat și eu câte ceva după toate rahaturile astea.

Ia cititorul de carduri și îl bagă în suportul USB.

— Dă-mi cardul, Jacob, cere el.

— E la Klara, răspunde Jacob, făcând semn spre ea.

•

George butonează laptopul până când Klara își pierde răbdarea și îl dă la o parte. Bagă cardul în cititor și pe desktopul gol al laptopului apare o iconiță. Apasă pe ea și îi cere o parolă.

— Bine, îi spune ea lui Jacob. Acum e acum. Dictează-mi ce ai primit pe telefon.

Klara numără, verifică numerele, literele și simbolurile. Șaisprezece pe telefon. Șaisprezece pe ecran. În aceeași ordine.

În jur se aud în surdină glasurile celorlalți clienți. Ciocnitul ceștilor de cafea. Normalitatea suprarealistă a acelei dimineți.

Se uită la George, apoi la Jacob.

— Bun, spune ea. Acum ori niciodată.

Fără să aștepte vreun răspuns, apasă pe Enter.

Imediat, căsuța dispăre de pe ecran și apare un fișier. În acesta se află patru documente numite: Stockholm, Bruxelles, Londra și Roma. Jacob și George se dau mai aproape, ca să vadă și ei ecranul. Klara se uită spre Jacob.

— Nu par a fi poze cu drone, zice ea.

Jacob nu răspunde, dar Klara îl vede cum se albește la față și cum i se taie răsuflarea.

— Deschide documentul Stockholm, o îndeamnă George.

Klara trage adânc aer în piept și dă dublu clic pe document. Un fișier PDF obișnuit, care durează câteva clipe să se încarce.

— Nu pot să cred, mormăie George, frustrat, și se ridică de la masă.

Documentul este în arabă, cu titluri cu litere îngroșate, cu subpuncte și bife. Ca un fel de desfășurător, sau ca o listă.

Klara se descurajează. Brusc, se întoarce spre Jacob.

— Stai puțin. Tu nu știi arabă? Doar ai fost...

Dar el dă din cap că nu.

— Am făcut câteva semestre, zice el. Pot să-mi comand o cafea și să vorbesc despre vreme. Știu alfabetul, probabil că aș putea să-l citesc, dar nu

aș ști ce înseamnă.

Klara continuă să deruleze documentul, dar se oprește brusc.

— George, ia uită-te aici.

— Ce e?

George se apleacă lângă ea, iar Klara îi arată pe ecran o hartă cu câteva străzi din centrul orașului Stockholm. Castelul, lacul. Și – înconjurată de un cerc – Opera. Sub hartă sunt mai multe fotografii cu Opera, făcute din diferite unghiuri. Intrarea, casa de bilete, foaierul. Unele dintre imagini au săgeți roșii, numerotate, care par să aibă legătură cu textul din document.

— Ce dracu' e asta? șoptește George.

Klara se uită la expresia de șoc și groază de pe chipul lui. Știe deja, dar o spune oricum cu voce tare.

— E... e un plan pentru un atac terorist.

25 noiembrie

Malmö

Jacob se apleacă mai aproape de ecran, de parcă așa ar putea citi mai ușor în arabă.

Un atac terorist!

Cum putuse să fie atât de naiv, atât de incredibil de prost? Cum de se lăsase păcălit?

Dar chiar se lăsase păcălit? Nu cumva bănuise ceva în tot acest timp? Nu un atac terorist, ci ceva mai mult decât îi spusese Yassim. Iar el hotărâse să nu-i pese, să lase lucrurile în voia sorții, în mâinile lui Yassim, oricine ar fi fost el. Îi aude pe Klara și pe George șușotind între ei, vizibil supărați, în timp ce se uită peste celelalte documente de pe cardul de memorie. Jacob știe că nu are cum să scape cu bine din povestea aceea. Adusese cu el în Europa planuri teroriste și se lăsase folosit.

— Trebuie să mergem imediat la poliție, șoptește el. Ce mai așteptăm?

Klara se întoarce spre el, aparent confuză.

— Poftim? Vrei să mergem la poliție acum?

— Da! exclamă el. Nu este vina mea! Nu au cum să dea vina pe mine! Am fost păcălit să aduc informația asta până aici! zice el, abținându-se cu greu să nu țipe.

George îl ia ușor de umeri.

— Calmează-te, amice. Vom merge la poliție, promit. Dar sunt prea multe rahaturi la mijloc, crede-mă.

Jacob îi dă mâna la o parte, tremurând din toate încheieturile.

— Ce fel de rahaturi? Trebuie doar să...

— Jacob, tu ai adus informația asta în Europa, spune Klara, pe un ton calm. Prietena mea a fost arestată și acum se pare că se ascunde. Rușii sunt pe urmele noastre și toată lumea crede că suntem niște teroriști. Tace câteva clipe, să-i dea timp să conștientizeze situația. În clipa de față, continuă ea, nu e o decizie bună să dăm informația pe mâna poliției. Nu până nu ne dăm seama despre ce este vorba.

— Și cum vom afla? întreabă Jacob, pierdut. E în arabă...

Ridică mâinile, în disperare, după care se lasă înapoi în scaun. Își amintește de Myriam din Beirut, de bărbații care îl urmăriseră până când reușise să evadeze în Shatila, de subsolul din Bruxelles, de Yassim pe scări, de propria sa fotografie pe primele pagini ale ziarelor. Știe că au dreptate. Să meargă la poliție nu e o opțiune, nu înainte de a înțelege. Alesese să se lase folosit. Dacă se implică poliția, va pierde controlul. Trebuie să afle mai multe. Și îi promisese lui Yassim să apeleze la ajutorul cuiva în care are încredere.

Gabriella îi propusese să se întâlnească. Iar ea are experiență cu astfel de situații. La fel și Klara și George, în mod evident. Făcuseră atâtea pentru el în ultima zi, mai mult decât ar fi îndrăznit vreodată să se aștepte din partea cuiva.

— Am o idee, spune el. Despre cum am putea să aflăm ce e în documentele alea.

25 noiembrie

Bergort

Până când trenul ajunge în Lund toate scaunele se ocupă, iar Klara nu se poate hotărî dacă e de bine sau de rău, dacă e mai probabil să fie recunoscută într-un vagon plin decât într-unul gol. Își trage gluga de la hanorac și se cufundă în scaun. După ce trenul pleacă din Lund, scoate telefonul pe care și-l cumpărase în Germania și deschide e-mailul secret.

Camp Nou, diseară la 20:00, îi scrie Gabriellei.

Primește răspuns aproape imediat.

Camp Nou?

Klara ridică privirea din telefon. La naiba! Gabi nu-și mai amintește că așa obișnuiau să-i spună copiii din suburbia Bergort terenului de fotbal AstroTurf. E un loc perfect de întâlnire, departe de locurile pe care le supravegheau probabil, cum ar fi apartamentul sau biroul lui Gabi.

Terenul de fotbal AstroTurf din Bergort, răspunde ea. Ar vrea să o întrebe pe Gabi cum este, ce se întâmplase. Dar îi e teamă că deja comunicaseră prea mult prin telefon, știe că e riscant, chiar dacă folosește o adresă secretă de e-mail și un telefon cu cartelă. Mai bine să se vadă față în față. Răspunsul nu întârzie să vină.

Am înțeles. Ne vedem acolo.

•

Puțin după patru după-amiaza coboară din tren la Gara Centrală din Stockholm și pornește prin aglomerație spre metrou. E bine că toată lumea e în mișcare, își spune ea. Nimeni nu pare să o bage în seamă. Își pune căciula și trage gluga cât poate de mult pe față.

Aproape că nu-i vine să creadă că e din nou în agitația din metrou. Klara trage adânc în piept aerul acela atât de familiar și lipsit de oxigen. Miroase a omenire, a oraș și a piatră; miroase a Stockholm și, cu toate că nu locuise niciodată aici, mirosul acela, alături de zgomotele din metrou și de vocea din difuzoare o fac să se simtă acasă.

•

Linia roșie spre sud. Klara se uită prin vagonul care își continuă drumul, zguduindu-se, tot mai departe de centrul orașului, cum, cu fiecare oprire, numărul de pasageri blonzi, cu ochi albaștri se împuținează. Nu merge până la ultima stație. Nu încă. Doar până la granița poroasă și în continuă schimbare a renovărilor.

Cartierul Skärholmen este un amestec de locuințe suedeze clasice, un centru comercial nou și o zonă rezidențială. În cartier mai este o piață în aer liber chiar în fața metroului: tapas în stil asiatic, drogați și lanțuri de cafenele. Autentice, dar suficient de renovate cât să dea bine.

Dar Klara nu se îndreaptă spre unul dintre noile apartamente cu bucătării Miele, ci spre blocul din beton cu apartamente de închiriat de pe Äspholmsvägen. Verifică din nou adresa pe care i-o dăduse Jacob,

traversează piața, trecând pe lângă ultimele tarabe din piață care nu fuseseră încă strânse pentru seară.

Nu vrea să folosească harta de pe telefon, dar un bețiv binevoitor din fața stației de metrou îi explică în ce direcție să o ia, după ce îi refuză oferta de a o conduce personal până acolo.

În scurt timp găsește blocul și scoate telefonul ca să verifice ora. După ce vede că e abia trecut de șase, din spate se aude o voce:

— Aștepți pe cineva?

25 noiembrie

Malmö

George stă cocoșat lângă Jacob. Sunt în port, unde vântul rece bate cu putere. Temperaturile scăzuseră cu mult față de dimineață.

Se plimbau de vreo oră prin Malmö, de când își luaseră la revedere de la Klara. George nu voia să se oprească nicăieri, pentru ca nimeni să nu aibă timp să-și dea seama cine sunt.

Dar de ce să vină tocmai în port? Jacob tremură de frig. Când ridică privirea, zărește la stânga betonul gri, solid al podului Öresund, iar drept în față, contururile slabe, fantomatice ale orașului Copenhaga.

— O să mergem și la poliție, insistă George. Trebuie să presupunem că, acum că planurile sunt la noi, teroriștii nu pot trece la fapte. Klara trebuie doar să se întâlnească mai întâi cu Gabi și apoi să aflăm ce conțin documentele acelea înainte de a face altceva. Atunci vom ști ce înseamnă asta pentru tine și pentru ea. Pentru noi toți.

Se ridică și îi întinde mâna să-l ajute și pe Jacob.

— Haide, zice el. Nu putem sta aici, e prea frig.

Se uită la ceasul uriaș. Jacob ar fi vrut să-l roage să i-l arate și lui, nu văzuse niciodată ceva mai atrăgător, un simbol de necontestat al succesului și al competenței.

— În plus, trebuie să ajungem la tren.

Jacob se ridică și pornesc în tăcere pe lângă noile clădiri de apartamente, cu vedere la mare și la Copenhaga, pe lângă balcoanele spațioase ale burgheziei bogate, cu salariul pe un an în bancă și credit excelent. Trec pe lângă toate minunățiile acelea la care nu mai putea să spere niciodată.

— Îmi place ceasul tău, spune Jacob încet. Este... serios.

George îl privește cumva suspicios.

— Ai vorbit cu Klara? întreabă el.

— Despre ceasul tău? spune Jacob.

— Ei i se pare vulgar. Dar știi ce? zice George, cu zâmbetul pe buze. Poate că e bine să fii puțin vulgar.

Jacob scutură din cap, simțind cum îl cuprinde un nou atac de panică. În jur e haos, iar ei merg agale, vorbind despre ceasuri.

— Riscăm să fim prinși oricând, spune el, cu o voce slabă. Poate că deja au prins-o pe Klara.

— Orice se poate întâmpla, îl întrerupe George. În orice clipă. Crede-mă, știu din experiență. Tot ce putem face este să ne concentrăm asupra misiunii pe care o avem de îndeplinit și să o facem cât de bine putem. Trebuie să ajungem la Stockholm. Și acolo vom găsi o soluție. Luăm trenul, ceea ce înseamnă că e un risc mai mic să fim prinși decât dacă am fi luat avionul. Nu te mai gândi la imaginea de ansamblu, la teroriștii ăia nenorociți, la faptul că suntem căutați de poliție și la toate tâmpeniile astea. Trebuie să luăm lucrurile pe rând. Mai întâi să ajungem în Stockholm fără să fim prinși. Și apoi le rezolvăm noi pe toate. Se uită din nou la Jacob. Erau aproape de stația de tren. Ești atent la mine? continuă George. Imaginează-ți că e o zi obișnuită, cu mult înainte ca toate astea să se fi întâmplat. Iei trenul spre Stockholm ca să te vezi cu niște prieteni. Nu e nimic ciudat în asta.

Jacob trage adânc aer în piept și încearcă să zâmbească.

— Bine. Să mergem.

Dar nici nu apucă să deschidă bine gura, că vede două mașini de poliție parcate în fața gării și o voce începe să strige:

— Acolo! Ei sunt!

Jacob întoarce capul și vede, la vreo cincisprezece metri distanță, o femeie cu un cărucior, țipând de mama focului, în același timp făcând un pas în spate, fără să-și ia ochii de la ei.

Jacob se oprește, dar simte cum George continuă să tragă de el.

— La naiba, șoptește el în urechea lui Jacob. Chiar când îți spuneam să te liniștești. N-o băga în seamă, toată lumea crede că e o nebună, bine?

Dar oamenii care intră și ies din gară se întorc spre femeie și apoi spre locul spre care arată ea.

Jacob se oprește și se smulge din mâna lui George. Își dă gluga jos de pe cap, își scoate căciula și se întoarce spre femeie.

— Ce naiba faci? strigă George. Jacob!

Dar e prea târziu. Doi polițiști se îndreaptă deja spre ei dinspre sala de sosiri. O văd pe femeie și direcția spre care arată aceasta. Oamenii din jurul lor încep să țipe și să alerge în toate direcțiile.

— Hai!

George îl trage pe Jacob în mulțime, ca și când ar face parte din marea de țipete și panică. Se poticnesc pe stradă, abia dacă vede ceva în fața lui și habar n-are încotro merge.

— Stați pe loc! îl aude pe unul dintre polițiști strigând în spatele lui. Stați pe loc sau trag!

Sunt încă ascunși, dar Jacob simte că George slăbește strânsoarea.

— Orice s-ar întâmpla, șoptește George, nu te pierde cu firea.

Jacob îl vede cu coada ochiului pe George ridicând mâinile ca să le arate polițiștilor că nu este înarmat. Fix în acel moment, o mașină gri oprește în fața lor, aude o voce strigând în engleză de pe scaunul șoferului și vede cum se deschide larg ușa pasagerului.

Un foc de armă pornește din interiorul mașinii. Apoi un altul. Aude strigătele și panica din spatele lui. O simte în piept, în gât. Nu fusese rănit. Nu trăgeau în direcția lui.

Se întoarce spre George, care pare la fel de șocat ca el. Și la fel de neatinși. Jacob se întoarce din nou spre mașină și vede pe cineva aplecându-se spre el. Apoi, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, se trezește pe bancheta din spate, cu George peste el, iar mașina pornește cu viteză, la fel de incredibil ca un glonț sau ca un vis.

25 noiembrie

Bergort

La început, în întuneric, vede doar silueta unui bărbat, dar, pe măsură ce acesta se apropie, îi deslușește chipul în lumina slabă care vine din interiorul clădirii. Jacob îi spusese că fostul său profesor de limba arabă era un bărbat la vreo șaiszeci de ani, cu păr bogat și tuns frumos, că purta costum și că avea o servietă maronie. Bărbatul din fața ei corespunde exact

descrierii.

— Îl caut pe Hassan Rahamin, spune ea.

Bărbatul se uită lung la ea, după care trece pe lângă ea, introduce codul de acces și deschide ușa.

— Nu-l cunosc, răspunde el, după care intră înăuntru.

Klara nu apucă să reacționeze și ușa se închide în urma lui, iar lumina din scară se aprinde.

— La naiba, mormăie ea, apropiindu-se de ușă, unde luminile sunt încă aprinse. Își lipește obrazul de geam și citește numele de pe panoul din scară. Un Rahamin este trecut pe listă, la etajul al doilea. Încearcă să deschidă ușa, dar este încuiată. Oftează și se întoarce cu spatele, sprijinindu-se de un suport de bicicletă din fața ușii. Nu are ce să facă decât să aștepte.

•

În mai puțin de zece minute, o femeie cu un cărucior și câteva pungi de cumpărături se apropie de ușa de la intrare. Klara se duce repede la ea în timp ce aceasta încearcă să introducă codul, încercând să nu lase pungile de hârtie pe jos, unde era ud.

— Dați-mi voie să vă ajut, zice Klara, strecurându-se ușor pe lângă ea să deschidă ușa când femeia introduce codul.

— Mulțumesc, spune aceasta. Am prea multe sacoșe.

— La ce etaj mergeți? o întreabă Klara. Vă ajut eu cu pungile de cumpărături.

— Vai de mine, ce drăguț din partea dumneavoastră, zice femeia. Mulțumesc!

Klara lasă cumpărăturile la etajul al treilea și așteaptă până când femeia închide ușa apartamentului. Coboară pe scări până la următorul etaj și citește numele de pe cele trei uși. Ușa pe care scrie „Rahamin” este pe partea stângă. Trage adânc aer în piept și apasă butonul soneriei.

Nimic. Sună din nou. Și din nou. Dar în continuare, fără rezultat. Poate că bărbatul pe care îl văzuse la intrare nu era totuși Rahamin.

Continuă să sune, aproape în disperare. Apoi se apleacă și deschide fanta pentru scrisori. Își lipește fruntea de ușa rece și strigă:

— Hassan! Chiar trebuie să vorbesc cu tine. Jacob Seger îți transmite salutări.

Cuvintele ei răsună cu ecou pe scară. Însă din apartament se aude ceva.

Își lipește urechea de fantă pentru scrisori și poate să jure că dincolo este cineva. Câteva mișcări scurte, furișate. Respirația cuiva.

— Te rog! spune ea. Jacob Seger îți transmite salutări!

Ușa o izbește în frunte înainte să apuce să se ferească. Face un pas înapoi, frecându-și locul lovit. Bărbatul de mai devreme se ivește în pragul ușii.

— Intră odată, spune el. Nu mai zbiera atât.

Klara își freacă fruntea și intră în apartament.

— Mulțumesc. Am nevoie de ajutorul tău.

•

Se descaltă, iar Hassan o conduce într-o cameră de zi mică, frumos decorată. Îi face semn să ia loc pe o canapea joasă din piele maro, iar el se așază pe fotoliul aflat de cealaltă parte a măsuței de cafea. Klara se uită în jurul ei. Pereții sunt acoperiți cu biblioteci ordonate, iar pe măsuta din sticlă nu se vede nicio urmă de praf. Hassan aprinde o lampă de podea aflată în colțul încăperii și o lumină caldă cade pe un covor frumos. La fereastra ce dă spre stradă sunt două lămpi mici cu abajururi verzi, care duc și mai mult cu gândul că aici este un club englezesc pentru domni, și nu un apartament din suburbii. Nici urmă de îndoială că fostul profesor al lui Jacob este un domn respectabil.

— Mulțumesc că m-ai ascultat, începe Klara. Avem...

Dar nu mai apucă să spună nimic pentru că Hassan o oprește.

— Am încredere în Jacob, spune el, într-o suedeză perfectă, iar Klara abia dacă detectează o idee de accent în ea. Dar am citit și ziarele. Am văzut ce au scris despre el. Și despre tine, pentru că presupun că ești Klara Walldén.

Klara încuviințează. Discutase cu George și cu Jacob despre asta, despre faptul că ajunseseră niște proscriși.

— Nu vreau să am de-a face cu povestea asta, continuă el. Sunt un om simplu, duc o viață simplă. Și așa vreau să rămână. Ai înțeles?

— Da, răspunde ea. Știu. Crede-mă că știu. Și înțeleg că e egoist din partea noastră să încercăm să te tragem după noi în povestea asta. Dar Jacob nu este un terorist. Eu nu sunt un terorist. Cred că știți asta.

Hassan se uită lung la ea. Apoi se ridică și se duce la un dulap aflat într-una dintre biblioteci.

— Iartă-mă, am fost nepoliticos, spune el.

Când Hassan deschise ușa dulapului, Klara zărește pahare și câteva sticle.

— Cu ce pot să te servesc? Mi-e teamă că am o mulțime de opțiuni, spune el zâmbind.

Klara simte o poftă familiară, un val de euforie ușor intensă.

Se întoarce cu o sticlă de whisky din malț și cu două pahare în mână.

— Aș spune că seara aceasta cere un whisky, adaugă el, punând două suporturi de pahare pe masă.

Klara înghite în sec și își mută privirea de la sticlă.

— Eu nu vreau nimic, mulțumesc.

— Nimic? întreabă Hassan, dezamăgit. Nu-ți place whisky-ul? Am și alte variante.

Klara se întoarce spre el și se uită fix în ochii lui.

— Îmi place prea mult. Te rog să nu-mi oferi din nou. Nu cred că o să pot rezista.

Fără să mai spună ceva, Hassan ia paharele și sticla și le pune înapoi în dulap.

— Îmi pare rău, continuă Klara. Tu poți să bei.

Hassan se așază din nou pe fotoliu.

— Eu ar trebui să-mi cer scuze. Nu am știut.

— Cum ai fi putut să știi? Abia dacă pot să recunosc față de mine însămi. Am trecut... am trecut prin multe în ultimii ani.

Hassan îi zâbește ușor. Nu are nevoie să spună nimic. Ochii lui arată că și el trecuse prin multe. Poate că acesta este motivul pentru care nu vrea să fie târât în povestea asta.

— Jacob e un bărbat ambițios, spune el. Așa se zice, nu? Vrea să-și depășească limitele, să-și continue drumul. Am văzut mulți ca el la viața mea. Nu sunt genul care să devină teroriști. Tind să cred că este vorba despre altceva aici.

Se ridică din nou, se duce la bibliotecă și își toarnă totuși câteva degete de whisky într-un pahar. Ia o gură, după care se întoarce și se uită din nou la ea.

— Știu că te supunem unor riscuri, zice Klara.

— Așa e. Dar adevărul e că, la vârsta mea, ar trebui să fiu recunoscător pentru asta. Și sunt o fire curioasă. Vreau să știu despre ce e vorba, ce a făcut Jacob de a supărat atât de multă lume. Vrei să-mi spui?

— Sper ca tu să-mi poți spune mie, răspunde Klara.

Scoate din geantă laptopul pe care îl cumpăraseră din Malmö și îl pune pe masa din sticlă. Din câteva mișcări rapide pe tastatură, deschide fișierul în care salvase documentele și împinge laptopul spre Hassan.

— E o poveste lungă, începe ea. Jacob a întâlnit în Beirut un bărbat care l-a rugat să scoată ceva din Orientul Mijlociu. S-a dovedit că informația nu era ceea ce i se spusese lui Jacob; de fapt, pare a fi ceva mult, mult mai grav. Ceva care are legătură cu cele întâmplate la Paris. Sau un nou Paris.

— Și nu vreți să mergeți la poliție pentru că Jacob este în pericol?

— Știm prea puține, răspunde Klara. Mai întâi trebuie să aflăm despre ce este vorba aici, și cred că ne-am dat seama, în linii mari, dar documentele sunt în limba arabă. Avem nevoie de ajutorul tău ca să înțelegem ce conțin.

Hassan scoate ochelarii de citit din buzunar și trage laptopul mai aproape. Începe să deruleze primul document fără să spună niciun cuvânt. Klara nu mai are stare, îi este imposibil să stea locului, cu agitația care o cuprinsese. Se uită cu coada ochiului la telefon. Este șase și jumătate. Mai are o oră și jumătate până la întâlnirea din Bergort.

În cele din urmă, Hassan își ia ochii de la ecran, își scoate ochelarii și se uită fix la ea. Este palid și are o privire preocupată și gravă.

— E un plan pentru un atac terorist la Operă, spune el. Conține instrucțiuni detaliate. Ce arme să folosească, cine sunt, nume, unde să se întâlnească, tot.

— La naiba. Eram sigură.

— Klara, spune Hassan, întorcându-și privirea de la documente. Vorbesc despre atacuri coordonate. Mai sunt și alte documente?

Klara încuviințează.

— Bruxelles, Londra și Roma, răspunde ea.

Hassan se apleacă peste masă spre ea.

— Planul e programat să se desfășoare mâine-seară.

— Dumnezeu. Klara simte cum îi fuge pământul de sub picioare și închide ochii. Dar nu au cum să le pună în executare fără documentele acestea, nu? Hassan nu răspunde imediat, iar Klara deschide ochii. Nu-i așa? repetă ea. Cum pot ataca fără planuri? Tocmai asta e și ideea.

— Poate că da, răspunde Hassan. Dacă fiecare celulă are un set separat de documente. Poate că misiunea lui Jacob era să le aducă pe acestea la celula din Bruxelles? Poate că există un Jacob pentru fiecare celulă.

Totul pare să încremenească în jur, în timp ce Klara începe să înțeleagă dimensiunea dezastrului. Poate că există încă trei seturi de documente, trei celule care se pregătesc.

— Trebuie să mă grăbesc, spune ea în cele din urmă, ridicându-se în picioare.

•

Merge spre metrou, pierdută în gânduri, în întuneric, în lumina electrică galbenă, printre fulgii de zăpadă. Sunt atât de multe în joc. Nu poate să înțeleagă cu adevărat complexitatea situației. Are nevoie de Gabriella, de îndrumarea ei calmă și clară.

Dar mai are o oră până la întâlnire. Între timp, ceva nu-i dă pace, ceva care o pune pe gânduri de fiecare dată când se gândește la Gabriella. Fusesse atât de concentrată pe întâlnirea cu Hassan, încât nu prinsese semnalele. Câțiva fulgi de zăpadă alunecă pe ecranul telefonului.

E-mailul de la Gabriella.

Nu vrea să intre din nou în e-mail, de teamă ca nu cumva să fie urmărit. Dar își amintește exact ce îi scrisese Gabriella. Și ceva nu-i dă pace. Gabi are memoria mult mai bună decât ea, așa fusese dintotdeauna. Gabi încă își mai amintește detalii despre cursurile lor din Uppsala, pe când Klara abia dacă știe nume sau chipuri din perioada aceea.

Acum, că se gândește mai bine, Gabriella nu ar fi uitat niciodată că terenul din Bergort se numea Camp Nou. Și atunci, de ce o întrebase? Oare încerca să o avertizeze? Sau poate că nici măcar nu îi scrisese Gabriella? Și dacă nu este Gabriella, atunci cine? Rușii care erau pe urmele ei?

Inima începe să-i bată din ce în ce mai tare. Oare întâlnirea aceea era o capcană?

Ajunge în piața din fața metroului, la un mic magazin de tutun, de unde cumpără cel mai ieftin telefon cu cartelă pe care îl au, după care trimite un mesaj pe numărul lui George, în care îi spune că reușise să vorbească cu Hassan și să se întâlnească pe terenul din Bergort și până atunci să nu încerce să ia legătura cu ea.

Se așază, cu telefonul în mână, pe una dintre băncile ude din parc. Gândul că întâlnirea cu Gabriella este o capcană nu-i dă pace. Dar poate că Gabi fusese stresată când îi răspunsese la mesaj și poate că nu gândise limpede și de aceea uitase cum obișnuiau copiii să îi spună terenului de fotbal.

Cu un nod în gât, tastează numărul ei de telefon. Riscă mult, dar nu știe ce altceva să facă. Intră direct mesageria vocală.

Klara închide. Ce e de făcut acum?

Dacă Gabriella fusese eliberată din arest și poate să vină la întâlnire, asta înseamnă că nu mai e suspectată de nimic, așa că n-ar mai trebui să se ascundă sau să se teamă de poliție. Pe de altă parte, dacă îi răspunseseră rușii, avea să fie în mare pericol în Bergort.

Și atunci îi vine o idee. Analizează din nou toate variantele, dar ajunge la aceeași concluzie. Ce are de pierdut?

Pornește telefonul și caută numărul Săpo. Nu apucă să sune de două ori, că deja un operator răspunde.

— Serviciul de Securitate.

Klara își drege glasul.

— Îl caut pe Anton Bronzelius, spune ea. Puteți să-mi faceți legătura?

— Îmi pare rău, spune operatorul. Nu vă pot face legătura cu nimeni. Despre ce este vorba?

Klara închide ochii și se sprijină pe bancă.

— Numele meu este Klara Walldéen. Sunt căutată în toată țara, fotografia mea e pe prima pagină a ziarelor. Acum puteți să-mi faceți legătura cu Bronzelius?

— O clipă, spune operatorul, iar Klara aude muzică clasică.

În câteva secunde, i se face legătura.

— Bună, Klara, se aude vocea familiară a lui Bronzelius. Mă așteptam să suni.

25 noiembrie

Malmö

Ajung pe o stradă mai mare, cu centrul orașului în stânga lor, un parc în dreapta, un cazinou, o intersecție. Merg cu viteză normală, iar Jacob ridică privirea, după care își lasă din nou capul pe scaun.

Cum este posibil?, ar vrea el să strige.

George, care se aruncase peste el pe bancheta din spate, se ridică și se așază.

— Tu cine dracu' mai ești? îi strigă el șoferului în engleză.

Jacob se ridică și el și întâlnește în oglinda retrovizoare privirea lui Yassim. Este foarte palid și are cearcăne adânci sub ochi.

Dar el era. Yassim.

— Cum..., șoptește Jacob. Cum... de ești aici?

— Telefonul, răspunde el. De ce crezi că ți l-am dat? Ca să te pot găsi, bineînțeles, spune el cu zâmbetul pe buze, după care virează la stânga, înapoi spre oraș.

— Am crezut că ai murit. Când te-am lăsat acolo, am crezut că...

— Nu puteam să te părăsesc acum, spune Yassim, cu o privire epuizată. Abia ne-am cunoscut.

Sunt din nou în centrul orașului, printre magazine, centre comerciale și mașini parcate. Yassim conduce pe străzi cu un calm calculat. Jacob observă că urmărirea un traseu pe GPS-ul mașinii. Totul fusese plănuie.

Oprește brusc și întoarce spre o parcare cu plată. Ia un bilet, iar ușa de la garaj se deschide și-i lasă să intre. Conduce în spirală, tot mai sus, până la etajul al treilea. Este atât de liniște acolo, incredibil de liniște.

— Hai, ordonă Yassim.

Parchează lângă o ieșire ce dă spre un pod pietonal închis și spre un complex comercial care se numește Hansacompagniet. Yassim o ia înainte, pășind ușor și nesigur, cu mâna stângă băgată în geaca neagră.

Traversează podul, trec pe lângă câteva familii care își savurează cafeaua, ca și cum totul este perfect normal. Dar copiii își lipesc fețele de ferestrele mari, în timp ce sirenele se fac auzite prin zgomotul obișnuit al traficului, reușind să acopere și muzica în surdină care răsună din difuzoarele cafenelei. Lumini albastre se văd pe stradă și mai multe mașini de poliție trec în viteză pe lângă ei.

— Tati, uite! Ce tare! aude Jacob o fetiță vorbind cu un accent specific provinciei Skåne.

Jacob aruncă o privire spre ea. E o fetiță de vreo șase ani, brunetă, cu păr lung, în blugi, cu o căciulă pe cap. Îl ia pe tatăl ei de mână și îl trage la fereastră. O zi perfect banală. O familie care ieșise la cumpărături după școală.

— Să vă puneți căciulile pe cap și să trageți gluga, ordonă Yassim.

Trec prin complexul comercial, în jos pe scările rulante, pe lângă mai multe magazine și oameni, până ies în stradă. Sirenele sunt la doar câteva străzi distanță, poate chiar mai puțin.

— N-o să dureze mult până când vor găsi mașina, zice el. După mine.

Cotește la stânga pe o stradă de lângă complexul comercial și se îndreaptă spre un SUV japonez albastru-închis. O mașină cam uzată, ce pare să aibă cel puțin zece ani. Portiera este descuiată.

— Unul dintre voi vă trebui să conducă, spune el. Conduc de zece ore cu o singură mână.

George ezită o clipă, după care urcă la volan. Yassim ocolește mașina și urcă pe scaunul pasagerului, iar Jacob, fără prea multă tragere de inimă, se așază pe bancheta din spate. Yassim se apleacă și începe să umble sub volan.

— Apasă ambreiajul, îi spune el lui George.

Motorul pornește, iar George scoate calm mașina pe stradă. În spatele lor, sirenele se aud din ce în ce mai slab.

— Noroc că am avut timp să pregătesc o altă mașină, zice Yassim.

— Ai furat-o? întreabă Jacob.

Yassim ridică din umeri.

— Nu e ca și cum putem să folosim o mașină cu plăcuțe de înmatriculare belgiene. Ar bate la ochi.

Brusc, Yassim se întoarce spre George și îl întreabă:

— Dar tu cine ești?

— Și eu aș putea să te întreb același lucru, zice George. Dar cred că știu deja.

Ies din Malmö și pornesc pe autostrada spre Helsingborg, trecând pe lângă mai multe mașini de poliție care însă se îndreaptă în direcția opusă. Nu este nimeni pe urmele lor. La început merg în tăcere, copleșiți de cele întâmplare, de faptul că reușiseră să scape teferi și că Yassim e cu ei.

— Nu înțeleg ce se întâmplă, spune Jacob în cele din urmă. Nu înțeleg nimic.

Privește pe geam, spre apa care se întindea sub cerul amiezii. În fața lor se văd portul și macarale, probabil în Landskrona.

— În primul rând, nici măcar nu înțeleg cum de ești în viață.

Dar Yassim nu răspunde, iar Jacob se apleacă în față, între scaune.

— Cred că a adormit, spune George, aruncând repede o privire spre Jacob. Îmi pare rău, amice.

Jacob oftează. Nu e grabă, au timp. Speră că au timp.

— El e Yassim, zice el.

— Nu, serios, răspunde George. N-a murit.

— Am știut de îndată ce am primit parola, spune Jacob. Cine altcineva ar fi putut să o trimită? Sau, cel puțin, speram. Dar nu m-am gândit nicio clipă că ar veni după mine. Că m-ar căuta. Că m-ar găsi.

Jacob închide ochii. E deja întuneric, dar când îi deschide, îl vede pe Yassim uitându-se la el printre scaunele din față. Are ochii obosiți, fața atât de murdară și de mohorâtă și o tăietură de la tâmplă până sub ochi.

— Bună, spune el. Suntem în viață. Amândoi.

Și apoi zâmbește, așa cum știe el, cu zâmbetul acela care face lumea să se oprească în loc, nopțile să înceteze și timpul să-și schimbe direcția, iar Jacob se apleacă între scaune și îi prinde chipul în palme, îl trage mai aproape de el și îl sărută ușor, încercând să nu-i provoace durere.

— Ce se întâmplă? întreabă el când, în cele din urmă, se retrage.

— Bună întrebare, chiar e cazul să aflăm și noi, mormăie George de la volan. Eu, unul, sunt ochi și urechi.

— Nici nu știu de unde să încep, oftează Yassim.

— Ce-ar fi să începi cu începutul, spune George. Din cauza ta, sunt căutat de poliție. Da, bine, a fost drăguț din partea ta că ne-ai salvat în Malmö, dar, sincer, e vina ta că am ajuns în situația asta.

— Mi-ai spus că urma să duc niște informații despre crime de război, spune Jacob, aplecat între scaune, că le-am adus ilegal pentru tine. Dar m-ai mințit.

Yassim încuviințează. Afară, copacii întunecă și mai mult și pare că merg printr-un tunel.

— Da, așa e, oftează Yassim. Dar sunt sigur că știai deja asta, nu-i așa?

— Da, mi-am dat seama, răspunde Jacob. Totuși, am avut încredere în tine.

Rămân în tăcere o bună bucată de vreme. Se aud doar zgomotul motorului și rafalele de vânt.

— Știi ce e Emni? întreabă, în cele din urmă, Yassim.

Jacob dă din cap că nu.

— Putem spune că e serviciul de informații al ISIS. Ei se află în spatele mai multor atacuri teroriste din Europa. Ei au organizat atacul din Paris. Mai bine zis, ei au elaborat planul, ei l-au coordonat, după care celulele locale l-au executat. Celulele nu au știut nimic până acum o săptămână. După care cineva s-a urcat în avion cu un card de memorie.

Jacob se uită lung la el.

— Tu. Tu ai fost cel care a dus planul.

— Nu, spune Yassim. Nu eu am fost cel care a dus planul la Paris. A fost altcineva. Dacă asta ar fi fost treaba mea, nu ar fi ajuns niciodată acolo. Jur. La fel cum planul de pe cardul pe care l-ai adus tu nu va fi pus niciodată în aplicare. Am reușit să mă infiltrez în Emni. Lucrez de mai mulți ani cu serviciile de informații rusești, timp în care am încercat să ajung până în mijlocul ISIS, al lui Emni.

— Poftim? exclamă George, uitându-se lung la Yassim. Vrei să spui că ești un spion rus?

Yassim se întoarce spre el și îl privește liniștit.

— Sunt din Siria. E puțin mai complicat acolo, cine e spion și cine nu. Toată lumea are propriile interese.

— Și care sunt interesele tale? întreabă George, uitându-se fix în ochii lui Yassim. Ce vrei tu de fapt, Yassim?

25 noiembrie

Bergort

Metroul iese din tunel, în întunericul toamnei, printre gardurile ruginite, iarba gălbejită și beton. Suburbiile. Klara privește spre ferestrele luminate ale clădirilor din beton și își dă seama că nu fusese niciodată pe acolo. Nu ajunsese niciodată în suburbiile din Stockholm, nici măcar în vară, când fusese implicată direct în cele petrecute acolo.

Trenul oprește în Bergort, iar Klara coboară pe platforma pustie și rece, scăldată într-o lumină electrică gălbuie. Se oprește lângă unul dintre stâlpii gri, acoperiți de graffiti, care sprijină tavanul. Acolo, în spatele mai multor straturi de graffiti noi și autocolante, îl vede: un pumn prins într-o stea. Revoltele din vară încetaseră, dar simbolul rămăsese acolo.

Era opt fără un sfert. Coboară de pe platformă, trece pe lângă un mic magazin alimentar, unde câțiva copii înfrigurați beau Red Bull și fumează, cu gecile închise până sus și cu căciulile trase bine pe cap. O cercetează din priviri când trece pe lângă ei. Klara se îndreaptă spre piața mică, unde vede o pizzerie, un supermarket ICA, o farmacie și un magazin alimentar cu specific oriental. În rest, este înconjurată doar de beton gri, balcoane viu colorate din metal, steaguri somaleze la ferestre, o pădure de antene

parabolice și biciclete aruncate în tufișuri.

Înaintează cu greu prin piață printre rafalele de vânt. E aproape. La final. Ea și George reușiseră să pună lucrurile cap la cap și să ajungă la ceea ce ar putea fi adevărul.

Dar știe, de asemenea, că adevărul este doar o mică parte din poveste. Că este fragil și ușor de manipulat. O manipulare prin care Gabi ajunsese să fie arestată, iar Jacob fusese păcălit să aducă în Europa planuri teroriste. Totul depinde de ea. Și numai de ea. Trebuie să afle adevărul ca să înceapă să înțeleagă, astfel încât adevărul să îi salveze, nu să-i distrugă.

Bergort pare complet pustiu. Vremea îi ținuse pe copii în case, cu ochii în calculator sau în PlayStation. Se gândește la Gabi și la George. La bunica ei. La bunicul ei în sicriu. Și pentru prima oară în foarte mult timp, se simte stăpână pe situație.

Clădirile sunt mai joase pe marginea drumului mic, asfaltat, care duce spre ceva ce arată ca o cușcă mare și acoperită. Zărește în depărtare o poartă și, pe măsură ce se apropie, o vede și pe cealaltă. Camp Nou.

Se oprește și ridică privirea cu sufletul la gură, după care se îndreaptă, încet, spre gard. Îi ia ceva timp să găsească intrarea, dar de îndată ce o găsește, nu ezită nici măcar o clipă, se apleacă puțin, cât să nu se lovească la cap, și intră pe suprafața din plastic.

Terenul este gol. Scoate telefonul și se uită la ceas. Este aproape opt. Aruncă o privire în jurul ei și ciulește urechile, dar nu aude decât vântul suierând printre antenele parabolice și printre sârmele ruginite. Înaintează încet prin întuneric, spre centrul terenului de fotbal, și atinge iarba artificială cu degetele înghețate de frig.

Aude un zgomot în spatele ei și înlemnește. Se ridică și se întoarce. Cineva intră prin deschizătura din gard. Și nu doar o persoană, își dă ea repede seama, ci două.

Și niciuna dintre ele nu este Gabriella.

25 noiembrie

Malmö

Yassim se întoarce din nou spre el și, oricât de mult ar vrea Jacob să se controleze, se înduioșează când vede căldura din ochii lui. La fel ca în

grădina din Beirut, ca în apartamentul acela incredibil de rece sau ca pe scările din Bruxelles.

— Ți-am povestit despre bombardament, spune el. Cel care mi-a nimicit familia.

— Mi-ai zis că a fost un atac cu drone, spune Jacob. Că asta te-a făcut să vrei să scoți la lumină crimele de război ale americanilor.

Yassim încuviințează.

— Da, asta am spus. Asta a fost povestea pe care am spus-o. Că îi urăsc pe americani pentru că mi-au omorât familia.

— Vrei să zici că și asta a fost o minciună? întreabă Jacob calm.

— Nu e o minciună că familia mea a fost ucisă, spune el. Dar nu de americani. S-a întâmplat la începutul războiului. Sau chiar înainte de război, pe când încă mai erau șanse să nu se ajungă la asta. Tatăl meu a fost un lider puternic. Era prieten cu toate personalitățile importante din Siria și i-a invitat pe toți la nunta surorii mele, pentru că așa se face, așa se mediază pacea. Singurii care nu au venit au fost islamiștii, islamiștii lui Baghdadi. Aceștia nu voiau pace, ci doar ce avem acum, război, durere, iad. Așa că au pus o bombă la nunta surorii mele pentru a-și nimici dușmanii. Dar singurul lucru pe care l-au distrus a fost familia mea. Rămâne câteva clipe tăcut, privindu-l pe Jacob. Trebuie să mă crezi. Asta e adevărul.

— De ce m-ai mințit? întreabă Jacob. Nu ai avut încredere în mine?

Yassim zâmbește slab.

— Dragul meu, trăiesc sub acoperire de cinci ani. Nu am încredere în nimeni. Apoi se oprește și pune mâna pe genunchiul lui Jacob. Ce vreau să spun e că, pe atunci, nu aveam încredere în nimeni. Abia ne cunoscuserăm. La început, în primul an după atac, toată lumea credea că americanii fuseseră de vină. Așa e situația din Orientul Mijlociu, oamenii cred că americanii sunt responsabili pentru toate relele. Mi-a fost ușor să cred asta. Locuiam deja în Beirut și lucram ca fotograf. Într-o seară, într-un bar din Gemmayzeh, la câteva luni după nuntă, un rus mi-a luat ceva de băut. Am crezut că se dădea la mine, iar pe atunci aveam tendințe autodistructive, eram deschis la orice. Dar după ce am stat puțin de vorbă, mi-am dat seama că nu era un simplu diplomat, așa cum îmi spusese. Și că știa exact cine eram eu.

— Era un spion? întreabă Jacob.

— Numele lui este Gregorij Korolov, continuă Yassim. Încă din prima

seară, m-a invitat în apartamentul său într-una dintre clădirile acelea noi din Cornichen, nu departe de apartamentul meu. Apoi a desfăcut o sticlă de votcă. Știu, e un clișeu. Zâmbește slab și aruncă o privire spre copacii care alunecă pe lângă ei ca un râu. Mi-a arătat câteva poze de la nuntă, făcute de vreun satelit sau de vreo dronă, în care apărea un ospătar cărând câteva cutii. Gregorij mi-a spus că acele cutii erau pline cu explozibili. Mi-a arătat documente și un video în care mai multe persoane care reușiseră să se infiltreze în cercul lui Baghdadi prezentau planul. Gregorij mi-a arătat chiar calcule ce dovedeau că bomba nu fusese aruncată din aer, ci că fusese plasată sub masa pe care era mâncarea. Nu era nici urmă de îndoială. Islamiștii fuseseră în spatele întregului atac. Și m-a întrebat dacă vreau să mă răzbun.

— Dar de ce tocmai tu? întreabă George, uitându-se sceptic la Yassim. Nu aveai nicio legătură cu ei, nu?

— Asta nu a fost greu de explicat. La vremea respectivă căutau să se extindă, aveau nevoie de oameni buni. Și cred că am înțeles că aveau să mă considere valoros. Locuiam în Beirut, avusesem contact cu Occidentul, fusesem în Statele Unite, eram fotograf. Nu mă feream, mai mult sau mai puțin, să recunosc faptul că sunt homosexual, cu toate că a trebuit să fiu mai atent în preajma islamiștilor. Cu toate că știau, acesta fiind și unul dintre motivele pentru care m-au vrut. Chestia asta mă făcea mai puțin suspicios, dacă știi ce vreau să spun. Ce motive ar avea un homosexual să lucreze pentru ISIS? Gregorij mai avea și alți agenți infiltrați în jurul lui Baghdadi. Au fost mai mulți oameni care au garantat pentru mine și care m-au ajutat. La început am fost curier, am dus lucruri mărunte, am condus mașini, am transportat diverse obiecte mici și mesaje între Tripoli și Alep. Încetul cu încetul, mi-am consolidat statutul în organizație. Au început să aibă încredere în mine și, într-un final, am devenit curier pentru Emni. În tot acest timp, i-am raportat lui Gregorij. Adesea, nici măcar nu știam ce se afla în mesajele pe care le transmiteam. Dar mi-am dat seama între timp între cine erau trimise, unde se aflau liderii lor. Munca mea a început să dea rezultate. Rușii au descoperit cine erau șefii, cum comunicau între ei și eu am reușit să mă apropiu de nucleul mașinii teroriste. Dar apoi au început să plănuiască atacul din Paris și planul acesta ce se desfășoară acum, aici.

— Ai știut despre Paris? șoptește Jacob. Știai ce urma să se întâmple?

Brusc, aerul din mașină devine irespirabil, totul pare să depindă de

întrebarea aceea.

— Știam că urma să se întâmple ceva în Paris săptămâna aceea, răspunde Yassim. Știam cine plănuise totul și cine transporta informațiile. Știam chiar și cine urma să primească informațiile în Bruxelles, pentru că acolo s-au întâlnit cu curierul.

— Atunci de ce nu ai spus nimic? întreabă Jacob. De ce nu i-ai oprit?

Yassim se uită lung la el.

— I-am spus toate astea lui Gregorij, zice el. Și i-am zis că urma să se întâmple ceva mult mai grav. Auzisem de multe celule independente. Atacuri simultane. I-am spus tot, am și dovezi. Am înregistrat toate întâlnirile noastre pe telefon și le-am salvat.

— Și atunci de ce s-a întâmplat? îl întrerupe George. Dacă știau tot, mai puțin data exactă? De ce nu l-au oprit pe curier sau pe contactul său din Bruxelles? Mi se pare că nu are logică...

Yassim se întoarce spre George, cu o privire rece, iar George își îndreaptă din nou atenția spre drumul întunecat din fața lui.

— Pentru că rușii nu i-au oprit, răspunde el. Pentru că rușii au numai de câștigat de pe urma instabilității ce a urmat atacului terorist din centrul Parisului. Rușii se luptă cu ISIS în Siria pentru că sunt aliați cu Assad. Dar, în același timp, le convine ca ISIS să fie văzută ca o amenințare în Europa. Situația nu e albă sau neagră, oricât de mult ai încerca să o percepi astfel. Poți lupta pe ambele fronturi în același timp. Dar nu am nicio scuză. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, iar acum va trebui să trăiesc cu faptul că am avut încredere în Gregorij și în ruși. Oamenii care au murit în Paris au murit din cauza naivității mele.

Se lasă din nou tăcerea în mașină. Povestea lui Yassim este prea mare pentru spațiul limitat din mașină, iar Jacob vrea să deschidă geamul, doar ca să spargă intensitatea acelei bule.

— Sunt chiar atât de nemiloși? întreabă George. Chiar au fost în stare să lase atâția oameni să moară la Paris când ar fi putut să prevină totul?

Yassim ridică din umeri.

— Cred că sunt disperați, spune el. Sau poate nu neapărat disperați, dar au impresia că sunt atacați de occidentali, că aceștia nu au deloc încredere în ei. Ca într-un război rece, presupun. Doar că mai puțin intens.

— Deci Myriam mi-a spus adevărul, șoptește Jacob. Credea că ești terorist. Singurul lucru pe care nu-l știa e că lucrai cu rușii. De ce nu i-ai zis

despre acest nou atac? Aș fi putut să-i dau, pur și simplu, toate informațiile. De ce m-ai pus să le aduc ilegal în țară?

— Ai încredere în ea? întreabă Yassim, calm. Ești sigur că e un spion suedez?

Jacob se gândește la mașina ambasadorului, la cele petrecute la băi, la faptul că Myriam îl șantajase și îl amenințase și clatină din cap.

— Nu știu, șoptește el. Nu știu în ce să mai am încredere.

Și din nou în mașină se face liniște.

— Deci, vrei să spui că rușii nu au de gând să oprească aceste atacuri teroriste, nu? sparge George tăcerea.

— Privește problema în felul următor, spune Yassim. Mai multe atacuri teroriste în Europa, în același timp, la doar câteva săptămâni după masacrul de la Paris. Coordonate cu precizie militară. Astfel, Europa nu ar avea încotro decât să se implice mai mult în războiul din Siria, împotriva ISIS, ajutând astfel forțele din Europa care își doresc să adopte o poziție mai agresivă în ceea ce privește politica de imigrație. Nimic nu-i enervează mai mult pe ruși decât o Europă cu granițe deschise. Aceste atacuri vor sfârși prin a opri acest proces. Rușii vor avea numai de câștigat. Sunt dispuși să sacrifice viețile câtorva sute de oameni.

— Dar de ce nu ai contactat tu singur canalele media? întreabă George. De ce l-ai târât pe Jacob în povestea asta?

— Cardul era la mine, răspunde Yassim. Planul era la mine, dar nu aveam parola. Știam că era vorba despre multiple atacuri coordonate. Dar nu aveam detalii. Și, înainte de Paris, aveam încredere în ruși. Dar după episodul acela, după ce mi-am dat seama cât sunt de nemiloși... Mi-am dat seama că, dacă ar fi fost să dau cardul celulei din Bruxelles, totul avea să se sfârșească, informația ajungea la ei, iar eu pierdeam controlul. Iar rușii nu aveau de gând să-i oprească. Jacob s-a oferit să mă ajute chiar în seara aceea.

Yassim se întoarce spre el și îi spune:

— La început nu am vrut. Mă gândisem și eu la varianta asta, dar nu am vrut să te târăsc în povestea asta. Nu ți-aș fi sugerat niciodată. Dar după ce te-ai oferit... Am știut că aveam o șansă. Era periculos, desigur, dar mi-a oferit câteva zile să aflu parola și apoi să vin să te iau de la aeroport. Doar că au devenit suspicioși și au insistat să vină și ei la întâlnire. Nu am avut o altă variantă, așa că am fost de acord și am încercat să improvizez. A fost

noroc chior că ai avut ideea strălucită de a scoate cardul, Jacob. Cu toate că, la momentul acela, mi-a fost teamă că aveau să ne împuște pe amândoi. A fost cât pe ce, cred că am reușit să te scot de acolo în ultima clipă.

— Dar cum ai reușit să faci rost de parolă? întreabă Jacob. Dacă deja încercai de atâta timp...

— Cum crezi?

— I-ai obligat cumva?

— Cumva, răspunde Yassim, întorcându-și privirea spre pădure și spre întunericul de afară.

25 noiembrie

Bergort

Doi bărbați intraseră pe terenul de fotbal și se îndreaptă spre ea cu pași mărunți, cu brațele pe lângă corp. Unul dintre ei este îmbrăcat cu o haină lungă, închisă la culoare, și nu are nimic pe cap. Este cărunt, tuns scurt, iar părul nu pare cătuși de puțin să sufere din cauza vântului sau a zăpezii. Chiar și în întuneric, Klara își dă seama că are tenul mai închis la culoare și riduri adânci pe frunte.

Celălalt bărbat, care merge în spatele lui, este masiv, îmbrăcat cu o haină Gore-Tex și cu o căciulă trasă bine pe cap.

Are o armă în mână, dar e îndreptată în jos.

Se opresc la vreo cinci metri în fața Klarei fără să spună niciun cuvânt. Klara aruncă o privire peste umăr, spre celălalt capăt al terenului, și mai vede pe cineva acolo.

Este înconjurată. E o capcană, exact cum bănuise, și venise momentul. Momentul ca povestea să ajungă la final. Își simte gura foarte uscată, dar este ciudat de concentrată, ciudat de calmă, în ciuda bărbaților care vin spre ea.

— Știu că aștepți pe altcineva, spune bărbatul în haină, într-o engleză perfectă, cu un ușor accent slav. Îmi cer scuze că a trebuit să spargem adresa de e-mail a prietenei tale și să fim atât de... cum să spun eu, atât de misterioși.

— Cine sunteți? întreabă Klara. Unde este Gabriella?

— Din câte știm noi, Gabriella e încă în închisoare, spune el pe un ton

rece. Dovezile împotriva ei se pare că sunt destul de grăitoare.

— Ce fel de dovezi?

Când bărbatul se îndreaptă spre ea, Klara face un pas în spate.

— Nu este problema ta, spune el, ridicând mâinile, încercând parcă să o calmeze. Ai fost prinsă din întâmplare în povestea asta după ce un proiect de-al nostru din Siria a luat o întorsătură neașteptată. Se oprește, încercând poate să nu o sperie și mai tare. Cineva a contactat-o pe prietena ta, Gabriella. Cineva care se afla deja în vizorul nostru și care avea acces la informații sensibile. Genul de informații ce nu vrem să iasă la lumină. Am crezut că o să fie suficient doar să îi rugăm pe colegii noștri suedezi să o oprească pe Gabriella, ca să ne ocupăm noi de situația din Bruxelles. Doar că... Nu ne așteptam să apari tu în peisaj. Și nici ca acest Jacob să fie atât de inventiv. Sau ca omul nostru să se îndrăgostească de el. Sau ca... Rusul o privește ușor dezamăgit. Nouă din zece proiecte sunt atât de previzibile. Dar cel de-al zecelea? Cel de-al zecelea sfidează logica. Din păcate, tu ai nimerit în cel de-al zecelea. Face din nou un pas hotărât spre ea. Dar acum e momentul să rezolvăm situația. Ai ceva de care avem nevoie. Un card de memorie.

— Ba nu, reacționează Klara. Nu e la mine.

Bărbatul o privește dezamăgit.

— Klara, suntem de aceeași parte a baricadei. Îți dau cuvântul meu că o vom scoate pe prietena ta din închisoare. Dovezile împotriva ei ar putea deveni curând neînsemnate. Înțelegi? Și dacă cumva ți-e teamă că o să se întâmple ceva, îți dau cuvântul meu că nu se va ajunge la asta. Crezi că suntem niște bestii?

— Nu știu, spune Klara, privindu-l drept în ochi. De unde să știu de ce ești în stare? Nici măcar nu știu cine ești.

Bărbatul se uită la ea cu atâta răceală, încât Klara aproape că-și ferește privirea. Dar nu o face.

— Habar n-ai ce înseamnă să iei o astfel de decizie. Ce știi tu despre lume, Klara Walldéen?

Klara vede că bărbatul cu geacă Gore-Tex face un pas spre ea, ținând arma cu ambele mâini. Mai multe lucruri ar putea merge prost. Gândul explodează în ea ca o bombă. Crezuse că avea control, dar orice se putea întâmpla acum. Orice.

Simte cum i se înmoaie genunchii, dar încearcă să-și țină panica în frâu.

— Tu sau unul dintre prietenii tăi aveți cardul, spune bărbatul cu haină. E spre binele tuturor să ajungă la noi.

Klara clatină din cap. Cât timp mai putea să-i țină piept?

— Știu ce urmează să se întâmple. Am văzut informațiile. Știu că mâine ar trebui să aibă loc atacuri teroriste simultane. Atât timp cât informația e la noi, nu aveți ce să faceți.

Klara nu-și dă seama dacă informația că ea știe ce este pe card îl surprinde sau nu.

— Ești chiar atât de naivă? întreabă bărbatul. Ce ai tu acolo este informația pentru una dintre celulele pe care am reușit să le infiltrăm. Avem motive să credem că există mai multe. Și că toate celulele au primit exact aceleași informații. Teroriștii nu lasă un plan atât de atent pregătit pe umerii unei singure persoane. Sunt sigur că îți dai seama de asta, nu-i așa?

— Ați știut și despre Paris? îl înfruntă ea.

Bărbatul se uită lung la ea, cu ochii lipsiți de culoare.

— Nu înțelegi despre ce este vorba aici, continuă el. Nu știi ce este în joc. Am petrecut ani buni studiindu-i pe cei din ISIS, pe liderii lor, cum comunică. Chiar ai crezut că o să lăsăm cel mai mare atac terorist de la 11 septembrie încoace să fie compromis de două suedeze cu simț de răspundere? Chiar crezi că puteți schimba firul istoriei?

Dar Klara își dă seama că îl deranjează să audă despre Paris și că este puțin agitat. Se crede mai bun decât ea. Mai bun decât toată nebunia aceea cu homosexuali și femei, toate sub demnitatea lui. Îi face semn individului cu geacă Gore-Tex, care înaintează spre Klara și ridică arma.

— Tu și prietenii tăi sunteți pe cont propriu, spune bărbatul. Poliția suedeză crede că sunteți complicitii unui terorist, ceea ce este corect. Nu aveți la cine să apelați. Nici tu, nici Gabriella și nici prietenii tăi. Mă ai doar pe mine.

— Și ce poți face tu? șoptește Klara.

Este deja cu spatele lipit de gard. Nu are nicio cale de scăpare.

— Poți să cooperezi și eu le voi explica prietenilor mei din serviciile de informații suedeze că s-a produs o mare greșeală. Sau aș putea la fel de bine să te omor aici. După care să-i vânez pe prietenii tăi, unul câte unul. E alegerea ta.

Bărbatul în geacă mai face un pas spre ea și îi duce pistolul rece la tâmplă. Lumea îngheață în jurul ei. Cum putuse să fie atât de proastă? Cum

se dusesse totul pe apa sâmbetei?

— Nu, șoptește ea. Te rog.

O clipă mai târziu se aude o împușcătură, iar lumea se scufundă în alb.

25 noiembrie

Bergort

E deja opt și jumătate când trec pe lângă Södertälje, deasupra apei, pietrelor și copacilor, după care pornesc printre depozite, complexuri de birouri și zone industriale cenușii, mohorâte, care apar din ce în ce mai des. Jacob deschide ochii și vede bucățele mici de gheață ce cad și mai des pe parbriz.

— Cât timp am dormit? întreabă el.

— Cam de când am ieșit din Vättern, răspunde George, uitându-se la el în oglinda retrovizoare.

El cum de mai poate să-și țină ochii deschiși? Prima noapte și-o petrecuseră în camion, după care condusesse aproape fără oprire din Malmö. Este puțin palid, în rest, neschimbat.

— Aproape am ajuns, spune George. Doar că aș vrea să știu ce naiba se întâmplă. Tot ce știu e că ne-a dat întâlnire într-o suburbie ca vai de ea, de unde a primit ajutor de la profesorul tău de arabă. Și acum are telefonul închis.

Jacob se apleacă și se uită la Yassim. Doarme cu capul sprijinit de fereastră și cu gura pe jumătate deschisă.

— Trăiește? întreabă el îngrijorat.

— Nu pare chiar ușor de ucis, răspunde George aruncând o privire spre Yassim. În plus, a stat mai mult timp treaz decât tine.

George iese de pe autostradă și încetinește. Trec pe lângă mai multe magazine și spălătorii de mașini, copaci goi și străzi la fel; la orizont se înalță mai multe clădiri de apartamente cu zece etaje.

— Destinația noastră, spune George, cuprins de un fior. Călătoria asta devine din ce în ce mai deprimantă.

•

Yassim se trezește chiar în momentul în care intră în amestecul de clădiri de apartamente din beton mai vechi și locuri de joacă, tufișuri goale cu

fructe de pădure albe, toate luminate de felinarele gălbui care joacă în vânt. Jacob îi întâlnește privirea în oglinda retrovizoare, dar atunci când se întoarce spre el, se strâmbă.

— Te doare, spune Jacob. Sunt îngrijorat. Se apleacă ușor în față și îl mângâie pe obrazul neașteptat de cald. Ai febră. Trebuie să se uite cineva la rana aia.

— Sunt bine, răspunde Yassim zâmbind slab. Avem lucruri mai importante de făcut.

— Cred că am ajuns, zice George. Sau, mă rog, cât de aproape se poate.

Parchează mașina lângă o școală. În jur sunt clădiri joase din cărămidă galbenă, ca niște barăci, un loc de joacă cu leagăne rupte, un teren de baschet fără plasă, o parcare întunecată și pustie.

Yassim se strâmbă din nou când iese din mașină, dar nu îl lasă pe Jacob să-l ajute. Dimpotrivă, îl bate ușor pe obraz și se uită în ochii lui.

— Mă descurc, Jacob. Nu e nevoie să ai grijă de mine.

Înainte să apuce să mai spună ceva, din depărtare se aude sunetul motorului unei mașini și, când privesc spre intrarea în parcare, zăresc două dube negre, fără numere de înmatriculare și cu farurile oprite.

— Ce naiba mai e și asta? mormăie George.

Sunt în mijlocul parării.

Dubele opresc la vreo douăzeci de metri distanță. Cu coada ochiului, Jacob îl vede pe Yassim ducându-și mâna teafără în haină, la spate, și apucând arma. Aruncă o privire spre Jacob și îi spune:

— Prietena ta e singura noastră speranță.

Apoi se așază pe vine, fără să-și ia ochii de la dube și lasă arma pe jos, după care o aruncă cu piciorul la câțiva metri distanță.

— Să nu opui rezistență, șoptește Yassim. Să nu spui nimic. Să nu scoți niciun sunet. Indiferent cu ce te amenință, nu poți avea încredere în ei. Apoi se uită la Jacob cu disperare în ochi. Ai recuperat cardul în Malmö, nu-i așa? Îl ai, nu-i așa?

Jacob bagă mâna în buzunar. Caută cardul cu palma transpirată, după care face semn că da.

— Asta e tot ce vor, spune Yassim. Dar dacă le dăm cardul, s-a terminat. Înțelegeți? Rămânem fără nimic.

— Cine sunt? întreabă Jacob. Rușii?

— Nu ar fi trebuit să venim aici, șoptește George. De ce am fost așa de

prost?

Jacob scoate încet cardul de memorie din buzunar cu degetele tremurânde. Se uită la Yassim, care încuviințează cu o mișcare scurtă din cap, iar Jacob ridică degetele la gură. Pune cardul pe limbă, închide gura și îl înghite.

Ușile laterale ale dubelor se deschid. Apoi totul se întâmplă atât de repede, încât Jacob nu mai înțelege nimic. Mai mulți oameni îmbrăcați în haine civile, masivi, cu măști de schi pe față, cu arme automate mici, dar eficiente, ies din dubă. Totul se întâmplă atât de repede, cu atâta violență, atât de amenințător, încât lui Jacob îi vine să vomite.

— La pământ! încep bărbații să țipe în suedeză. La pământ!

Mai multe arme sunt îndreptate spre cei trei, pași rapizi se îndreaptă spre ei.

— Fă ce spun, șoptește Yassim, lăsându-se în genunchi cu mâinile ridicate.

Jacob îi urmează exemplul, dar ei deja ajunseseră și cineva îl împinge atât de tare din spate, încât cade pe burtă. Asfaltul îi zgârie obrazul și simte gust de sânge în gură.

— Cine sunteți? strigă Jacob. Ce faceți?

— La pământ am zis! se aude din spate o voce profundă.

Ar trebui să strige mai tare. Dar cineva îi trage mâinile în spatele capului și Jacob simte cum îl leagă cu ceva rece. Îl aude pe George în apropiere.

— Dumnezeu! strigă el. Nu am opus rezistență!

— Tine-ți gura, spune unul dintre bărbații fără chip, după care îl împinge și pe el la pământ lângă Jacob.

Vocile din jurul lor sunt ciudat de joase.

— Par a fi cei doi și încă unul, zice cineva.

După care Jacob este ridicat, sau, mai bine zis, tras de brațe în picioare, cineva îl împinge, iar când întoarce capul vede că același lucru se întâmplă și cu George și Yassim, după care sunt împinși toți trei spre cele două dube.

— Cine sunteți? strigă, de data asta, George. Ce naiba faceți? Cu ce drept mă rețineți?

— Vorbesc serios, spune unul dintre bărbații îmbrăcați în negru. Ține-ți gura.

Când ajung la dubă, cineva deschide ușa. Îl împing mai întâi pe Yassim

înăuntru și apoi pe George.

Jacob tocmai ce pusese piciorul pe treaptă când aude o împușcătură prin întunericul înghețat și înlemnește.

Bărbații în negru se opresc și ei. Când se întorc în direcția din care se auzise focul de armă, văd tot cerul aprins de o lumină electrică albă.

25 noiembrie

Bergort

Când Klara deschide ochii, Camp Nou este scăldat în lumină. Bărbatul care o amenința cu arma zace întins pe spate, la picioarele ei. Bărbatul cărunt privește în jur confuz, încercând să observe ceva prin explozia aceea de lumină, îndepărtându-se de Klara și de colegul mort.

— Ce naiba..., exclamă el.

Brusc, de peste tot încep să răsară membrii unei echipe SWAT, îmbrăcați în negru, cu căști de protecție pe cap și arme în mâini.

— Poliția! strigă ei. La pământ! Toată lumea la pământ!

Klara îl zărește cu coada ochiului pe cel de-al treilea bărbat, care stătuse de pază la marginea terenului, deja pus la pământ. Alți doi ofițeri de poliție sunt deasupra bărbatului care o amenințase mai devreme cu pistolul.

— Poartă o vestă antiglonț, spune unul dintre polițiști. Întoarce-l și pune-i cătușele.

Klara cade în genunchi, ridică mâinile deasupra capului și se uită la bărbatul cu haină care era și el în genunchi, cu mâinile pe cap.

— Am imunitate diplomatică, strigă el. Nu mă puteți aresta.

Deodată, Klara se trezește culcată pe terenul AstroTurf, cu un genunchi în spate, cineva îi trage mâinile la spate și simte oțelul rece în jurul încheieturilor.

Vede peste tot în jur picioare și arme ce se mișcă în lumina strălucitoare și nemiloasă. Cineva o apucă de brațe și o ridică brusc în picioare, ducând-o departe de lumină, pe o pantă, spre o parcare întunecată, aproape pustie.

Pe la jumătatea drumului, două vehicule negre apar din senin, plus o ambulanță fără sirene sau girofar. În întunericul de lângă școală, Klara zărește două dube fără plăcuțe de înmatriculare și un fel de autobuz de închisoare.

Este ciudat de liniște. Aproape că nu-i vine să creadă că tot ceea ce se întâmplase pe terenul de fotbal e aieva. Klara se întoarce spre ofițerul de poliție care continuă să o împingă de la spate.

— De ce sunt arestată? întreabă ea. Ce acuzații mi se aduc?

Polițistul nu reacționează în niciun fel, de parcă nici nu o aude, ci continuă să o împingă spre autobuzul parcat.

— Nu puteți să-i dați drumul rusului, continuă ea. Știți asta, nu?

La cincizeci de metri în stânga ei vede ușa unuiia dintre cele două SUV-uri Volvo deschizându-se. Cineva coboară și se îndreaptă spre ei. Abia când ajunge la câțiva metri distanță, își dă seama cine este.

Anton Bronzelius se întoarce spre ofițerul de poliție îmbrăcat în negru care o ține pe Klara de braț.

— Mă ocup eu de aici. Sunt de la Săpo, spune el, arătându-i legitimația.

Polițistul încuviințează și îi dă drumul.

Klara vede ușile dubelor deschizându-se și două persoane în haine civile, cu veste antiglonț și căciuli pe cap se îndreaptă spre ei. Bronzelius o apucă de braț și o duce repede spre Volvo-ul parcat.

— Intră, spune el.

O împinge pe Klara pe bancheta din spate și intră pe partea cealaltă. De afară se aud țipete chiar în momentul în care Bronzelius trage ușa după el. Mașina pornește fără ca el să spună ceva. Klara se întoarce și aruncă o privire pe fereastra din spate, cu inima în gât.

— Ce naiba se întâmplă aici? întreabă ea. Mă răpești?

— Cam așa ceva, răspunde Bronzelius.

Klara se întoarce spre el și se uită la chipul lui palid, la ochii lui albaștri, calmi. Ceva din calmul lui o face pe Klara să înțeleagă tot.

— Nu ai nici cea mai mică idee despre ce e vorba, spune ea. Nici când ai arestat-o pe Gabi și nici acum.

— Pentru cineva căruia tocmai i-am salvat viața, nu pari prea recunoscătoare, îi spune el calm.

De data aceasta se uită la el, destul de stăpână pe ea.

— Ești doar un polițist. Un polițist bun. Dar nu înțelegi despre ce e vorba aici, nu-i așa?

Știe că ar trebui să fie recunoscătoare. Fără ajutorul lui Bronzelius ar fi fost moartă, dar are sentimentul că din cauza lui ea și Gabi au nimerit în această poveste.

Se întoarce și vede una dintre dubele din parcare venind pe urmele lor. Șoferul accelerează pe rampa spre autostradă. Știe că nu ar trebui să cedeze impulsului, dar îl simte crescând ca un balon în interiorul ei.

— Te-au tras pe sfoară. Ați fost toți trași pe sfoară, spune ea, clătinând din cap. Rușii te-au păcălit să o arestezi pe Gabriella. Chiar ți-ai imaginat că ar putea fi implicată într-un atac terorist? Credeam că Săpo trebuie să ne protejeze de spionii ruși. Nu să le facă treburile.

Bronzelius se uită lung la ea, cu calm.

— Ai făcut bine că m-ai sunat. Pentru binele tuturor.

Mânia pe care o simte este amestecată cu ceva mai mult, sentimentul că nici ea nu știe cu adevărat ce se petrece.

— Cine e pe urmele noastre? întreabă ea, în pragul unui atac de panică. Unde sunt prietenii mei?

25 noiembrie

Aeroportul Bromma

După vreo jumătate de oră, mașina încetinește. Yassim stă întins în poala lui Jacob și fruntea asudată de febră strălucește de fiecare dată când pe lângă ei se văd luminile vreunor faruri. Yassim este aproape leșinat, iar Jacob simte cum îl cuprinde panica. George reușește cumva să se ridice în picioare și începe să dea cu pumnii în peretele cabinei. Dar peretele este solid și e clar că nimeni nu îi va auzi.

— În curând o să-și piardă cunoștința de tot, șoptește Jacob. Ce naiba facem atunci? Nu-l pot lăsa să moară.

Jacob vede buzele lui Yassim mișcându-se și se apleacă deasupra lui. Vocea îi este atât de slabă, încât Jacob abia înțelege ce spune. Dar în momentul în care duba se oprește și ușa glisează, îl aude spunând:

— Să nu le zici nimic.

Când se deschide portiera, Jacob se trezește față-n față cu o pereche de ochi întunecați și familiari.

— Ia te uită, spune Myriam Awad. Ți-a fost dor de mine?

•

Sunt probabil cinci sau șase persoane. Toți solizi și cu barbă, cu veste antiglonț și cu arme negre la brâu.

— Afară din mașină, spune unul dintre ei. Afară!
— Bărbatul acesta este rănit, zice George. Și-a pierdut cunoștința și are nevoie de ajutor imediat.

Bărboșii se uită la el complet dezinteresați.

— Este un terorist, spune unul dintre ei. Țsta e prețul pe care trebuie să-l plătească.

Doi dintre ei îl apucă pe Yassim și îl trag afară din mașină. Jacob se ridică, mâinile îi sunt încătușate la spate și nu poate face nimic.

— Ajutați-l! strigă el cât poate de tare. Are nevoie de ajutor!

Myriam se așază în fața lui și îi dă o palmă peste față.

— Taci dracu' din gură.

Apoi cineva îi trage o cagulă pe cap și totul se cufundă în întuneric.

•

După ce îi scot cagula, Jacob clipește de câteva ori orbit de lumina fluorescentă puternică. Este într-o celulă sau într-o cameră de interogatoriu. Sau poate că un simplu spațiu de depozitare. Pardoseală de beton și pereți din cărămidă. Mâinile îi sunt încătușate de o masă din oțel inoxidabil. Nicio fereastră, doar o ușă din oțel. Myriam stă în fața lui, uitându-se lung la el, aproape cu milă.

— Mă ocup eu de el, îi spune ea bărbatului îmbrăcat într-o vestă Kevlar care tocmai îi dăduse cagula jos.

Bărbatul iese din cameră, iar Jacob aude ușa închizându-se în urma lui. Camera este atât de rece, încât începe să tremure și vede abur ieșindu-i din gură de fiecare dată când respiră.

— Yassim. Unde e Yassim?

— Ai impresia că Yassim e un fel de Snowden, spune ea. Că a adunat informații despre crime de război necunoscute. Și că faptul că vrei să-l ajuți te face un erou.

Jacob încearcă din greu să nu schițeze niciun gest. Oare doar atât știe Myriam?

— Doar că ai nimerit într-o poveste periculoasă, continuă ea. Și nu mai există cale de întoarcere pentru tine, Jacob.

Undeva în afara celulei, aude câteva motoare. Motoare enorme, dar din ce în ce mai îndepărtate. Recunoaște sunetul – este un avion care decolează.

De ce se află într-un aeroport? Myriam tace și așteaptă să se facă din nou liniște. Apoi se așază în fața lui.

— Ai o singură șansă. O singură șansă de a vă salva pe tine și pe iubitul tău Yassim. Spune-mi unde e cardul.

— Vreau să vorbesc cu un avocat, zice Jacob.

De ce spusese una ca asta? Pentru că așa văzuse în filme. Pentru că nu suporta să fie singur în cameră cu ea.

Myriam se uită lung la el, de parcă vorbește în limbi străine.

— Poftim? Crezi că ai fost arestat?

Se apropie de el și îl privește fix, cu ochii ei reci.

— Noi nu suntem de la poliție, tâmpitule, spune ea. Asta e o operațiune a serviciilor de informații. Lucrăm în umbră. Nu există avocați sau instanțe de judecată. Nimeni nu știe unde ești, nimeni nu știe unde vei ajunge.

Se așază pe vine în fața lui, iar Jacob simte cum i se năruie toate speranțele.

— Nu poți să faci una ca asta, șoptește el. Există reguli, proceduri...

Dar Myriam doar clatină din cap.

— Jacob, nu cred că înțelegi cât de adânc ai intrat în povestea asta. De ce nu ai vrut să asculți în Beirut? spune ea, făcând semn în spatele ei, spre zid. În douăzeci de minute, o să-l urc pe Yassim într-un avion cu direcția Egipt. Va fi dat pe mâna serviciului lor de informații și va trebui să le răspundă la întrebări. Știm că are informații despre un atac terorist de amploare, care urmează să aibă loc în Europa în viitorul foarte apropiat. Depinde de tine dacă tu și prietenul tău George veți ajunge și voi în avionul acela. Egiptenii știu cum să facă oamenii să vorbească. Din păcate, nu prea știu cum să-i mențină în viață.

— Mă ameninți? șoptește Jacob.

— Dacă te ameninț? Da, Jacob. Da. Te ameninț.

25 noiembrie

Aeroportul Bromma

Sunt pe autostrada spre Stockholm, când lui Bronzelius îi sună telefonul. Acesta răspunde scurt, fără să întrebe nimic.

— Înțeleg... Da... Asta este clar.

După ce închide, se întoarce spre Klara.

— Era șeful meu, spune el. MUST, serviciul militar de informații, te

vrea în Bromma. Presupun că prietenii tăi sunt deja acolo.

— Dar nu ai de gând să faci asta. De ce?

— Poate pentru că m-am săturat să fiu un polițist bun, spune el. Poate pentru că m-am săturat să umblu cu șiretlicuri și să văd cum sunt pedepsiți oameni nevinovați.

— Ca vara trecută.

— Știi cu cine ai vorbit pe terenul de fotbal? întreabă el.

Klara dă din cap că nu.

— Un rus? Au fost pe urmele noastre în tot acest timp. Cred că ei sunt în spatele dovezilor împotriva Gabriellei.

— Îl cheamă Gregorij Korolov, spune Bronzelius. A ajuns în Suedia în după-amiaza asta. Știu pentru că e un jucător important. Genul de individ pe care Săpo stă cu ochii ori de câte ori e prin preajmă. Doar că tipul e profesionist, așa că a reușit să ne scape imediat de sub supraveghere. Și pentru că are pașaport diplomatic, nu putem să facem nimic altceva decât să-l dăm afară. Dar aș vrea să știu despre ce e vorba, de ce erai pe un teren de fotbal din Bergort cu un cunoscut spion rus. De ce serviciul militar de informații a dus un stagiar într-o ambasadă la aeroportul Bromma? De ce te vor și pe tine acolo?

Klara nu își dă seama care este motivația lui. În vară o amenințase și îi lăsase pe ruși să plănuiască revolte în suburbiile orașului Stockholm, doar ca să câștige avantaje într-un război fără sfârșit între spioni. Acum îi spune că e dispus să o ajute.

— Nu am încredere în tine. Sunt sigură că te-ai bucurat nespus să o arestezi pe Gabi.

Bărbatul se uită lung la ea.

— Am arestat-o pe Gabriella pentru că avem dovezi concludente care o leagă de Jacob Seger și, prin el, de o organizație teroristă din Siria. Dar ideea că voi două ați fi teroriste, e de-a dreptul ridicolă. M-am enervat pe voi în vară. Ați nimerit în mijlocul unei operațiuni, care, în ciuda tuturor celor întâmplare, tot a ieșit bine. Aș fi preferat să-ți ții gura, desigur. Dar așa e în viață. Nu sunt mânat de dorința de răzbunare, Klara. Din contră.

Klara se întoarce și aruncă o privire în întuneric. Știe că spune adevărul, de aceea îl și sunase, pentru că știa că, în ciuda celor întâmplare, va face ce trebuie.

— Dacă îți spun, zice ea, promiți să ne lași în pace? Promiți să o

eliberezi pe Gabriella?

Se gândește la atacurile teroriste care urmau să aibă loc a doua zi. Nu poate să lase să se ajungă la așa ceva. Dar trebuie să-și salveze și prietenii.

— Întoarce-te cu spatele, spune el.

Klara face întocmai, iar Bronzelius îi scoate cătușele.

— Promit, zice el, întinzându-i mâna. Suntem în aceeași echipă?

— Suntem, aprobă Klara, strângându-i-o.

•

Trec prin cartierele scumpe din Bromma, cu casele din lemn din secolul al XIX-lea și cu meri în grădină, iar Klara îi povestește lui Bronzelius totul. Tot ce știe și ea. Despre Jacob și Yassim. Despre călătoria din Bruxelles, despre oprirea din Germania și despre cum Yassim apăruse în Malmö.

De data aceasta, Bronzelius încuviințează.

— Ce spectacol ați făcut după-amiaza asta la gară. S-au tras focuri de armă. La naiba, așa e în Malmö. Dar nu înțeleg ce caută rușii în povestea asta.

Privește tăcut pe fereastră spre cartierul idilic din jurul lui, apoi se întoarce din nou spre Klara.

— Și ai dreptate în privința Gabriellei, spune el. Cineva îi asculta convorbirile, dar nu noi. Nu cred că ar putea fi vorba despre MUST sau FRA, nu au resursele necesare, iar o avocată suedeză nu ar avea de ce să prezinte interes pentru noi sau pentru ei, oricât de enervantă ar fi.

— Rușii, spune Klara înfiorându-se.

Se enervează teribil la gândul că probabil îi interceptaseră Gabriellei convorbirile toată toamna, poate chiar din vară.

— Rușii au avut cu adevărat de pierdut după tot ce ați făcut în vară, continuă Bronzelius. Le-ați stricat ploile când ați descoperit ce făceau. Nu-i exclus să vrea răzbunare, mai ales împotriva Gabriellei, pentru că ea a ieșit în față. În ultima vreme au devenit mult mai agresivi.

— Deci, atunci când Jacob a sunat-o din Beirut, i-au luat urma? întreabă Klara. Poate că încearcă și ei să oprească un atac terorist, la fel ca noi?

Bronzelius ridică din umeri.

— Poate. Dar cred că e ceva mai mult la mijloc.

Mașina oprește în dreptul dealului din fața aeroportului, chiar în spatele taxiurilor și porților.

— Sunt în hangarul numărul patru, spune Bronzelius.

Klara se întoarce spre el:

— Ei bine, e vremea să terminăm cu povestea asta. Dar mai întâi vreau să-ți arăt ceva.

25 noiembrie

Aeroportul Bromma

Se aude din nou ceva chiar în fața celulei în care se află Jacob. Huruiala motoarelor.

— A sosit avionul vostru, spune Myriam calmă. Asta se aude. Este ultima ta șansă.

Jacob pusese capul pe masă, prea istovit ca să stea ridicat, dar acum își îndreaptă spatele și ridică privirea spre Myriam. O vede lângă ușă, urmărindu-l.

— Joci la cacealma. Nu poți să trimiți un cetățean suedez în Egipt.

— După câte s-au întâmplat până acum, chiar crezi că e o cacealma?

Jacob simte că se învâрте camera cu el.

— Nu am cardul, spune el. Dar știu unde urmează să aibă loc atacurile teroriste. Și știu și când.

Nu poate să-l sacrifice pe Yassim sau pe el însuși.

— Îți spun dacă promiți să ne dai pe mâna poliției în loc să ne trimiți în Egipt, șoptește el.

Myriam se îndreaptă încet spre masă și se așază în fața lui.

— E un început. Puteți rămâne aici dacă-mi spui tot.

Așa că Jacob îi povestește tot ce știe despre atacurile care urmează, la Opera din Stockholm, Gare du Midi din Bruxelles, aeroportul din Roma și Harrods în Londra. Nu e prea mult. Știe doar unde și când: 26 noiembrie, la 19:00. A doua zi. Atât le scrisese Klara în mesajul ei, când erau pe drum spre Stockholm.

Myriam notează în carnețelul ei și se uită la Jacob după ce acesta termină de vorbit.

— Asta e tot? întreabă ea. Serios? Nu știi nume sau detalii? Nimic altceva?

— E tot ce știu, răspunde el. Jur că este tot ce am în clipa de față. Dar pot să te ajut cu restul, promit. Dar trebuie să vă fie îndeajuns cât să

preveniți atacurile, puteți spori paza, să țineți lumea departe de locurile acelea, puteți face ceva, nu-i așa?

Myriam îl privește indiferentă. Apoi se ridică, ocolește masa și îi desface cătușele, după care îl ridică în picioare și îi prinde mâinile la spate.

— Hai să mergem, spune ea, trăgându-l prin ușa din oțel într-un hangar mare, unde aștepta o aeronavă mică, albă, cu motoarele pornite.

Unul dintre bărboși vine spre ea.

— Nu a scos niciun sunet, strigă el ca să acopere zgomotul motoarelor. Nu vrea să vorbească. În plus, e aproape leșinat. George Löow ăla refuză și el să vorbească, tot cere un avocat, prostii de-astea. Nu cred că înțelege situația.

— Du-i la bord, zice Myriam. Am aflat ce avem nevoie acum, de restul ne ocupăm mai târziu.

Bărbatul încuviințează, dar ezită o clipă.

— Ești sigură? întreabă el.

Myriam îl săgetează cu privirea.

— Ți se pare că nu aș fi sigură?

Bărbatul clatină din cap, după care scoate de la brâu o stație mică de emisie-recepție.

— Du-i la bord, transmite el.

— Ce naiba faci? strigă Jacob, încercând să se elibereze din strânsoarea ei. Ai promis că nu ne trimiți în Egipt! Doar de-aia...

Myriam îl lovește puternic în plex, iar el se prăbușește, cu mâinile la spate. Myriam se apleacă deasupra lui și îi spune:

— Ai adus ilegal în țară planuri teroriste. Împreună cu iubitul tău terorist. Trebuie să suporti consecințele. De ce nu m-ai ascultat în Beirut dacă nu voiai să intri în jocul ăsta?

Jacob ridică ochii și îi vede pe doi dintre oamenii lui Myriam, ieșind cu Yassim dintr-o încăpere, îndreptându-se spre hangar. Este încătușat și are o cagulă neagră pe cap. Este nevoie de doi bărbați să îl poarte pe brațe.

— Yassim! strigă el. Yassim!

Cu coada ochiului, vede un bărbat venind dinspre ușile deschise ale hangarului, cu o armă automată la brâu. Jacob se întoarce din instinct spre el.

— Avem o problemă, strigă bărbatul. O mare problemă.

O clipă mai târziu, Jacob aude sirene din ce în ce mai aproape. Dintr-

odată, hangarul se umple de lumini albastre intermitente, de polițiști înarmați și de ambulanțe.

Se prăbușește istovit pe podea.

25 noiembrie

Aeroportul Bromma

Klara și Bronzelius stau în mașina din fața terminalului. Scoate laptopul și îi arată ce are pe el. Bronzelius se albește la față.

— Avem nevoie de un traducător, acum! îi ordonă el unuia dintre polițiștii în civil, care se face imediat nevăzut.

Găsesc, în cele din urmă, un tânăr ofițer care vorbește fluent limba arabă și care se strecoară lângă Klara pe bancheta din spate. Nu e tocmai un traducător, dar cel puțin cineva care poate să confirme ceea ce Klara știe deja. Ofițerul citește și face ochii mari. Îi face rapid un rezumat lui Bronzelius. Traduce informațiile din documente despre atacurile teroriste coordonate asupra a patru orașe din Europa.

Bronzelius se lasă pe spate, cu privirea în tavan.

— Iisuse Hristoase, ce nebunie!

— Ce facem? întreabă Klara.

Bronzelius se întoarce spre ea și o privește în ochi.

— Va trebui să mă ocup de mizeria asta.

Scoate imediat telefonul și, în doar câteva minute, o armată de vehicule de poliție apare în jurul lor.

Un ofițer în haine civile deschide ușa din dreptul Klarei și îi smulge laptopul din brațe. Un alt ofițer încearcă să o scoată din mașină.

— Nu, spune Bronzelius. Vine cu mine. Nu e considerată suspect în povestea asta.

Apoi sare din mașină și merge să se sfătuiască cu polițiștii în civil. Aude ceva despre o „răpire” și „posibili ostatici”, după care pleacă.

— Nu le-am spus colegilor mei că probabil vânam oficiali guvernamentali corupți, îi spune el Klarei când se întoarce în mașină. E mai bine să rezolvăm situația înainte ca șefii mei să primească alte instrucțiuni sau să înțeleagă ce se petrece. Oameni mai bine plătiți decât mine pot dezbate detaliile legale mai târziu, acum nu e timp de pierdut.

•

Trec în grabă pe lângă zonele comerciale, printr-o poartă pe care un agent de pază se grăbește să o deschidă de îndată ce vede șirul mașinilor de poliție cu girofaruri și sirene asurzitoare.

Sunt deja în cealaltă parte a aeroportului, în fața unui hangar mare cu acoperiș boltit.

— Credeam că Säpo și MUST sunt de aceeași parte, nu? spune Klara. Și nu m-am gândit vreo clipă că una dintre aceste organizații ar fi în stare să răpească suedezi.

— Ei bine, zice Bronzelius, cu toții vrem să ținem Suedia în siguranță, dacă la asta te referi. Dar metodele noastre... diferă. Noi suntem polițiști, după cum bine ai spus. Vrem să vedem oamenii arestați și condamnați, vrem să apărăm democrația. Poate că sună ridicol, dar cred cu adevărat în asta.

— Poate doar puțin pompos, comentează ea. Dar înțeleg ce vrei să spui.

— MUST preferă să lucreze în umbră, continuă Bronzelius. Totul e doar un joc interminabil pentru ei. Schimbul de informații între țări, alianțele în veșnică schimbare. Secretele în sine sunt scopul, nu caută să le dezvăluie. Și aici suntem diferiți. Eu lucrez în întuneric, dar vreau să-l aduc la lumină. Ei nu vor altceva decât să înainteze în întuneric.

— Ce se va întâmpla după ce intrăm în hangar? întreabă Klara. Cine are dreptul să aresteze pe cine?

Bronzelius ridică din sprâncene.

— Cine are dreptul să aresteze pe cine? repetă el. Klara, credeam că ești avocat. Cine are monopol asupra forței în interiorul granițelor Suediei?

— Poliția, răspunde ea. Dar este chiar atât de simplu?

— Cei din MUST sunt polițiști? întreabă Bronzelius retoric.

— Sunt militari, presupun.

— Exact, aprobă Bronzelius. Indiferent ce cred ei, ce fac e ilegal. Eu sunt polițist. E de datoria mea să-i arestez pentru răpire dacă despre asta e vorba.

Cuvintele lui i se par Klarei încurajatoare. Bronzelius face semn spre o zonă închisă din fața lor.

— Aici aterizează, de obicei, avioanele guvernamentale. De aici trimit oameni să fie torturați în țări dictatoriale. Dar până aici le-a fost, spune el, întorcându-se spre Klara.

— Da, până aici le-a fost, adaugă ea.

•

Klara aude motoarele aeronavei acoperind zgomotul sirenelor. Prin geam, vede mai mulți polițiști înarmați, îmbrăcați în haine civile, care se apropie de mașinile de poliție, dar li se face semn să plece.

Bronzelius deschide geamul și le arată legitimația.

— Am fost informați că avem o posibilă situație de răpire, spune el scurt. Deschideți porțile.

Paznicul abia dacă se uită la legitimația lui și îl privește confuz.

— Nu e adevărat, zice el. Totuși, securitatea națiunii depinde de această operațiune. Nu vă pot lăsa înăuntru și cred că știți deja asta.

Fără să-și ia ochii de la el, Bronzelius duce stația la gură.

— Forțați intrarea, ordonă el. Acum.

Mașina demarează atât de repede, încât paznicul abia apucă să facă un pas în spate. Klara vede și alți paznici ieșind pe poartă, neștiind ce trebuie sau pot să facă. Rămân cu mâinile pe arme, dar fără să le ridice.

Ușile hangarului se deschid, mai multe vehicule SWAT intră în viteză, iar polițiștii se grăbesc să iasă din mașini cu armele lor automate. Înăuntru, mai mulți bărbați înarmați precum cei de la poartă, cu măști de schi pe față, coboară, în cele din urmă, armele și ridică mâinile.

Situația este confuză la început, o combinație haotică de lumini intermitente, mașini, oameni cu arme și un avion gata să decoleze în mijlocul agitației.

Klara cercetează hangarul în timp ce îl urmează pe Bronzelius afară din mașină. Un bărbat cu o cagulă neagră zace pe podea, păzit de doi bărbați, dar curând ajung lângă el și doi polițiști care cheamă paramedicii.

De asemenea, îl vede pe Jacob culcat pe podea, cu mâinile legate la spate, cu fața lipită de beton și cu un polițist lângă el.

— E cineva care se consideră responsabil de circul ăsta? strigă Bronzelius.

Reușește să se facă auzit chiar și peste vuietul motoarelor. Klara se întoarce spre el. Pare incredibil de stăpân pe situație, aproape ca o figură paternă, în geaca lui din piele, blugi și ghete butucănoase.

— Poate cineva să oprească avionul ăla nenorocit? Acum!

O clipă mai târziu, se face liniște.

— Mai întreb o dată. Cine naiba e la conducere aici?

O femeie cu doar câțiva ani mai mare decât Klara, cu păr negru și cu ochi închiși la culoare, face un pas în față și este oprită de polițiști. Pare extrem de furioasă.

— Ce dracu' e asta? țipă ea. Ce crezi că faci?

Bronzelius se îndreaptă spre ea.

— Deci tu ești șefa? întreabă el. În primul rând, cine ești?

— Myriam Awad, răspunde ea. De la Biroul de Achiziții Speciale. Îți sugerez să te întorci imediat și să pleci pe unde ai venit.

Dacă între ei nu s-ar fi aflat un polițist, probabil că ar fi sărit la gâtul lui Bronzelius. Și cu siguranță ar fi câștigat bătaia.

— Situația asta te depășește cu mult, continuă ea. Fă un pas în spate, pune mâna pe telefon și sună-ți șeful. Dacă ai noroc, poate că încă ai șanse să-ți salvezi cariera mediocră.

Bronzelius o privește intrigat.

— Să fiu al naibii, zice el. Sunt din ce în ce mai tineri. Apoi se întoarce spre polițistul de lângă ea. Încătușează-i și du-i de aici.

— O să-ți pară rău, răbufnește furioasă Myriam Awad. Fii convins de asta.

— Fără îndoială, oftează Bronzelius. Fără îndoială.

Unul după altul, agenții în civil sunt încătușați și băgați într-un autobuz de poliție, care pleacă în liniște.

Klara aruncă o privire în jur și îl vede pe Jacob în picioare, dar reținut de doi polițiști.

— Unde-l duceți? strigă Jacob, arătând spre Yassim. E aproape inconștient!

Klara se apropie de Jacob și îi pune mâna pe umăr, dar este îndepărtată de polițiști.

— Este căutat de poliție, așa că este arestat, spune polițistul. Avem ordin să-l ducem în centrul de detenție.

— Klara, țipă Jacob disperat. Unde îl duc pe Yassim?

Klara își dă seama că Yassim trebuie să fie bărbatul cu cagulă neagră pe care îl văzuse mai devreme dus la ambulanță.

— Va primi îngrijiri medicale, îi spune ea, încercând să-l liniștească. O să am grijă de asta, promit.

Jacob o privește disperat.

— Ce o să se întâmple cu el?

— Nu știu, Jacob. Nu știu.

Un polițist îl bagă pe bancheta din spate a unei mașini, iar Klara se întoarce și privește prin hangar. În tot haosul acela, nu-l văzuse nicăieri pe George. Îl găsește pe Bronzelius printre polițiști și se apropie de el.

— Lipsește cineva, îi spune ea.

Bronzelius se întoarce spre ea, cu o privire nedumerită.

— George Löow.

Bronzelius ordonă autobuzelor în care se aflau cei reținuți să plece și dă instrucțiuni să-i țină izolați până la noi ordine. Apoi se întoarce spre cei douăzeci de polițiști încă rămași acolo.

— Lipsește cineva, spune el calm. Vreau să-l căutați. Polițiștii se împrăștie prin hangar și încep să caute peste tot, în avion, în birou, în magazie, în dulapuri și în toalete.

Însă Klara este cea care-l găsește. Stă pe bancheta din spate a uneia dintre mașinile de poliție, cu o pătură pe umeri. Dar nu are stare, așa că se ridică și merge în hangar să dea o mână de ajutor. Aruncă o privire în portbagajul unui Volvo negru parcat și îl vede.

— Aici! strigă ea. E aici!

Îl vede prin geam pe George ghemuit pe spate, cu căciula pe care și-o cumpărase din Malmö, de la H&M, trasă pe ochi.

— George! George! strigă ea, bătând în geam.

Bronzelius ajunge lângă ea, o ia pe după umeri și o trage de lângă mașină. Unul dintre polițiști cheamă o ambulanță.

Aude mașina greoaie înaintând, în timp ce polițiștii reușesc să deschidă portbagajul ca să ajungă la George. Apoi vede doar lumina albastră a girofarului, targa, după care cineva o ia în brațe și îi șoptește că totul va fi bine, chiar dacă ea știe că nu este adevărat.

Nimic nu se sfârșește cu bine.

26 noiembrie

Stockholm

Ajung la spitalul Söder, în timp ce zăpada continuă să cadă în jurul mașinii, în lumina gălbuie a ieșirii de urgență. Mașina de poliție se oprește în spatele ambulanței ca să facă loc personalului medical. O echipă în verde

și alb îi așteaptă deja acolo.

Klara dă să deschidă portiera. Trebuie să iasă, să ajungă la George.

— Așteaptă, spune polițistul de la volan. Nu-i deranja. Lasă-i să-și facă treaba.

Știe că polițistul are dreptate, știe că e inutil, că ușa este încuiată, dar tot nu se poate abține să nu tragă de ea. Nu se poate opri să încerce să spargă bula, să încheie acest coșmar.

•

Tânărul polițist rămâne cu ea în sala de așteptare, chiar dacă i se terminase tura.

— Nu pot să te las singură, spune el. Nu după toate cele prin câte ai trecut.

Se întoarce spre el și se uită în ochii lui întunecați, la barba lui neagră. Pare iranian sau din Orientul Mijlociu. Nu observase până acum. Nu observase nimic. În afară de George, și acum nimic altceva nu mai conta.

— Mulțumesc, spune ea.

Apoi în fața lor vine un medic. O femeie la vreo cincizeci de ani, cu păr negru, împletit, care arată ca și cum nu mai dormise de o săptămână, cu cearcăne adânci sub ochi.

— Sunteți cu pacientul care a sosit cu ambulanța acum o jumătate de oră? întreabă ea, încă în pragul ușii.

Klara încuviințează, vocea nu o mai ajută. Nu poate să scape de nodul din gât.

— Nu știm cum îl cheamă, spune doctorița. Știi cine e?

Klara încuviințează din nou, dar nu-i poate nici măcar rosti numele.

— George Löow, răspunde polițistul cu voce calmă. Numele lui este George Löow. E rănit grav?

Doctorița îl privește nedumerită.

— Dacă e rănit? întreabă ea. Din câte știu eu, nu are nimic. Este inconștient, da. Dar cel mai probabil a fost drogat sau anesteziat. Toate semnele vitale sunt perfect normale. L-am trimis într-un salon și așteptăm să se trezească.

•

Klara stă pe un scaun lângă patul lui George, fără să-și ia privirea de la el, de la chipul lui calm, de la părul blond și ciufulit pe care i-l dă la o parte de pe fruntea rece. S-a terminat. O încearcă o stare de ușurare soră cu

euforia, dar, în același timp, se gândește cu teamă la noile posibilități. Ce-o să se întâmple după ce se trezește?

— Te-a cam speriat.

Klara tresare și se întoarce spre ușă. În prag stă Bronzelius. În spatele lui, îi vede pe cei doi polițiști care apăruseră în peisaj de îndată ce George fusese mutat în salon. Klara nu știe dacă sunt aici să îi protejeze ori să îi păzească.

— Bună, zice ea. Dumnezeuule, ce zi. Ce zile.

Bronzelius intră în cameră și se așază pe un scaun lângă ea.

— Ai timp să stai aici? întreabă ea. Nu ar trebui să-i interoghezi pe suspecti și să afli ce naiba se petrece aici?

— Facem deja arestări, spune el pe un ton calm. Toți cei din celula suedeză pe care i-am găsit pe laptopul tău au fost deja arestați. Am reușit să-i prindem și pe cei mai mulți din Londra, Bruxelles și Roma.

— Dumnezeuule, exclamă ea, ușurată.

— Englezii au găsit aceleași planuri în Londra în urma descinderii, ceea ce înseamnă că măcar un curier a reușit să aducă informația în Europa. Se pare că și-au dat seama că Yassim era un trădător și, astfel, au renunțat la planurile din Bruxelles după cele petrecute acolo. Încă plănuiau să execute atacurile în Londra și Roma, doar că dimineața, ca să nu mai aștepte până seara.

— Ce nebunie, spune Klara. Ar fi fost o baie de sânge. Dumnezeuule.

— De neimaginat, zice Bronzelius. După cele petrecute la Paris? Îngrozitor.

— Ce se întâmplă acum? îl întreabă, uitându-se lung la el. Ce se va întâmpla cu noi?

— Mai întâi de toate, începe el, prietena ta va fi pusă în libertate. Din păcate. Numai Dumnezeu știe ce viață amară ne-a făcut vara și toamna asta.

— Gabi? întreabă Klara.

— Da, răspunde el. Toate informațiile pe care le aveam au fost generate de echipa lui Myriam Awad, iar ea le-a primit, la rândul ei, de la ruși. Se pare că MUST a încercat să-l recruteze pe Jacob Seger în Beirut, dar băiatul s-a dovedit a fi puțin prea independent pentru ei.

Klara încuviințează, zâmbind.

— Așa e, zice ea. Dragostea e un inconvenient.

— Adevăratul mister e Yassim, spune Bronzelius. E doar la câteva saloane de aici. El e adevăratul motiv pentru care sunt aici. Trebuie să stau de vorbă cu el. Și sunt sigur că are o poveste interesantă. A fost recrutat de Korolov în Beirut, după ce familia sa a fost ucisă. Apoi s-a infiltrat în sânul ISIS și a devenit curier. Ba chiar i-a informat pe ruși despre ce urma să se întâmple la Paris...

— Îl crezi? întreabă Klara.

Bronzelius ridică din umeri.

— Este singurul lucru care are sens dacă stai să te gândești prin ce ai trecu voi toți. Așa s-ar explica și de ce erau rușii pe urmele tale, nu? Au avut grijă ca Gabriella să fie arestată ca să nu pună mâna pe informația de la Jacob. Dar nu v-au luat în considerare pe tine și pe George. Sau banda de nebuni a lui Myriam.

— Dar de ce nu au vrut să lucreze cu tine? întreabă Klara. De ce au pornit pe cont propriu?

— Nu uita că au crezut că Yassim e un terorist, răspunde el. În cel mai bun caz, Jacob era naiv; în cel mai rău caz, complice. După care totul s-a dus pe apa sâmbetei. Au pierdut controlul și direcția. Se pare că aveau de gând să-l trimită cel puțin pe Yassim în Egipt. Jocul lor de-a spionii pare puțin diferit față de munca mea mediocră de polițist, sau cum i-o fi spus ea. Dar sunt totuși reguli pe care chiar și ei trebuie să le respecte. În același timp, nici faptul că am dat buzna așa nu e OK. O să am multe chestii de descâlcit. Dar atacurile teroriste au fost evitate. Au fost făcute arestări în întreaga Europă. Până la urmă, s-a dovedit a fi un succes, chiar dacă drumul a fost cu peripeții. Mai ales pentru tine și pentru prietenii tăi.

— Îmi pare rău că am fost așa de supărată pe tine, spune Klara. Eram încă furioasă din cauza situației din vară.

Bronzelius îi zâmbește.

— Nicio problemă. Am trecut eu prin lucruri mult mai urâte. Și oricum s-ar termina, e bine că am reușit să punem mâna pe grupul lui Myriam. Cine știe câte alte persoane au trimis să fie interogate în Egipt, în Yemen, sau Dumnezeu știe unde? Dar s-a terminat, îți promit.

— Statul de drept a fost restabilit, spune Klara. Cine și-ar fi imaginat acum câteva luni că o să ajungem să lucrăm împreună?

Bronzelius îi zâmbește din nou.

— Mare noroc că ai apărut. Altfel, rușii l-ar fi luat pe Jacob la Bruxelles

și în doar câteva ore s-ar fi ajuns la unul dintre cele mai dezastruoase atacuri teroriste din istoria Europei.

Klara se întoarce din nou spre pat și îl vede pe George încercând să-și miște capul. Se ridică în picioare. Bronzelius se ridică și el.

— Nu mai sunteți suspecti, spune el. Ca să știi, polițiștii sunt aici doar ca măsură de siguranță. Va trebui să-ți pun niște întrebări, deci să nu pleci din Stockholm înainte să apucăm să stăm de vorbă, bine? Dar deocamdată vreau doar să-ți mulțumesc.

— Și Yassim? întreabă ea.

— Cine știe? O să stăm de vorbă și cu el, vom încerca să lămurim povestea lui. Mă îndoiesc că rușii vor mai vrea să aibă de-a face cu el după toate astea, spune el privind pe fereastră.

— Deci ce se va întâmpla cu el? repetă Klara.

Bronzelius ridică din umeri și se întoarce din nou spre ea.

— Dacă nu vom putea dovedi că a comis vreo infracțiune, atunci va fi deportat, spune el.

— Fără ajutorul lui nu am fi reușit niciodată să facem asta. Nu uita asta.

— Viața nu este întotdeauna dreaptă.

Klara ezită o clipă, după care face un pas spre el și îl îmbrățișează.

— Mulțumesc. Mulțumesc că m-ai ascultat, chiar și după cele petrecute în vară.

— Klara? se aude o voce slabă din pat. Unde naiba sunt?

Bronzelius o bate pe umăr.

— Ai grijă de el. Vorbim mai târziu.

Klara se întoarce spre George, se apleacă peste el și îl sărută pe obraz.

— Ești cu mine, șoptește ea.

26 noiembrie

Stockholm

Când Klara iese din stația de metrou Rådhuset de pe Kungsholmen este încă întuneric. Tremură din toate încheieturile în aerul rece al dimineții și strânge în mâini cafelele pe care le cumpăraseră de la Pressbyrån. Cotește la dreapta pe Bergsgatan, spre secția de poliție și spre închisoarea Kronoberg.

Ciudat că nu e mai obosită. Dormise doar o oră, ghemuită pe patul de

spital, lângă George. O asistentă îi spusese să meargă să doarmă în alt salon, dar nu voia să-l lase pe George. Dormiseră atât de aproape, încât nasurile și buzele aproape că li se atinseseră, iar George îi povestise prin ce trecuseră el, Jacob și Yassim.

— Dar de ce te-au drogat? întreabă ea. Ceilalți doi erau conștienți.

— Nu aveau nevoie de nimic de la mine, răspunsese George. Am fost cantitate neglijabilă pentru ei. Nu-mi amintesc nimic despre hangarul ăsta despre care-mi spui tu. Poate că nu voiau să știu ce se întâmpla cu Yassim și cu Jacob. Ca să nu existe martori.

Acum, așteaptă pe banca din fața centrului de detenție, bând cafeaua cu înghițituri mici. Câțiva fulgi de zăpadă plutesc în lumina albă a lămpilor din apropierea porților, iar în spatele ei se aude traficul de dimineață. E abia trecut de ora opt când porțile închisorii se deschid.

Gabriella arată exact la fel, cu toate că părul ei roșcat și creț este mai umflat și mai răzvrătit decât de obicei și nu are nici urmă de machiaj, ceea ce este neobișnuit pentru ea. Când o vede pe Klara, se oprește și deschide brațele spre ea, zâmbind. Klara se ridică și se îndreaptă spre ea. La început se îmbrățișează fără să-și spună nimic. Apoi Klara se dezlipește de cea mai bună prietenă a ei și o privește în ochi.

— Nu pot să cred că au trecut doar patru zile, șoptește ea. S-au întâmplat atâtea.

Gabriella începe să râdă.

— Chiar așa? În ceea ce mă privește, lumea a stat în loc.

Klara îi întinde cafeaua. Gabriella soarbe o gură și suspină mulțumită, în timp ce merg încet spre Norr Mälarstrand. Klara începe să-i povestească totul, iar Gabriella o privește șocată.

— Ce nebunie! Nu-mi vine să cred.

— Nici mie, spune Klara. Tot nu înțeleg de ce te-au arestat. Sub ce acuzații?

— Mai întâi mi-au spus că din cauza discuției cu Jacob, cum zici că-l cheamă. Că aveau informații supersecrete cum că e terorist sau colaborează cu teroriștii. Cum ai spus și tu.

— Myriam și banda ei, mormăie Klara. Da, asta am înțeles și eu. Dar a fost de ajuns?

— Mi-au confiscat calculatorul și telefonul, desigur, susțineau că am comunicat mult cu Jacob prin e-mail. Că am decis să-l ajut să aducă

informația ilegal în Suedia, pe el și pe alți doi oameni.

— Poftim? exclamă Klara. Dar...

— Da, numai invenții, desigur. A fost limpede de la bun început. Nici măcar nu era scris corect în suedeză, mi-am dat seama după ce am reușit, în cele din urmă, să văd mesajele. Rușii au scris mesaje secrete între adresa mea și un cont Gmail fals. O nebunie. Să vezi mesaje trimise de pe contul tău pe care știi că nu le-ai scris, despre care nu știai că sunt acolo. Iar judecătorul, când a auzit ieri cuvântul „terorism”, nici nu a vrut să audă altceva. A fost de acord cu detenția, nici măcar nu a vrut să asculte ce aveam de spus – că mi-au spart căsuța de e-mail sau orice altceva. Dar procurorul a anulat detenția noaptea trecută, la doar câteva ore după ce ai povestit tu cele întâmplate.

Klara se cutremură.

— Incredibil. Au reușit să-ți spargă și contul secret Gmail, cel pe care obișnuiam noi să-l folosim. Dar mi-am dat seama că nu cu tine vorbeam. Vrei să știi cum?

Gabriella dă din cap că da.

— Ce este Camp Nou?

— Câmpul de fotbal din Bergort? răspunde Gabriella fără să stea pe gânduri.

Klara încuviințează.

— Exact.

Gabriella aruncă paharul de cafea acum gol într-un coș de gunoi și se îndreaptă spre chei, până pe malul apei, după care se întoarce spre Klara.

— Mulțumesc. Mulțumesc că nu ai renunțat la mine.

Își continuă drumul spre oraș în timp ce soarele se ridică ușor pe cer, iar lumea trece de la negru la gri; cerul are aceeași culoare ca apa de lângă ele, aceeași culoare ca docul și ca mașinile. Klara își drege glasul.

— Dar nu se termină aici, spune ea, cu grijă. Mai e ceva.

Îi povestește despre George. Despre cum ceva începuse să înflorească în ea, ceva ce nici măcar nu mai credea posibil să simtă. Ceva care se întâmplase atât de brusc, încât nici măcar nu-și dăduse seama și acum nu putea să se împotrivească sentimentelor.

Klara simte cum îi ard obraji.

— Te-ai rușinat! zice Gabriella râzând. Ei bine, nu mă mir. Deja vorbeai despre el în drum spre Stockholm. Dar cine s-ar fi așteptat să se întâmple

ceva în mijlocul acestei nebunii?

Se opresc și privesc spre insula Söder, care se ridică de cealaltă parte a apei, unde se află apartamentul lui Gabi.

— Îmi place de vecina ta, spune Klara. O femeie deosebită.

Gabi începe să râdă.

— Maria? Da, e incredibilă. Nu-mi vine să cred că ți-a dat Rohypnol. Nici nu-ți dai seama cât de fericită sunt de chestia asta cu George. E timpul să mergi mai departe. În sfârșit.

Klara se întoarce cu fața spre apă și privește cerul cum capătă o culoare roz, odată cu primele raze de soare.

— Așa e, spune ea, cu hotărâre. La un moment dat trebuie să începi să trăiești din nou.

26-28 noiembrie

Stockholm/Eskilstuna

Jacob se trezește când cineva începe să-l scuture ușor și deschide ochii. Vede păr cărunt în lumina cenușie. Un chip pe care îl recunoaște de ieri – sau de astăzi? Nici nu mai știe ce zi este. Sau unde se află.

— Nu știu dacă m-am prezentat, spune bărbatul. Mă numesc Anton Bronzelius. Sunt de la Säpo.

Jacob dă din cap și încearcă să se ridice în cot și să se obișnuiască cu lumina gălbuie din cameră. Bronzelius. Contactul Klarei de la Säpo. Atât înțelesese în haosul de ieri.

— Unde sunt? întreabă el.

Vocea îi este răgușită și groasă și încearcă să-și dreagă glasul. Bronzelius este deja în picioare.

— La spitalul Söder, îi spune el. Te țin sub observație. Se pare că ai trecut prin multe în ultima vreme.

Jacob aruncă o privire în jur. Este, fără doar și poate, un salon de spital; podea strălucitoare, paturi mari, tuburi și un televizor care atârna din tavan. Își amintește vag de mașinile de poliție și de ambulanța ce îl adusese aici.

— Sunt prizonier? întreabă el.

Nu pare cuvântul potrivit, dar creierul nu reacționează nici destul de rapid, nici suficient de clar.

Bronzelius clatină din cap.

— Avem multe întrebări, spune el. Dar nu ești suspectat de nicio infracțiune. Chiar dacă rolul tău în toată povestea asta este departe de a fi elucidat. Dar avem timp să vorbim despre asta mai târziu, spune el, făcând semn spre ușă. Suntem puțin pe grabă. Cred că e cineva pe care vrei să-l vezi înainte de a fi prea târziu.

Jacob îl urmează pe Bronzelius prin coridorul pustiu al spitalului. Îl dor toate. Umărul, genunchii, capul. Se simte ca și cum tocmai fusese scos din moloz în urma unui cutremur. Poate că asta se și întâmplase.

Tăcerea și liniștea din spital îl derutează; nu-i vine să creadă că, după toate cele prin care trecuse, este în siguranță. Nu avea să moară. Orice s-ar întâmpla, va trăi.

Bronzelius se oprește în fața unei uși păzite de un polițist. Schimbă câteva cuvinte, dar Jacob este atât de epuizat și de adormit, încât nu înțelege ce-și spun. Ușa se deschide, iar Bronzelius îl împinge ușor de la spate.

— Ai cinci minute, zice el. Îmi pare rău, nu se poate mai mult.

Yassim stă întins pe spate, în patul din camera mică. Are ochii închiși, iar Jacob simte cum îl cuprinde un val de tandrețe. Se apropie în grabă de pat și se apleacă asupra lui.

Yassim are o perfuzie în braț și un bandaj alb, proaspăt schimbat pe piept. Întoarce capul și deschide ochii.

— Ești aici, șoptește el.

Jacob dă din cap și îi prinde chipul între palme, sărutându-i buzele uscate. Ceva zornăie, iar Jacob își dă seama că Yassim este încătușat de pat.

— Cred că o să mă țină închis o vreme, spune el.

— Ce au de gând să-ți facă? întreabă Jacob. Ce se întâmplă?

Se întoarce și vede chipul lui Bronzelius în pragul ușii, în lumina slabă.

— Mă tem că prietenul tău va trebui să rămână cu noi, spune el. Știm că a fost curier pentru ISIS.

— Încerca să le dejoace planurile! izbucnește Jacob.

Se ridică de pe pat și se întoarce spre Bronzelius, cu mâinile pe lângă corp. Perspectiva îl lovește din plin și îl lasă cu un sentiment paralizant de neputință. Cineva trebuie să plătească, cineva trebuie să fie tras la răspundere. Și deja hotărâseră că avea să fie Yassim.

— Mai ai trei minute, spune Bronzelius. Depinde de tine ce vrei să faci

cu timpul rămas.

Jacob începe să tremure, dar se întoarce spre Yassim, se lipește de el și stau acolo, împreună.

— Îmi pare rău, șoptește el. Îmi pare...

— Shhh, shh, spune Yassim. Mie nu-mi pare rău. Dragul meu, am făcut ce trebuie.

Jacob simte lacrimi în ochi, un nod în gât și pielea lui Yassim pe buzele sale.

— Nu poți să dispari acum, șoptește el. Abia ne-am cunoscut.

•

Când trenul oprește în Eskilstuna, Jacob trage adânc aer în piept și strânge cu putere cotiera. Închide ochii. Trecuseră două zile de când îl lăsase pe Yassim la spital. O zi după ce Bronzelius îl lăsase să părăsească secția de poliție.

— Va trebui să mai stăm de vorbă, îi zisese Bronzelius. Să rămâi prin zonă.

Jacob le spusese deja tot ce voiau să știe. Le răspunsese la fiecare întrebare în cel mai mic detaliu. Toate în speranța că Bronzelius avea să răspundă la o singură întrebare din partea lui. Ce se va întâmpla cu Yassim?

Dar, în afară de acele cinci minute de la spital, pe care Bronzelius le furase pentru el, refuzase să-i mai spună și altceva. Nicio promisiune, nicio informație, nimic.

— Concentrează-te pe tine, îi spusese Bronzelius. E singurul meu sfat.

Dar Jacob simțise ceva în felul în care i-o spusese. Ceva în ochii lui, în felul în care se uitase la el, ceva care părea, mai degrabă, să deschidă o ușă, decât să o închidă.

— Dar nu o să dispară pur și simplu, nu? întrebese Jacob. N-o să-l faci să dispară?

Bronzelius dăduse din cap aproape imperceptibil.

— Nu, mormăise el. Suntem în Suedia. Oamenii nu dispar aici.

Și asta fusese tot. Nimic mai mult, singura speranță de care se putea agăța.

•

De îndată ce coboară din tren și pășește pe platformă, simte că făcuse o greșală să se întoarcă în Eskilstuna. E prea mult, prea repede. Își jurase că nu avea să se întoarcă niciodată. Ci să meargă înainte, tot mai sus, fără să se

mai uite înapoi. Fusesse promisiunea pe care și-o făcuse. Promisiunea care îl ajutase să supraviețuiască vieții de acasă, școlii, tuturor lucrurilor la care își promisese să nu se mai gândească niciodată, pe care să nu le spună nimănui.

Când deschide ochii, vede în lumina din stație cum cad picături mici de ploaie.

Dar știe că nu mai poate să continue așa. Știe că Myriam avusese dreptate când îl găsisese în Beirut. Fusesse doar o iluzie de la bun început. Nu te poți ascunde de cine ești cu adevărat.

Doar câteva minute de mers pe jos de la stație până la clădirile din cărămidă galbenă, balcoanele albe, sticlele de votcă și mucerile de țigară. Copilăria lui. Încă mai avea cheia de acasă într-o cutie mică din camera lui din Uppsala. Nu putuse să renunțe la ea, oricât de mult ar fi vrut să o facă, iar acum o ținea în palma transpirată, în timp ce deschidea ușa blocului.

Dar se oprește acolo, fără să mai poată face vreun pas. În clipa aceea îl simte pe Yassim ținându-l de mână, îl simte trăgându-l ușor pe scară, îl aude șoptindu-i la ureche: „Să nu-ți fie teamă, Jacob. Să nu-ți mai fie teamă.

Nu răspunde nimeni când sună la ușă, dar nici nu se așteptase să o facă. Bagă cu atenție cheia în broască și o întoarce. Trecuse atât de mult timp de când deschisese ușa aceea și totuși își amintește mișcarea exactă, cum alunecă și se deschide. Își aduce aminte de curentul care se creează când deschide ușa grea a unui apartament cu aer stătut și de duhoarea de fum de țigară și de alcool, de ferestre închise cu draperiile trase.

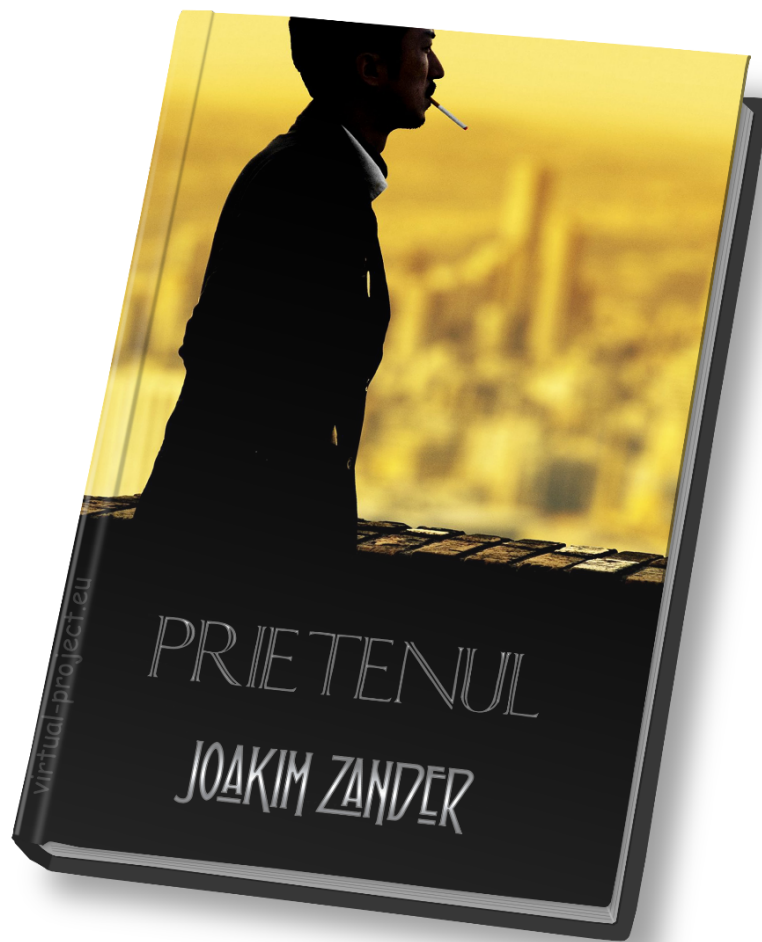
Mama lui zace întinsă pe canapeaua murdară. Pe măsuta de cafea sunt câteva pliante și o prăjitură de ciocolată pe jumătate mâncată, un pachet gol de țigări, o scrumieră plină, o sticlă goală de gin, câteva doze de bere. Se întoarce să vadă unde plecase Yassim. I se păruse atât de real acum câteva clipe, pe scări. Dar dispăruse din nou. Sunt doar Jacob și mama lui, iar Jacob se duce la fereastră, găsește mânerul și o deschide. Un vânt rece se strecoară în apartament, făcând perdelele murdare să fluture.

Se întoarce spre mama lui în momentul în care aceasta deschide ochii și dă să se ridice de pe canapea.

— Matti? întreabă ea. Matti, tu ești?

Jacob se apropie de canapea și se așază pe vine lângă ea. Ea se uită la el cu ochii sticloși, obosiți, cu pielea palidă, cu părul subțire.

— Da, răspunde el. Eu sunt.

virtual-project.eu

